

Sa dvadeset pet godina, princeza Adrijana živi životom na kome bi joj većina pozavidela. Divna i elegantna, dane provodi raduckajući u dobrotvornim organizacijama, a noći prelazeći od jedne glamurozne priredbe do sledeće. Ali, njena poza razmažene devojke je smicalica, pažljivo sračunati napor da sakrije opasnu istinu.

Deset godina Adrijana je živela za osvetu. Kao dete, mogla je samo da pos-matra surovost skrivenu iza fasade braka kao iz bajke svojih roditelja. Sada ima savršeni plan da svog čuvenog oca natera da plati. Pribaviće jedinu stvar koju on ceni više od svega - Sunce i Mesec, legendarnu ogrlicu neprocenjive vrednosti.

Ipak, taman kada se sprema da ostvari svoju osvetu, sreće muškarca koji f izgleda kao da naslućuje sve njene tajne. Pametan, šarmantan i zagonetan, Filip f Cemberlen ima svoje lične razloge da se približi princezi Adrijani. A tek kada bude prekasno ona će uvideti skrivenu opasnost... kada se nađe nasuprot dvojici moćnih muškaraca - jednog sa dovoljno znanja da joj oduzme slobodu, dragog sa dovoljno moći da joj oduzme život.

ne, ako imaš <0 ne tražim

> je nervozan |vao, ali ništa zivalo na na-
l odvedem na btaredane."

J i glatko kre-lina podnosio prne, atletske

i veka profe-pj londonskoj kovima dođe | nije bio tako J kruta klasna •je kako izgle-lpojesti dobru po
kavijar po-dobar, veoma hko. jtebe." Filip je
i da li sam ti

«

je da mu on i

liš povišicu?" ono što imam

^armantan os-hom. Odlučio

SLATKA OSVETA

je da ga sada upotrebi. „Pitanje je, da li se Interpolu isplatilo što je na platnom spisku imao lopova?"

Spenser je šmrknuo, izvukao maramicu, a onda du-nuo. „S vremena na vreme."

Filip je zapazio, pitajući se da li je i Stjuart, da ovoga puta nije upotrebio 'penzionisani' ispred 'lopov', i da Stjuart nije ispravio omašku. „Sigurno je da si postao škrt sa komplimentima."

„Filipe, nisam ovde da bih ti laskao, već samo da saznam zašto si, do đavola, mislio da je nešto toliko važno da tražiš da doletim u Njujork usred proklete zime."

„Da li bi ti smetala dva?"

„Šta dva?"

„Lopova, Stjuarte." Izvukao je trouglasti klupski sendvič. „Zaista bi trebalo da probaš ovaj od integralnog brašna."

„Na šta ciljaš?"

Mnogo toga je zavisilo od sledećih nekoliko trenutaka, ali Filip je većinu svog života proživio tako da su mu čela budućnost, pa i sam vrat zavisili od trenutnih zbivanja. Bio je lopov, i to izvrstan, koji je kapetana Stjuarta Spensera i ljude poput njega zavladio i ostavljao bez traga od Londona do Pariza,- od Pariza do Maroka, od Maroka do ma kog mesta gde je čekala nagrada. Onda je napravio potpuni preokret i počeo da radi za Spensera i Interpol umesto protiv njih.

To je bila poslovna odluka, podsećao se Filip. Stvar je bila u proceni odnosa rizika i zarade. Ovo što se sprema da predloži je lično.

„Recimo, hipotetički, da znam izuzetno pametnog lopova, koji je deset godina uspevao da Interpolu zadaje muke, koji je odlučio da se povuče, i koji bi ponudio svoje usluge u zamenu za pomilovanje."

Nora Roberts

„Govoriš o Send.“

Filip je revnosno tresao mrvicu sa svojih prstiju. Bio je uredan čovek, po navici i iz potrebe.

„Hipotetički.“

Senka. Spenser je zaboravio na bolnu petu i džet leg. Lopov bez lica, poznat samo kao Senka, ukrao je dragulje vredne nekoliko miliona dolara. Spenser mu je sledio trag, uporno ga pratio deset godina i nije ga uhvatio. U poslednjih osamnaest meseci Interpol je pojačao istragu, otišao čak tako daleko da poturi lopova da uhvati lopova - Filipa Čemberle-na, jedinog čoveka koga je Spenser poznavao, a čiji su podvizi nadmašivali Senkine. Čoveka kome je, pomislio je Spenser uz iznenadni nalet besa, verovao.

„Prokletstvo, ti znaš ko je to. Znao si ko je on i gde ga možemo naći.“ Stjuart je oslonio ruke na sto.

„Deset godina. Deset godina tragamo za tim čovekom. I, proklet da si, me-secima smo te plaćali da ga pronađeš a ti si nas vukao za nos. Sve vreme si znao njegov identitet i kuda se kreće!“

„Možda jesam.“ Filip je raširio svoje duge, umetničke prste. „Možda i nisam.“

„Imam želju da te strpam u zatvor i bacim ključ u Temzu.“

„Ali nećeš, jer sam ti kao sin kojeg nikada nisi imao.“

„Imam sina, idi do đavola.“

„Ne kao što sam ja.“ Naslonivši se nazad u stolicu, Filip je nastavio. „Predlažem istu pogodbu koju smo ti i ja napravili pre pet godina. Tada si bio dovoljno vidovit da shvatiš da unajmljivanje najboljeg ima određene prednosti nad proganjenjem najboljeg.“

„Dodeljen ti je zadatak da uhvatiš tog čoveka, ne da pregovaraš u njegovu ime. Ako znaš ime, hoću ime. Ako imaš opis, hoću opis. Činjenice, Filipe, ne hipotetičke predloge.“

SLATKA OSVETA

11

„Ti nemaš ništa“, naglo je rekao Filip. „Ništa, posle deset godina. Ako izađem iz ove sobe, opet nećeš imati ni-šta.“

„Imaću tebe.“ Spenserov glas je bio ravnodušan i dovoljno konačan da Filip suzi oči. „Čovek sa ukusom poput tvog smatrao bi zatvor veoma neprijatnim.“

„Pretnje?“ Filip je na koži osetio kratku, ali veoma stvarnu jezu. Prekrstio je ruke i postojano gledao, smatrajući sigurnim da Spenser blefira. Ali nije. „Imam pomilovanje, sećaš se? Takva je bila pogodba.“

„Ti si taj koji je izmenio pravila. Filipe, daj mi ime i do-pusti mi da radim svoj posao.“

„Spensere, gledaš kratkovido. Zbog toga si uspeo da vratiš samo neke od dijamanata, a ja mnoge. Stavi Senku u zatvor i imaš samo lopova u zatvoru. Da li stvarno misliš da ćeš povratiti delić onoga što je uzeto tokom protekle decenije?“

„To je pitanje pravde.“

„Da.“

Spenser je shvatio da se ton Filipovog glasa promenio i da je, prvi put u toku razgovora, spustio pogled. Ali ne zbog stida. Spenser je isuviše dobro znao Filipa da bi i na trenutak pomislio kako je čovek iole zbunjen.

„To je pitanje pravde, i doći ćemo do toga.“ Filip je ponovo ustao, suviše napet da bi sedeo. „Kada si mi dodelio zadatak prihvatio sam ga jer me je interesovao baš ovaj lopov. To se nije promenilo. U stvari, moglo bi se reći da mi je interesovanje značajno poraslo.“ Neće biti vajde da pretera-no pogura Spensera. Istina je da su tokom godina razvili gunđavo divljenje jedan prema drugome, ali Spenser se uvek držao i uvek će se držati ispravno i uskogrudo. „Reci-“

12

Nora Roberts

mo, naravno još uvek hipotetički, da znam identitet Senke. Recimo da smo vodili razgovore koji su me naveli da pove-rujem da bi ti mogao da iskoristiš talente ove osobe i da bi se do njih moglo doći u zamenu za malo uviđavnosti u brisanju starih greha.“

„Mdo uviđavnosti? Kopile je nakralo više od tebe.“

Filipove obrve su se naglo podigle. Blago se mršteći otesao je mrvicu sa rukava. „Smatram

nepotrebnim da me vređaš. Niko nije ukrao dragulje veće vrednosti nego što sam ja tokom karijere."
„Ponosiš se sobom, je li?“ Boja je alarmantno jurnula u Spenserovo lice. „Život lopova nije nešto čime bih se ja hvalio.“

„U tome se razlikujemo.“

„Šunjanje kroz prozore, sklapanje sumnjivih poslova u uličicama...“

„Molim te, postaću sentimentaln. Ne, Stjuarte, bolje broj do deset. Ne želim da budem odgovoran što ti je naglo skočio krvni pritisak.“ Ponovo je uzeo čajnik. „Možda je ovo dobar trenutak da ti kažem da sam počeo jako da te cenim dok sam obijao brave. Verovamo bih još uvek bio u drugorazrednom poslu da mi se sa svakim poslom nisi sve više približavao. Ne žalim zbog toga kako sam živeo ništa više nego zbog toga što sam promenio stranu.“

Stjuart se dovoljno primirio da bi popio čaj koji mu je Filip nasuo. „To nije ni ovde ni tamo.“ Ali je mogao da prizna da mu je godilo Filipovo priznanje. „Činjenica je da sada radiš za mene.“

„Nisam zaboravio.“ Okrenuo je glavu i zagledao se kroz prozor. Dan je bio leden i vedar i izazivao je u njemu žudnju za prolećem. „Da onda nastavimo“, rekao je i naglo

SLATKA OSVETA

13

se okrenuo da Stjuartu uputi intenzivan pogled, „jer kao odani radnik osećam da mi je obaveza da vrbujem nekoga za tebe kada naiđem na izglednu priliku.“

„Lopova.“

„Da, i to izvrsnog.“ Još jednom je sevnuo osmeh. „Šta-više, bio bih voljan da se kladim da ni tvoja, niti ijedna draga agencija za zaštitu zakona neće moći ni da nasluti pravi identitet ovog lopova.“ Staloženo se nagnuo napred. „Ni sada, ni bilo kada, Stjuarte, obećavam ti.“

„On će se opet pokrenuti.“

„Neće više.“

„Kako možeš da budeš siguran? “

Filip je skrstio ruke. Njegova burma je prigušeno sijala. „Lično ću se za to pobrinuti.“

„Stati je on?“

„Teško je to objasniti. Slušaj me, Stjuarte. Pet godina sam radio za tebe, pored tebe. Bilo je dosta prljavih poslova, a još više onih koji su bili i prljavi i opasni. Nikada ti ništa nisam tražio, ali sada tražim ovo: pomilovanje za mog hipote-tičkog lopova.“

„Teško da mogu da garantujem...“

„Tvoja reč je dovoljna garancija“, rekao je Filip i stišao ga. „U zamenu, vratiću ti Rubensa. I, još bolje, verujem da mogu da ti obezbedim premiju sa političkom težinom da ohladi izuzetno vruću situaciju.“

Spenser se nije mučio da sabere dva i dva. „Na Srednjem istoku?“

Dopunjavajući solju, Filip je slegao ramenima. „Hipotetički.“ Ma kakav bio odgovor, imao je nameru da Stjuarta navede na Rubensa i na Abdua. Pa ipak, nikada nije pokazivao karte pre nego što kucne čas.

„Moglo bi se reći da bi, sa

Nora Roberts

___w v, tnj

informacijama koje ti dajem, Engleska mogla da primeni pritisak tamo gde bi mogao biti najkorisniji.“

Spenser je oštro pogledao u Filipa. Tako su se neočekivano udaljili od razgovora o dijamantima i rubinima, zločinu i kazni. „Zaneo si se, Filipe.“

„Cenim to što brineš.“ Ponovo je seo jer je osetio pro-menu trenda. „Obećavam ti, tačnoznam šta radim.“ „Igraš delikatnu igru.“

Najdelikatniju, pomislio je Filip. Najvažniju. „Srjuarte, to je igra u kojoj obojica možemo da dobijemo.“

Pomalo teško dišući, Spenser je ustao da otvori bocu skoča. Nasuo je izdašnu dozu u čašu, oklevao, a onda natio i drugu. „Filipe, reci mi šta imaš. Uradiću šta mogu.“

Čekao je trenutak, odmeravajući. „Stavljam u tvoje ruke jedinu stvar do koje mi je stalo. Moraš to da zapamtiš, Stjuarte.“ Odgurnuo je čaj u stranu i prihvatio čašu. „Video sam Rubensa kada sam bio u trezoru kralja Abdua od Džaki-ra.“

Spenserove obično bezizražajne oči su se raširile. „A šta si ti, do đavola, radio u kraljevoj riznici?“

„Duga je to priča." Filip je nazdravio Stjuartu, a onda otpio dobar gutljaj. „Najbolje da počnem od početka, od Fe-be Spring."

POGLAVLJE 2

Džakir, 1968

Skupčana na boku i od uzbuđenja nesposobna da zaspi, Adrijana je na satu posmatrala kako se približava ponoć. Njen rođendan. Napuniće pet godina. Okrenula se na leđa i prigrllila zadovoljstvo zbog toga. Sve je spavalo u palati, ali za nekoliko sati sunce će izaći i mujezin će se popeti stepenicama džamije da vernike pozove na molitvu. Dan, najlepší dan u njenom životu će zaista početi. Popodne će biti muzike i poklona i poslužavnika sa čokoladom. Sve žene će nositi najlepšu odeću i biće plesa. Svi će doći: baka da joj priča priče; tetka Letif a, koja se uvek smešila i nikada je nije grdila, dovešće Duju; Favel će uz veseli smeh predvoditi svoje potomstvo. Adrijana se nasmejala. Ženske odaje će se oriti od smeha i svi će joj govoriti kako je lepa.

Mama je obećala da će to biti poseban dan. Njen poseban dan. Uz očevu dozvolu, popodne će otići na plažu. Imala je novu, predivnu haljinu od svile sa prugama u svim bojama duge. Gricnula je usnu i okrenula glavu da pogleda u majku.

Feba je spavala, njeno lice je na mesečini bilo poput mermera i za promenu, smireno. Adrijana je volela one prilike kada bi joj majka dozvolila da se popne u veliki meki krevet da spava. To je bilo posebno uživanje. Pribila bi se u

Febinom zagrljaju i slušala majčine priče o mestima kao što su Njujork i Pariz. Ponekad bi se zajedno kikitale.

Pažljivo, ne želeći da je probudi, Adrijana je ispružila ruku da pomiluje kosu svoje majke. Očaravala ju je. Izgledala je poput vatre na jastuku, predivne, vrele vatre. Sa pet godina, Adrijana je bila dovoljno žena da zavidi majci na kosi. Njena je bila gusta i crna, kao i kosa drugih žena u Džakiru. Samo je Feba imala riđu kosu i beo ten. Samo je Feba bila Amerikanka. Adrijana je bila poluamerikanka, ali ju je Feba na to podsećala samo kada su bile same. Njen otac se ljutio zbog takvih stvari. Adrijana je dobro naučila kako da izbegava stvari koje bi mogle da razljute njenog oca, mada nije mogla da razume zašto je podsećanje na to da je Feba Amerikanka dovelo do otvrdnjavanja njegovog pogleda i stiskanja usana. Bila je filmska zvezda. Taj izraz je zbunjivao Adrijanu, ali joj se dopadalo kako zvuči. Filmska zvezda. Te reci su je podsećale na lepa svetla na tamnom nebu.

Njena majka je bila zvezda, sada je kraljica, prva žena Abdu ibn Fejsal Rahman al-Džakira, vladara Džakira, šeika nad šaicima. Njena majka je bila najlepša od žena, sa krupnim plavim očima i punim, mekim usnama. Bila je viša od drugih žena u haremu, što je činilo da ostale izgledaju kao sitne, ustreptale ptičice. Adrijana je želela samo da njena majka bude srećna. Sada kada ima pet godina, Adrijana se žudno nadala da će početi da razume zašto njena majka tako često izgleda tužna i plače kada misli da je sama.

U Džakiru su žene bile zaštićene. Za žene iz kuće Dža-kir smatralo se da ne treba da rade i brinu. Dato im je sve što im je bilo potrebno - lepe sobe, najfiniji parfemi. Njena majka je imala predivnu odeću i nakit. Imala je Sunce i Mesec.

ГРАДА

SLATKA OSVETA

17

Adrijana je sklopila oči da bi se bolje prisetila blešta-vog izgleda ogrlice na majčinom vratu. Kako se presijava veliki dijamant, Sunce, i kako sjaji biser neprocenjive vrednosti, Mesec. Jednoga dana, obećala je Feba, Adrijana će je nositi.

Kada odraste. Udobno ušuškana, zadovoljna zvukom majčinog ujednačenog disanja i mislima o sutrašnjem danu, Adrijana je maštala. Kada odraste, kada bude žena a ne de-vojčica, staviće veo. Jednoga dana će joj izabrati muža i ona će se udati. Na dan venčanja nosiće Sunce i Mesec i postaće dobra i plodna žena.

Priredivače zabave za druge žene i služice im ledene kolače dok sluge budu pronosile poslužavnike sa čokoladom. Njen muž će biti lep i moćan, kao i njen otac. Možda će i on biti kralj, a nju će ceniti iznad svega.

Dok je tonula u san, Adrijana je umotala krajeve uvojka svoje duge kose oko kažiprsta. Voleće je onako kako je želela da je voli njen otac. Rodice mu dobre sinove, mnogo dobrih sinova, tako da će je druge žene gledati sa zavisti i poštovanjem. Ne sa žaljenjem. Ne sa žaljenjem koje su pokazivale prema njenoj majci.

Trglo ju je svetlo iz hodnika. Kliznulo je unutra kada su se vrata otvorila, a onda u oštroj liniji palo na pod. Kroz prozirnu mrežu koja je poput čaure okruživala krevet, vide-la je senku.

Prvo ju je preplavila ljubav, u osujećenoj navali koju je prepoznala, ali koju nije razumela jer je bila premlada. Onda je došao strah, strah koji je uvek blisko pratio ljubav koju je uvek osećala kada bi videla oca.

Biće ljut što ju je zatekao ovde, u majčinom krevetu. Znala je, jer se u haremu iskreno razgovaralo, da retko zalazi ovde otkad su doktori rekli da Feba više neće moći da ra-

da. Adrijana je pomislila da on možda želi samo da posma-tra Febu jer je tako lepa. Ali kada se približio, strah joj se popeo do grla. Brzo, bešumno, iskliznula je iz kreveta i čučnu-la u senku kraj njega.

Abdu je gledao u Febu dok je razmicao mrežu. Nije ni zatvorio vrata. Niko se ne bi usudio da ga uznemirava.

Mesečina je padala preko njene kose i lica. Izgledala je poput boginje, kao i prvi put kada ju je video. Njeno lice je ispunilo ekran lepotom od koje je zastajao dah i oštrom seksualnošću. Feba Spring, američka glumica, žena koju su muškarci želeli i koje su se plašili zbog njenog bujnog tela i nevinih očiju. Abdu je čovek naviknut na najbolje, najveće, najskuplje. Tada ju je želeo kao nijednu drugu ženu. Pronašao ju

je i udvarao joj se onako kako to vole žene na Zapadu. Učinio ju je svojom kraljicom.

Opčinila ga je. Zbog nje je izneverio nasleđe, prezreo tradiciju. Oženio se ženom sa Zapada, glumicom, hrišćankom. Bio je kažnjen. Njegovo seme u njoj stvorilo je samo jedno dete, devojčicu.

Pa ipak, budila je želju u njemu. Njena materica je neplodna, ali ga je progonila njena lepota. Čak i kada se njegova očaranost pretvorila u prezir, želeo ju je. Stideo se zbog nje, kaljala je njegov šarof, njegovu čast, nepoznavanjem islama, ali njegovo telo nikada nije prestalo da žudi za njom.

Kada je uranjao svoju muškost u dragu ženu, bila je to Feba sa kojom je vodio ljubav, Febina kosa koju je mirisao, Febini uzvici koje je čuo. To je bio njegov tajni sram. Mogao je da je mrzi samo zbog toga. Ali je javni sram, samo jedna ćerka koju mu je podarila, bio ono zbog čega ju je prezirao.

Želeo je da ona pati, plati, baš kao što je on patio, baš kao što je on platio. Uhvatio je čaršav i strgao ga na stranu.

SLATKA OSVETA

19

Feba se probudila, zbunjena, a njeno srce je već ludo udaralo. Videla ga je kako stoji iznad nje na zasenčenom sve-tlu. Prvo je pomislila da je to san u kome joj se vratio da je voli kako što ju je nekada voleo. Onda je videla njegove oči i znala je da to nije san i da nema ljubavi.

„Abdu.“ Pomislila je na dete i brzo pogledala okolo. Krevet je bio prazan. Adrijana je otišla. Feba je zahvaljivala bogu zbog toga. „Kasno je“, počela je, ali joj je grlo bilo tako suvo da su reci jedva mogle da se čuju. Da bi se zaštitila, već je klizila nazad, a satenski čaršavi su šaputali pod njom kada se sklupčala. Nije ništa rekao, samo je skinuo svoju belu tro-bu. „Molim te.“ Mada je znala da su beskorisne, suze su joj krenule. „Nemoj to da radiš.“

„Žena nema prava da uskrati svom mužu ono što on želi.“ Od samog pogleda na nju, na način kako je njeno zrelo telo treperilo na jastuku, osećao se moćnim i ponovo je imao kontrolu nad svojom sudbinom. Ma šta drugo bila, ona je njegovo vlasništvo - isto onako kao i dragulji na njegovim prstima, konji u njegovim stajama. Uhvatio ju je za spavaći-cu i povukao nazad.

U senci kraj kreveta, Adrijana je počela da drhti.

Njena majka je plakala. Svađali su se, uzvikujući jedno drugom reci koje nije mogla da razume. Njen

otac je stajao go na mesečiru, njegova tamna koža sijala je od filma znoja koji je izbio pre od požude nego od sparine. Nikada ranije nije videla telo muškarca, ali nije bila uznemirena zbog pogleda na njega. Znala je za seks i da očeva muškost koja izgleda tako čvrsta i preteča, može da se koristi da se uroni u njenu majku i napravi dete. Znala je da se u tome uživa i da je to čin koji žene najviše priželjkuju. Zaista, ovo je čula hiljadu puta u svom životu, jer u haremu razgovor o seksu nije prestajao.

20

Nora Roberts

Ali njena majka više ne može da ima decu, i ako u tome ima zadovoljstva, zašto onda plače i moli ga da je ostavi na mira?

Žena bi trebalo dobrodošlicom da dočeka muža u bračnom krevetu, pomislila je Adrijana dok su joj se oči vla-žile. Treba da mu ponudi bilo šta što on želi. Treba da bude ushićena što je poželjna, što se od nje traži da rađa decu.

Začula je reč kurva. Bila je to reč koju ne zna ali je zvučala ružno na usnama njenoga oca, i ona je neće zaboraviti.

„Kako možeš da me tako zoveš?“ Febin glas je zapi-njao od jecaja dok se borila da se oslobodi.

Nekada je uživala da oseti njegove ruke oko sebe, bila oduševljena kako je njegova koža sijala na mesečini. Sada je osećala samo strah. „Nikada nisam bila sa drugim muškarcem. Samo sa tobom. Ti si uzeo drugu ženu nakon što smo dobili dete.“

„Ništa mi nisi dala.“ Obavio je njenu kosu oko šake, fasciniran njome a ipak prezirući tu vatru.

„Devojčica. Manje od ničega. Dovoljno je da je samo pogledam i osetim sramotu.“

Onda ga je udarila tako snažno da mu je glava polete-la nazad. Čak i da je bila brža, nije imala gde da pobegne. Udario ju je nadlanicom preko lica tako da se okrenula. Potaknut požudom i besom strgao joj je spavaćicu.

Bila je građena kao boginja, san svakog muškarca. Njene bujne grudi su se nadimale dok joj je od užasa srce luđački tuklo. Njena bleđa koža se presijavala na mesečini i na njoj su se već videle senke masnica od njegovih šaka. Bokovi su joj bili obli. Kada bi je obuzela strast, mogli su da se kreću kao munja i na muškarčev ubod odgovore ubodom. Bestidno. Zelja je u njemu bila poput bola, kao kandže đavola. Dok su se borili, lampa je pala na sto i staklo se raspršilo po podu.

SLATKA OSVETA

21

Sleđena od užasa, Adrijana je gledala kako zariva prste u Febine pune, bele dojke. Njena majka je molila, boreći se. Muškarac ima pravo da bije ženu. Ona ne može da ga odbije u bračnom krevetu. Takav je način. Pa ipak... Adrijana je čvrsto pritisla uši rukama da ne čuje Febine krike kada se nadneo nad nju i zarivao ponovo i ponovo.

Lica mokrog od suza, Adrijana je otpuzala pod krevet. Pritiskala je rukama uši sve dok je nisu zabojele, ali je još uvek mogla da čuje stenjanje svoga oca i očajničko plakanje svoje majke. Krevet se zatresao iznad nje. Skupila se u loptu, pokušavajući da bude mala, tako mala da ne čuje, čak i da ne postoji.

Nikada nije čula reč silovanje, ali nakon ove noći nikada neće biti potrebno da joj se ta reč definiše.

„Adi, tako si tiha.“ Feba je dugim, sporim pokretima četkala ćerkinu kosu koja je dosegala do struka.

Adi. Abdu je prezirao ovaj nadimak i tolerisao je samo zvaničnije Adrijana jer je njegova prvorodena bila žensko i mešane krvi. I pored toga je zbog muslimanskog ponosa proglasio da se njegovoj ćerki da pravo arapsko ime. Zbog toga je na zvaničnim dokumentima „Adrijana“ upisano kao Ad Rijah An, praćeno brojnim Abduovim prezimenima. Feba je sada ponovila nadimak i upitala: „Zar ti se ne dopadaju pokloni?“

„Veoma mi se dopadaju.“ Adrijana je nosila svoju novu haljinu, ali nije više uživala u njoj. U ogledalu je mogla da vidi majčino lice iza svog. Feba je šminkom pažljivo prekrila modrice, ali je Adrijana videla njihove tragove.

„Izgledaš predivno.“ Feba ju je okrenula kako bi je držala. Nekog drugog dana Adrijana ne bi primetila koliko je stisak čvrst, ne bi prepoznala prizvuke oćajanja u majčinom

Nora Roberts

glasu. „Moja lična mala princeza. Toliko te volim, Adi. Više od bilo čega na svetu.“

Mirisala je na cveće, kao toplo, bogato cveće napolju u bašti. Adrijana je udahnula miris majke dok je pritiskala lice uz njene grudi. Poljubila ih je setivši se kako se njen otac okrutno poigravao njima prethodne noći. „Nećeš da odeš? Nećeš da me ostaviš?“ „Odakle ti takva ideja?“ Napola se osmehujući, Feba ju je odmakla od sebe i pogledala. Prestala je da se smeje kada je videla suze. „Oh, mala, staje to?“

Adrijana je jedno spustila glavu na Febina ramena. „Sanjala sam da te je oterao. Da si me ostavila i da te nikada više nisam videla.“

Febine ruke su na trenutak zastale, a onda su nastavile da je maze. „To je samo san, mala. Nikada te neću ostaviti.“

Adrijana se uspuzala u majčino krilo, zadovoljna da bude ljuljana i tešena. Kroz ukrasne rešetke na prozorima prsti mirišljavih sunčevih zraka probijali su se preko sobe i pravili šaru na tepihu. „Da sam dečak, on bi nas voleo.“

Bes je Febu tako brzo ispunio da je mogla da ga oseti na jeziku. Skoro istovremeno, preobratio se u očaj. Ali ona je još uvek glumica. Ako ne može da iskoristi svoj talenat niza-šta drugo, može da ga upotrebi da zaštiti ono što je njeno. „Kakav smešan razgovor, i to na tvoj rođendan. Kao da je mali dečak zabavan. Oni ne nose lepe haljine.“

Adrijana se na to zakikotala i privila bliže. „Da Fahidu obučem haljinu, izgledao bi kao lutka.“

Feba je stisla usne i pokušala da zanemari blesak bola. Fahid. Sin Abduove druge žene, koja ga je rodila kada njoj nije uspelo. To nije neuspeh, rekla je sebi. Počinje da misli

SLATKA OSVETA

23

kao muslimanske žene. Kakav je to neuspeh kada u svom naručju ima predivno dete?

Ništa mi nisi dala. Devojčica. To je manje nego ništa.

Sve, mislila je Feba divlje. Dala sam ti sve.

„Mama?“

„Razmišljala sam.“ Feba se smešila, spuštajući Adrija-nu iz naručja. „Mislim da ti treba još jedan poklon. Tajni.“

„Tajni?“ Adrijana je sklopila ruke i zaboravila na suze.

„Sedi i zatvori oči.“

Oduševljena, Adrijana je poslušala, vrpoljeći se u stolici dok je pokušavala da bude strpljiva. Feba je malu staklenu kuglu sakrila među slojeve odeće. Nije bilo lako prokri-jumčariti je u zemlju, ali počela je da uči kako da bude pred-uzimljiva. Bilo je teško i sa tabletama, malim ružičastim tabletama koje su joj omogućavale da se izbori sa svakim danom. Otupljivale su bol i olakšavale srce. Ženin najbolji prijatelj. Sam bog zna da je u ovoj zemlji ženi potreban svaki prijatelj do kojeg može da dođe. Ako bi joj pronašli pilule, mogla je da bude podvrgnuta javnom kažnjavanju. Da ih nema, nije sigurna da bi uopšte preživela.

Začarani krug. Jedino što je održava je Adrijana.

„Izvoli.“ Feba je kleknula pored stolice. Dete je oko vrata imalo lanac sa safirima i sjajne minđuše u ušima. Feba je pomislila, nadala se, da će mali poklon koji upravo daje Adrijani značiti više. „Otvori oči.“

Bila je to jednostavna stvar, skoro smešno jednostavna. Mogla je da se kupi za nekoliko dolara u hiljadama radnji u Americi za vreme raspusta. Adrijanine oči su se raširile kao da u svojim rukama drži čaroliju.

„To je sneg.“ Feba je ponovo okrenula kuglu i bele pahuljice su se razigrale. „U Americi zimi pada sneg. Pa, u veći-

- .~. ^ iVL//G/ ti>

ni mesta. U vreme Božića, ukrašavamo drveće lepim svetlima i obojenim kuglama. Jelke, kao ove koje ovde vidiš. Jednom sam se vozila na ovakvim sankama sa dedom.“ Naslonivši glavu na Adrijaninu, gledala je malog konja i sanke unutar staklene kugle. „Adi, odvešću te tamo jednoga dana.“ „Da li to boli?“

„Sneg?“ Feba se ponovo zasmejala i protresla kuglu. Prizor je još jednom živnuo, sa snegom koji veje

oko ukrašene jelke i malog čoveka koji se vozi u crvenim saonicama iza le-pog smeđeg konja. Bila je to iluzija. Sve što joj je ostalo bile su njene iluzije i malo dete koje mora da zaštititi. „Ne. Hladan je i moker. Sa njim možeš da praviš razne stvari. Sneška, grudve, tvrđave. Igleđa tako lepo na drveću. Vidiš? Baš kao ovde.”

Adrijana je i sama protresla kuglu. Jedna noga malog smeđeg konja bila je podignuta, dok su male bele pahulje igrale oko njegove glave. „Lepo je, lepše od moje nove haljine. Hoću da pokažem Duji.”

„Ne.” Feba je znala šta će se dogoditi ako Abdu sazna. Kugla je bila simbol hrišćanskog praznika. Od Adrijaninog rođenja, postao je fanatik po pitanju religije i tradicije. „Sećaš se, to je naša tajna? Kada smo same, možeš da je gledaš, ali nikada, nikada kada je neko prisutan.” Uzela je kuglu i sakrila je u fioku. „Sada je vreme za slavlje.”

U haremu je bilo toplo mada su se ventilatori okretali i rešetke bile spuštene zbog jarkog sunca. Svetlost koja je dopirala iz filigranskih lampi bila je prugušena i isticala ono najlepše. Žene su bile obučene u najfiniju odeću jarkih boja. Ostavile su svoje crne abaje i velove ispred vrata i u tren oka se iz vrana preobratile u paunove.

Zajedno sa velovima žene su odbacile i ću tanje i počele da ćaskaju o deci, seksu, modi, plodnosti.

Harem sa svo-

SLATKA OSVETA

25

jim zasenčenim lampama i obilnim jastucima za nekoliko trenutaka se ispunio teškim mirisom žena i tamjana.

Zbog svog položaja, Adrijana je svakog gosta pozdravila poljupcem u oba obraza dok su zeleni čaj i kafa služeni u malim, krhkim šoljama bez drške. Bilo je tu tetaka i rođaka i brojnih drugih princeza, koje su kao i druge žene, sa jednakim ponosom pokazivale i dragulje i svoje bebe, dva glavna simbola uspeha u njihovom svetu.

Adrijana je mislila kako izgledaju predivno u dugim, šuštavim haljinama, u bojama koje su se nadmetale jedna sa drugom. Izdvajajući se iz scene, Feba je videla paradu kostima koji bi bili primereni osamnaestom veku. Prihvatala je poglede sažaljenja upućene u njenom pravcu sa istim stoičkim izrazom sa kojim je prihvatila i one nadmoćne. Sasvim je dobro prepoznala da je ovde uljez, žena sa Zapada koja nije uspela da kralju obezbedi naslednika. Nije bitno, govorila je sebi, da li je prihvataju ili ne. Sve dok su ljubazne prema Adrijani.

Tu nije mogla naći zamerku. Adrijana je bila jedna od njih na način na koji ona to nikada neće biti. Željno su se okomile na posluženje, probajući sve, koristeći prste onoliko često koliko je ona koristila srebrne kaši-čice. Ako postanu suviše debele za svoje haljine, kupice nove. Kupovina je, pomislila je Feba, nešto što omogućava arapskoj ženi da prebrodi dan baš kao njoj ružičaste pilule. Niko osim muževa, očeva ili braće neće videti njihove apsurdne haljine. Kada napuste harem, ponovo će se umotati, staviti velove, sakriti kosu. Van zidova vlada aurat, stvari se ne mogu pokazivati, to se ne sme zaboraviti.

Kakve igre one igraju!, pomislila je Feba umorno. Sa njihovom kanom, parfemima i sjajnim prstenjem. Zar mogu da se smatraju srećnima kad čak i ona, kojoj više nije stalo,

26

Nora Roberts

može da vidi dosadu na njihovim licima. Molila se bogu da to nikada ne vidi na Adrijaninom licu.

Uprkos tome što je petogodišnjakinja, Adrijana je bila dovoljno pribrana da vidi da se njeni gosti zabavljaju i da im je ugodno. Sada je govorila arapski, glatko, muzikalno. Adrijana nikada nije mogla da kaže majci da joj je taj jezik lakši od engleskog. Mislila je, čak i osećala, na arapskom, i osećanja i misli je često morala da prevede na engleski pre nego što je mogla da ih saopšti majci.

Bila je srećna ovde, u ovoj sobi ispunjenoj ženskim glasovima, ženskim mirisima. Svet o kojem je njena majka povremeno govorila za nju nije bio ništa više od bajke. Sneg je samo nešto što poigrava u staklenoj kugli.

„Duja.” Adrijana je potrčala preko sobe da poljubi obraz svoje omiljene rođake. Duja je imala skoro deset godina i Adrijana joj je zavidela i divila joj se jer je skoro žena. Duje je uzvratila zagrljaj. „Haljina ti

je predivna." „Znam." Ali Adrijana nije mogla da se odupre želji da pređe rukom preko rukava rođakine haljine.

„To je somot", važno joj je rekla Duja. To što joj je zbog teške tkanine bilo nepodnošljivo toplo nije bilo ništa u poređenju sa njenim odrazom u ogledalu. „Otac mi ju je kupio u Parizu." Okrenula se pun krug, mršava, crnpuhasta devojčica finog lica i krupnih očiju. „Obećao je da će me povesti sa sobom kada bude išao sledeći put."

„Stvarno?" Adrijana je obuzdala zavist koja je izbijala iz nje. Nije bila tajna da je Duja miljenica svog oca, kraljevog brata. „Moja mama je bila tamo."

Zbog toga što je bila meka srca i što je bila zadovoljna svojim somotom, Duja je pomazila Adrijaninu kosu. „Jednoga dana ćeš i ti otići. Kada odrastemo, možda ćemo ići zajedno."

SLATKA OSVETA

27

Adrijana je osetila kako je neko vuče za suknju. Pogledala je dole i videla svog polubrata, Fahida.

Podigla ga je da bi mu obasula lice poljupcima i on je zacičao od smeha. „Ti si najlepša beba u Džakiru." Bio je težak, mada samo dve godine mlađi, tako da je morala da se podupre zbog njegove težine. Pomalo se zanoseći, odnela ga je do stola kako bi mu pronašla izdašan slatkiš.

Nad drugim bebama se gugutalo i mazili su ih. Devojčice Adrijaninog uzrasta i one mlađe zabavljale su se dečaci-ma, mazile ih, praveći ih razmaženim. Od rođenja, ženske osobe su učene da svoje vreme i energiju posvete udovoljavanju muškarcima. Adrijana je znala samo da obožava svog malog brata i da želi da se on smeje.

Feba to nije mogla da podnese. Gledala je kako njena ćerka služi dete žene koja je preuzela njeno mesto u krevetu i srcu njenog muža. Kakve veze ima što zakon ove zemlje kaže da muškarac može da ima četiri žene? To nije njen zakon, njen svet. Mrzela je mirise ovde, teške, prezasićene mirise koje je morala da podnosi od jednog do drugog monotonog dana. Feba je nadlanicom protrljala slepoočnicu gde je počela da kljuca glavobolja. Tamjan, svece, sloj za slojem parfema.

Mrzela je vrelinu, nepopustljivu vrelinu.

Zelega je piće, ne čaj ili kafu koji su uvek služeni, već vino. Samo jednu čašu hladnog vina. Ali vino nije dozvoljeno u Džakiru. Dozvoljeno je silovanje, pomislila je dodirujući prstom svoj bolni obraz. Silovanje da, ali ne i vino. Bičeva-nje kamila i velovi, pozivi na molitve i poligamija, ali ni kapi svežeg šablja ili gutljaj suvog sonsera.

Kako je mogla da pomisli da je ova zemlja predivna kada je kao mlada došla u nju? Gledala je u pustinju, u mo-

re, na visoke bele zidine palate, i pomislila je da je to najta-janstvenije, najegzotičnije mesto na svetu.

Tada je bila zaljubljena. Neka joj je bog u pomoći, još uvek je zaljubljena.

U onim ranim danima Abdu se potrudio da ona vidi lepotu njegove zemlje i bogatstvo njene kulture.

Odrekla se sopstvene zemlje i običaja kako bi pokušala da bude ono što on želi. Ono što je on želeo, kako se ispostavilo, bila je žena sa ekrana, simbol seksa i nevinosti koji je naučila da oslikava. Feba je bila isuviše ljudski stvor.

Abdu je želeo sina. Dala mu je ćerku. Želeo je da ona postane dete Alaha, ali ona je bila i uvek će biti proizvod sopstvenog vaspitanja.

Nije htela da misli o tome, o njemu, o svom životu ili bolu. Morala je da pobegne nakratko. Uzeće još samo jednu pilulu, rekla je sebi, samo da joj pomogne da izdrži ostatak dana.

POGLAVLJE 3

U vreme kada je trebalo da napuni trinaest godina, Filip Čemberlen je bio usavršeni lopov. Sa deset godina je diplomirao pražnjenje nabreklih džepova dobrostojećih poslovnih ljudi na putu do banaka i brokera i advokata, i dže-parenje nepažljivih turista koji su se potucali po Trafalgar skveru. Bio je provalnik koji upada kroz prozore, mada bi svako ko bi ga pogledao video lepog, urednog, pomalo mršavog dečaka.

Imao je veste ruke, pronicljive oči i instinkte rođenog provalnika za upade preko krova. Lukavošću, prevarama i spremnim pesnicama, izbegao je da bude uvučen u ulične bande koje su harale Londonom na izmaku šezdesetih godina. Nije osećao ni potrebu da deli cveće i cvetne vence nosi oko

vrata kao simbol mira. Četrnaestogodišnji Filip nije bio ni mod ni roker. Sada je radio za sebe i nije video razlog da nosi simbole ili bude podanički pokoran. Bio je lopov a ne siledžija, i osećao je samo prezir prema delinkventima koji su terorisali stare žene i krali im novac za pijacu. Bio je poslovan čovek, i s podsmehom je gledao na one iz svoje generacije koji su govorili o životu u komuni ili štira-movanju polovnih gitara dok su im glave bile napunjene snovima o veličini. Imao je planove za sebe, velike planove.

30 _____ Nora Roberts _____

U centra tih planova bila j'e njegova majka. Nameravao je da zaboravi na čisto preživljavanje i sanjao je o velikoj kući na selu, skupom automobilu, elegantnoj odeći i zabavama. Tokom protekle godine počeo je da mašta o podjednako elegantnoj ženi. Ali za sada je jedina žena u njegovom životu bila Meri Čemberlen, žena koja ga je rodila i sama ga othranila. Više od svega, želeo je da joj pruži najbolje što život nudi, da svetlucavu bižuteriju koju je nosila zameni pravim stvarima, da je izvede iz malog stana na ivici onoga što je brzo postajalo pomodni Čelzi.

U Londonu je bilo hladno. Vetar je nanosio mokar sneg na Filipovo lice dok je trčao prema Faradejevom bioskopu u kome je radila Meri. Dobro se oblačio. Policajac na uglu bi retko kad dvaput pogledao na urednog dečaka sa čistom kragnom. U svakom slučaju, prezirao je zakrpljene pantalo-ne i izlizane manžetne. Ambiciozan, dovoljan sam sebi i uvek sa jednim okom okrenutim budućnosti, Filip je pronašao način da ima ono što želi.

Rođen je siromašan i bez oca. Sa četrnaest godina, nije bio dovoljno zreo da o tome misli kao o prednosti, kao o teškoći koja jača kičmu. Mrzeo je siromaštvo - ali je i više nego stoje bio sposoban da izrazi mrzeo čoveka kojije ulazio u život njegove majke i izlazio iz njega, i začeo ga. Sto se njega tiče, Meri je zasluživala bolje. A, bogamu, i on. Kao veoma mlad počeo je da koristi svoje spretne prste i dovitljivost kako bi se postarao da oboje dobiju bolje.

Imao je narukvicu od bisera i dijamanta u džepu, zajedno sa odgovarajućim mindušama. Bio je pomalo razočaran kada ih je ispitao ručnom lupom. Dijamanti nisu bili najfinijeg kvaliteta i najveći među njima je imao manje od pola karata. Pa ipak, biseri su lepo sijali i pomislio je da će mu

SLATKA OSVETA

31

prodavač kradene robe na ulici Broad dati pristojnu cenu. Filip je bio podjednako dobar u cenkanju koliko i u obijanju brava. Tačno je znao koliko želi za kradenu robu u džepu. Dovoljno da majci za Božić kupi novi kaput sa krznenim okovratnikom i da mu još ostane poveći deo da stavi na stranu za ono što je zvao fond za budućnost.

Ispred blagajne Faradeja pružao se zmijoliki red. Na nadstrešnici je bila reklama za praznični specijalitet - Dizni-jevu Pepeljugu, pa je zbog toga bilo obilje cmizdrave, preko-merno uzbuđene dece i njihovih iznurenih majki i dadilja. Filip se smeškao dok je prolazio kroz vrata. Mogao je da se kladi da je njegova majka odgledala film najmanje desetak puta. Ništa joj nije tako ulepšavalo dan kao srećan završetak.

„Mama." Uvukao se kroz zadnja vrata blagajne kako bi je poljubio u obraz. U staklenoj kutiji bilo je jedva nešto toplije nego napolju na vetru. Filip je mislio na crveni vuneni kaput koji je video u izlogu Harodsa. Njegova majka će izgledati žestoko u crvenom.

„File." Kao i uvek, Merine oči bi zasjale od zadovoljstva kada bi gledala u njega. Tako privlačan dečak, sa uzanim licem obrazovanog čoveka i zlatnom kosom. Nije oseća-la patnju, kao što bi mnoge druge žene, što u dečakovom izgledu vidi odraz čoveka koga je tako vatreno i tako kratko volela. Filip je njen. Potpuno njen. Nikada joj nije ni za trenutak dosađivao, čak ni kao beba. Nijednom nije zažalila zbog odluke da ga ima, mada je bila sama, bez muža, bez porodice. I zaista, Meri nikada nije palo na pamet da potraži jednu od onih malih ružičastih soba gde su žene mogle da se oslobode problema pre nego što on to postane.

Filip je bio njena radost, i to od trenutka začeca. Ako je zbog nečega žalila, to je bilo jer je znala da on mrzi oca ko-

.. _ ,^V4^f I-J

ga nikada nije upoznao i traži ga u liku svakog muškarca kog vidi.

„Ruke su ti hladne“, rekao joj je. „Trebalo bi da nosiš rukavice.“

„Ne mogu da vraćam kusur sa rukavicama.“ Meri se nasmešila mladoj ženi koja je imala dečaka za vratom. Nikada nije morala da na taj način obuzdava Filipa. „Izvolite, draga. Uživajte u predstavi.“ Previše radi, pomislio je Filip. Suviše teško i predugo za tako malo novca. Mada se ustručavala da pomene svoje godine, znao je da ima jedva trideset. I daje lepa. Ponosio se uglađenim, mladalačkim izgledom svoje majke. Možda sebi nije mogla da priušti MeriKvant, ali je pažljivo i sa osećajem za smele boje birala malobrojne stvari koje je kupovala. Volela je da prelistava modne časopise i filmske magazine i imitira frizure. Možda je krpila svoje čarape, ali Meri Cemberlen nije bila neuredna. Uporno je očekivao da neki drugi muškarac ušeta u njen život i sasvim ga promeni. Gledao je u malu blagajnu koja se uvek osećala na izduvne gasove sa ulice pred njom. On će prvi doneti promene.

„Trebalo bi kažeš Faradeju da ovde stavi nešto ozbiljnije od te klimave grejalice.“

„File, ne diži frku.“ Meri je izbrojala kusur dvema tinejdžerkama koje su se kikotalet očajnički pokušavajući da flertuju sa njenim sinom. Meri je spustila kusur niz strminu i prigušila smeh. Zaista nije mogla da ih krivi. Pa, čak je i nećaku njihovog suseda - koja ima dvadeset pet, ako ne i više -uhvatila kako se nabacuje Filu. Kako ga nudi čajem. Kako traži da dođe do nje i popravi joj vrata koja škripe. Stvarno, vrata koja škripe. Meri je dovoljno snažno pljusnula kusur da dadilja okruglog lica progunđa. SLATKA OSVETA

33

Pa, zaustavila je to na pravi način. Zнала je da će je njen Fil jednoga dana ostaviti i da će to biti zbog žene. Ali to neće biti neka sisata krava deset godina starija od njega. Ne dok Meri Cemberlen diše.

„Mama, nešto ne valja?“

„Sta?“ U hvativši sebe, Meri se skoro zacrvenela. „Ne, ništa, ljubavi. Je P bi hteo da uđeš i pogledaš film? Gospodinu Faradeju ne bi nimalo smetalo.“

Sve dok me ne vidi, pomislio je Filip cereći se. Zahvaljivao je bogu što je odavno precrtao Faradeja sa liste mogućih očeva. „Ne, hvala. Samo sam svratio da ti kažem da moram da završim neka posla. Hoćeš li da uzmem nešto sa pijace?“

„Dobro bi nam došlo jedno lepo pile.“ Meri je odsutno dunula u svoje šake dok je sedala nazad. U blagajni je bilo hladno i biće sve hladnije kako zima nadolazi. Leti je bilo kao u jednom od onih turskih kupatila o kojima je čitala. Ali to je posao. Kada žena mora sama da podiže dečaka i nije mnogo školovana, mora da uzme ono što može da dobije. Krenula je da dohvati svoju tašnu od imitacije kože. Nikada joj ne bi palo na pamet da uštine koju funtu iz kase.

„Ja imam nešto para.“

„Dobro, onda. Budi siguran da je pile sveže.“ Dodala je četiri karte uznemirenoj ženi sa dvojjicom svadljivih dečaka i devojčicom sa krupnim suznim očima.

Predstava počinje za pet minuta. Moraće da ostane na kasi još sledećih dvadeset minuta za slučaj da zaluta još neko. „Kad stigneš kući uzmi iz metalne kutije novca koliko potrošiš za pile“, rekla mu je mada je znala da to neće uraditi. Blagosloven bio, dečak je uvek stavljao novac unutra ume-sto da ga uzima. „Ali, zar ne bi trebalo da si u školi?“

„Mama, subota je.“

„Subota. Da, stvarno, subota je.“ Trudeći se da ne uzdahne dok je izvijala leđa, uzela je jedan od svojih sjajnih časopisa koji je već bio dobro ispreturan. „Gospodin Faradej će sledećeg meseca imati festival filmova Kerija Granta. Čak me je pitao da mu pomognem u izboru.“

„Lepo.“ Mala kožna kesa je postajala teška u Filipovom džepu, dok je žudeo da se što pre izgubi.

„Poćećemo mojim omiljenim U hvatiti lopova. Dopao bi tise.“

„Možda“, rekao je gledajući u poštene oči svoje majke. Pitao se koliko ona zna. Nikada nije pitala, sigurno nikada nije proveravala male priloge koje je donosio kući. Nije bila glupa. Samo optimistična, pomislio je i ponovo joj poljubio obraz. „Zašto da te ne izvedeni kad budeš imala slobodan dan?“

„To bi bilo divno.“ Savladala je želju da mu razbaruši kosu jer je znala da bi ga to postidelo. „U njemu igra Grejs Keli. Zamisli, princeza u stvarnom životu. Baš sam o tome jutros razmišljala kada sam otvorila časopis sa člankom o Fe-bi Spring.“

„Okome?“

„Oh, Filipe.“ Coknula je jezikom i otvorila tu stranu. „Feba Spring. Najlepša žena na svetu.“

„Moja majka je najlepša žena na svetu“, rekao je jer je znao da će se od toga zacrveneti i zasmejati.

„Znaš ti šta ljudi vole da čuju, dečko.“ Nasmejala se, izdašno, snažno, kako je voleo da je čuje da se smeje. „Ali, vidi je samo. Bila je glumica, predivna glumica, a onda se udala za kralja. Sada živi sa

čovekom iz svojih snova u njegovoj predivnoj palati u Džakira. Baš kao na filmu. To je njio-

SLATKA OSVETA

35

va ćerka. Princeza. Nema još pet godina, ali je prava mala le-potica, žarne?“

Filip je nezainteresovano pogledao u sliku. „Ona je još beba.“

„Pitam se. Jadno stvorenje ima najtužnije oči.“ „Opet izmišljaš priču.“ Ruka mu se stegla nad kesom u džepu. Ostaviće majku sa njenim maštarijama, snovima o Holivudu i kraljevskim porodicama i belim limuzinama. Ali postaraće se da se ona vozi u jednoj. Prokletstvo, kupice joj jednu. Možda sada može samo da čita o kraljicama, ali jednog lepog dana, uskoro, on će postarati da ona živi kao jedna od njih.

„Odohja.“

„Lepo se provedi, dragi.“ Meri se već ponovo udubila u časopis. Tako lepa devojčica, ponovo je pomislila i osetila materinski poriv.

POGLAVLJE 4

SLATKA OSVETA

37

Adrijana je volela sukove. Do osme godine je naučila da ceni razliku između dijamanta i sjajnog stakla, burmanskim rubina i kamenja nižeg kvaliteta i boja. Od Džide, bake, naučila je da procenjuje, pronicljivo poput majstora juvelira, brušenje, čistotu i boju. Satima bi tumarala sa Džidom, diveći se najboljem kamenju koje je suk mogao da ponudi.

Nakit je osiguranje koje žena može da nosi, rekla joj je Džida. Kakva je korist od zlatnih sipki i novca čuvanih u banci? Dijamanti, smaragdi, safiri mogu da se prikače, zakače, okače tako da svetu može pokazati svoju vrednost.

Adrijana je bila najzadovoljnija kada je mogla da po-smatra kako se njena baka cenjka na suku dok je vrelina rasla u talasima od kojih je vazduh treperio. Cesto su odlazile, gomila žena koje su se čvrsto držale, ogrnute u crno kao grupa kosova, da opipaju niske zlata i srebra, da guraju ispolira-no kamenje na svoje prste ili da jednostavno posmatraju sjaj dragulja kroz prašnjavo staklo dok su mirisi životinja i začina lebdeli u mirnom vazduhu i matavaini tumarali sa svojim neurednim bradama umočenim u kanu, spremni da kazne ma kakvo narušavanje religioznog zakona. Adrijana se nikada nije plašila matavaina kada je bila sa Džidom. Bivšu kraljicu su poštovali u Džakiru. Rodila je dvanaestoro dece. Dok su kupovale, vazduh je bio prezasićen zvucima, prodornim zvucima cenkanja, njakanja magaraca, pljeskanja sandala po tvrdoj podlozi.

Kada bi se oglasio poziv za molitvu, suk se zatvarao. Žene bi onda čekale dok su muškarci spuštali lice na zemlju. Adrijana bi sagnute glave kao kod drugih žena, slušala zveckanje brojanica. Još uvek nije nosila veo, ali nije više bila ni dete. U ovim poslednjim danima mediteranskog leta, strpljivo je čekala, lebdeći na ivici promene.

Kao i Džakir. Mada se zemlja borila sa siromaštvom, kuća Džakir je bila bogata. Kao prvoj kraljevoj ćerki, odobreni su joj simboli i znaci njenog položaja. Ipak, Abduovo srce se nikada nije otvorilo prema njoj.

Njegova druga žena mu je posle Fahida podarila dve ćerke. U haremu se govorkalo da je posle druge devojčice Abdu pobesneo i skoro se razveo od Leihe. Ali princ presto-lonaslednik je bio jak i lep. Procenjivalo se da će Leiha uskoro opet zatrudneti. Da bi osigurao svoju lozu, Abdu je uzeo treću ženu i brzo posejao svoje seme.

Feba je počela da pilulu uzima svakog jutra. Sada je nalazila pribežište u snovima, spavajući ili hodajući.

U haremu, sa glavom udobno naslonjenom na majčino koleno i očima koje su se se lenjo skupljale

zbog mirisa tamjana, Adrijana je gledala kako njene rođake igraju. Dugo, toplo popodne se proteglo. Nadala se da će ići u kupovinu i da će možda kupiti neku novu svilu ili zlatnu narukvicu kao onu koju joj je Duja pokazala prethodnog dana, ali njena majka je jutros izgledala tako ravnodušno.

Ići će sutra u kupovinu. Danas su ventilatori kovitlali tamjanom zasićen vazduh dok su bubnjevi udarali u sporom ritmu. Latifa je prokrijumčarila katalog Frederiksa iz Holivu-da. Žene su se otimale o njega i kikota se. Razgovarale su

kao i uvek, i razgovor je bio o seksu. Adrijana je bila isuviše naviknuta na iskrene reci i uzbudljive opise da bi bila zainte-resovana. Volela je da posmatra ples, duge, sinusoidne pokrete, talase tamne kose, uvrtnje i izvijanje tela.

Pogledala je preko u Meri, treću ženu svog oca, koja je, potajno zadovoljna svojim otečenim stomakom, sedela u blizini i pričala o porođaju. Leiha je sa bolnim izrazom na licu dok je hranila najmlađu ćerku, potajno gledala u Meri. Fa-hid, krupan petogodišnjak, požurio je do nje zahtevajući pažnju, i Leiha je bez oklevanja sklonila bebu. Pobedonosno se osmehivala dok je uzimala sina na svoje grudi.

„Da li je ikakvo čudo što nas kasnije maltretiraju?“, promrmrljala je Feba. „Mama?“

„Ništa.“ Odsutno je pomilovala Adrijaninu kosu. U glavi su joj udarali zvuči bubnja, monotoni, uporni, kao dani koje je provodila u haremu. „U Americi se deca vole bez obzira da li su dečaci ili devojčice. Od žena se ne očekuje da provedu život rađajući decu.“ „Kako pleme ostaje jako?“

Feba je uzdahnula. Bilo je dana kada nije mogla više jasno da misli. Za to je mogla da okrivi pilule, i da im za to zahvali. Poslednja isporuka ju je koštala smaragdno prstena, ali je zato dobila bonus od pola litra ruske votke. Čuvala ju je izuzetno škrto, dopuštajući sebi jednu malu čašu nakon svake Abduove posete njenoj sobi. Više se nije opirala, više joj nije bilo stalo; podnosila je to koncentrišući misli na utehu koju će pronaći u piću kada bude završio sa njom.

Mogla je da ode. Da je samo imala hrabrosti, mogla je da uzme Adrijanu i pobegne, pobegne u stvarni svet, gde žene nisu primorane da pokriju svoja tela od srama i podvrga-

SLATKA OSVETA

39

vaju sebe okrutnim čudima muškaraca. Mogla je da ode u Ameriku gde je bila voljena, gde su se ljudi gomilali ispred bioskopa da bi je gledali. Može još uvek da glumi. Zar ne glumi svakoga dana? U Americi može Adrijani da pruži dobar život.

Nije mogla da ode. Feba je zatvorila oči i pokušala da zanemari zvuk bubnjeva. Da bi napustila Džakir, ženi je potrebna pismena dozvola muškarca iz njene porodice. Abdu joj to nikada ne bi dao, jer ma koliko da je mrzi, on je i želi.

Već ga je molila da je pusti da ode, ali je on odbio. Za beg bi bilo potrebno nekoliko hiljada dolara i rizik koji je skoro bila spremna da prihvati. Ali ona nikada ne bi uspela da izađe iz zemlje sa Adrijanom.

Nijedan mito nije bio dovoljan da namami krijumčara da ilegalno prebaci kraljevu ćerku.

I plašila se. Plašila se onoga što bi mogao da uradi Adrijani. Odveo bi je, pomislila je Feba. Ne bi mogla ništa da preduzme da ga spreči, nije bilo suda kome bi mogla da se obrati osim njegovog suda, niti policije kojoj bi mogla da ode osim njegove policije. Adrijanu ne bi nikada izložila riziku.

Mnogo puta je pomišljala na samoubistvo. Krajnji izlaz. Razmišljala je o tome kao što je nekada mislila o vođenju ljubavi, o nečemu za čim se žudi, budno čuva i oko čega se oteže. Ponekad je u vrelim, beskrajno dugim popodnevim zurila u bočicu sa pilulama i pitala se kakav bi bio osećaj da ih uzme sve, da konačno i potpuno otplovi u nejasan svet snova. Veličanstveno. Otišla je čak tako daleko da ih sipa u ruku, prebroji i pomiluje ih.

Ali tu je Adrijana. Uvek Adrijana.

Prema tome, moraće da ostane. Drogiraće se sve dok je realnost podnošljiva, i ostaće. Ali daće Adrijani nešto od sebe.

„Želim na sunce“, naglo je rekla Feba. „Hajdemo u ba

Adrijana je želela da ostane tu gde je, uljuljkana mirisima i zvucima, ali je poslušno ustala i otišla sa majkom.

Okružila ih je suva vrelina. Kao i uvek, izazivala je bol u Febinim očima i činila da zažudi za pacifičkim

povetar-cem. Nekada je imala kuću u Malibuu i volela da sedi pored širokog prozora i posmatra kako voda narasta od talasa.

Ovde je bilo bujnog, egzotičnog cveća iz koga je kapao miris. Zidovi su bili visoki kako bi sprečili ženu koja se tuda seta da izaziva ma kog muškarca koji prolazi. Takav je islam. Žena je nemoćno seksualno stvorenje bez snage ili intelekta da sačuva svoje vrline. Muškarac ih čuva umesto nje.

Vazduh je u baštenskoj oazi bio živ od cvrkuta ptica. Kada je Feba prvi put videla ovu baštu, sa njenim isprepletenim bogatim cvetovima i teškim mirisima, pomislila je da je kao iz filmova. Svuda okolo smenjivao se pustinjski pesak, ali je ovde bilo jasmína, oleandera, hibiskusa. Uspevalo je i minijaturno drveće pomorandže i limuna. Zнала je da su im plodovi, kao i oči njenog muža, gorki.

Neodoljivo je bila privučena fontani. To je bio njegov poklon njoj kada ju je doveo u zemlju kao svoju kraljicu. Simbol neprekidnog toka njegove ljubavi. Ljubav je od tada davno presušila, ali je fontana nastavila da igra.

Još uvek je njegova žena, prva od četiri koliko njegov zakon dopušta. Ali u Džakiru je njen brak postao njen zatvor. Vrteći dijamantski prsten na prstu, posmatrala je kako se voda sliva u jezerce. Adrijana je počela da baca kamenčiće u nju kako bi šarana jarkih boja naterala da pliva.

„Ne volim Meri“, počela je Adrijana. U tako ograničenom svetu kao što je harem, bilo je malo stvari o kojima je

SLATKA OSVETA

41

moglo da se razgovara osim o drugim ženama i deci. „Ona istura svoj stomak i ovako se smeje.“

Napravila je grimasu i zasmejala Febu.

„Oh, ti si dobra za mene.“ Poljubila joj je teme. „Moja mala glumica.“ Ima očeve oči, pomislila je Feba, sklanjajući kosu s Adrijaninog lica. Pomagale su joj da se priseti vremena kada su je gledale sa ljubavlju i toplinom. „U Americi će stajati u redu da bi te videli.“

Zadovoljna tom idejom, Adrijana se nasmešila. „Kao što su to radili zbog tebe.“

„Da.“ Pogledala je nazad u vodu. Ponekad je bilo teško setiti se druge osobe koja je bila. „Jesu. Uvek sam želela da usrećim druge ljude, Adi.“

„Kada je došla novinarka, rekla je da im nedosta-ješ.“

„Novinarka?“ To je bilo dve ili tri godine ranije. Ne, više je prošlo. Možda četiri godine. Čudno kako je vreme bilo nejasno. Abdu je pristao na intervju kako bi utišao glasine o njenom braku. Nije očekivala da će se dete sećati toga. Pa, Adi tada nije mogla da bude starija od četiri ili pet godina. „Sta si mislila o njoj?“

„Pričala je čudno i ponekad prebrzo. Kosa joj je bila jako kratka, kao kod malih dečaka i bila je boje slame. Bila je ljuta jer joj je bilo dopušteno samo nekoliko snimaka aparatom, a onda joj je oduzet.“

Kada je Feba sela na mermernu klupu, Adrijana je nastavila da baca kamenčiće. „Rekla je da si najlepša žena na svetu i da ti svi zavide. I pitala je da li nosiš veo.“

„Ništa ne zaboravljaš, je Γ tako?“ Feba se takođe seća-la i setila se kako je isprela priču o vrelini i prašim i kako koristi veo da bi zaštitila svoj ten.

SLATKA OSVETA

43

„Volela sam kada je pričala o tebi.“ Adrijana se takođe sećala i da je njena majka plakala nakon što je novinarka otišla. „Hoće li se vratiti?“

„Možda, jednoga dana.“ Mada je Feba znala da ljudi zaboravljaju. Ima novih likova, novih imena u Holivudu, i čak je znala njih nekoliko jer je Abdu dozvoljavao da joj se isporuči nekoliko pisama. Fej Danavej, Džejn Fonda, En Margaret. Prelepe mlade glumice koje ostavljaju svoj pečat, zauzimajući mesto koje je nekada bilo njeno.

Dodirnula je svoje lice, znajući da sada ima bora oko njenih očiju. Nekada je bilo na naslovnim stranama svih časopisa. Žene su farbale kosu kako bi bila njene boje. Po-redili su je sa Merilin Monro, Avom Gardner i Sofijom Lo-ren. Kasnije je nisu poredili ni sa kim; postavila je svoje standarde.

„Jednom sam zamalo dobila 'Oskara'. To je najveća nagrada za glumicu. Mada ga nisam dobila, predivno smo se zabavljali. Svi su se smejali i pričali i pravili planove. Sve je bilo tako drugačije od

Nebraske. Tamo sam živela kada sam bila tvojih godina, draga." „Tamo gde je sneg?"

„Da." Feba se nasmešila i ispružila ruke. „Tamo gde je sneg. Živela sam tamo sa bakom i dekom jer su moji roditelji umrli. Bila sam veoma srećna, ali nisam to uvek znala. Žele-la sam da budem glumica, da nosim predivnu odeću i da me mnogo ljudi voli."

„Tako si postala filmska zvezda."

„Jesam." Feba je protrljala obraz o Adrijaninu kosu.

„Izgleda mi kao da je to bilo pre stotinu godina. U Kaliforniji ne pada sneg ali sam imala okean. To je za mene bila bajka i ja sam bila princeza o kojima sam čitala u knjigama. Bio je to naporan posao, ali sam volela da budem tamo, da budem deo toga. Imala sam kuću na vodi samo za sebe."

„Bila si usamljena."

„Ne, imala sam prijatelje i ljude sa kojima sam razgovarala. Išla sam na mesta u kojima nisam ni sanjala da ću biti -Pariz, Njujork, London... tvog oca sam srela u Londonu."

„Gde je London?"

„U Engleskoj, u Evropi. Zaboravljaš lekcije."

„Ne volim lekcije. Volim priče." Ali je napeto mislila o tome, jer je znala da su lekcije važne Febi i da su još jedna njihova tajna. „U Londonu živi kraljica čiji je muž samo princ." Adrijana je čekala, sigurna da će se majka ovoga puta ispraviti. Bila je to tako smešna ideja, da žena vlada zemljom. Ali Feba je samo klimnula glavom i nasmešila se. „U Londonu je često hladno i pada kiša. U Džakiru uvek šija sunce."

„London je divan." Jedna od njenih najvećih umešno-sti bila je sposobnost da se stavi na mesto, pravo ili zamišljeno, i jasno ga vidi. „Mislila sam da je to najlepše mesto koje sam ikada videla. Tamo smo snimali film i ljudi bi se poredali po barikadama i posmatrali. Dozivali su me i ponekad bih nekome dala autogram ili pozirala za fotografiju. Onda sam upoznala tvog oca. Bio je tako lep. Tako elegantan."

„Elegantan?"

Sa sanjalačkim osmehom na licu, Feba je zatvorila oči. »Nije važno. Bila sam veoma nervozna jer je on kralj i morala sam da se prisećam protokola i svuda je bilo fotografa. Ali, nakon što smo ragovarali, to više nije bilo važno. Izveo me je na večeru, na ples."

„Igrala si za njega?"

„Sa njim." Feba je smestila Adrijanu na klupu pored sebe. Pčela je lenjo zujala naokolo, ispijajući nektar. Zvuk je pri-

jatno odzvanjao u Febinim ušima i bio skoro muzikalan zbog pilula. „U Evropi i Americi muškarci i žene zajedno igraju." Adrijana je suzila oči. „To je dozvoljeno?" „Da, dozvoljeno je da igraš sa muškarcem, da razgovaraš sa njim, da se voziš ili ideš u pozorište. Toliko mnogo stvari. Mladić i devojka izađu na sastanak."

„Sastanak?" Adrijana se mučila sa tim izrazom. „Sastanak je kada muškarci sklapaju poslove."

Feba se ponovo zasmejala, pospana od sunca. Mogla je da se seti kako je igrala u Abduovom naručju i kako joj on se smešio. Kako je njegovo lice bilo snažno. Kako su njegove ruke bile nežne. „Ovi sastanci su drugačiji. Muškarac pozove ženu da izađu. Dolazi po nju kući. Ponekad joj donosi cveće." Ruže, sanjivo se prisećala. Abdu joj je poslao tuce belih ruža. „Onda mogu da odu na večeru, ili na predstavu i kasnu večeru. Mogu da igraju u nekom pretrpanom malom klubu." „Igrala si sa mojim ocem jer si bila udata?" „Ne. Igrali smo, zaljubili se jedno u drugo, a onda se venčali. Adrijana, to je drugačije i tako je teško da se objasni. Većina mesta na svetu nisu kao Džakir."

Obuzeo ju je strah koji ju je nagrizao, a sa kojim je žive-la od noći kada je prisustvovala silovanju svoje majke. „Želiš daše vratiš tamo."

Feba nije čula strah, samo svoje kajanje. „Adi, sve je to tako daleko. Predaleko. Kada sam se udala za Abdua, ostavila sam sve to za sobom. Više nego što sam tada shvatala. Volela sam ga, a on je mene želeo. Dan kada smo se venčali bio je najsrećniji dan u mom životu. Dao mi je Sunce i Me-sec."

Dodirnula je rukom gornji deo haljine i skoro osetila težinu i snagu ogrlice. „Noseći je, osećala sam se kao kraljica, i izgledalo je da se ostvaruju svi oni snovi koje sam kao devoj-

SLATKA OSVETA

čiča imala u Nebraski. Onda mi je dao deo sebe, deo svoje zemlje. Značilo mi je sve kada mi je stavio ogrlicu oko vrata."

„To je najdragocenije blago u Džakiru. Pokazuje da te je cenio više od ma čega."

„Da, jeste, nekada. Adi, on me više ne voli."

Devojčica je znala, znala je i ranije, ali je želela da opovrgne. „Ti si njegova žena."

Spustila je pogled na svoju burmu, simbol koji joj je nekada toliko značio. „Jedna od tri."

„Ne, on uzima druge samo zato što su mu potrebni sinovi. Muškarac mora da ima sinove."

Feba je uzela Adrijanino lice u svoje šake. Videla je suze i bol. Možda je rekla previše, ali je bilo kasno da povuče reci. „Znam da ne obraća pažnju na tebe i da te to boli. Pokušaj da razumeš da to nije zbog tebe, već zbog mene."

„On me mrzi."

„Ne." Ali on zaista mrzi svoju ćerku, mislila je Feba dok ju je privlačila uz sebe. I plašila ju je ta hladna mržnja koju je videla u Abduovim očima kad god je gledao u Adrijanu. „Ne, ne mrzi te. On prezire mene, zbog onog što jesam i onog što nisam. Ti si moja. On vidi samo to kada gleda u tebe; on ne vidi deo sebe, možda najbolji deo sebe, koji je u tebi."

„Mrzim ga."

Brzo je pogledala okolo dok je bol postajao oštiji. Bile su same u bašti, ali glasovi se prenose i uvek je bilo ušiju koje su slušale. „Ne smeš to da kažeš. Ne smeš to čak ni da pomisliš. Ne možeš da razumeš šta je između Abdua i mene. To se i ne očekuje."

„On te tuče." Povukla se i njene oči su bile suve i iznenada stare. „Zbog toga ga mrzim. On gleda u mene i ne vidi me. Zbog toga ga mrzim."

„Ššš." Ne znajući šta drugo da radi, Feba je povukla Adrijanu nazad u naručje i počela da je ljulja.

Devojčica nije rekla ništa više. Nikada nije imala name-ru da uznemiri majku. Dok nije izgovorila te reci, nije ni znala da su joj u srcu. Sada kada su izgovorene, ona ih prihvata. Mržnja se ukorenila u njoj čak i pre one noći kada je videla kako otac maltretira majku. Od tada je rasla, pothranjena njegovim zanemarivanjem i nezainteresovanošću za nju, ume-šnim uvredama koje su je odvajale od njegove druge dece.

Mrzela je, ali se stidela mržnje. Dete treba da poštuje svoje roditelje. Zato više nije pričala o tome.

Proteklih nedelja provela je više vremena nego ikad sa svojom majkom, šetajući kroz baštu, slušajući priče o drugim svetovima. I dalje su joj izgledale nestvarne, ali je uživala u njima na skoro isti način kao što je uživala u bakinim pričama o gusarima i zmajevima.

Adrijani je bilo drago kada je Meri rodila devojčicu i kada je posle toga usledio razvod.

„Srećna sam što je otišla." Adrijana je igrala piljke sa Dujom. Posle dugih rasprava, ta igra je bila dozvoljena u haremu.

„Gde će je poslati?" Mada je Duja bila starija, podrazu-mevalo se da Adrijana ima načina da izvuče informacije.

„Imaće kuću u gradu. Malu." Adrijana se zasmejala i kupila tri piljka spretnim prstima. Možda je sažaljevala Meri zbog njene sudbine, ali bivša kraljeva supruga nije bila omiljena među ženama.

„Drago mi je što neće živeti ovde." Duja je zbacila kosu čekajući svoj red. „Sada nećemo morati da slušamo njeno hvalisanje o tome koliko često je kralj posećuje i na koje sve načine on seje svoje seme."

SLATKA OSVETA

Adrijana je promašila piljak. Brzo je pogledom potražila majku, ali kako su govorile arapski, zaključila je da ih Feba ne bi razumela. „Da li ti želiš seks?"

„Naravno." Duja je pustila da piljci padnu, a onda po-smatrala ishod. „Kada se budem udala, muž će me posećivati svake noći. Pružiću mu takvo zadovoljstvo da mu neće trebati draga žena. Negovaću kožu da bude meka, grudi da budu čvrste. I držaću raširene noge." Zasmejala se i bacila piljke uvis.

Adrijana je primetila da je jedan od piljaka skoro ispao, ali je pustila da prekršaj prođe. Ima brže i spretnije ruke od Dujinih, a bio je i red da njena rođaka pobedi. „Ja ne želim seks."

„Ne budi glupa. Sve žene žele seks. Zakon nas drži odvojeno od muškaraca jer smo suviše slabe da se odupremo seksu. Prestajemo samo kada smo stare kao baka.“

„Onda sam ja stara kao baka.“

Nasmejale su se tome i vratile se igri.

Duža ne bi razumela, pomislila je Adrijana i nastavila da igra. Mama ne želi seks mada je mlada i lepa. Leiha ga se plaši, jer joj je doneo dve ćerke. Adrijana ga ne želi jer je videla da je okrutan i ružan. Pa ipak, nema drugog načina da se naprave bebe, a ona veoma voli bebe. Možda će imati dobrog muža koji već ima žene i decu. Onda on neće želeći seks sa njom, a ona će moći da se brine o bebama u kući.

Kada su se zasitile igre, Adrijana je pronašla svoju baku i popela joj se u krilo. Džida je udovica i nekada je bila kraljica. Ljubav prema slatkišima koštala ju je zuba, ali njene oči su bile tamne i jasne.

„Evo moje lepe Adrijane.“ Džida je otvorila šaku i ponudila joj čokoladnu bombonu umotanu u foliju.

Adrijana je

prihvatila kikoćući se. Pošto je lepi papir volela skoro isto koliko i slatkiš, odmotavala ju je polako. Po navici koja nikada nije mogla da ne uteši, Džida je uzela četku i počela da je provlači kroz Adrijaninu kosu.

„Bako, hoćeš li da posetiš novu bebu?“ „Naravno. Ja volim sve svoje unučice. Čak i one koji krađu moju čokoladu. Zašto moja Adrijana izgleda tako tužna?“

„Da li misliš da će se kralj razvesti od moje majke?“ Džida je primetila da Adrijana više ne zove Abdua ocem i bila je zbog toga zabrinuta. „Ne mogu da kažem. Nije za ovih devet godina.“

„Ako se razvede od nje, mi ćemo otići. Mnogo ćeš mi nedostajati.“

„I ti meni.“ Ovo dete po mnogo čemu nije dete, pomislila je Džida odlazeći četku na stranu. „Ne treba ti da brineš o tome, Adrijana. Ti rasteš. Jednoga dana, uskoro, gledaću kako se udaješ. Onda ću imati praunuke.“

„I davaćeš im čokoladu i pričaćeš im priče.“ „Da. Inšala.“ Utisnula je poljubac na Adrijaninu kosu. Bila je blago namirisana i crna poput noći. „I voleću ih kao što volim tebe.“

Adrijana se okrenula i obavila ruke oko Džidinog vrata. Miris maka i začina na njenoj koži bio je utešan koliko i pritisak njenog mršavog tela. „Bako, uvek ću te voleti.“

„Adrijana. Jela.“ Fahid ju je vukao za suknju. Usta su mu bila zamazana jer je ranije već posetio baku. Svilena troba koju je smislila njegova majka bila je zamazana prljavštinom. „Dođi“, ponovio je na arapskom i ponovo je povukao.

„Gde da dođem?“ Adrijana je skliznula i zagolicala ga po rebrima jer je uvek bila spremna da ga zabavi.

SLATKA OSVETA

49

„Hoću čigru.“ Cičao je i izvijao se, a onda ju je cmok-nuvši poljubio. „Želim da vidim čigru.“

Stavila je u džep punu šaku čokoladnih bombona pre nego što je dopustila da bude odvučena. Smejali su se dok su se trkali niz hodnike i Adrijana je jaukala i dahtala s preterivanjem dok ju je Fahid vukao za ruku. Njena soba je bila manja od većine drugih, jedna od neupadljivih uvreda za koju se pobrinuo njen otac. Jedini prozor je gledao na sam kraj bašte. Pa ipak, bila je predivna, nameštena u ružičasto i belo koje je sama odabrala. U jednom uglu su bile police. Na njima su bile igračke i većinu njih je iz Amerike poslala žena po imenu Selest, najbolja prijateljica njene majke.

Čigra je stigla pre više godina. Bila je to jednostavna igračka, ali obojena jarkim bojama. Pritiskanje ručke proizvodilo je verodostojan zvuk kovitlanja dok se okretala brzo, pretapajući u jedno crvenu, plavu i zelenu. Brzo je postala Fahidova omiljena igračka - toliko da ju je Adrijana nedavno sklonila sa polica i sakrila je.

„Hoću čigru.“

„Znam. Poslednji put kada si je želeo lupio si glavom pokušavajući da se popneš i uzmeš je kad nisam bila ovde.“ A kada je kralj čuo za to Adrijana je nedelju dana bila zatvorena u sobu. „Zatvori oči.“

Iscerio se i odmahnuo glavom.

I Adrijana se cerila njemu i sagnula se sve dok im se nosevi nisu dodirnuli. „Zatvori oči, moj brate ili nema čigre.“ Naglo je zatvorio oči. „Ako budeš jako dobar, daću ti da je zadržiš celog dana.“ Dok je

govorila izmicala se od njega, a onda otpuzala pod krevet gde je držala svoja najveća blaga. Dok je posezala za čigrom, Fahid je upuzao pored nje.

„Fahide!" Sa besom koji majke pokazuju prema svom lju-bimčetu, uštinula ga je za obraz. „Jako si nevaljao." „Volim Adrijanu."

Kao i uvek, njeno srce se raznežilo. Zagladila je njegovu neurednu crnu kosu nazad i protljala nos o njegov obraz. „Ja volim Fahida. Čak i kad je nevaljao." Uzela je čigru i počela da se izvlači, ali njegovo oštro oko je zastalo na božičnoj kugli.

„Lepo." Oduševljen, zgrabio ju je šakama lepljivim od slatkiša. „Moje."

„Nije tvoje." Uхватила ga je za članke na nogama kako bi ga izvukla ispod kreveta. „I to je tajna." Dok su se zajedno vrpoljili na tepihu, Adrijana je stavila svoje ruke oko Fahido-vih i zatresla ih. Čigra je bila zaboravljena dok su gledali kako pada sneg. „To je moje najveće blago." Podigla je kuglu tako da je svetio prošlo kroz staklo. „Čarobna kugla."

„Čarobna." Usne su mu se obesile kada ju je Adrijana ponovo zatresla. „Daj meni, daj meni!" Uzeo ju je od nje i uz-verao se na noge. „Čarolija. Hoću da pokažem mami."

„Ne. Fahide, ne." Adrijana se podigla i jurnula za njim kada je potrčao ka vratima.

Očaran novom igrom, uposlio je svoje kratke, snažne noge. Njegov smeh je odzvanjao dok je trčao, mašući staklenom kuglom kao trofejom. Da bi održao igru interesantnom, skrenuo je u tunel koji je povezivao ženske odaje sa kraljevim. Adrijana je tada osetila prvu pravu zabrinutost i zbog toga oklevala. Kao ćerki ove kuće, tunel joj je bio zabranjena zona. Zakoračila je napred ne bi li namamila Fahida obećavajući mu neko zadovoljstvo. Ali kada je njegov smeh naglo prestao, požurila je unutra. Drhtavih usana, bio je ispružen ispred Abduovih stopala.

SLATKA OSVETA

51

Abdu je izgledao tako visok i tako moćan dok je raširenih nogu stajao i zurio dole u svog sina. Fahidova bela troba je obrisala pod tamo gde je pao. Svetio u tunelu bilo je prigušeno, ali je Adrijana mogla da vidi blesak besa u njegovim očima.

„Gde ti je majka?"

„Molim vas, gospodine." Adrijana je požurila napred. Držala je glavu pognutu u znak potčinjenosti dok joj je srce ludo udaralo. „Ja sam brinula o bratu."

Pogledao je u nju, u razbarušenu kosu, prašjavu haljinu, njene vlažne, nervozne šake. Mogao je da je tresne u stranu jednim udarcem šake. Ponos mu je govorio da ona nije vredna ni toga. „Slabo se brineš o princu."

Nije ništa rekla jer je znala da se ne očekuje nikakav odgovor. Držala je glavu pognutu kako ne bi video blesak besa u njenim očima.

„Suze nisu za muškarce, i nikada za kraljeve", rekao je, ali se nagnuo sa nekom nežnošću da podigne Fahida na noge. Tada je primetio kuglu koju je njegov sin još uvek čvrsto držao. „Odakle ti ovo?" Bes se vratio, sekući poput noža. „Ovo je zabranjeno." Istrgao je kuglu iz Fahidovih ruku i rasplakao ga.

„Hoćeš li da me osramotiš, da osramotiš ovu kuću?"

Adrijana je stala između njega i brata jer je znala da njegova ruka može da udari brzo i snažno. „To je moje. Ja sam mu dala."

Spremila se za udarac, ali on nije došao. Umesto sa besom suočila se sa ledom. Adrijana je naučila da ta hladna ne-zainteresovanost može da bude najbolnija kazna. Oči sujoj se napunile suzama ali ih je, suočena sa ocem, potisnula. Želeo je da ona plače, osetila je to. Ako su suve oči bile njena jedina odbrana, onda će ostati suve.

POGLAVLJE 5

Poniženje ju je ojačalo. Smirilo je. Učinilo je ponosnom. Tokom meseci koji su sledili, majka je brinula zbog Adrijane. Feba je godinama živela sa svojom nesrećom, koristeći je kao oslonac jer nije videla izbor. Njen američki način života se završio kada je stupila na tlo zemlje njenog muža. Zakoni i tradicija Džakira od početka su bili protiv nje. Ona je žena i kao takva, uprkos svojim ličnim verovanjima, uprkos svojim ličnim željama, bila je primorana da se potčini.

Feba je tokom godina pronašla jednu utehu koja joj je olakšavala zatočeništvo. U njenim očima Adrijana je bila zadovoljna, čak naviknuta na život u Džakiru. Imala je nasleđe, titulu, poziciju koju čak ni kraljeva nenaklonost nije mogla da joj oduzme. Imala je porodicu, društvo za igranje. Imala je sigurnost.

Feba je znala da su ljudi sa Zapada u krdima počeli da dolaze u Džakir i na Srednji istok, namamljem naftom. I zbog tog novog poretka stvari ponovo je viđala reportere i igrala ulogu pustinijske kraljice iz bajke. Abdu je želeo novac i tehnologiju koje Zapad može doneti, mada se gnušao zapadnjaka zbog toga što ih donose. Sa zapadnjacima koji su nadolazili u Džakir biće napretka. S vremenom može čak doći i do oslobođenja. Držala se za to - ne više zbog sebe, već zbog Adrijane. Kako su meseci prolazili, počela je da uviđa

54

Nora Roberts

da će nove slobode, ukoliko dođu u Džakir, stići prekasno da bi njena ćerka imala koristi od toga.

Adrijana je bila tiho pokorna, ali ne više srećna. Igrala se sa drugim devojkicama i slušala priče svoje bake, ali nije više bila mlada. Feba je počela da čezne za domom snažnije nego ikada ranije. Počela je da sanja o odlasku i kako vodi Adrijanu, kako ćerki pokazuje svet izvan zakona i ograničenja Džakira.

Ali čak i dok je sanjala nije verovala da je to moguće. Zato je nalazila oduška gde god je mogla, u sredstvima za smirenje i zabranjenom alkoholu.

Nije bila iskusna žena. Uprkos usponu u svetlucavom svetu zabave ostala je po mnogo čemu naivna devojka sa male farme u Nebraski. Dok je snimala filmove viđala je opijanje i drogiranje. Ali joj je to na neki način bilo prirodno, preskakala je ono što je neprijatno i verovala u iluziju.

U Džakiru je postala zavisnik mada toga nije bila sve-sna. Dani su bili podnošljiviji a noći zamagljenije zahvaljujući pilulama. Živela je na Srednjem istoku skoro isto koliko i u Kaliforniji, ali je zbog droge blaženo izgubila pojam o vremenu i o činjenici da je ovde postala iluzija koliko i žene koje je igrala na ekranu.

Poziv u Abduove odaje izazivao je strah kod Febe. Sada nisu uopšte privatno razgovarali. U javnosti, kada je to želeo, predstavljali su se kao par iz romantičnih priča. Prelepa filmska zvezda i elegantni kralj. Mada je Abdu prezirao fotografske aparate, dozvoljavao je fotografima da ih slikaju zajedno. Išao je delikatnom linijom između tradicionalnog lidera svoje kulture i simbola napretka. Ali su se dolari, nemačke marke i jeni slivali u zemlju dok je nafta isticala iz nje.

On je bio čovek koji je obrazovan na Zapadu i koji je mogao da obeduje sa predsednicima zemalja i vlada, i ostavi utisak briljantnog čoveka otvorenih vidika. Odrastao je u Džakiru, hranjen islamom. U mladosti je verovao da bi tu moglo da dođe do spajanja. Sada je Zapad video samo kao pretnju, čak kao nešto odvratno Alahu. Ta verovanja su se kristalisala zbog Febe. Ona je bila njegov simbol korumpiranosti i beščasća.

Sada je gledao u nju dok je stajala pred njim u crnoj haljini koja ju je pokrivala od glave do pete. Njena kosa je bila vezana u čvor, tako da se nije video ni trag vatre. Koža joj je bila bleđa, ne tako kremasta kao nekada, a oči su joj bile tupe. Pilule, pomislio je Abdu s odvratnošću. Znao je za njih, ali je odlučio da ih ignoriše.

Lupio je prstom po ivici stola od abonosa znajući da svaki trenutak čekanja povećava njen strah.

„Pozvana si u Pariz da učestvuješ na dobrotvornom balu.“ „U Pariz?“

„Kako izgleda, tamo su priredili reviju tvojih filmova. Možda ljudi smatraju da je zabavno gledati kako se eksponira žena kralja Džakira.“

Naglo je podigla glavu. Smešio joj se, čekao da počne da protestuje kako bi mogao da slomi čak i taj mali prkos. Ali je ona govorila mirno. „Nekada je i kralj Džakira uživao gledajući Febu Spring.“

Njegov osmeh je izbledeo. Sa samoprekorom se prise-cao časova koje je proveo gledajući je, želeći je. „Mišljenje je da će tvoje prisustvo tamo biti interesantno onima koji prisustvuju tom dobrotvornom događaju.“

Feba se borila da ostane mirna, da joj glas bude stalozhen. „Da li ćeš mi dozvoliti da odem u Pariz?“

„Imam posla tamo. Biće zgodno da mi se pridruži moja žena Amerikanka i pokaže veze Džakira sa Zapadom. Razumeš šta se traži od tebe.“

„Da, da, naravno.“ Neće biti dobro da pokaže koliko j'je zadovoljna, ali nije mogla da spreči osmeh. „Bal. U Parizu?“ „Haljina je skrojena. Nosićeš Sunce i Mesec i predstavićeš se onako kako se to očekuje od žene kralja Džakira. Ako me osramotiš, oneraspoložićeš me i bićeš odmah posla-ta nazad.“

„Savršeno razumem.“ Sama pomisao na Pariz ju je ojačala. „Adrijana...“

„Sklopljeni su dogovori za nju“, prekinuo ju je Abdu. „Dogovori?“, osetila je talas straha na potiljku.

Trebalo je da zapamti da Abdu uvek jednom rukom daje, a drugom uzima. „Kakvi dogovori?“ „Oni te se ne tiču.“

„Molim te.“ Mora da bude pažljiva, veoma pažljiva.

„Samo želim da je pripremim, da budem sigurna da je primerena kući Džakir.“ Feba je oborila glavu ali nije mogla da spreči da ne uvrće i prepliće prste. „Ja sam samo žena, i ona je moje jedino dete.“

Abdu je seo u stolicu za stolom, ali nije ponudio Febi da sedne. „Ići će u Nemačku, u školu. Shvatili smo da je to povoljan aranžman za ženske članove od ugleda pre udaje.“ „Ne! Dragi bože, Abdu, ne šalji je u školu tako daleko.“ Zaboravila je na ponos, oprez, i ustremila se oko stola i pala ispred njegovih stopala. „Ne možeš da je odvedeš. Ona mi je sve što imam. Nije te briga šta će biti sa njom. Ništa ti ne znači ako ostane sa mnom.“

Uhvatio je njene ruke koje su stezale njegovu trobu i sklonio ih. „Ona je član kuće Džakir. Činjenica da tvoja krv te-

SLATKA OSVETA

57

če njenim venama je samo razlog više da je odvojim od tebe i ispravno obučim pre njene veridbe sa Kaimom al-Mišom.“

„Veridba?“ Podivljala od straha, Feba se ponovo grčevito uhvatila za njega. „Ona je još dete. Čak se ni u Džakiru deca ne venčavaju.“

„Udaće se na petnaesti rođendan. Dogovori su skoro završeni. Tada će mi napokon biti od neke koristi kao žena jednog saveznika.“ Ponovo je uzeo Febine ruke, ali ovog puta ju je povukao ka sebi. „Budi zahvalna što je ne dajem neprijatelju.“

Teško je disala dok joj je lice bilo bilo blizu njegovog. U jednom zaslepljujućem trenutku želela je da ga ubije golim rukama, da povuče svoje prste niz njegovo lice i gleda kako teče krv. Ako bi to spasio Adrijanu uradila bi to. Od sile nikada ne bi imala koristi, kao ni od razuma. Ali još uvek ima lukavstvo.

„Oprosti mi.“ Omlitavela je. Sada je dopustila da joj se oči napune suzama, dopustila da zasijaju.

„Slaba sam i sebična. Mislila sam samo o gubitku deteta, ne o tome koliko si velikodušan što joj sklapaš dobar brak.“ Ponovo je pala na kolena, vodeći računa da do krajnosti zadrži pokoran stav, a onda je obrisala oči kao da se prizvala pameti. „Ja sam luda žena, Abdu, ali ne toliko luda da ne budem zahvalna. U Nemačkoj će naučiti da bude prava žena. Nadam se da ćeš biti ponosan na nju.“

„Obaviću svoju dužnost prema njoj.“ Nestrpljivo joj je dao znak da ustane.

„Možda bi joj dopustio da nam se pridruži na putu u Pariz.“ Dok je sklapala ruke srce joj je ludo udaralo u rebra. „Mnogi muškarci više vole ženu koja je proputovala, koja je sposobna da im se pridruži na službenim putovanjima ili na putovanjima iz zadovoljstva i bude im od pomoći umesto da smeta. Od Adrijane će se očekivati dosta zbog njenog polo-

58

Nora Roberts

aja. Ne bih želela da te osramoti. Obrazovanje koje si dobio u Evropi i iskustva koja si tamo stekao verovatno su omogućila da bolje razumeš svet i mesto Džakira u njemu.“

Prva misao bila mu je da odmah odbije ideju, ali su njene poslednje reci pogodile pravo mesto. Čvrsto je verovao da ga je vreme provedeno u Parizu, Londonu i Njujorku učinilo boljim kraljem i čistijim detetom Alaha.

„Ramisliću o tome.“

Potisnula je želju da moli i pognula glavu. „Hvala.“

Febino srce je još uvek ludo udaralo kada se vratila u svoju sobu. Želela je piće, pilulu, zaborav.

Umesto toga, ležala je na krevetu i naterala sebe da misli.

Toliko protraćenih godina, dok je čekala da se vrati čovek kakav je Abdu nekada bio, da joj se vrati njen život. Ostala je u Džakiru jer je on to zahtevao, jer bi, i da je nekako uspela da pobegne, uzeo Adrijanu.

Zbog toga što je bila slaba, zbunjena, uplašena, proživela je skoro deset godina svog života u stegama. Ne zbog Adrijane. Nikada zbog Adrijane. Bez obzira šta bude morala da uradi, neće da gleda kako odvode Adrijanu, kako je daju nekom neznancu da živi svoj život kao pravi zatvorenik.

Pariz je prvi korak, rekla je sebi dok je brisala sloj znoja sa čela. Odvešće Adrijanu u Pariz i nikada se neće vratiti.

„Kada odem u Pariz, kupicu puno kovčega odeće.“ Duja je gledala kako Adrijana stavlja zlatnu narukvicu i pokušavala da ne bude ljubomorna. „Moj otac kaže da ćemo jesti na mestu koje se zove Maksim i da ću imati sve što želim.“

Adrijana se okrenula. Dlanovi su joj stalno bili vlažni od nervoze, ali se plašila da ih obriše o haljinu.

„Doneću ti poklon.“

Ljubomora je nestala i Duja se nasmešila. „Samo je-dan?“

„Jedan poseban. Ići ćemo na vrh Ajfelovog tornja i na mesto gde ima na hiljade slika. A onda...“ Pritisnula je rukom stomak. „Muka mi je.“

„Ako ti je muka, nećeš ići, prema tome, neće ti biti muka. Leiha je mrzovoljna.“ Rekla je to nadajući se da će Adri-jani biti bolje. Sluge su već uzele torbe pa je Duja prebacila ruku preko Adrijaninog ramena da je isprati. „Ona želi da ide ali kralj vodi samo tebe i tvoju majku. Leiha mora da je zadovoljna jer je ponovo trudna.“

„Ako mogu da kupim poklone za Fahida i moje sestre, daćešim?“

„Hoću.“ Poljubila je Adrijanin obraz. „Nedostajaćeš mi.“

„Uskoro ćemo se vratiti.“

La na i4Uji v,*- jw*i'~ — - - -

L*:,,*-4-oL

smeha. Feba je stajala sa velom i u abap, prstiju pret

na struku, ravnodušnog lica. Mirisi, tamni, du

rema teško su se spuštali na nju sve dok raje

može da ih vidi. Ako ima boga, nikada više neće vid ti ove

ljude i ovo mesto. Barem je jednom bila zahvalna z veo

love. To znači da mora da kontrolise samo svoje:oc^

Iznenadio ju je talas žaljenja dok je ljubila^zaove sve krvu, rođake po muževljevoj Uniji. Sve žene sa kojima ,e

Velask7d—^

Febi d^ ih e ljubUa i grlila. „Tako da može da g^da do e na Džakir dok se avion podiže.“ Nasmesila se, zadovoljna

njen sin napokon pokazuje interesovanje za dete koje je bilo njena potajna ljubimica. „Ne jedi previše francuskog krema, moja slatka devojčice.“

Adrijana se nasmejala i popela na prste da, po posled-nji put, poljubi Džidu. „Ješću ga toliko da ću se ugojiti. Nećete me prepoznati kada se vratim.“

Džida se zasmejala i pomilovala Adrijanin obraz šakom koja je bila obilato ukrašena kanom. „Uvek ću te prepoznati. Idi, idi sad. Vрати se bezbedno. Inšala.“

Izašle su iz harema, kroz baštu i van zidina, gde ih je čekao auto. Adrijanini nervi su bili suviše napeti da bi pri-metila koliko je njena majka tiha. Brbljala je o vožnji avionom, Parizu, šta će videti, šta će kupiti. Postavljala je pitanje, a onda žurila na drugo ne očekujući odgovor.

Tokom puta do aerodroma Adrijana je bila bolesna od uzbuđenja, a Feba od straha.

Za sada je dolazak poslovnih ljudi sa Zapada samo is-komplikovao proceduru na aerodromu. Avioni su mnogo češće sletali i poletali, a prevoz na zemlji bio je ograničen na amaterske taksije čiji vozači nisu znali engleski. Mali terminal je već bio pretrpan; žene su odlazile na jednu stranu, muškarci na drugu. Zbunjeni Amerikanci i Evropljani borili su se da zaštite svoj prtljag od preterano revnosnih nosača, dok su očajnički pokušavali da pronađu vezu koja je često kasnila danima. Ti carevi kapitalizma češće su ostajali zaglavljani nego što nisu, žrtve kulturnog jaza koji se tokom vekova proširio u provaliju. U vazduhu je brujalo od buke aviona, kakofonije glasova na različitim jezicima, koja se često uzdizala i padala bez razumevanja. Adrijana je videla ženu kako sedi pored gomile prtljaga, lica mokrog od suza i bledeg od uzbuđenja.

SLATKA OSVETA

61

Druga se borila sa čoporom troje male dece, koja su zurila i pokazivala na arapske žene u crnim odorama i velovima.

„Ima ih tako mnogo“, promrmijala je Adrijana dok su ih telohranitelji vodili kroz gomilu. „Zbog čega dolaze?“

„Zbog novca.“ Feba je šetala pogledom desno i levo. Bilo je tako toplo, tako toplo da se bojala da će pasti u ne-svest. Ali, ruke su joj bile poput leda. „Požuri.“

Uzela je Adrijanu za ruku i ponovo je povukla napolje. Čekao ih je Abduov blistavo nov privatni avion, nedavno kupljen novcem od nafte.

Adrijanina usta se sušila kada ga je videla. „Jako je mali.“

„Ne brini. Ja sam sa tobom.“

Kabina je unutra bila veoma luksuzna, uprkos veličini. Sedišta su bila tapecirana skupim materijalom boje cinka; tepih je bio krvavocrven. Male svetiljke okačene iznad svakog sedišta imale su kristalne abažure. Predivno hladan, vazduh je mirisao na sandalovinu, kraljev omiljeni miris. Posluga se nemo klanjala, čekajući da posluži hranu i piće.

Abdu je već bio unutra, nagnut sa svojim sekretarom nad gomilom papira. Njegova troba je bila zamenjena odelom skrojenim u Londonu, ali ga je on nosio sa istočnjačkom maramom na glavi. Nije ni podigao glavu kada su ušle i zauzele svoja mesta. Umesto toga, dao je nemaran znak jednom od svojih ljudi. Motor je skoro odmah zakašljao. Adrijanin želudac je brzo poskočio kada se nos aviona uzdigao u vazduh.

„Mama.“

„Uskoro ćemo biti iznad oblaka.“ Feba je govorila tiho, zahvalna što Abdu ne obraća pažnju na njih.

„Adi, baš kao ptice. Gledaj.“ Naslonila je obraz na Adrijanin. „Džakir odlazi.“

SLATKA OSVETA

63

Adrijana je želela da povrati, ali se plašila jer je njen otac bio sa njima. Odlučno, stegla je zube, čvrsto progutala i gledala kako svet ponire. Nakon nekog vremena krčanje u stomaku je prestalo. Sada je bio Febin red da priča. Radila je to tihim glasom koji je na kraju uspavao Adrijanu. Dok joj je čerka dremala na ramenu, Feba je gledala u plavo Sredozemno more i molila se.

Pariz je bio praznik za čula. Adrijana se obesila majci o ruku i zurila u sve dok su žurili kroz aerodrom.

Oduvek je verovala da su priče njene majke o dragim mestima samo bajke. Volela ih je i kao takve, sanjala o njima kao takvima. Sada je kroz vrata zakoračila u svet koji je postojao samo u njenoj mašti.

Čak je i njena majka bila drugačija. Sklonila je obaju i veo. Ispod njih je nosila uredan zapadnjački kostim boje njenih očiju. Kosa joj je bila puštena i slobodna, predivno crvena preko njenih ramena.

Kada su prolazili kroz carinu, čak je govorila i sa muškarcem, neznancem. Adrijana je sa strahom podigla pogled ka ocu, čekajući kaznu. Ali on nije ništa preduzeo.

Žene su ovde šetale, nekada same, nekada ruku pod ruku sa muškarcima. Nosile su suknje i tesne pantalone koje su isticale noge. Hodale su uzdignute glave, njišući kukovima, ali niko nije zurio u njih.

Na svoje zaprepašćenje, videla je kako se jedan par grli i ljubi dok su se drugi laktali oko njih. Nije bilo matavaina sa bičevima od kamilje dlake i kanom prebojenim vrhom brade, da ih uhapse.

Sunce je zalazilo kada su izašli kroz terminal. Adrijana je čekala da čuje zvuk poziva na molitvu, ali nije

bilo ničega. Bilo je pometnije, ali nekako brže i organizovanije od pometnije na aerodromu u Džakiru. Ljudi su se gurali u taksije, muškarci i žene zajedno, bez stida ili skrivanja. Feba je morala da je uvuče u limuzinu jer je izvijala vrat da vidi još.

Videti Pariz pri zalasku sunca po prvi put. Kad god je Adrijana ponovo razmišljala o gradu, setila bi se čarolije tog prvog pogleda, kada je svetio bilo uhvaćeno između dana i noći. Stare građevine su se uzdizale, kitnjaste, nekako ženstvene, i presijavale se ružičasto, zlatno i meko belo na umirućoj svetlosti sunca. Veliki auto se obrušavao niz bulevar i brzo išao u srce grada. Ali nije ostala bez daha i bila bunovna zbog brzine.

Mislila je da će tu biti muzike. Na takvom mestu morala je da bude muzika. Ali nije rizikovala da zatraži odobrenje i spusti prozor. Umesto toga, dopustila je da joj svira u glavi, grandiozno, veličanstveno, dok su se vozili duž Sene.

Tu je bilo parova koji su razgovarali, držeći se za ruke dok su kose i kratke suknjice žena lepršale na povetarcu koji je mirisao na vodu i cveće. Koji je mirisao na Pariz. Videla je kafee u kojima su se ljudi gurali oko malih okruglih stolova i pili iz čaša koje su se presijavale crveno i zlatno kao sunčeva svetlost.

Da su joj rekli da ih je avion odveo na drugu planetu i u drugo vreme, poverovala bi.

Kada je auto stao ispred hotela, Adrijana je čekala da njen otac izađe iz kola. „Možemo li kasnije da vidimo još?”

„Sutra.” Feba joj je tako snažno stegla ruku da je za-treptala. „Sutra.” Borila se da ne drhti na umirujućem večernjem vazduhu. Hotel je izgledao kao palata, a ona je završila sa palatama. Okruženi poslugom, telohraniteljima i sekretaricama, zaposeli su ceo sprat Krijona. Na njeno razočarenje, nju i majku su sproveli u njihov apartman i ostavili ih same.

64

Nora Roberts

„Zar ne možemo da odemo i večeramo na tom mestu koje se zove Maksim?”

„Ne večeras, draga.” Feba je pogledala napolje kroz špijunku na vratima. Stražar je već bio na svom mestu ispred vrata. Biće harema čak i u Parizu. Lice joj je bilo bledo kada se okrenula nazad, ali se osmehnula boreći se da joj glas bude bezbrižan. „Poslaće nam nešto. Sve što želiš.”

„To što smo ovde isto je kao da smo u Džakiru.” Pogledala je okolo po elegantnom apartmanu. Kao i ženske odaje, bio je luksuzan i osamljen. Za razliku od njih, imao je prozore koji su se uveče otvarali. Prešla je preko sobe i pogledala Pariz. Svetla su svetlucala, dajući gradu praznični izgled kao iz bajke. Bilo je to kao da joj je dat najdivniji dragulj na svetu i dozvoljeno joj da ga pogleda na nekoliko trenutaka pre nego što joj je istrgnut iz ruke i zaključan u riznicu.

„Adi, moraš da budeš strpljiva.” Kao i njenu ćerku, i Febu je privlačio prozor, svetla, život na ulicama. Njena žudnja je bila samo veća jer je nekada bila slobodna. „Sutra... sutra će biti najuzbudljiviji dan u tvom životu.” Privukla je Adrijanu kako bi je poljubila. „Veruješ mi, zar ne?” „Da, mama.”

„Učiniću ono što je najbolje za tebe, kunem se.” Stisak joj se pojačao, a onda je naglo oslobodila Adrijanu i nasmeja-la se. „Sada uživaj u pogledu. Vraćam se za trenutak.” „Kuda ideš?”

„Samo do druge sobe. Obećavam.” Nasmešila se, nadajući se da će ih obe uveriti. „Pogledaj kroz prozor, mala. Pariz je predivan u ovo doba dana.”

Feba je zatvorila vrata između gostinske i spavaće sobe. Rizično je da upotrebi telefon. Danima je pokušavala da smisli bolji, sigurniji način. Mada joj je bio potreban odušak,

SLATKA OSVETA

65

nije pipnula sredstvo za smirenje ili piće od kada joj je Abdu rekao za putovanje. Mozak joj je bio bistriji nego što je bio u proteklih nekoliko godina. Toliko bistar da je bolelo. Pa ipak, nije uspela da smisli nikakav drugi način osim telefona. Jedino je mogla da se nada da Abdu neće očekivati izdaju od žene koja je tako dugo tolerisala njegovo zlostavljanje.

Podigla je slušalicu. Osećaj je bio stran, kao nešto iz drugog veka. Skoro se zasmejala. Ona je odrasla

žena, živi u dvadesetom veku, pa ipak je prošlo skoro deset godina od kada je dodirnula telefon. Prsti su joj se tresli dok je birala brojeve. Glas je govorio brzo na francuskom. „Da li govorite engleski?“ „Da, gospodo. Mogu li da vam pomognem?“ Ima boga, pomislila je dok se spuštala na krevet. „Želim da pošaljem telegram. Hitno. U Ameriku. U Njujork.“

Adrijana je stajala pored prozora, ruku pritisnutih na staklo kao da ga samom voljom može razložiti da postane deo sveta koji je žurio napolju. Nešto nije u redu sa njenom majkom. Najviše je strahovala da je Feba bolesna i da će ih obe vratiti u Džakir. Znala je da nikada više neće videti me-sta kao što je Pariz ako ih sada vrate. Neće videti žene golih nogu i obojenih lica ili visoke zgrade sa njihovih stotinu sve-tala. Mislila je da bi njenom ocu bilo drago, drago što je vide-la ali nije dodirnula, namirisala ali ne i okusila. Bio bi to drugačiji način da je kazni jer je žensko, i to mešane krvi.

Kao da su ga njene misli prizvale, ušetao je kroz vrata u apartman. Adrijana se okrenula. Bila je mala za svoje godine, delikatna poput lutke. Već je bilo nagoveštaja tamne, osećaj-ne lepote zbog njene beduinske krvi. Abdu je video samo mršavu devojčicu sa krupnim očima i jogunastim ustima. Kao i uvek, njegove oči su postale ledene kada bi pogledao u nju.

66

Nora Roberts

„Gde ti je majka?“

„Ušla je tamo.“ Kada je krenuo ka vratima, Adrijana je brzo zakoračila ka njemu. „Možemo li večeras da izađemo?“

Kratko i nezainteresovano ju je pogledao. „Ostaćete ovde.“

Zbog toga što je bila mlada, ostala je uporna kada bi se drugi pognuli. „Nije kasno. Sunce je tek zašlo. Baka mi je rekla da u Parizu može da se radi puno toga kada je mrak.“

Sada je sasvim stao. Bila je retkost da se ona usudi da razgovara sa njim, još rede da on zastane i sluša. „Ostaćeš unutra. Ovde si samo zato što sam ja to dozvolio.“

„Zašto si dozvolio?“

Oči su mu se suzile jer je imala smelosti da ga pita. „Moji razlozi te se ne tiču. Upozoravam te da ću se otarasiti tvog prisustva ukoliko me budeš suviše često podsećala na njega.“

Adrijanine oči su zasjale od mešavine tuge i besa koji nije mogla da razume. „Ja sam krv tvoje krvi“, rekla je ne-žno. „Zbog čega me mrziš?“

„Ti si krv njene krvi.“ I okrenuo se da otvori vrata. Fe-ba je brzo izašla. Zacrvenela se, oči su joj bile okrugle i široke, kao kod srne kada oseti lovca.

„Abdu. Da li si želeo da me vidiš? Morala sam da se operem posle puta.“

Osetio je nervozu. Namirisao strah. Bilo mu je drago što se ona ne oseća sigurnom čak ni van zidova harema. „Dogovoren je intervju. Doručkovaćemo ovde u devet sati sa reporterom. Obuci se prikladno i postaraj se da ona bude spremna.“

Feba je brzo pogledala Adrijanu. „Naravno. Posle intervjua volela bih da odem u kupovinu, možda da odvedem Adrijanu u muzej.“

„Radices šta želiš između deset i četiri. Tada ćeš mi biti potrebna.“

„Hvala. Zahvalne smo što imamo priliku da posetimo Pariz.“

„Postaraj se da devojčica drži jezik za zubima ili će Pariz videti samo kroz taj prozor.“

Kada je otišao, Feba je dopustila da se njene noge koje su se tresle isključe. „Adi, molim te, nemoj da ga ljutiš.“ „Dovoljno je samo što postojim da bih ga ljutila.“ Kada je videla prve suze, Feba je raširila ruke. „Tako si mlada“, rekla je ljuljajući Adrijanu u krilu. „Suviše mlada za sve ovo. Obećavam da ću ti sve nadoknaditi.“ Iznad Adrija-nvne glave njene oči su se fokusirale, a pogled postao odlučan. „Kunem se da ću ti sve nadoknaditi.“

Nikada nije jela sa svojim ocem. Zbog prilagodljivosti osmogodišnjakinje, Adrijana je s lakoćom prešla preko reci koje su izgovorene prethodne noći i radovala se prvom danu u Parizu.

Ako je i bila razočarana zbog toga što će imati obrok u sobi, nije rekla ništa. Suviše joj se dopadala

njena nova plava haljina i odgovarajući kaput da bi se žalila. Za jedan sat zaista će otpočeti njena nedelja u Parizu.

„Ne mogu da vam kažem koliko cenim ovaj intervju, vaša visosti." Novinarka, već očarana Abdu om, sela je za sto. Adrijana je držala ruke skupljene u krilu i trudila se da ne zuri.

Novinarka je imala veoma dugu, pravu kosu boje zrelih breskvi. Njeni nokti su bili obojeni crveno kao i usne. Haljina je bila iste boje, pripijena uz telo, i suknja joj je kli-znula uz butine kada je prekrstila noge. Govorila je engleski sa Kotrljajućim francuskim naglaskom. Za Adrijanu, ona je bila egzotična kao ptica iz džungle i isto toliko očaravajuća.

„Zadovoljstvo je naše, gospođice Grande." Abdu je dao znak za kafu. Sluga je pokorno poskočio.

„Nadam se da uživate u boravku u Parizu." „Uvek uživam u Parizu." Abdu se smešio na način koji Adrijana nikada nije videla. Iznenada je izgledao pristupačno. Onda su njegove oči prešle preko nje kao da je stolica prazna. „Moja žena i ja jedva čekamo da učestvujemo u večerašnjem balu."

„Pariško društvo jedva čeka da pozdravi vas i vašu prelepu ženu." Gospođica Grande se okrenula ka Febi. „Vaša visosti, vaši obožavaoci su oduševljeni. Osećali su da ste ih napustili zbog ljubavi."

Kafa je gorko pržila Febino grlo dok se osmehivala. Trampila bi svaki dragulj koji ima za viski. „Svako koje ikada bio zaljubljen razumeće da nema žrtve i rizika koji su preveliki."

„Mogu li da pitam da li žalite zbog toga što ste odustali od svoje uspešne karijere na filmu?"

Feba je pogledala u Adrijanu i njene oči su smekšale. „Kako mogu da žalim kada imam tako mnogo?"

„To je kao bajka, zar ne? Divna žena koju je šejk iz pustinje odveo u misterioznu i egzotičnu zemlju.

Zemlju", dodala je gospođica Grande, „koja zbog nafte postaje svakim danom sve bogatija. Kako se osećate", upitala je Abdua, „zbog najezde ljudi sa Zapada u vašu zemlju?"

„Džakir je mala zemlja koja ceni prednosti koje donosi nafta. Međutim, kao kralj, imam odgovornost da očuvam našu kulturu dok otvaram vrata napretku."

SLATKA OSVETA

69

„Očigledno ste privrženi Zapadu kada ste se zaljubili u Amerikanku i oženili njom. Da li je istina, vaša visosti, da imate drugu ženu?"

Podigao je kristalnu čašu sa sokom. Lice je naprosto izgledalo kao da ga ovo zabavlja, ali prsti su se čvrsto stegli. Prezirao je da ga ispituje žena. „Prema mojoj religiji, kralju su dozvoljene četiri žene sve dok može da ih ravnopravno ceni."

„Budući da pokret za ženska prava u Americi i Evropi jača sve više, da li verujete da će ovaj sudar kultura stvoriti probleme zemljama koje dolaze na Srednji istok da grade?"

„Mi smo drugačiji, gospođice, u oblačenju, verovanjima. Ljudi u Džakira bi bili podjednako šokirani što je ženi u vašoj zemlji dozvoljeno da bude intimna sa muškarcem pre braka. Ta razlika neće sprečiti finansijske interese nijedne strane."

„Ne." Gospođica Grande nije došla da govori o politici. Njeni čitaoci su želeli da znaju da li je Feba Spring još uvek lepa. Da li je njen brak još uvek romantičan. Presekla je palačinku i pogledala u Adrijanu. Dete je bilo neverovatno lepo, sa očevim strasnim crnim očima i Febinim punim, izvanim usnama. Mada su boje govorile o njenim beduinskim precima, imala je pečat svoje majke. Građa je bila sitnija, finija nego kod žene koju su nekada zvali amazonskom kraljicom filma. Bila je prisutna čistota sklopa kostiju, profil od koga je zastajao dah i osetljivost bistrih očiju.

„Princezo Adrijana, kako se osećate kada znate da je vaša majka smatrana najlepšom ženom, koja je predstavljala ponos na ekranima?"

Spetljala se. Oštar, kratak pogled njenog oca ju je ispravio. „Ponosim se njome. Moja majka je najlepša žena na svetu."

Gospođica Grande se zasmejala i još jednom gricnula palačinku. „Bilo bi teško naći nekoga ko se ne bi složio sa va-

ma. Možda ćete vi jednoga dana krenuti njenim stopama u Holivud. Da li ima ikakvih izgleda da snimate još neki film, vaše visočanstvo?"

Feba je popila još jedan gutljaj kafe i nadala se da će joj ostati u stomaku. „Porodica je moj prioritet.“ Dodirnula je Adrijaninu raku ispod stola. „Naravno da sam oduševljena što sam pozvana da dođem ovde, da vidim stare prijatelje. Ali izbor koji sam napravila, kao što ste rekli, učinjen je iz ljubavi.“ Njen pogled je preko stola susreo Abduove oči i zadržao se na njima. „Gde ima ljubavi, malo je onoga što žena ne bi uradila.“

„Holivudski gubitak je očigledno dobitak za Džakir. Brojna su nagađanja da ćete večeras nositi Sunce i Mesec. To se smatra jednim od najvećih svetskih blaga. Kao i za sve velike dragulje, i za Sunce i Mesec su vezane legende, misterije i romantične priče i ljudi su nestrpljivi da vide legendarnu ogrlicu. Hoćete li je nositi?“

„Sunce i Mesec je venčani poklon mog muža. U Džaki-ru se ovo smatra cenom mlade, vrstom obrnutog miraza. Posle Adrijane, to je najdragoceniji poklon koji mi je Abdu dao.“ Ponovo gaje pogledala sa primesom izazova. „Ponosna sam da je nosim.“

„Vaše visočanstvo, večeras neće biti žene koja vam neće zavideti.“

Sa Adrijaninom rukom još uvek u svojoj, Feba se na-smejala. „Mogu samo da kažem da se radujem ovoj noći više od bilo koje u poslednjih nekoliko godina. Biće predivna.“ Njene oči su ponovo srele Abduove. „Inšala.“

Kao što je Feba i sumnjala, pridružila su im se dva te-lohranitelja i vozač kada su napustile hotel. Bila je ushićena

SLATKA OSVETA

71

svojom prvom pobedom. Zastala je kod recepcije i zatražila svoj pasoš sa kojim je putovala i Adrijana kao njeno malo de-te. Čuvari su čavrljali, očigledno misleći da se ona raspituje oko izvršenja neke beznačajne usluge, i uopšte nisu primeti-li kada se službenik vratio iz zadnje kancelarije i dao joj u ruke kožom presvučeni dokument. Mogla je da zaplače od sreće... i zbog prvog sjaja ponosa koji je osetila nakon mnogo godina, ali se disciplinovala i naterala sebe da ništa ne oda. Nije imala pravi plan, samo divlju i nervoznu odlučnost. Pored nje u limuzini, Adrijana samo što nije skakala od uzbuđenja. Sada su stvarno u Parizu, i imaju da utroše mnogo sati pre nego što budu morale da se vrate u hotel. Zelela je da se vozi do vrha Ajfelove kule, da sedi u kafeu, da seta, seta i seta i čuje muziku grada koji je samo zamišljala.

„Malo ćemo da kupujemo.“ Febina usta su bila toliko suva da je morala da odlepi jezik sa nepca. „Tu su Sand, Dior, Adi, čekaj samo da vidiš svu predivnu odeću. Boje, materijale. Ali moraćeš da budeš uz mene, veoma blizu. Ne želim da te izgubim. Ne gubi mi se iz vida. Obećaj.“

„U redu.“ Adrijana je osetila kako je hvata nervoza. Kada bi njena majka ovako pričala - veoma brzo, kada su reci preskakale jedna preko druge - uskoro bi, i to uvek, pala u depresiju. Onda bi postala veoma mirna, tako odsutna, tako zatvorena u sebe i nesvesna drugih da je to užasavalo Adri-janu. Uplašena zbog onoga što je znala da će se dogoditi, Adrijana je nastavila da čavrlja i ostala prilepljena uz Febu dok su uz pratnju išle u najekskluzivnije radnje Evrope.

Bilo je to kao još jedan san, drugačiji od vizije Pariza u sumrak. Saloni su sijali od pozlaćenih stolova i plišanih stolica. U svakom od njih prihvaćene su sa takvim poštovanjem kakvo Adrijana nikada nije iskusila u svojoj zemlji. Gugutale

J"l Ili

Nora Roberts

su joj žene sjajnih lica, služile je limunadom ili čajem i malim slatkim kolačima, dok su manekenke mršavih udova i naizgled krhkih tela klizile obučene u odeću po poslednjoj modi. Feba se prepustila naručivanju desetina haljina za koktele sa tankim bretelama i slojevima perli, i uzanih kostima od sirove svile i lana. Ako joj plan uspe, nikada neće nositi ni krpicu od ovoga što tako nemarno kupuje. To joj je izgledalo kao nekakva pravda, kao najsitnija i najslađa osveta. Čistila je salon za salonom, tovarčići čutljive čuvarke kutijama i torbama. „Pre ručka ćemo ići u Luvr“, rekla je Adrijani kada su se smestile u limuzinu. Pogledala je na sat, a onda se naslonila na sedište i zatvorila oči.

„Možemo li da jedemo u kafeu?“ „Videćemo.“ Tražila je Adrijaninu ruku. „Draga, želim da budeš srećna. Srećna i bezbedna. To je jedino važno.“ „Volim što sam ovde sa tobom.“ Uprkos brojnim čaje-vima,

kolačićima i limunadama za šankovima, bila je gladna, ali to nije htela da kaže. „Ima toliko toga da se vidi. Kada si mi govorila o ovakvim mestima mislila sam da izmišljaš priče. Bolje je od priča.” Feba je otvorila oči i zurila kroz prozor. Vozili su se duž reke po najromantičnijem gradu na svetu. Nemarno je spustila prozor i duboko udahnula. „Evo, Adi, da li osećaš miris?” Smejući se, Adrijana se nagnula bliže, kao štene, kako bi dopustila da joj vetrić hladi lice. „Miris vode?” „Slobode”, promrmljala je Feba. „Želim da zapamtiš ovaj trenutak.” Kada je auto stao, Feba je izašla polako, kraljevski i ne pogledavši čuvare. Držeći Adrijanu za ruku, ušla je u Luvr. Tu je bila gomila ljudi - studenata, turista, ljubavnika. Adri-

SLATKA OSVETA
73

iana je smatrala da su očaravajući koliko i umenička dela koja joj je majka pokazivala dok su prolazile galerijama. Glasovi su odzvanjali od visokih tavanica, raznoliki po tonovima i naglascima. Videla je muškarca sa kosom dugom kao u žene, u farmerkama koje su bile iscepane na kolenima i sa ofucanim rancem na leđima. Kada ju je video kako zuri u njega, nasmejao joj se i namignuo, a onda podigao dva prsta u znak pobeđe. Uznemirena, Adrijana je pogledala u svoje cipele. „Toliko toga se promenilo”, rekla je Feba. „Izgleda kao drugi svet. To kako se ljudi oblače, kako govore. Osećam sekaoRipVanVinkl.”

„Ko?”

Uz zvuk opasno nalik jecaju, Feba se nagnula da je zagrlji. „To je samo priča.” Kada se uspravila, pogledala je u čuvare. Bili su nekoliko koraka iza nje i dosađivali se. „Želim da uradiš tačno ono što ti kažem”, prošaputala je Feba. „Ne postavljam pitanja. Drži se čvrsto za mene.” Pre nego što je Adrijana mogla da pristane, Feba ju je povukla u grupu studenata. Brzo se krećući, gurajući se i laktajući kada je bilo potrebno, probila se a onda jurnula niz dug hodnik.

Iza nje su se začuli uzvici. Bez usporavanja, uzela je Adrijanu u naručje i potrčala niz stepenice. Bila su joj potrebna vrata, bilo koja vrata koja vode napolje. Ako bude mogla da izađe na ulicu, da nekako izađe i uđe u taksu, ima šansu. Kad god bi se pojavio hodnik ona bi krenula njime, probijajući put kroz posetioce i osoblje. Nije bilo važno da li žuri na-polje iz zgrade ili dublje u nju. Mora da se otrese čuvara. Čula je korake iza sebe i slepo potrčala, kao zec koji očajnički pokušava da pobegne lisici. Slike su promicale pored nje dok je trčala. Sve je napornije disala dok je promicala pored najdragocenijih umet-

74

-1-"

ničkih dela na svetu, i divlja ri

Nora Roberts

-dnapundaje

Ponovo je moela n WJ6 Prestala da trči

kako bi došla do lha 1± * ' T" *** ' Sl°b°de' Sta'a je Samo što je podila Tuk" " ^ ^ d^

što je podigla rodrom Or//

anu unu a

P°žurite-"

„Oш, ш^те - Vozač H H m V3S' P°žuri nagazio gas. ' °ZaC J6 dodlmuo P^tom kapu

a on.

se vraćamo u

«vio-

š

Osvrnula se preko ramena uvpe"?Vratiti U Džakir. kola i pretvoriti njene reč 'uTadž V ^ & AMU iskofiti iz Njujork. Verujmi, Adi toTe zat ^,"! W te U Ameriku' u

Povukla je Ad^Lu^Bur "Sadp°ŽUri" nutak zbnunili. Prošlo je mnogotodina мГГ" SU J6 "a tre' «ama. Čak i re br J" nekuda Wа

SLATKA OSVETA

je osetila Adrijanine male, napete prste kako se prepliću sa njenim.

Pan Ameriken. Zamolila je Selestu da je karte čekaju na terminalu Pan Amerikena. Dok je žurila preko terminala, Fe-ba se molila da je njena prijateljica uspeła u tome. Izvukla je pasoš iz torbe na štandu za karte i ponudila ga službeniku zajedno sa svojim najlepšim osmehom.

„Dobar dan. Imam dve unapred plaćene karte za Njujork.“

Njen osmeħ ga je toliko zasenio da je zatreptao. „Oui, madame.“ Zaslepljen zvezdom, nadneo se nad papire: „Gledao sam vaše filmove. Veličanstveni ste.“

„Hvala vam.“ Osetila je kako joj se vraća nešto snage. Nije zaboravljena. „Da li su karte u redu?“

„Pardon? Oh, da, da.“ Lupao je pečate i pisao. „Broj vašeg leta“, rekao je pokazujući na omot karte.

„Vaš gejt. Imate četrdeset pet minuta.“

Dlanovi su joj bili lepljivi od znoja kada je uzela karte i spustila ih u tašnu. „Hvala vam.“

„Sačekajte, molim vas.“

Ukočila se, spremna da potrči, dok joj je ruka stezala Adrijaninu.

„Daćete mi autogram?“

Pritisla je prstima oči i kratko se nasmejala. „Naravno. Biće mi zadovoljstvo. Kako se zovete?“

„Anri, gospođo.“ Pružio joj je gomilu papira. Nikada vas neću zaboraviti.“

Potpisivala se, kao i uvek, bogatim, kitnjastim rukopisom. „Anri, verujte mi, ja nikada neću zaboraviti vas.“ Pružila mu je autogram i osmehnula se. „Hajdemo Adrijana. Ne želimo da propustimo avion. Bog blagoslovio Selestu“, rekla

Nora Roberts

je dok su hodale. „Sačekaće nas u Njujorku> Adi. Ona je moja najbolja prijateljica.“ „KaoDuja?“

„Da.“ Boreći se da ostane mirna, spustila je pogled i uspeła da se ponovo osmehne. „Da, kao stoje Duja tebi. Ona će nam pomoći.“

Terminal više nije interesovao Adrijanu. Bojala se, jer je lice njene majke bilo veoma bleđo i ruke su joj se tresle. „On će biti ljut.“

„Neće te povrediti.“ Feba je ponovo zastala i uhvatila Adrijanu za ramena. „Obećavam ti da te neće povrediti, ma šta morala da uradim.“ Onda je popustila pod pritiskom svih onih dana i noći dok je čekala. Pritisnula je uznemireni stomak rukom, otrčala s Adrijanom u ženski toalet i teško se ispo vraćala.

„Mama, molim te.“ Užasnuta, Adrijana se grčevito držala za Febin struk dok se naginjala iznad lavaboa.

„Moramo da se vratimo pre nego što sazna. Reći ćemo da smo se izgubile, razdvojile. Biće samo malo ljut. Biće to moja greška. Reći ću daje to moja greška.“

„Ne mogu.“ Feba se naslonila na pregradni zid i čekala da mučnina prođe. „Ne možemo nikada više da se vratimo. Mala, on će te poslati daleko.“

„Poslaćeme?“

„U Nemačku.“ Feba je drhtavom rukom pronašla maramicu i obrisala svoje mokro lice. „Neću dopustiti da te pošalje, da te uda za čoveka koji bi mogao da bude nalik njemu.“ Pribranja, Feba je klekla i obavila ruke oko ćerke. „Ne želim da te vidim kako živiš kao što sam ja morala. To bi me ubilo.“

Polako, strah je nestao iz Adrijaninih očiju. U uzanom pregratku koji je još uvek neprijatno mirisao na povra-

JL^r^iL^i » ^- . -_

ćanje, prešle su novi prag u svojim životima. Adrijana je ne-žno pomogla Febi da stane na noge. „Bolje ti je? Nasloni se na mene.“

Feba je bila još bleđa kada su se ukrcale u avion, kada su napokon sele u avion, vezale pojaseve i slušale pisak motora. Srce je prestalo da joj jako udara. Sada joj je samo bubnjalo u glavi, i to ju podsetilo na harem i pritiskajuću vrelinu. Dok je zatvarala oči, u ustima joj je još uvek bio ukus povraćanja.

„Gospođo? Mogu li da vas i gospođicu poslužim pićem sada kada smo uzleleteli?“

„Da." Nije se ni potrudila da otvori oči. „Donesite mojoj ćerku nešto hladno i slatko." „Za vas?" „Skoč", rekla je otupelim glasom. „Dupli."

SLATKA OSVETA

79

POGLAVLJE 6

Selesta Majkls je volela dobru dramu. Kao malo dete odlučila je da bude glumica - ne tek tamo neka glumica, već zvezda. Preklinjala je, ulagivala se i durila, i ulagivala se svojim roditeljima za časove glume, a oni su popuštali verujući daje to prolazna faza njihove male devojčice. Nastavili su da tako misle i dok su Selestu vodili na audicije, probe i predstave u lokalnom pozorištu. Endrju Majkls je bio računovođa koji je voleo da gleda na život kao na knjigovodstveni bi-lans sa приходima i rashodima. Nensi Majkls je bila lepa domaćica koja je uživala da pravi interesantne dezerte za događaje u crkvi. Oboje su verovali, čak i nakon što je pozorište počelo da diktira njihove živote, da će mala Selesta prerasti svoju ljubav za scensku šminku i naklone publici.

Sa petnaest godina, Selesta je odlučila da je rođena da bude plavuša i ofarbala je svoju neinteresantnu smeđu kosu u zlatni oreol koji će postati njen zaštitni znak. Njena majka je vrištala, otac je držao predavanja. Selestina kosa je ostala plava. I dobila je ulogu u srednjoškolskoj predstavi Muzičar. Nensi se jednom požalila Endrjuu kako bi lakše podnela da se Selesta zanima dečacima ili pije alkohol nego što se bavi Šekspiom i Tenesijem Vilijamsom.

Dan nakon što je diplomirala u srednjoj školi, Selesta se iz ugodnog predgrađa Nju Džersija u kome je provela detinjstvo preselila na Menhetn. Njeni roditelji su je ispratili na voz sa mešavinom olakšanja i zbuđenosti. Išla je na audicije, isprosjačila je dovoljno da plati za časove glume i rentu za stan na četvrtom spratu bez lifta, prevrćući hamburgere i pekući jaja u jednoj prčvarnici. Udala se sa dvadeset godina, bila je to veza koja je započela eksplozivno a završila se cmizdrenjem godinu dana kasnije. Ali je Selesta do tada prestala da gleda unazad.

Preko deset godina kasnije, bila je vladajuća dama pozorišta, sa listom hitova iza sebe, tri najznačajnije pozorišne nagrade i luksuznim stanom u zapadnoj ulici Central park. Poslala je roditeljima „linkolna" za godišnjicu braka, ali oni su još uvek živeli u uverenju da će se ona vratiti u Nju Džer-si kada izbacij glumu iz svog života i da će se skrasiti sa nekim finim metodističkim dečkom.

Upravo sada, dok je hodala kroz čekaonicu na aerodromu, bila je zahvalna zbog relativne anonimnosti pozorišne glumice. Ako su je ljudi i primećivali, videli su privlačnu plavušu, čvrste građe i prosečne visine. Ne strastvenu Megi Mačku ili ambicioznu lejdi Magbet. Ne, ukoliko Selesta to nije želela.

Ponovo je pogledala na sat pitajući se da li će Feba biti u avionu.

Skoro deset godina, pomislila je dok je sedela tražeći cigarete po tašni. Brzo su postale bliske prijateljice kada je Feba došla u Njujork da snima svoj prvi film. Selesta je baš okončala brak i osećala se pomalo rastrojeno. Feba je bila poput daška svežeg vetra, tako zabavna i slatka. Postale su kao sestre koju nijedna nije imala po rođenju, posećivale se od obale do obale kada je to bilo moguće, gomilajući ogromne telefonske račune kada to nije bilo izvodljivo.

Niko nije bio više oduševljen od Selestine kada je Feba nominovana za „Oskara". Niko nije glasnije navijao kada je Selesta osvojila svoju prvu nagradu „Toni".

Po mnogim pitanjima su bile suprotnosti. Selesta je bila čvrsta i žustra. Feba je bila popustljiva i puna poverenja. I ne shvatajući su pružale jedna drugoj ravnotežu, i prijateljstvo koje će uvek negovati. Onda se Feba udala i otišla u svoje pustinijsko kraljevstvo. Nakon prve godine dopisivanje se proredilo, a onda skoro sasvim prestalo. To je bolelo. Selesta to nikome ne bi priznala, ali Febinu postepeno okončavanje prijateljstva veoma ju je bolelo. Ona je to naizgled filozofski prihvatila. Život joj je bio ispunjen i bogat i napredovao je duž puta koji je još kao devojčica zacrtala u Nju Džersiju. Ali u njenom srcu je bilo delić koji je tugovao. Selesta je godinama nastavljala da šalje poklone devojčici koju je smatrala svojim kumčetom, i bila je zabavljena staromodnim i formalnim izjavama zahvalnosti koje joj je Adrijana slala.

Bila je spremna da voli dete. Delom, jer je bila uda ta za pozorište a ta ljubavna veza nikada neće

napraviti dete. A delom jer je Adrijana Febina.

Selesta je ugasila cigaretu a onda iz kese izvukla crvenokosu porcelansku lutku. Bila je obučena u plavu somotsku haljinu ukrašenu belim trakama. Selesta ju je izabrala jer je mislila da će devojčica uživati da ima lutku sa bojom kose svoje majke. I nije imala ideju šta da kaže detetu ili Febi. Ustala je kada je čula da najavljuju njihov dolazak i ponovo počela da seta. Sada neće trajati dugo. Iskrnavanje, prolaz kroz carinu. Nije bilo razloga za upornu zabrinutost u bazi njene lobanje. Osim što je telegram govorio tako malo.

SLATKA OSVETA

81

Selesta se sećala svake reci i kao dobra glumica dala im je sopstveno značenje.

SELESTA. POTREBNA MI JE TVOJA POMOĆ. MOLIM TE UZMI DVE KARTE ZA NJUJORK NA PAN AMERIKENOVOM ŠALTERU NA ORLIJU. SUTRAŠNJI LET U DVA SATA. SAČEKAJ ME AKO MOŽEŠ. NEMAM NIKOG DRUGOG. FEBE.

Videla ih je istog trenutka kada su prošle kroz vrata. Visoku, crvenokosu ženu izuzetne lepote i devojčicu poput lutke. Skupile su se jedna uz drugu, držeći se za ruke, dodirujući se telima. Selesta je smatrala tako neobičnim što u trenu nije bila sigurna ko koga bodri.

Onda je Feba podigla pogled. Brojna osećanja su prešla preko njenog lica, ali je preovladavalo olakšanje. Pre olakšanja, Selesta je prepoznala užas. Zato je požurila i došla do nje.

„Febo.“ Zanemarujući sve osim prijateljstva, Selesta ju je čvrsto zagrlila. „Tako je dobro što te ponovo vidim.“

„Selesta, hvala bogu. Oh, hvala bogu da si ovde.“

Očajanje ju je zabrinulo više od činjenice da su reci bile nerazgovetne od pića. Vodeći računa da zadrži osmeh na licu, spustila je pogled na Adrijanu.

„Znači ovo je tvoja Adi.“ Selesta je blago dodimula de-tetovu kosu, primećujući podočnjake i znakove iscrpljenosti. Prisetila se slika ljudi koji su preživeli katastrofe, sa istim tupim, osetljivim izrazom od šoka. „Put je bio dug ali je sada skoro gotov. Auto mi je odmah tu napolju.“

„Nikada neću moći da ti se odužim za ovo“, počela je Feba.

82

Nora Roberts

„Ne budi smešna.“ Još jednom je stegla Febu u znak podrške, a onda pružila kesu Adrijani. „Donela sam ti poklon da proslavimo tvoj povratak u Ameriku.“

Adrijana je pogledala u lutku i skupila dovoljno energije da prede prstom duž rukava haljine. Somot ju je podse-tio na Duju, ali je bila suviše umorna da bi plakala. „Lepa je. Hvala vam.“

Selesta je od iznenađenja podigla obrvu. Dete je zvučalo egzotično i isto toliko strano kao stoje i izgledalo. „Hajde da uzmemo vaše torbe i odemo kući gde možete da se odmorite.“

„Nemamo nikakav prtljag.“ Feba se skoro zanela a onda se zadržala naslonivši se na Selestino rame.

„Nemamo ništa.“

„U redu.“ Pitanja mogu da sačekaju, zaključila je Selesta i obujmila Febu oko struka. Kako izgleda, dete može da stoji. „Hajdemo kući!“

Ni nalik iskustvu u Parizu, Adrijana je malo šta zapa-žala na putu od aerodroma do Menhetna.

Limuzina je bila tiha i topla, ali ona nije mogla da se opusti. Kao što je radila tokom dugog leta preko Atlantika, pažljivo je posmatrala svoju majku. Ušuškala je ispod pazuha lutku koju joj je Selesta dala i čvrsto je držala Febinu ruku u svojoj. Bila je suviše iscrpljena da bi postavljala pitanja, ali bila je spremna za beg.

„Bilo je tako davno.“ Feba je gledala okolo kao da se budi iz transa. Mala vena pored usana je pulsirala dok su joj oči jurile od prozora do prozora. „Promenilo se. Ali se i nije promenilo.“

„Uvek možeš da računaš na Njujork.“ Selesta je dunu-la oblak dima primećujući kako Adrijana gleda cigaretu tamnim, fasciniranim očima. „Adi bi možda volela da sutra pro-šeta parkom ili ode u kupovinu. Adrijana, jesi li se ikada vr-telanaringišpilu?“

„Šta je to?“

„To su drveni konjići na kojima možeš da jašeš okolo ukруг dok muzika svira. Ima jedan u parku preko

puta me-sta gde živim." Nasmehala se Adrijani, primećujući kako Feba poskakuje svaki put kada bi auto stao. Ako je majka bila klupko nerava, dete je i/gledalo kao kontrolni toranj. Šta da, pobogu, kaže detetu koje ne zna šta je ringišpil? „Niste mogle da izaberete bolje vreme da dođete u Njujork. Sve prodavnice su ukrašene za Božić."

Adrijana je pomislila na malu staklenu kuglu i svog brata. Iznenada je želela da položi svoju glavu u majčino krilo i plače. Želela je da ide kući, da vidi baku i tetke, da oseti mirise harema. Ali povratka nema. „Hoće li pasti sneg?"

„Pre ili kasnije." Selesta je bila iznenađena potrebom da uzme dete i teši ga. Nikada sebe nije smatrala majčinskim tipom. Bilo je nečeg tako tužnog, pa ipak tako jakog, u načinu na koji je Adrijana milovala Febinu ruku. „Vreme je bilo toplo. Sumnjam da će to još dugo trajati." Dragi bože, ona priča o vremenu. Laknulo joj je kada je auto usporio i nagnula se napred. „Stigle smo", rekla je Selesta odsečno kada je limuzina prišla ivičnjaku. „Febo, preselila sam se ovde pre pet godina. Toliko mi odgovara, da će morati da me isteraju."

Povela ih je pored čuvara u predvorje elegantne zgrade u zapadnoj ulici Central park. Brzo se pomerila i propustila i Febu i Adrijanu u lift obložen drvetom. Adrijani je to izgledalo kao lagana vožnja nikuda dok se umor spuštao na njene udove. U avionu se borila da ne zaspi, izvlačeći se iz grčevitih dremeža kako bi se uverila da je niko neće odvojiti

kada

naslona stolice i pofelse 1, i n afT4'<«rta«P«ko „Mora da umirete „d glid ?Da U d° ^ "" *** smutim neki omlet?" pomam n<*° ffl Љ

-eri. „Adi, i

nu -Ne." Stomak joj se „krenuo i od same pomisli r,a

hra-

„Nećeš otići?

nem „mat™ **• P™*udM

™8« da se bri-

SLATKA OSVETA

85

Zadovoljna time, Adrijana je sklopila oči.

Selesta je navukla zavese i ostavila odškrinuta vrata. I pre nego što je izašla iz sobe, Adrijana je već spavala, kao i Feba kada je Selesta tiho sišla u prizemlje.

Noćna mora je probudila Adrijanu. Od petog rođendana je povremeno imala isti san: san o tome kako njen otac dolazi u sobu njene majke, o plakanju, vikanju, razbijenom staklu. O sebi kako puzi ispod kreveta sa rukama preko ušiju.

Lice joj je bilo mokro od suza kada se probudila, i su-spregla je vrisak kako ne bi uznemirila druge žene u haremu. Osećaj za vreme i prostor bio joj je tako zbrkan da je nekoliko minuta morala mirno da sedi kako bi se sredili događaji u njenoj glavi.

Otišli su u Pariz malim avionom i ona je bila uplašena. Grad je izgledao kao iz priča, sa neobično obučanim ljudima i obiljem cveća. Tu su onda bile prodavnice, i boje, svile, sateni. Mama joj je kupila ružičastu haljinu sa belom kragnom. Ali, to je ostalo. Nisu se popele na vrh Ajfelove kule. Ali su otišle u.Luvr. I morale su da trče. Mama je bila uplašena i bilo joj je muka.

Sada su u Njujorku sa plavom damom koja ima predi-van glas.

Nije želela da bude u Njujorku. Zelela je da bude u Džakiru sa Džidom i tetka Latifom i njenim rođakama. Šmrknula je i protrljala oči dok je ustajala iz kreveta. Želela je da ide kući, gde su mirisi prepoznatljivi, gde su glasovi bili na jeziku koji razume. Uzela je lutku koju joj je Selesta dala i otišla da pronađe majku.

Čula je glasove kada je došla do vrha stepeništa. Sišla je do pola stepeništa, odakle je mogla da vidi majku i Selestu

kako sede u velikoj beloj sobi sa crnim prozorima. Zagrlila je lutku, sela i slušala.

„Nikada neću moći da ti se odužim."

„Ne budi luda." Selesta je teatralno odmahнула ne pridajući važnost tome. „Mi smo prijateljice."

„Ne možeš da zamisliš koliko mi je bio potreban prijatelj u ovih poslednjih nekoliko godina.“ Suviše napeta da bi sede-la, Feba je ustala sa pićem u rukama i počela da seta po sobi.

„Ne, ne mogu“, rekla je polako Selesta, zabrinuta zbog nervoze koju je videla u svakom grčevitom pokretu. „Alibihvolela.“

„Ne znam gde da počnem.“

„Poslednji put kada sam te videla, izgledala si ozareno, u miljama bele svile i tila i sa ogrlicom koja je stizala pravo iz arapskih noći.“

„Sunce i Mesec.“ Feba je zatvorila oči a onda popila dug gutljaj. „To je najlepša stvar koju sam ikada videla. Mislila sam da je to poklon - najfiniji simbol ljubavi o kome žena može da sanja. Ono što nisam znala jeste da me je time kupio.“ „O čemu to pričaš?“

„Nikada ne bih mogla da ti objasnim život u Džaki-ru.“ Okrenula se. Njene smaragdno-plave oči bile su krvave. Mada je pila od kada se probudila iz košmarnog sna, alkohol je nije opustio. „Pokušaj.“

„U početku je zaista bilo divno. Bar želim da verujem da je bilo tako. Abdu je bio ljubazan, pažljiv. I tu sam bila ja, dete iz Nebraske, kraljica. Zbog toga što je Abduu to izgleda bilo važno, pokušala sam da živim po lokalnim običajima -da se tako oblačim, ponašam, i takve stvari. Prvi put kada sam stavila veo, osetila sam se, pa, seksepilno i egzotično.“

SLATKA OSVETA

87

„Kao u Sanjam o Džem'?", upitala je Selesta, ali ju je Feba samo prazno pogledala. „Nema veze. Ružna šala.“

„Veo mi zaista nije smetao. To je izgledalo kao sitnica i Abdu je insistirao na tome samo kada smo u Džakiru. Dosta smo putovali te prve godine pa je sve izgledalo kao avantura. Dok sam bila trudna, postupali su sa mnom kao da sam u neku ruku dragi kamen. Bilo je komplikacija i Abdu je bio krajnje zabrinut i pun ljubavi. Onda sam dobila Adrijanu.“ Spustila je pogled na čašu. „Treba mi još jedno piće.“ „Posluži se.“

Feba je otišla do bara i napunila kratku čašu na milimetar do vrha. „Bila sam iznenađena kada se Abdu potpuno poremetio. Bila je tako lepa, zdrava beba i poput čuda jer sam dva puta skoro pobacila. Znam da je neprekidno govorio o sinu, ali nisam očekivala da će biti ljut kada dobije ćer-ku. Bila sam povređena. Porođaj je bio dug i težak i njegova osećanja prema bebi su me porazila. Užasno smo se posvađali još tamo u bolnici. Onda je postalo još gore; mnogo gore kada nam je doktor rekao da više neću moći da imam dece.“ Feba je otpila piće i zadrhtala kada je alkohol dopro do njenih čula.

„Promenio se, Selesta. Krivio je mene, ne samo zbog toga što sam mu podarila ćerku koju nije želeo, već što sam ga nekako zavela i time ga odvušla od njegovih dužnosti i tradicije.“

„Zavela ga? Kakav prevarant.“ Selesta je šumula svoje cipele. „Čovek ti nije dao priliku, oborivši te s nogu stotinama belih ruža, zakupljujući restorane kako biste mogli da intimno večerate. Želeo te je i prokleta se dobro pobrinuo da te dobije.“

„Ništa od toga nije bilo važno. Video me je kao test, kao test koji nije položio i zbog toga me je mrzeo. Video je Adrija-

Nora Roberts

mi kao kaznu umesto kao dar, kao kaznu jer se oženio ženom sa Zapada, hrišćankom, glumicom. Hteo je da nema ništa sa njom, i što manje sa mnom. Odvučena sam u harem i trebalo je da budem zahvalna što se nije razveo od mene.“

„Harem? Misliš kao samo za žene? Velovi i narovi?“ Feba je ponovo sela i uzela čašu u obe šake. „To uopšte nije romantično. Odaje za žene. Samo neprekidno sedenje iz dana u dan dok govore o seksu i porođajima i modi. Položaj ti zavisi od toga koliko si muške dece rodila. Ženu koja ne može da rađa sklanjaju u stranu da nije žalili.“

„Očigledno da niko od njih nije čitao Gloriju Stajnem“, upala je Selesta.

„Žene uopšte ne čitaju. One ne rade, ne voze. Nema ništa da se radi osim da se sedi i pije čaj i čeka da se dan završi. Ili da u grupi ideš u kupovinu, prekrivena od glave do pete u crno kako ne bi izazivala muškarce.“ „Febo, ne preteruj.“

„To je istina. Svuda je religijska policija. Možeš da budeš bičevana ako kažeš nešto pogrešno, uradiš

pogrešnu stvar, nosiš pogrešnu stvar. Ne možeš čak ni da govoriš sa muškarcem koji nije član tvoje porodice. Ni reč."

„Febo, ovo je hiljadu devetsto sedamdeset prva." „Ne u Džakiru." Napola se smejući pritislula je oči. „Selesta, u Džakiru ne postoji vreme, kažem ti, izgubila sam skoro deset godina svog života. Ponekad izgleda kao stotinu, ponekad kao nekoliko meseci. Tako je tamo. Kada nisam mogla da imam više dece, Abdu je uzeo drugu ženu. Zakon mu to dopušta. Muški zakon."

Selesta je izvadila cigaretu iz porcelanske kutije na stolu. Proučavala ju je dok je pokušavala da razume to što Feba opisuje. „Čitala sam neke članke. Poslednjih nekoliko godina bilo ih je nekoliko o tebi i Abduu. Nikada nisi govorila o ovome."

„Nisam mogla. Bilo mi je dozvoljeno da razgovaram sa novinarima samo zato što je želeo publicitet zbog privrednog uspona sa naftom na Srednjem istoku." „Čula sam", rekla je Selesta suvo. „Moraš da budeš tamo da bi razumela. Čak i novinarima nije dozvoljeno da ispričaju potpunu priču. Ako bi probali, prekinule bi se veze. U pitanju su milijarde dolara. Abdu je ambiciozan i pametan čovek. Čuvana sam sve dok sam od neke koristi."

Selesta je zapalila cigaretu, a onda polako ispustila dim. Nije bila ubeđena da polovina onoga što je Feba rekla nije proizvod bujne mašte njene prijateljice. Ako je ma šta od toga istina, makar deo, postoji jedna stvar koju nije mogla da razreši. „Zašto si ostala? Ako su tako postupali prema tebi, ako si bila tako nesrećna, zašto, do đavola, nisi spakovala svoje stvari i otišla?"

„Pretila sam da ću otići. U to vreme, odmah nakon što je Adi rođena, još uvek sam verovala da mogu da spasem nešto ako ne popustim. Prebio me je."

„Pobogu, Febo." Potresena, Selesta je otišla do nje. „U svim mojim noćnim morama, ništa nije bilo tako užasno. Vrištala sam i vrištala, ali niko mi nije pomogao." Odmahivala je glavom i brisala suze istom brzinom kojom su nadolazile. „Niko se nije usuđivao da mi pomogne. Nastavljao je da me udara i udara, sve dok više nisam ništa osećala. Onda me je silovao."

„To je suludo." Obujmila je Febu i odvela je do kauča. „Mora da si nekako mogla da se zašitiš. Da li si otišla do policije?"

SLATKA OSVETA

91

Feba je otpila piće i nasmejala se nimalo veselo. „U Džakiru je zakonski dozvoljeno da muškarac tuče svoju ženu. Ako ima razloga. Žene su se brinule o meni. Bile su zaista veoma ljubazne."

„Febo, zašto mi nisi pisala, dala mi do znanja šta se događa? Možda bih mogla da ti pomognem. Pomogla bih ti."

„Čak i da sam uspela da prokrijumčarim pismo, ti ne bi mogla ništa da uradiš. Abdu je apsolutni vladar u Džakiru, religijski, politički i zakonski. Nikada nisi iskusila nešto takvo. Znam da ti je skoro nemoguće da zamisliš moj način života tamo. Počela sam da sanjam o tome da pobegnem. Bila bi mi potrebna Abduova dozvola da legalno napustim zemlju, ali sam sanjala o begu. Ali tu je bila Adrijana. Ne bih uspela da odem sa njom, a nisam mogla da odem bez nje. Se-lesta, ona je nešto najdragocenije u mom životu. Mislim da bih desetinu puta okončala svoj život da nije bilo Adi." „Koliko ona zna?"

„Nisam sigurna. Veoma malo, nadam se. Zna kakva su osećanja njenog oca prema njoj, ali sam pokušala da joj objasnim da su ona samo odraz njegovih osećanja prema meni. Žene su je volele, i mislim da je bila zadovoljna stvarima onakvim kakve su bile. Na kraju krajeva, ona ne zna ni-zašta drugo. Hteo je da je pošalje." „Dajepošalje. Gde?"

„U školu u Nemačkoj. Tada sam znala da treba nešto da preduzmem. Ugovorio je da je uda na njen petnaesti rođendan."

„Isuse. Sirota devojčica."

„Nisam to mogla da podnesem, nisam mogla da zamislim da ona prolazi kroz ono kroz šta sam ja prošla. Put u Pariz je bio kao znak. Sad ili nikad. Bez tebe, to bi bilo nikad."

„Samo mi je žao što nisam mogla da uradim više. Vo-lela bih da pronađem kopile i kastriram ga nožem za puter."

„Selesta, ne mogu da se vratim tamo."

Selesta je pomalo iznenađeno podigla pogled. „Naravno da ne.“

„Ne, mislim nikada.“ Feba je sipala još jedno piće proli-vajući ga. „Ako dođe, pre ću se ubiti nego da se vratim tamo.“

„Ne govori tako. U Njujorku si, bezbedna si.“

„Ali tu je Adi.“

„I ona je bezbedna.“ Selesta je pomislila na tamne, napete oči sa tamnim podočnjacima. „Moraće prvo da prođe mene. Prvo ćemo da odemo do novinara, a možda i do državnih organa.“

„Ne, ne. Ne želim publicitet. Ne smem da rizikujem zbog Adi. Već zna više nego što bi trebalo.“

Selesta je otvorila usta da protestuje, ali ih je ponovo zatvorila. „Ubedila si me.“

^ „Moram da zaboravim na to, obe moramo da zaboravimo. Želim da se vratim poslu, da ponovo počnem da živim.“

„Zašto prvo ne počneš da živiš? Možeš da razmišljaš o povratku na posao kada budeš stabilnija.“

„Moram da nađem Adi mesto za život, odeću, školu.“

„Ima vremena za sve to. Za sada možeš da ostaneš ov-de, da dođeš do daha, da daš malo vremena i sebi i Adi da se prilagodite.“

Feba je klimnula glavom dok su suze počinjale da kli-ze' „Znaš li šta je najgore od svega, Selesta? Još uvek ga volim.“

Tiho, Adrijana se popela nazad uz stepenice.

POGLAVLJE 7

SLATKA OSVETA

93

Sunce se probijalo kroz razreze na zavesama kada se Adrijana probudila. Oči su je grebale od plakanja i osećala je vrtoglavicu. Pa ipak, budući da je imala osam godina, njena prva misao bila je hrana. Ponovo se uvukla u haljinu koju je nosila u Parizu i krenula dole.

Stan je bio mnogo veći nego što joj je izgledao prošle noći. Lučni prolazi su vodili iz hodnika. Bila je suviše umorna da istražuje, pa je tiho otišla u prizemlje, nadajući se da će pronaći voće i hleb.

Čula je razgovor. Muškarac i žena. Onda je tu bilo puno smeha. Ljudi su ponovo razgovarali i raspravljali se, žena piskutavim prigovarajućim glasom a čovek nekakvim čudnim engleskim. Sto su više razgovarali, Adrijana je čula sve više smeha. Radoznala, prikrala se glasovima i našla se u Selestinoj kuhinji.

Prostorija je bila prazna, ali glasovi su još uvek bili prisutni. Adrijana je videla da dopiru iz male kutije i da su u kutiji mali ljudi. Zadivljena, pošla je da dodirne kutiju. Ljudi je nisu приметili već su nastavili da se i dalje raspravljaju.

To nisu ljudi, shvatila je Adrijana uz osmeh, već slike ljudi, pokretne slike koje govore. To je značilo da su ljudi u kutiji filmske zvezde, kao njena majka. Zaboravila je na hranu, naslonila laktove na šank i zurila.

„Samo stavi sve to tamo. Oh, Adrijana, ustala si.“

Adrijana se brzo uspravila, očekujući grdnju.

„Dobro.“ Selesta je čekala da momak naručene stvari spusti na šank. „Sada ću imati bolje društvo od Volim Lusi.“ Dala je momku nekoliko novčanica. „Hvala.“

„Hvala vama, gospođice Majkls.“ Namignuo je Adrijani i otišao.

„Tvoja majka još uvek spava, ali sam pomislila da bi tebe stomak mogao da probudi. Plašim se da ne znam šta vole za jelo male devojčice, pa sam to prepustila prodavcu.“ Izvukla je kutiju pirinčanih pahuljica. „Početak obećava.“

Na ekranu su sada zagrmelje i zasvetlele reklame. Adrijana je zinula. Beli tornado je upao uz kovitlac kako bi spasao domaćicu od voštanožutih naslaga.

„Prilično zabavno, je Γ da?“ Selesta je spustila ruku na Adrijanino rame. „Nemate televizor u Džakiru?“ Suviše impresionirana da bi govorila, Adrijana je samo odmahнула glavom.

„Pa, sledeoh nekoliko dana možeš da gledaš sve što želiš, U drugoj sobi je veći televizor. Držim ovaj ovde kako bi moja kućna pomoćnica bila zadovoljna. Šta kažeš za doručak?“

„Molim te.“

„Pirinčane pahuljice?“

Adrijana je zagledala kutiju. Na njoj su bili smešni mali ljudi u belim šeširima. „Volim pirinač.“

„Ovo je malo drugačije. Pokazaću ti.“ Na Selestin znak Adrijana je sela. Sa mesta za kuhinjskim stolom mogla je istovremeno da vidi i televizor i Selestu. „Prvo ga sipaš u činiju. Onda...“ Zabavljajući se, Selesta je pompezno sipala mleko. „Sad slušaj.“ Dala je Adrijani znak prstima. „Samo napred, prisloni uvo.“

94

Ivora Roberts

SLATKAOSVET

„Šišti.“

„Pucka, krčka i poskakuje“, Selesta je ispravila dete dok je posipala šećer. „Sišteće cerealije ne bi bile dobre. Probaj.“

Oklevajući, Adrijana je zaronila kašiku. Nije mogla da razume zašto bi neko želeo da jede hranu koja pravi zvuke, ali bila je suviše dobro odgojena da bi bila nepristojna. Uzela je zalogaj, onda drugi i nagradila Selestu prvim iskrenim osmehom. „Dobro je. Hvala. Volim američki pirinač.“

„Pirinčane pahuljice.“ Selesta joj je promrsila kosu. „Mislim da ću i sama uzeti jednu činiju.“

Od svih uspomena na njen prvi dan u Americi, taj sat proveden sa Selestom bio joj je najdraži. Nije bilo mnogo drugačije od harema. Selesta je bila žena i govorile su o ženskim stvarima. O kupovini, o hrani koju je pomagala Selesti da raskloni. Tu je bilo stvari kao što je puter koji se pravi od kikirikija i supa napravljena od slova. Laknulo joj je, bilo je tu i čokolade.

Selesta je bila drugačija, sa kratkom zlatnom kosom i pantalonama koje je nosila. Adrijani se dopadalo kako joj se glas skladno podiže i spušta, ono kako je uz reci koristila šake i ruke, čak i telo.

Kada im se Feba pridružila, Adrijana je ukočeno sedela na Selestinom kauču i gledala svoju prvu sapunsku operu.

„Gospode, ne znam kada sam spavala ovako dugo. Zdravo, mala.“

„Mama.“ Adrijana je istog trenutka skočila kako bi zagrlila Febu.

Uprkos jakom mamurluku, Feba je privukla Adrijanu u zagrljaj. „Najbolji način da se započne dan.“

Odmakla se smešeći se. „Kako je počeo tvoj?“

„Jela sam pirinčane pahuljice i gledala sam televiziju.“

„Je glava?“ K

J „Bila je i g°re' ra A* dobro pretera, onda si to

Ako je iko imao P^^da li je program odgo-

i- Pogledala je u ^TM^TM^ strane, po onome sto

varajući za osmogochsn] dete b g ^ ^

joj je Feba rekla, Adrijana bi *£ v gi ustala, predloZ1cu

mislila da je bolje da ^TMц a se želi da se vra« u Feba je pritisnula oo i oflup ^ ^ ^ ^ вд odes kreveU

pokrije preko glave. "P .^ ш da vidimo

gote i očešljaš kosu l središ se. u

Njujork.“

Feba je sela. „Nekada p kroz šta sam prošla.“

„Dušo, ako ti se ne

„Ne.“ Feba je prekmula

„Ne, u pravu si, moramo da

odmahivanjem glave. stvar,

Osim toga, ne želim da Adrijanu držim zarobljenu ovde. Ce-log života je bila u kavezu. U pitanju je novac.“ „Oh, je l'to sve?“

„Selesta, već sam dosta uzela od tebe. Nije mi preostalo mnogo ponosa, zato moram da se držim onoga što imam.“

„U redu. Pozajmicu ti.“

„Kada sam otišla, ti i ja smo bile prilično jednake.“ Sa uzdahom je pogledala po luksuznom stanu.

„Uspela si, a ja nisam stigla nigde.“

Selesta je sela na rukohvat sofe. „Febo, napravila si pogrešno skretanje. To se dešava.“

„Da.“ Shvatila je da joj očajnički treba piće. Da bi to otre-sla iz misli pomislila je na Adrijanu i život koji želi da joj pruži. „Imam nešto nakita. Morala sam većinu toga da ostavim, ali sam nešto iznela. Prodaću ga, a nakon što započnem procedura za razvod, biće nam dovoljno dobro od namirenja koje će nam Abdu dati. Naravno, počecu ponovo da radim tako da novac uskoro neće biti problem.“ Ponovo se okrenula prozoru i zurila u tamno nebo. „Daću joj sve, sve najbolje. Moram.“

„Hajde da o tome brinemo kasnije. Mislim da bi Adi trenutno trebalo nekoliko pari farmerki i patike.“ Adrijana je stajala na uglu Pete i Pedeset i druge ulice i držala se jednom rukom za majčinu, a drugom se nespokojno igrala dugmićima svog novog kaputa opšivenog krznom. Ako je kratak pogled na Pariz učinio da joj grad izgleda kao drugi svet, onda je Njujork drugi univerzum. A ona je deo njega.

Na sve strane je bilo ljudi, milioni, kako joj se činilo, i nijedan nije izgledao isto. Nije bilo uniformnosti u oblačenju kao u Džakiru. Bilo je teško na prvi pogled razlikovati mu-

SLATKA OSVETA

97

škarce od žena. Oba pola su težila tome da nose dugu kosu. Neke žene su izabrale da nose pantalone. Njujork nije imao zakon protiv toga, ni protiv dragih kostima koje su žene nosile - smešne male suknje koje su sezale visoko iznad kolena. Videla je muškarce sa ogrlicama i trakama za kosu, muškarce u poslovnim odelima i mantilima. Bilo je žena umotanih u krzno kuna i žena u tesnim farmerkama.

Bez obzira kako bili obučeni, kretali su se brzo. Adrijana je prešla ulicu između svoje majke i Seleste i pokušala da sve to vidi odjednom. Ispunjavali su grad, svaki njegov delić, ugao, i buka njihovog postojanja izdizala se sa trotoara kao slavlje. Putovali su u krdima ili su putovali sami. Oblačili su se kao prosjaci i kao kraljevi. Hiljade reci iz hiljadu glasova odzvanjalo joj je u ušima.

Onda su tu bile i zgrade. Uzdizale su se visoko u nebo, više od bilo koje džamije, veličanstvenije od ma koje palate. Pitala se da li su građene u slavu Alaha, mada još nije čula poziv na molitvu. Ljudi su žurno ulazili i izlazili iz njih, pa ipak nije videla da je ijedna od njih zabranjena za žene.

Neki prodavci su raširili svoju robu na trotoaru, ali kada je Adrijana zastala da je pogleda, majka ju je odvukla.

Strpljivo je ulazila u radnje, ali je ovoga puta kupovina nije interesovala. Želela je da bude napolju i upija. Bilo je mirisa za pamćenje. Smrad izduvnih gasova stotina automobila, kamiona i autobusa koji su puzali ulicama, sirene koje su urlale. Bio je tu i ukus dima za koji je saznala da je od pečenog kestena. A tu je bio i bogat miris tela tolikih ljudi.

Bio je to prljav grad i često nemilosrdan, ali Adrijana nije videla slojeve čađi ili iskrzane rubove. Videla je život u raznim oblicima i to sa oduševljenjem za koje nikada nije zračala da postoji. I želela je još.

Adrijani. Uče deteta r^du & ^ Nesmešila « o čudima. Mada su fe stopa* a^aJГв-Г^1113 ^ IsVesu odustala od vožnje i odlufi^ se ! I]° J°J je drag° št° Je Шjenje stekla o naTem v I kom t ' ff ***> * *>

»Možemo li još da v" ' ^ gradu?»

zatakla kosu sto hoćeš. Febo, kako se ti amoće. Odluke z «ne odluka nakon tako du n nijednu. Bilo jojjepotrebnoS" I ^e donela

»o piće. Ш ппX P trebn° Plce- B°*e, ubila bi za samo jed- „Febo?“

-Rekla sam danas?»

-Umo™°- Hoćeš li da završimo

dođem do daha « И k ГHT^- ^^ Treba

a li ti je zabavno?« J " P°1]ubi AdriJanin obraz.

Bolje je od zabava"

patike

Se „asmeiaa

' "ШТ° d

SLATKA OSVETA

99

„Naravno.“ Čučnuo je kako bi se osmehnuo Adrijani u lice. Mirisao je na krem od peperminta kakakv je Džida ponekad jela, i imao je samo tanak pramen sede kose. „Koji broj nosite, mlada damo?“ Govorio je njoj. Direktno njoj. Adrijana je zurila u njega bez i najmanje ideje šta da radi. On nije član njene porodice. Bespomoćno je gledala prema majci, ali Feba je zurila u prazno.

„Zašto joj ne odredite broj?“, predložila je Selesta, uhvatila i stegla Adrijaninu ruku. Videla je sa mešavinom zabavljenosti i tuge kako su se Adrijanine oči raširile kada je uzeo njeno stopalo u svoje šake da joj skine cipelu. „Izmeri-će ti stopalo da vidi koji broj nosiš.“

„Tako je.“ Veselo, spustio je Adrijanino stopalo na dasku za merenje. „Ustani, mila.“

Adrijana ga je poslušala, gutajući i gledajući preko njegove glave dok joj je lice crvenelo. Pitala se da li je osoba za cipele poput doktora.

„Aha. Pa, idem da vidim šta imamo među zalihama.“

„Zašto ne skineš i drugu cipelu, Adi? Onda ćeš moći da šetaš okolo u novim cipelama i videćeš da li ti odgovaraju.“

Adrijana se sagnula da oslobodi kopču. „Dozvoljeno je da osoba za cipele dodiruje?“

Selesta se ugrizla za usne da se ne bi nasmejala. „Da. Njegov posao je da ti prodaje cipele koje dobro stoje. Da bi bio siguran, mora da izmeri tvoje stopalo. Kao deo njegove usluge, on skida tvoje stare cipele i stavlja ti nove.“

„Ritual?“

Selesta je zbunjena ponovo sela. „Na neki način.“

Zadovoljna, Adrijana je prekrstila ruke i krotko sedela da se prodavač vratio sa kutijama. Zvanična, posmatrala je

kako joj zapetlava ružičaste patike sa cvetovima, proverava ih na njenim stopalima i vezuje mašnu.

„Evo, mila.“ Prodavač je potapšao njena stopala. „Isprobaj ih.“

Na Selestin znak, Adrijana je ustala i napravila nekoliko koraka. „Drugačije su.“

„Drugačije na dobar način“, upitala je Selesta, „ili na loš?“

„Drugačije na dobar način.“ Nasmejala se ideji da nosi cveće na stopalima. Nije joj smetalo kada je prodavač prstom pritisnuo njen nožni palac. „Veličina je dobra.“

Adrijana je duboko udahnula i nasmešila mu se. „Jako mi se dopadaju. Hvala vam.“ Ispustila je dah kikočući se. Po prvi put u njenom životu, razgovarala je sa muškarcem koji nije član njene porodice.

Tri nedelje koje je Adrijana provela u Njujorku bile su od najsrećnijih i najtužnijih u njenom životu. Bilo je toliko toga da se nauči, da se vidi. Deo nje, deo koji je bio uzgajan striktnim, nepopustljivim pravilima ponašanja, osuđivao je bestidnosti grada. Drugi deo, deo koji se otvarao, bio je očaran njime. Za Adrijanu, Njujork je Amerika. Uvek će ostati Amerika, i po najboljem i po najgorem.

Pravila su se promenila. Imala je svoju sobu, ali je ova bila veća i svetlija od sobe koju je imala u očevoj palati. Ovde nije bila princeza, ali su pazili na nju. Ipak, često se noću uvlačila u majčin krevet da uteši Febu ako je plakala, da leži budna ako je Feba spavala. Shvatila je da su u njenoj majci demoni i to ju je plašilo. Nekim danima Feba je izgledala puna života i energije, radosti i optimizma. Bilo je razgovora

o

prošlom sjaju i sjaju budućnosti. Pravljeni su planovi i obećanja u kovitlacu reci pomešanih sa smehom. Onda bi dan ili dva kasnije nestalo veselosti. Feba se žalila na glavobolje ili umor i provodila sate sama u svojoj sobi.

Takvim danima Selesta je vodila Adrijanu u šetnje kroz park ili u pozorište.

Čak je i hrana bila drugačija, i bilo joj je dozvoljeno da uzme šta želi i kada to želi. Brzo se odala oštrom, penuša-vom ukusu „pepsi-kole“ pravo iz boce. Pojela je prvu viršlu a da nije ni znala da je napravljena od svinjskog mesa koje je zabranjeno muslimanima.

Televizor je postao i učitelj i zabava. Bila je i zbunjena i očarana kada je videla kako žene grle muškarce - otvoreno, čak i agresivno. Priče su često imale srećan kraj po pitanju zaljublivanja ili gubljenja srca. U pričama, žene su birale muškarca za koga žele da se udaju, a nekada su odabirale

da se uopšte ne udaju. Gledala je, tiho i zapanjeno. Bet Dejvis u Džezabel, Ketrin Hepbern u Filadelfijskoj priči, i čudesno, Febu Spring u Noćima strasti. Od tog trenutka narastalo je divljenje prema jakim ženama koje mogu da pobede u muškom svetu. Pa ipak su reklame, u kojima su se ljudi neobično oblačili i rešavali svoje probleme za nekoliko sekundi, bile te koje su je oduševile više od komedija i drama. Uz njihovu po-moc je njen američki engleski prečišćen, postao je životniji. U te tri nedelje naučila je više nego što bi mogla za tri godine u školi. Njen mozak je bio poput spremnog sunđera

voljnog da upija.

Njen duh, tako usklađen sa Febinim, bio je taj koji je tr-peo uspone i padove.

Onda je stiglo pismo. Adrijana je znala za razvod. Još uvek je imala običaj da se noću išunja niz stepenice i sluša

kako njena majka i Selesta pričaju o stvarima koje joj nijedna od njih ne bi rekla. Tako je razumela da će se njena majka razvesti od Abdua. I bilo joj je drago. Ako dođe do razvoda, više neće biti batina, silovanja.

Kada je stiglo pismo, pismo iz Džakira, Feba je otišla u svoju sobu. Ostala je tamo celoga dana, nije izašla da jede, i molila je daje ostave na mira kad god je Selesta pokucala na vrata. Sada, kako se približavala ponoć, Adrijana je iz nemirnog sna bila probuđena majčinim smehom. Krećući se brzo, izašla je iz kreveta i na prstima otrčala do vrata Febine sobe. „Pozlilo mi je od brige za tobom.“ Selesta je prešla preko sobe dok je svilena pidžama šuštalala oko nje.

„Stvarno mi je žao, draga. Bilo mi je potrebno nešto vremena,“ Adrijana se prilepila uz otvor na vratima. Mogla je da vidi Febu protegnutu na stolici, razbarušene kose, veselih očiju, dok su prsti dobovali uz neku unutrašnju brzu muziku. „Vesti od Abdua su me jako potresle. Znala sam da će se to dogoditi, ali ipak nisam bila spremna. Čestitaj mi, Selesta, ja sam slobodna žena.“ „O čemu to pričaš?“

Napetih pokreta, Feba je ustala da napuni svoju čašu. Smešila se, nazdravila, a onda dobro otpila.

„Abdu se razveo od mene.“

„Za trinedelje?“

„Mogao je to da uradi u tri sekunde, kao što i jeste. Naravno, još uvek ću morati da prođem kroz formalnosti ovde, ali i to će biti urađeno.“

Selesta je primetila količinu viskija u flaši. „Zašto ne siđemo u prizemlje i popijemo kafu?“

„Ovo je proslava.“ Pritisnula je čašu na svoju obrvu i počela da plače. „Kopile mi nije dalo priliku da to završim

na moj način. Nijednom za sve ove godine nisam imala izbor, čak ni u ovome.“

„Hajde da sednemo.“ Selesta je pružila ruku ka njoj, ali je Feba odmahнула glavom i vratila se flaši.

„Ne, dobro mi je. Morala sam da se napijem. Kao kukavica.“

„Feba, nikoga ko je uradio ono što si ti uradila ne možeš nazvati kukavicom.“ Selesta je uzela čašu iz njene ruke, a onda povukla Febu na krevet da sedne. „Znam da je teško. Razvod deluje tako da se osećaš kao da si spustila stopalo znajući tačno kuda ideš, samo da bi shvatila da tamo nema ničega. Pre ili kasnije ponovo pronađeš čvrsto tlo, veruj mi.“

„Nema nikoga za mene.“

„To je glupo. Mlada si, lepa. Ovaj razvod je početak za tebe, a ne kraj.“

„Selesta, on je uzeo nešto od mene. Izgleda da to ne mogu da vratim.“ Prekrila je lice rukama. „Nije važno. Sada je važna samo Adi.“

„Adi je dobro.“

„Potrebne su joj stvari, zaslužuje ih.“ Feba je tražila maramice. „Potrebno mi je da znam da ona ima dobru negu.“

„Imaće.“

Feba je obrisala oči i duboko udahnula. „Neće biti namirenja.“

„Kako to misliš?“

„Mislim, neće mi dati nikakvo finansijsko namirenje za Adi. Ništa. Nema namenskog fonda, nema alimentacije, ničega. Sve što ima je bezvredna titula koju čak ni on ne može da joj oduzme. On zadržava sve što sam imala kada sam se udala, ono što mi je dao. Čak i Sunce i Mesec, ogrlicu kojom me je kupio.“

Nora Roberts

„On to ne može. Febo, imaš dobrog advokata. Možda će biti potrebno vreme i trud, ali Abdu ima odgovornosti prema tebi i Adrijani.“

„Ne, njegovi uslovi su jasni. Ako pokušam da se borim protiv njega zbog ovoga, uzeće Adrijanu.“ Jezik joj je zadebljao od viskija. Pila je još kako bi ga opustila. „Selesta, on može to da uradi. Veruj mi. On je ne želi, i sam bog zna kroz šta bi prošla da je se dočepa, ali bi mi je oduzeo. Ništa nije vredno toga, ni Sunce i Mesec, ništa.“

Po drugi put, Selesta je uzela Febinu čašu i sklonila je u stranu. „U redu, slažem se sa tobom da je Adina dobrobit na prvom mestu. S ta ćeš da uradiš?“

„Već sam uradila.“ Ustala je i počela da seta dok joj se duga bela haljina vijorila. „Napila sam se, onda sam povratila, a onda sam pozvala Larija Kertisa.“ „Tvog agenta?“

„Tako je.“ Okrenula se. Lice joj je ponovo bilo živahno, još uvek bledo ali predivno. „Odmah će doleteti.“

Predivna, pomislila je Selesta - kao vatra koja gori suviše jarko. „Draga, da li misliš da si spremna?“

„Moram da budem spremna.“ „U redu.“ Selesta je podigla ruku. „Ali Lari Kertis? O njemu kruže glasine i to ne najlepše.“ „U Holivudu se uvek priča.“

„Znam, ali... slušaj, on je zgodno kopile i vrlo je spretan, ali se sećam da si razmišljala da ga se otreseš pre nego što si se povukla.“

„To je bilo nekada.“ Feba je ponovo uzela čašu. Oseća-la se kao da je na vrhu sveta. I bilo joj je muka. „Lari mi je nekada bio dobar; biće mi ponovo dobar. Selesta, vraćam se. Ponovo ću biti neko.“

SLATKA OSVETA

105

Adrijana nije znala da kaže zašto ju je prvi pogled na Larija onespokojio, ništa više od toga zašto je podseća na njenog oca. U svakom slučaju, nije postojala fizička sličnost. Kertis je bio stamen i malo niži od Febinih 178 centimetara. Masa kovrdžave plave kose dopirala je do kragne i uokvirivala glatko, četvrtasto, preplanulo lice. I neprestano se sme-škao, pokazujući velike bele zube, ujednačeno ravne. Adrijani se dopadao njegov kostim. Još uvek je razmišljala o zapadnjačkoj odeći kao o kostimima. Nosio je košulju boje lavande sa velikim rukavima, dosta raskopčanu kako bi se video veliki zlatni lanac. Pantalone sitnog kariranog deze-na širile su se kod skočm'h zglobova i bile su pričvršćene u pojasu širokim crnim kaišem.

Majka se obradovala kada ga je videla i otvoreno ga je zagrlila kada je ušao. Adrijana se uzvrpoljila i pogledala u stranu kada je Lari nemarno pomazio Febinu zadnjicu. „Dobro došla nazad, srce.“

„Oh, Lari, tako mi je drago što te vidim.“ Smejala se i glas joj je bio bezbrižan, ali on je bio dovoljno promućuran da ispod toga prepozna očajanje. I da igra na to.

„I meni je drago što te vidim, mala. Daj da vidim.“ Držao ju je na odstojanju, mereći je od glave do pete na način od koga su se Adrijani zažarili obrazi. „Izgledaš prilično dobro. Malo si oslabila, ali sada su mršave u modi.“ Mislio je da je šteta zbog bora oko očiju i usana, ali je računao da će se malim zahvatima tu i tamo kao i ublažavanjem fokusiranja pobrinuti za njih.

Feba Spring je bila zlatni rudnik kada je otišla iz Holi-vuda. Uz malo truda i dosta iskustva, ponovo će to biti.

»Pa, Selesta.“ Okrenuo se još uvek držeći ruku na Pećinom ramenu. „Lep stan.“

„Hvala.“ Selesta je podsetila sebe da Feba želi njega, da joj je možda potreban. Bio je na glasu kao neko ko zna da povuče pravi potez. A tračevi, posebno oni prljavi, često su bili samo to. „Kako si putovao?“

„Glatko kao po svili.“ Nasmejao se, pomerajući prste duž Febine ruke. „Ali, piće bi mi dobro došlo.“

„Doneću.“ Feba je tako skočila spremna da usluži da je Selesta zatreptala. „Burbon, Lari, je F tako?“

„Tako je, srce.“ Udobno se zavalio na Selestinu sofu. „Koje, pa sad, ova lepa stvarčica?“ Sevnuoje

osmeh Adrija-ni dok je ona ukočeno sedela u stolici pored prozora.

„To je moja ćerka." Feba mu je ponudila čašu, a onda sela pored njega. „Adrijana, dođi da upoznaš gospodina Kertisa. On je moj dragi, stari prijatelj."

Nevoljno i nesvesno kraljevski, Adrijana je ustala i otišla do njega. „Drago mi je da smo se upoznali, gospodine Kertis."

Nasmejao se i uzeo je za ruku pre nego što je mogla da to izbegne. „Ništa od tog gospodin Kertis, medena. Mi smo skoro porodica. Ja sam ujka Lari."

Adrijanine oči su se suzile. Nije joj se dopao njegov dodir. Nije bio kao dodir prodavca cipela, već nekako vruć i pohlepan. „Vi ste brat moje majke?"

Lari se zavalio i zaurao od smeha kao da je izvela fantastičan trik. „Ona je mina."

„Adi sve shvata doslovno", objasnila je Feba i nervozno se osmehnula Adrijani.

„Lepo ćemo se slagati." Otpio je gutljaj, odmeravajući Adrijanu preko ivice čaše, kao što bi uradio sa novim kolima ili skupim odelom. Ona je potencijal, zaključio je. Još nekoliko godina, nekoliko oblina i to bi mogao da bude veoma interesantan aranžman.

SLATKA OSVETA

107

„Adrijana i ja smo planirale da završimo svoju božićnu kupovinu." Selesta je podigla ruku. Adrijana ju je zahvalno uhvatila. „Ostavićemo vas same da razgovarate o poslu." „Hvala ti, Selesta. Mala, lepo se provedi." „Umotaj se, medena." Lari je namignuo Adrijani. „Napolju je hladno." Sačekao je da se vrata zatvore za njima, a onda se naslonio na jastuke. „Kao što sam rekao, srce, drago mi je da si se vratila, ali si na pogrešnoj obali."

„Bilo mi je potrebno neko vreme." Feba je prekrstila prste. „Selesta je bila predivna prema nama. Ne znam šta bih uradila da nije bilo nje."

„Tome služe prijatelji." Pomazio ju je po butini, zadovoljan što se nije usprotivila kada je zadržao ruku. Generalno, više mu se dopadaju manje čulne žene, ali seks je najbolji način da muškarac pokaže ko je gazda. „Pa, mala, kaži mi, koliko dugo ostaješ."

„Ovde sam zauvek." Istog trenutka kada je ispio po-slednji gutljaj pića, Feba je ustala da dolije čašu. Ovoga puta je nasula i jednu za sebe. Lari je samo podigao obrvu. Feba koju je on znao nikada nije pila ništa jače od vina. „Štajesaseikom?"

„Podnela sam zahtev za razvod braka." Ovlašila je usne, osvrćući se kao da neko može da je udari zbog te izjave- „Ne mogu više da živim sa njim." Pila je, plašeći se da neće moći da živi ni bez njega.

„Promenio se, Lari. Ne mogu da ti ni delom objasnim koliko. Ako krene za mnom..."

„Ti si sada u Americi, srce." Privukao ju je još jednom, Prelazeći pogledom duž njenog tela. Zagazila je duboko u tridesete, računao je. Starija je od njegovog uobičajenog izbora. Ali je ranjiva. Voleo je da njegove žene, i njegovi klijenti, budu ranjivi. „Zar se nisam uvek brinuo o tebi?"

108

Nora Roberts

„Jesi." Zaustavila se, spremna da zaplače od olakšanja. Znala j'e da je njen izgled počeo da bleedi. To nije važno, rekla je sebi dok joj je Lari trljao leđa. On će se pobrinuti za nju. „Želim ulogu, Lari. Bilo šta za početak. Moram da mislim na Adrijanu. Potrebne su joj stvari, zaslužuje ih."

„Prepusti to meni. Počecemo s intervjuom pre nego što odeš na Zapadnu obalu. 'Kraljica' se vratila, takve stvari. " Nemarno i kratko ju je stegao za grudi pre nego stoje posegnuo za pićem. „Postaraj se da dobiju tvoju fotografiju sa malom princezom. Deca uvek ulepšaju fotografiju. Počecu da kopam u tom pravcu, obaviću neke razgovore, neke nagodbe. Veruj mi. Imaćemo ih u šaci za šest nedelja."

„Nadam se." Čvrsto je stegla kapke. „Tako dugo sam bila odsutna, toliko toga se promenilo."

„Spakuj stvari i pođi na put do kraja ove nedelje. Ja preuzimam odatle." Samo njeno ime će sklopiti poslove, zaključio je. Ako i sve uprska, još uvek će doneti gomilu para. A onda, tu je i dete. Imao je utisak da će dete biti od koristi.

„Nemam mnogo novca." Isturila je vilicu, odlučna da obuzda stid. „Prodala sam nešto nakita, i to je dovoljno za neko vreme, ali veći deo mi je potreban da platim Adrijani dobru školu. Znam koliko je skup

život u Los Angelesu."

Da, dete će biti od koristi. Sve dok je ono u igri Feba će biti spremna da uradi bilo šta. „Zar nisam rekao da ću se pobrinuti za tebe?" Povukao je zip na leđima njene haljine. „Lari..."

„Hajde, dušo. Pokaži mi da mi veruješ. Dobićeš ulogu, kuću, dobru školu za dete. Najbolju. To je ono što želiš, žarne?"

„Da. Želim da Adi ima najbolje."

SLATKA OSVETA

109

„I ti ćeš imati. Vратиću te pravo u žižu interesovanja.

Sve dok sarađuješ."

Kakva je razlika, pomislila je dok ju je skidao. Abdu je uzimao njeno telo kad god je to poželeo i nije joj ništa davao zauzvrat, ni njoj ni Adrijani. Sa Larijem, tu je obećanje da će je štiti i možda biti malo privržen.

„Srce, još uvek imaš divne grudi."

Feba je zatvorila oči i pustila ga da radi šta želi.

POGLAVLJE 8

Filip Čemberlen je slušao fijukanje i udaranje teniske loptice i pijuckao poveći džin i tonik. Izgledao je izuzetno dobro u beloj odeći za tenis od kada je blago pocrneo tokom tronedelnog boravka u Kaliforniji. Prekrstio je noge i gledao na teren kroz naočare za sunce.

Početak druženja sa Edijem Trivoterom III nije uopšte bio baš prijatan za Filipa, ali se isplatio pozivom u Edijev ekskluzivni klub. Filip je na Beverli Hills došao poslom, ali nikada nije naodmet da se malo uživa na suncu. Pošto je dopustio da ga Edi ispraši u poslednja dva gema njihove igre, mladi Amerikanac je bio veoma širokogrud. „Stari, siguran si da nećeš da ručaš?" Filipu treba odati priznanje da nije ni trepnuo na „stari", što je Edi nesumnjivo smatrao vrhuncem prisnosti u oslovljavanju među Englezima.

„Voleo bih da mogu. Ali moraću odmah da krenem ako mislim da stignem na sastanak."

„Pakleni dan da se misli na posao." Edi je podigao naočare za sunce sa staklima boje čilibara dok mu je sat sa debelom zlatnom narukvicom sijao na ručnom zglobu. Zubi sa kojih su proteze skinute pre samo dve godine, sijali su se dok se smešio. Imao je najfiniju kolumbijsku marihuanu za pet dolara u svojoj kožnoj teniskoj torbi sa monogramom.

Kao sin jednog od najpoznatijih plastičnih hirurga u Kaliforniji, nije morao uopšte da radi. Trivoter II je zatezao kožu i peglao bore zvezdama dok se njegov sin dosađivao na koledžu, rasturao drogu iz zabave i sticao poene u klubu. „Večeras ćeš biti na zabavi kod Stounvejevih?" „Ne bih to propustio."

Edi je sručio votku sa ledom i dao znak za još jednu. „Čovek pravi bedne filmove, ali zna kako da napravi žurku. Biće dovoljno belog praha i trave za čitavu vojsku." Iscerio se. „Zaboravio sam. Ne petljaš se sa tim, je Γ da?" „Prepuštam se dragim stvarima." „Kako hoćeš, ali Stounvej kokain služi na srebrnim po-služavnicima. Veoma šik." Prešao je pogledom preko mršave plavuše u tesnom šortsu.

„Ovome bi uvek mogao da se prepustiš. Daj malo Marsi malo kokaina i tucaće se sa bilo kim." „Ona je tinejdžerka." Filip je iskoristio džin da iz usta spere ukus odvratnosti zbog Edijeve mladalačke arogancije i

gluposti.

„Niko u ovom gradu nije tinejdžer. Kad već govorimo o lakim ženama", pokazao je glavom prema bujnoj crveno-kosoju u letnjoj haljini. „Stara pouzdana Feba." Podlo se na-srnejao. „Ne preziva se bez razloga Spring1. Mislim da je čak i rnoj stari skakao po njoj. Pomalo se ofucala, ali ima sjajne grudi." Možda, pomislio je Filip, druženje sa Edijem zbog koristoljublja i ne vredi koliko košta. „Bolje da krenem."

„Naravno. Hej, pavela je ćerku sa sobom." Edi je obli-

Zao usne. „E j>a to je već dete koje će biti prvorazredno parče ulje, stari. Cista i slatka. Uskoro će biti spremna za oranje.

spring = opruga (prim, prev.)

Nora Roberts

s S f* Je P°gleda0

fino lice. Ali tu je bila masa ravn , " Љ P°gleda ge- Uprkos sebi Fil J Г2иг ' f ^^ °me kose' **nu°
je od sJS^? Ztta PredIVne -gleda sredovečno^aglo '± * * ^ mlada da
P°

će da ode kući. Nazad u?0Lon m' "T" "PajtaŠ" f -leno i moći će da sere s " "
da postane glumica.J noga dana. Da je odv da stane u ofeke stopa ako njegova maj
Teniska gnuo da je
>*e naočare 2a
nj l
teatar'

on se sa-^ -Ha ve-

SLATKA OSVETA

113

Dvadeset minuta kasnije krstario je Bel Ejrom u belom dostavnom kombiju. Reklamni natpis na stranicama glasio je ТЕПННОЧІШЧЕНЈЕ. Edijeva majka će biti veoma nesrećna kad bude otkrila da je očišćen i njen nakit. Besplatno.

Sa smeđom perikom koja je pokrivala njegovu sada od sunca izbledelu kosu i uredno potkresanim brkovima iznad tankih usana, Filip je iskočio iz kombija. Bio je u belom, ali ovoga puta u kombinezonu, pomalo podložen kako bi stvorio utisak da je nabijene građe. Bile su mu potrebne dve ne-delje za osmatranje kuće Trivoterovih da bi upoznao rutinu porodice i posluge. Ima dvadeset pet minuta da uđe i izađe pre nego što se domaćica vrati iz nedeljne kupovine.

Išlo je skoro suviše lako. Nedelju dana ranije, uzeo je otisak Edijevog ključa kada je Edi bio toliko naduvan da nije mogao da uđe na ulazna vrata svoje kuće. Kada je ušao, Filip je isključio alarm, a onda razbio prozor na vratima verande kako bi izgledalo kao nasilni upad.

Brzo se krećući, otišao je do spavaće sobe da se pozabavi sefom. Dopalo mu se što je model bio isti kao Mezenisov u Veneciji. Tada mu je trebalo samo dvanaest minuta da ga obije i olakša zaljubljenju italijansku gospođu za jedan od najskupljih kompleta smaragda u Evropi. Ali, to je bilo šest me-seci ranije. Filip nije tip čoveka koji živi na račun stare slave.

Sve je u koncentraciji. Mada je Filip imao nešto manje od dvadeset jedne godine, znao je kako da se potpuno kon-centriše, na sef, na alarm, na ženu. Sve to je na svoj način fascinantno za provaljivanje. Osetio je kako prvi iskretači padaju na mesto.

Ovo mu je išlo glatko kao kada je na koktelima ili između carsava. Dobro se obučio. Kako da se oblači, kako da govori, kako da zavede ženu. Njegov talenat mu je otvarao vrata, kako društvena tako i ona na riznicama. Uspeo je da majku preseli u prostran stan. Sada je popodneva provodila u kupovini ili igrajući bridž umesto da se smrzava ili znoji u Faradejevoj blagajni. Postaraće se da ona tako i nastavi. Bilo je i drugih žena u njegovom životu, ali ona je još uvek bila njegova prva ljubav.

Kroz stetoskop je čuo kako iskretači dolaze na svoja mesta.

Dobro se pobrinuo i za sebe, i nameravao je da to poboljša. U Londonu je imao mali elegantan stan sa baštom. Uskoro, vrlo skoro, počće da istražuje udaljene oblasti za taj dom na selu. Sa baštom. Slab je prema malim, predivnim stvarima koje treba negovati.

Stajao je dok je jednom rukom pažljivo okretao brojča-nik, poluzatvorenih očiju, kao čovek koji sluša umirujuću muziku ili uživa u dodiru pametne žene. Sef se otvorio glatko poput putera. Odmotao je sornotsku torbicu koju je našao unutra i odvojio vreme da dragulje ispita pod lupom. Zna da sve što šija nije zlato. Ili dijamanti. Ovi su bili pravi. Klase D, bez sumnje ruski. Studirao je najveći safir. Njegov centralni za-sek bio je blago defektan kao što se i očekuje od dragulja te veličine. Bio je lep i dragocen, plav kao razlićak. Kao što doktor ispituje pacijenta, proučavao je svaku narukvicu, svaki prsten i sitnicu. Ocenio je da su minduše od rubina izuzetno ružne - i kao čovek koji sebe smatra umetnikom, smatrao je zločinom da se od tako strasnog kamena napravi nešto tako ružno. Procenio je da su dragulji vredni nekih trideset pet hiljada američkih dolara i izneo ih napolje. Umetnik ili ne, prvenstveno je poslovni

čovjek.

Zadovoljan, stavio je sve to na sredinu tepiha nalik tapiseriji i urolao ga. Dvadeset minuta nakon ulaska, Filip je na

SLATKA OSVETA

ramenu izneo tepih i stavio ga u kombi. Zviždućući između zuba, seo je za volan i lagano otišao, prolazeći pored Trivote-rove domaćice koja je skretala za ugao.

Edi je bio u pravu, mislio je Fil dok je uključivao radio. Bio je to paklen dan za posao.

U Holivudu ništa nije bilo onako kako izgleda. Adrija-nin prvi utisak bilo je čuđenje. Ova Amerika je bila daleko drugačija od Amerike u Njujorku. Ljudi su bili uglađeniji, manje su žurili, i izgledalo je da svako zna svakoga. Adrija-na je mislila da je to nalik seocetu, pa ipak domoroci nisu bili tako ljubazni kako su se pretvarali.

Sa četrnaest godina je shvatila da su stavovi često lažni koliko i kulise na lokacijama za snimanje filmova. Takođe je ioala da je Febin povratak promašaj.

Imale su kuću, ona je išla u školu, ali je Febina karijera postojano nazadovala. Nije samo njen izgled počeo da vene u Džakiru; ostajala je bez talenta istom brzinom kao i bez sa-mopoštovanja.

„Zar još nisi spremna?“ Feba je požurila u Adrijaninu sobu. Preterano sjajne oči i preterano uzbuđenje u glasu govorili su Adrijani da je njena majka nabavila novu količinu amfetamina. Borila se da obuzda osećanje nemoći i uspjela je da se osmehne. Večeras ne može da podnese još jednu svađu ili majčine suze i prazna obećanja.

„Skoro.“ Adrijana je pričvrstila široki pojas na svom večernjem odelu. Želela je da kaže majci da izgleda prelepo, ali Febina večernja haljina naterala ju je da oćuti. Bila je sramotno kratka i pripijala se poput kože od zlatnih cekina. Larijevo maslo, pomislila je Adrijana. Lari Kertis je još uvek bio agent njene majke, njen povremeni ljubavnik i neprestani manipulator.

116 _____ Nora Roberts _____

„Imamo još dosta vremena“, rekla je umesto toga.

„Oh, znam.“ Feba se kretala po sobi, sjajeći, napunjena manijakalnom energijom pilula i nepredvidivim prome-nama raspoloženja. „Ali, premijere su tako uzbudljive. Ljudi, kamere.“ Stala je ispred Adrijaninog ogledala i videla sebe onakvom kakva je nekada bila, bez obeležja svoje bolesti i svojih razočaranja.

„Svi će biti tamo. Biće baš kao u starim danima.“

Suoćena sa svojim odrazom, predala se sanjarenju, kao što je prećesto radila. Videla je sebe u središtu pažnje, okruženu obožavaocima i saradnicima. Svi su je voleli, svi su že-leli da budu u njenoj blizini, da razgovaraju sa njom, da je dodiruju.

„Mama.“ Nespokojna zbog Febinog iznenadnog ću tanja, Adrijana joj je položila ruku na rame. Bilo je dana kada je gubila dodir sa realnoću kao sada, i nije se satima vraćala. „Mama“, ponovila je pojaćavajući stisak, uplašena da Feba putuje niz taj dugi tunel sopstvenih fantazija.

„Staa?“ Feba je trepćući izronila na površinu, a onda se nasmejala koncentrišući se na Adrijanino lice.

„Moja lićna, mala princeza. Tako odrasla.“

„Volim te, mama.“ Potiskujući suze, Adrijana je ćvrsto obavila ruke oko majke. U protekloj godini Febina raspoloženja su postajala sve više kao vratolomni tobogan kojim su se jednom vozile u Diznilendu. Zbrka ushićenja i beskrajnih sunovraćanja. Nikada nije mogla da bude sigurna da li će Fe-bu ispunjavati smeh i divlja obećanja ili suze i kajanje.

„Adi, volim te.“ Pomilovala je ćerkinu kosu i poželela da je tekstura i boja ne podsećaju toliko na Abdua.

„Napra-vićemo nećto od sebe, zar ne?“ Odmakla se i počela da kruži sobom, koraćajući, šunjajući se, ali nikako ne napredujući.

SLATKA OSVETA

117

„Za nekoliko meseci ćemo ići na moju premijeru. Oh, znam da to nije tako veliki film kao ovaj, ali ti niskobudžetni filmovi su veoma popularni. Onako je kao što Lari kaće, moram da budem na raspolaganju. I sa publicitetom koji planira...“ Pomislila je na fotografiju za koju je gola pozirala pre nede-lju dana. Sada nije pogodan trenutak da to kaće Adrijani. To je posao, podsetila se, uvrćući prste.

Samo posao.

„Sigurna sam da će to biti divan film.“ Ali drugi nisu, pomislila je Adrijana. Kritike su bile uvredljive. Mrzela je da vidi svoju majku kako se sramoti na ekranu, kako svoje telo koristi umesto talenta. Čak i sada, nakon pet godina boravka u Kaliforniji, Adrijana je bila svesna da je Feba jednu vrstu ropstva zamenila drugom.

„Kada film postigne uspeh, veliki uspeh, imaćemo onu kuću na obali koju sam ti obećala.“ „Imamo lepu kuću.“

„Ova mala kuća...“ Feba je pogledala kroz prozor u malu neuverljivu baštu koja ih je odvajala od ulice. Nije bilo veličanstvenog kamenog zida, lepe kapije, bujnih travnjaka. Bile su na ivicama Beverli Hillsa, na ivici uspeha. Febin ime je palo na B listu holivudskih važnih domaćica zabava. Glavni producenti joj više nisu slali scenarija.

Mislila je na palatu i sve luksuze u njoj od kojih je otrgla Adrijanu. Kako je vreme prolazilo, bilo je sve lakše zaboraviti ograničenja u Džakiru i prisećati se izobilja.

»To nije nešto što želim za tebe, ni približno ono što zaslužuješ, ali ponovno pravljenje karijere zahteva vreme.“ v »Znam.“ Vodile su ovakve razgovore toliko puta rani-)- »Škola se završava za nekoliko nedelja. Mislila sam da bismo mogle da odemo u Njujork da posetimo Selestu. Mogla bi da se odmoriš.“

Nora Roberts

»Hm? Oh, to ćemo tek videti za mene. « ГСК Videti-™ ugovara novi posao
će dok njom mip ш liudTk „^provoditi *e njeno telo. što se Feba više "rS ^^f beru ^ iskori-* vrati na vrh,
to je sve brže k Sla n ^ d* može d* . **a je želela svoju kuću t, "ГГ ^^ Љи' sjano reflektorima.
Adr Jana e Ct H ^ ' ^ ime biaoznosti, možda čak da bi7š " ^ Febin°J W? sebični. Ali ovo sto ona S
i* I^f ' daje. Nije bilo načina da je AdriL? J ^ ' P°trebe da gradi kavez čvrst koliko i on *-
**™Ш kako

muzeje. 7b će ti

S*sta

nje morala љ k° »4ada

od „je

a, ali „i-

SLATKA OSVETA

119

ne oda-

jući previše i nestajala u pozadini kada bi granice njene tolerancije bile dosegnute. Kao rezultat, novinari su je obožavali. Bilo je opšte poznato da su u člancima bili nežniji prema Febi Spring nego što su morali, jer su bili zaljubljeni u njenu ćerku. Adrijana je to znala i sa spretnošću nekoga dvostruko starijeg od nje, koristila.

Potrudila se da Feba izađe iz auta koji su unajmile prva, a onda su stajale rame uz rame kada su počeli da sevaju blicevi. Na svakoj slici koja se pojavi biće njih dve.

Feba je živnula. Adrijana je to i ranije viđala. Kad god bi se to desilo, smanjila bi se njena uzavrela želja da se njena majka razvede od kinematografije. Na Febinom licu se videla radost, onakva jednostavna radost koju je Adrijana tako retko viđala. Sada joj nisu bile potrebne pilule ili boca ili sanjarenja.

Gomila je urlala oko nje, svetla i muzika su se pojačavali. Na trenutak je ponovo bila zvezda.

Pritisnuti na barikadama, posmatrači su čekali da na tren vide svoje zvezde i pomirili su se sa onim manje sjajnim. Dobro raspoloženi, klicali su svima dok je u međuvremenu bilo ispražnjeno nekoliko džepova, a veliki broj paketa sa drogom nemarno je promenio vlasnika.

Videći samo osmehe Feba je zastala da mahne, a onda je uživala u aplauzu dok je klizila prema pozorištu. Nenametljivo, Adrijana ju je povelu u predvorje u kome je već bilo muškaraca i žena iz sveta filma. Bilo je dosta sjaja, dekoltea i tračeva.

„Draga, očarana sam što te vidim.“ Alteja Grej, glumica u modi koja je ostavila svoj pečat u televizijskim serijama, do-setala je da bi poljubila vazduh na oko centimetar od Febinog obraza. Neodređeno se nasmešila Adrijani i neprijatno je po-apsala po glavi. „Lepa si kao i uvek, zar ne? Smoking - kakva

dobra ideja." Pitala se koliko bi brzo mogli kreirati jedan za nju.

Feba je zatreptala zbog prijateljskog pozdrava. Posled-nji put kada je videla glumicu, Alteja joj je uputila najoštrije prekore. „Alteja, divno izgledaš."

„Pa, hvala ti, draga." Sačekala je da jedan od fotoreportera kome je dopušteno da uđe pripremi aparat, a onda je drugarski potapšala Febu po obrazu. „Tako mi je drago da vidim par prijateljskih lica u ovom cirkusu." Prinela je upaljač kraju duge cigarete tako da je smaragd na njenom prstu zasjao na svetlu iznad njihovih glava. „Htela sam da preskočim ovo večeras, ali moj publicista je poludeo. Sta radiš ovih dana, dušo? Nisam te videla vekovima."

„Upravo sam završila film." Zahvalna na intereso-vanju, Feba se osmehnula i zanemarila dim koji joj je pekao oči. „Triler", rekla je, podižući nivo novoj niskobu-džetnoj tučnjavi sa jurnjavom. „Trebalo bi da ga puste ove zime."

„Divno. I ja treba da snimim film, sada kada sam se oslobodila gliba televizije. To je scenario Dena Bitermana. Možda si čula o tome. Mučenje?" Pogledala je Febu lenjo i znalački. „Upravo sam potpisala ugovor da igram Melani." Zastala je samo da bi se uverila da je pogodila pravo u metu, a onda se ponovo osmehnula. „Moram da se vratim momku pre nego što se unervozi. Divno što sam te videla, draga. Hajde da uskoro odemo negde na ručak."

„Mama, šta nije u redu?", upitala je Adrijana. „Ništa." Feba je namestila osmeh na lice kada je čula da joj se neko obraća. Melani. Lari je obećao da je uloga njena. Rekao je da je ostalo da se u pregovorima dogovore samo još neki detalji i obećao da će je film konačno vratiti na mesto gde je nekada bila.

„Želiš li da idemo kući?"

„Kući?" Feba je pojačala svoj osmeh sve dok nije pukao. „Naravno da neću, ali bih volela piće pre nego što uđemo. Oh, eno Majkla."

Mahnula je i skrenula pažnju glumcu koji je imao glavnu mušku ulogu, Majklu Adamsu. Na njegovim slepoočm-cama bilo je nekoliko sedih koje se nije ni pomučio da of arba, na njegovom licu nekoliko bora koje nije hteo da zategne ili popuni. Često je mislio da je njegov uspeh došao koliko zbog sposobnosti za glumu toliko i zbog toga što je svestan ko je. Još uvek je igrao glavne muške uloge mada se približavao pedesetim godinama a struk mu je postao širi.

„Febo." Sa privrženošću i tragom sažaljenja sagnuo se da je poljubi. „A ko je divna mlada dama?" Nasmešio se Adrijani, naoko ne prepoznajući je.

„Zdravo, Majki." Adrijana se popela na prste da ga poljubi u obraz, gestom koji je obično nevoljno činila. Sa Maj-klom, to je bilo zadovoljstvo. On je jedini muškarac za kojim se osećala zaista ugodno.

„Ovo ne može da bude naša mala Adi. Postidela si sve naše nadolazeće starlete." Onda se nasmejao i štipnuo je za bradu i ponovo izmamio njen osmeh. „Febo, najbolje delo koje si ikada uradila je baš ovde."

„Znam." Ugrizla je usne pre nego što počnu da se tresu i uspela da se ponovo osmehne.

Problemi, pomislio je, dovoljno pronicljiv da protumači Febine preterano sjajne oči. S drage strane, s Febom je uvek bilo problema. „Nemoj mi reći da vas dve nemate pratioca." „Lari nije u gradu."

„Aha." Nije bio trenutak da Febi ponovo drži lekcije o Lariju Kertisu. „Pretpostavljam da ne bih mogao da vas nagovorim da pravite društvo usamljenom muškarcu."

Nora Roberts

„Ti nikada nisi usamljen", rekla je Adrijana. „Baš sam prošle nedelje pročitala da si imao romansu sa Džindžer Frej u Aspenu."

„Napredno dete. U stvari, to je bio skijaški vikend i bio sam srećan da se izvučem bez slomljenih kostiju. Džindžer je bila tamo za slučaj da mi zatreba medicinska pomoć." Adrijana se nasmejala. „Je li ti zatrebala?" „Evo." Majki je izvukao novčanicu iz novčanika. „Budi dobra devojčica i idi kupi sebi sodu." Otišla je smejući se.

Majki je gledao za njom, diveći se načinu na koji se probija kroz gomilu. Za godinu ili dve svi muškarci u gradu, u ma kom gradu, padaće joj pred noge. „Febo, ona je pravo blago. Moja ćerka Mardžori ima sedamnaest godina. U po-slednje tri godine nisam je video ni u čemu drugom sem u poderanim farmerkama, a radi sve što može da mi oteža život. Zavidim ti."

„Adi mi nikada ni na tren nije pravila probleme. Zaista ne znam šta bih bez nje.“

„Tako ti je privržena.“ Spustio je glas. „Da li si pomislila da odeš do doktora kojeg sam ti preporučio?“

„Nisam imala vremena“, izbegavala je pravi odgovor i poževela da je ostavi samu dovoljno dugo da se iskrade u toalet i popije još jednu pilulu. „I da ti kažem iskreno, osećam se mnogo bolje. Majki, psihoanaliza je precenjena. Povremeno mislim da je filmska industrija napravljena da potpomogne psihijatre i plastične hirurge.“

Suspregao je uzdah. Popila je nešto što ju je uzdiglo do oblaka i sada brzo pada. „Nikada nije naodmet da se sa nekim popriča.“

„Razmisliću o tome.“

Adrijana se zadržala jer je znala da će Majki, ukoliko bude imao priliku, razgovarati sa Febom oko terapije. Već je razgovarao o tome s Adrijanom kada ju je jednog popodne-va posle škole zatekao skoro histeričnu jer nije mogla da na-tera Febu da joj odgovori. Feba je jednostavno sedela, nema, zureći kroz prozor svoje sobe.

Usledila bi pravdanja kada se prizove sebi. Umor, pre-terivanje sa radom, sredstva za smirenje. Majki je obe nagovarao da potraže pomoć, ali Feba je otezala. Zbog toga je Adrijana očajnički želela da odvuče majku nazad u Njujork, daleko od Larija Kertisa i njegovog izdašnog snabdevanja drogom.

Nije trebalo da bude odrasla da shvati kako „sneg“ pada u južnoj Kaliforniji. Kokain je postao droga izbora u filmskoj industriji. Suviše često je nemarno serviran kao naručeni ručak na lokacijama za snimanje. Feba ga je za sada odbijala, jer je pakao svojih pilula više volela od pakla praha, ali Adrijana je znala da će uskoro doći i taj dan. Morala je da skloni Febu pre nego što pređe i tu poslednju liniju. Adrijana je otpila „pepsi“ i polako kružila prostorijom. Nije mogla da kaže da joj se ne sviđa niko od ljudi iz sveta koji je njena majka izabrala. Mnogi su bili poput Majkla Adarnsa, istinski talenti, iskreni prijatelji, posvećeni poslu koji je često nametao obaveze koje su satirale i pružao samo neke glamure.

A ona je uživala u glamuru, obrocima u elegantnim restoranima, divnoj odeći. Dovoljno je razumela sebe da zna da će joj biti teško da se zadovolji običnim stvarima. Ali nije izuzetno po cenu majčinog razuma. »Bože, jesi li video tu haljinu?“ Alteja Grej je povukla ugi dim iz cigarete i pokazala glavom u Febinom pravcu.

ц ГЛ!"

;/•//• ц

•> ;*3

L-

enule u njenom

' "Bnsi'draga.Ovojera2go

. Draga."

»Nevaspitano derišP "

koji je pokušavao da ip

bi trebalo da Гпаис

2vučalotao

•

e Otresla ruku

ra-

SLATKA OSVETA

125

trila grupu koja ju je okruživala. Bio je to dug, postojan pogled, dovoljno hladan i zreo da se uzvrpolje.

„Ne vidim nikoga ovde ko bi me naučio ničem drugom osim dvoličnosti.“

„Mala kučka“, promrmijala je Alteja kada se Adrijana okrenula i otišla.

„Ućuti, Alteja“, savetovao joj je njen pratilac. „Nadmašena si za klasu.“

„Mala, volela bih da mi kažeš ako nešto nije u redu.“

Adrijana je otvorila bočna vrata koja su vodila u malu baštu. Malo toga joj se omililo u Kaliforniji, ali je naučila da ceni sunce. „Sve je u redu. Imala sam dosta domaćih zadataka.“ To je bio najbolji način da

to zadrži za sebe i razmisli o stvarima o kojima je čula posle premijere. Već se pozabavila glasinama da je Feba pozirala gola za muški časopis. Dve stotine hiljada dolara bila je cena za samopoštovanje njene majke.

Bilo je teško, tako teško da ljubavlju opravda stid. Adrijana se godinama mučila da nauči novi način života. Uspela je da svim srcem prigri žensku ravnopravnost, svoju slobodu izbora, svoje pravo da bude samostalna ličnost a ne samo simbol krhkosti ili želje. Želela je da veruje, bilo joj je potrebno da veruje. Pa ipak, njena majka se skinula, prodala svoje telo tako da svaki muškarac može da otvori stranice časopisa i ima je.

Škola je bila preskupa. Adrijana je posmatrala kako pre-cvetale ruže gube svoje latice i pomislila na školarinu koju njena majka plaća da bi je držala u ekskluzivnoj privatnoj školi. Feba je prodavala svoj ponos za obrazovanje svoje ćerke.

Tu je onda bila odeća, odeća za koju je njena majka govorila da je potrebna Adrijani. I vozač - kombinacija vozača

Nora Roberts

k je sada

" ' Abdua. Sredn,"

' ' ^

**a da lije Abdu pna fe

kralja Diakira. ' Ilne'riJan»i<!Jošuvekćerka

«•» * od sledeće godine idem u

vratilo bila je pomalo kratka sal °>Ш Se Lari

surdna. Želim da i 8«ovm„m. „ Adi, ne budi

kredtau karticu novčanik. „Zar govore koliko si bistra - -lemo da

nasta™W mi pr„

sna. „Samo "a naučim i „a

ll"bi.

«*

- Pa, nije važno. •

" ba

S°bom' ali 'S'e *""

«*" da je p„-

"*«* Tomi ' Danema '»'

„ ponedeljak ,

SLATKA OSVETA

127

„Previše radiš."

Ovoga puta Adrijana se nasmejala. „Kao i moja majka."

„Onda obe zaslužujemo da se počastimo." Feba je ponovo otvorila svoju torbu. Da li ima kreditnu karticu? „Ići ćemo na italijansko mesto koje toliko voliš i ješćemo špagete sve dok ne budu morali da nas otkotrljaju do vrata."

„Sa puno belog luka?"

„Dovoljno da nam niko ne priđe. Posle ćemo otići u bi-oskop. Da vidimo taj Rat svetova o kome svi pričaju. Vratću se oko pet sati."

„Biću spremna."

Biće u redu, zaključila je Adrijana kada je ostala sama. Feba je dobro - obe su dobro dok imaju jedna drugu. Uključila je radio i vrtela skalu dok nije pronašla rok stanicu. Američka muzika. Adrijana se nasmejala i otpevala nekoliko stihova zajedno sa Lindom Ronštat.

Voli američku muziku, američka kola, američku odeću. Feba se postarala da Adrijana dobije američko državljanstvo, ali Adrijana nije mogla sebe da vidi kao američku tinejdžerku.

Bila je obazriva prema dečacima, dok su ih devojčice njenih godina neumorno progonile. Kikotale su se i govorile o filmskom poljupcu i petingu. Sumnjala je da je ijedna od njih gledala silovanje svoje majke.

Izgledalo je da čak i njeni najbliži prijatelji bunt smatraju najvećim prioritetom. Kako Adrijana može da se pobuni protiv žene koja je rizikovala život da je zaštiti?

Neki su švercovali travu u školu i pušili je u toaletu. Pri-hvatali su drogu tako nemarno iako je ona bila užasnuta njom.

Njena titula ju je razdvajala od društva. Više od obične reči, to je bilo u njenoj krvi, veza sa svetom u kome je živela

u prvih osam godina svog života. Svetom koji nijedna od pri-vilegovanih američkih devojaka ne bi razumela.

Delila je njihovu kulturu, zahvalna zbog mnogih stvari koje su one uzimale zdravo za gotovo. Ali još uvek je bilo trenutaka kada bi ostala sama, i kada joj je nedostajao harem i uteha porodice.

Mislila je o Duji koja se udala za bogatog američkog naftaša, ali koja je bila toliko daleko od njenog života koliko i Džida ili Fahid ili brat i sestra koji su se rodili posle njenog odlaska iz Džakira.

Potisnula je prošlost i otvorila knjige za stolom blizu baštenskog prozora.

Provela je dosta prijamo popodne, uz muziku glasniju nego što to Feba voli i s kesicom čipsa sa ukusom roštilja. Radovala se školi, što je bila još jedna stvar koja je zbunjivala njene prijateljice. Ali one su o obrazovanju mislile kao o pravu, čak kao o dosadnoj potrebi, ne kao o privilegiji. Prošlo je devet godina pre nego što je naučila da čita, ali je nadoknadila izgubljeno vreme i obradovala i zapanjila Febu time što je postala uzoran đak. Učenje je za Adrijanu bilo očaravajuće koliko i skakutavi rokenrol koji je dopirao iz radija.

Imala je snove. Kada je imala četrnaest godina, bili su koncentrisani na to da postane inženjer.

Matematika je za nju bila poput jezika, a ona je već tečno govorila algebru. Uz pomoć jednog zainteresovanog učitelja navalila je na matematičku logiku. Takođe su je zainteresovali kompjuteri i elektronika.

Adrijana je pokušavala da resi tešku jednačinu kada je čula kako se vrata otvaraju.

„Rano si se vratila.“ Njen osmeh u znak pozdrava je izbledeo kada je videla Larija Kertisa.

„Da li sam ti nedostajao, medena?“ Odbacio je putnu torbu i nasmešio joj se. Ušmrkao je dozu kokaina u toaletu aviona baš pred sletanje. Osećao se divno. „Sta kažeš na poljubac ujka Lariju?“

„Moja majka nije ovde.“ Adrijana je prestala da klata noge i uspravila se u stolici. Pod njegovim pogledom postala je svesna kratkog šortsa i malih grudi ispod majice. Kraj njega, žudela je za zaštitom abaje i vela.

„Ostavlja te potpuno samu?“ Bilo je veoma retko da zatekne Adrijanu bez nadzora. Odomaćivši se, otišao je do ormarića i izvukao flašu burbona. Adrijana je sa neodobravanjem nemo gledala. „Nije te očekivala.“

„Završio sam ranije.“ Otpio je gutljaj, onda se okrenuo i posmatrao njene vitke smeđe noge ispod stola. Mesecima već želi da stavi ruke među te lepe butine. „Čestitaj mi, šećeru. Upravo sam sklopio posao koji će me održati na vrhu narednih pet godina.“

„Čestitam“, rekla je ljubazno a onda počela da skuplja knjige. Pobeći će u svoju sobu i zaključaće vrata.

„Zar se time baviš subotom popodne?“ Lari je stavio ruku preko njene na udžbeniku španskog.

Adrijana se umirila i čekala da se udaranje u bazi njene lobanje primiri. Znala je kada muškarac želi ženu. Odgajana je na tome. Stomak joj se okrenuo kada je pogledala u njega.

Malo se promenio od kada ga je prvi put videla. Kosa mu je bila malo kraća, a pastelne košulje i lančići ustupili su mesto sportskoj odeći i patikama. Ali ispod toga je bio tačno ono što je bio oduvek. Selest ga je jednom nazvala ljigav-cem. Dok je gledala u njega, ta reč je terala Adrijanu da po-nuslinasluz.

„Hoću da sklonim knjige.“ Oči su joj bile mirne, ali se u glasu osećala nervoza. Kada je to čuo, Lari se nasmešio.

„Izgledaš lepo sa gomilom knjiga. Marljivo.“ Ispio je piće, ali je zadržao ruku na njenoj. Uzbudena je, pomislio je kada je pod prstima osetio kako bije njen puls. Uplašena i uzbuđena. Baš onakva kakve ih voli. „Porasla si, medena.“ Sasvim sigurno, pomislio je. Kosa joj je dopirala do struka, crna i prava kao strela. Koža joj je bila sveža, rosna, boje zlatnog peska, a njene oči, tamne koliko i kosa, raširile su se od straha. Znala je šta on misli. To ga je uzбудilo na isti način na koji ga je uzbuđivalo i njeno čvrsto, još nezrelo telo.

„Godinama sam te posmatrao, mala. Ti i ja možemo da postanemo dobar tim.“ Ovlažio je usne, a onda slobodnom rukom namerno protrljao preponu. „Mogu da te naučim mnogo čemu što ne možeš da nađeš u tim knjigama.“ „Upraznjavaš seks sa mojom majkom.“ Zubi su mu sevnuli. Dopalo mu se njeno direktno izražavanje. „Tako je. Zadržaćemo to u okviru porodice.“

„Odvratani si.“ Istrgla je ruku i podigla knjige kao štit. „Kad kažem majci...“

„Ništa nećeš da kažeš staroj.“ Nastavio je da se smeška. Droga je učinila da se oseća visokim, jakim i seksepilnim; od alkohola se osećao sigurnim, čvrstim i odlučnim. „Ja sam hranilac porodice, ne zaboravi.“

„Ti radiš za moju majku, ne radi ona za tebe.“ „Prizovi se svesti. Bez mene Feba Spring ne bi mogla da dobije ni da skuplja kese sa đubretom u reklami od trideset sekundi. Potrošena je, i ti i ja to znamo. Medena, dao sam ti krov nad glavom. Njoj sam našao poneki posao i prikrivao sam od novinara da se drogira pilulama i da njuši flašu. Trebalo bi da pokažeš malo zahvalnosti.“

SLATKA OSVETA

131

Nasrnuo je, tako brzo da se Adrijani vrisak zadržao u grlu. Knjige su se razletele dok ju je vukao preko stola. Gurnula ga je, šutirala, grebala, ali jedino što je uspela da uradi bilo je da ga ovlaš ogrebe preko lica pre nego što joj je prikovao ruke.

„Bićeš mi zahvalna zbog ovoga“, rekao joj je pre nego što je spustio svoja usta na njena.

Osetila je kako joj se topla i gorka mučnina penje sve do grla. Ostala je tu, tako da se borila i da samo udahne va-zduh. Nagnuo se preko nje na stolu. Pošto je usne držala čvrsto stisnute, pomerio se i sisao joj grudi kroz košulju. Bol je bio oštar, ali je stid bio još veći.

Počela je da vrišti, ponovo i ponovo, da se meškolji i uvija, očajnički pokušavajući da se oslobodi. Čaša koju je ostavio na stolu smrskala se o pod. Taj zvuk ju je bacio nazad a Džakir, u sobu njene majke. Kroz zamagljene oči videla je oca kako se kao ogromna prikaza nadnosi nad njom, osetila je kako je njegove ruke zlostavljaju dok joj cepaju košulju. Njeno vrištanje se pretvorilo u jecaje kada je kliznuo rukom duž njenih nogu i ispod šortsu da ispituje i prodire.

Njeno opiranje ga je seksualno izluđivalo. Bila mu je kao mlado voće, čvrsto, glatko, vlažno. Telo joj je bilo vitko kao u dečaka, ali meko kao puter. Osetio je da je tvrd i težak kao kamen. Ništa nije kao devica, pomislio je dok ju je vukao na pod. Ništa kao devica. Zadihan, stezao je njene male grudi i gledao kako joj se suze slivaju niz lice. Više nije mogla da se bori. S lakoćom ju je povukao nazad pod sebe kada je pokušala da otpuzi.

Sada ga je jedva osećala. Telo i mozak su se razdvojili. Čula je plakanje, ali je imala utisak da dolazi od nekog drugog. Tu je bio bol ali je bio tup, ublažen šokom.

Žena je slabija od muškarca, vezana za muškarca, stvorena da je muškarac vodi.

Onda je nestao. Čula je vrištanje, lomljivu. To je se raje ticalo. Okrenula se na stranu i sklupčala.

„Ti kopile.“ Feba ga je uhvatila za vrat. Divljih očiju, iskeženih zuba, istisnula je vazduh iz njega.

Uhvaćen na iznenađenje, Lari se zateturio unazad. Uspeo je da je se oslobodi i udahne vazduh baš pre nego što su njeni sveže manikirani nokti zasekli njegovo lice.

„Luda, jebena, kučko.“ U naletu besa sručio ju je nazad. „Ona je to želela. Ona je to tražila.“

Feba je poput tigricice bila na njemu, udarala ga pesnicama, zarivala nokte i zube. Parala je, cepajući i odeću i meso. Bili su skoro iste visine i težine, ali je ona bila potaknuta tako vrelinom, dubokim besom da je samo ubistvo moglo da ga ugasi.

„Ubiću te. Ubiću te što si spustio tvoje prljave ruke na moju devojčicu.“ Duboko je zagrizla u njegovo rame i osetila krv.

Psujući, udario ju je i imao više sreće nego veštine da je zakači po vilici i zaprepasti. „Beskorisna pičketino.“ Plakao je, jecao duboko i gutao, iznenađen što je žena uspela da ga povredi. Lice mu je krvarilo i imao je osećaj da su mu ruke i grudi kao pihijasta masa. Oštar bol mu je prošao nogom dok je pokušavao da ustane. „Ljubomorna si jer sam hteo da malo probam dete.“ Povukao je šakom ispod nosa, a onda potražio maramicu da zaustavi krv. „Slomila si mi jebeni nos.“

Zadihana, Feba je stala na noge spotičući se. Videla je otvorenu bocu burbona na kuhinjskom elementu. Uzela je bocu i razbila je, držeći preostali slomljeni deo. Njeno lepo lice bilo je izopačeno od

besa, a mrlja krvi, njegove krvi, bila joj je na usnama. „Briši. Briši pre nego što te iseckam na komadiće.”

SLATKA OSVETA

133

„Idem.” Otišao je do vrata hramljući i držeći maramicu punu krvi na licu. „Završili smo, mala. A ako misliš da će te preuzeti neki drugi agent, bićeš iznenađena. Propala si, srce. Nisi ništa sem predmeta sprdnje u ovom gradu.” Kada je Feba krenula ka njemu, gurnuo je vrata. „Nemoj da me zo-veš kad ostaneš bez pilula i novca.”

Kada su se vrata sa treskom zatvorila, zavitala je bocu na njih. Želela je da vrišti, da stane nasred sobe, podigne lice i vrišti. Ali, tu je bila Adrijana. Feba je klekla pored nje i ne-žno je uzela u naručje. „Tako, mala, ne plaši se. Mama je ovde.” Drhteći, Adrijana se privila uz nju. „Ovde sam, Adi, ovde sam. Otišao je. Otišao je i nikada se više neće vratiti. Niko te više neće povrediti.”

Košulja joj je bila u dronjcima. Feba je čvrsto zagrlila ćerku i počela da se ljulja. Nije bilo krvi. Uхватила se za to. Nije je silovao. Sam bog zna šta je uradio Adrijani pre nego što je ušla, ali on nije silovao njenu devojčicu.

Kada je Adrijana počela da plače, Feba je zatvorila oči i nastavila da se ljulja. Suze će joj pomoći. Niko to ne zna bolje od nje. „Sve će biti u redu, Adi. Obećavam. Uradiću ono što je najbolje za tebe.”

POGLAVLJE 9

Ima osamnaest godina. Adrijana je stajala u tihom, pa-stelnim bojama toniranoj kancelariji doktora Horasa Šredera, jednog od vodećih autoriteta za abnormalna ponašanja u zemlji. Rođendan joj je, ali ne oseća nikakav zamah radosti, nikakve žmarce uzbuđenja.

Kroz prozor se vidi dugi prekrivao trave, ispresecan popločanim stazama kojima ljudi šetaju ili ih u kolicima guraju medicinske sestre ili članovi osoblja u belom. Tu je i trešnja u punom cvatu i ukrasna živa ograda od azaleja. Vidi pčele kako lebde iznad cvetova, onda odleću, nabrekle od nektara. Sunce se presijava u vodi u mermernom pojilištu za ptice, ali crvendači i vrapci koji su se ugnezdili u obližnjem hrastovom lugu danas ne osećaju iskušenje.

Kroz prozor može da vidi dalje od travnjaka i drveća, sve do obrisa Ketskilsa na severu. Oni prizoru daju osećaj otvorenosti i slobode. Adrijana se zapitala da li je isto kada je prozor zagrađen šipkama.

„Oh, mama.” Naslonila je na trenutak čelo na prozor, puštajući oči da se zatvore i ramena da se opuste. „Kako smo došle do ovoga?”

Brzo se uspravila kada je čula da se vrata otvaraju. Doktor Šreder je ušao i video pribranu mladu ženu, malo

_____SLATKA OSVETA_____135_

mršavu, u bledoplavom kostimu. Podigla je kosu da bi izgledala viša i starija.

„Princezo Adrijana.” Došao je do nje i prihvatio pruženu ruku. „Oprostite mi što ste čekali.”

„Nije bilo dugo.” Adrijani je i pet minuta na ovom me-stu bilo previše. „Zeleti ste da me vidite pre nego što odvedem majku kući.”

„Da. Molim vas sedite.” Ponudio joj je jednu od fotelja sa rukohvatima, koje su doprinosile da ovo mesto izgleda kao prijama soba za goste. Pored nje je bio antikni sto obrubljenih ivica. Na njemu se nalazila diskretna kutija sa papirnim maramicama. Adrijana se setila kako su joj bile potrebne kada je pre dve godine prvi put došla u posetu. Sada je prekrstila rake u krilu i kratko se osmehnula doktoru Sređeni Duguljastog lica i smeđih očiju oko kojih su se spustili kapci, podsećao ju je na velikog, tužnog psa. „Mogu H da vas ponudim kafom ili čajem?”

„Ne, hvala vam. Želim da znate koliko cenim sve što ste učinili za moju majku - i za mene.” Kada je pokušao da to zanemari, podigla je ruku. „Ne, zaista tako mislim. Oseća se veoma ugodno sa vama i to mi veoma mnogo znači. Isto tako znam da ste učinili više nego što ste morali da od novinara sačuvate detalje njene bolesti.”

„Svi moji pacijenti imaju pravo na privatnost.” Seo je, izabравši stolicu pored nje umesto one za stolom.

„Draga rnoja, znam koliko vam vaša majka znači, i koliko vas intere-suje njeno dobro. Voleo bih da ponovo razmislite o odluci da

Je vodite kući."

Adrijana se pripremila za neprijatni trenutak. Mada se Fne oči ni za trenutak nisu kolebale, njeni prsti su se stegli u krilu. „Hoćete da kažete da se stanje vratilo na staro?"

Nora Roberts

„Ne, ne, nikako. Febin napredak je zadovoljavajući. Lekovi i tretman su dosta stabilizovali njeno stanje." Zastao je, a onda dugo izdahnuo. „Ne želim da pretrpavam ovaj razgovor tehničkim izrazima. Sve ste ih ranije čuli. Niti želim da omalovažim njeno stanje ili prognozu."

„Razumem." Oduprla se želji da ustane iz stolice i seta duž sobe. „Doktore Sreder, znam šta nije u redu sa mojom majkom, znam zašto i šta je potrebno da se uradi sa njom." „Draga moja, manijakalna depresija je veoma teška bolest koja slama srce - teška je i za pacijenta i za porodicu. Svesni ste da se kod depresija i hiperaktivnosti smenjuju iznenadni napadi i oporavci. Febine reakcije su tokom poslednja dva meseca bile dobre, ali to je tek dva meseca."

„Ovoga puta", Adrijana ga je podsetila. „U poslednje dve godine ona je bila u ovom sanatorijumu isto koliko je provela i kod kuće. Sve do sada, nije bilo načina da to izmenim. Danas sam napunila osamnaest godina, doktore. Pred zakonom, ja sam odrasla. Mogu da preuzmem odgovornost za svoju majku i to i nameravam."

„Oboje znamo da ste davno preuzeli odgovornost za majku. Divim vam se zbog toga više nego što mogu da kažem." „To nije za divljenje." Ovoga puta je zaista ustala. Morala je da vidi sunce, planine. Slobodu. „Ona je moja majka. Niko i ništa mi ne znače više od nje. Niko ne zna o njenom i mom životu toliko kao vi. Recite mi, doktore Sreder, da ste na mom mestu, da li biste mogli da učinite nešto manje od toga?" Posmatrao ju je kada se okrenula ka njemu. Oči su joj bile veoma tamne, odrasle, odlučne. „Verujem da ne bih. Veoma ste mladi, princezo Adrijana. Stvar je u tome što će vašoj majci možda biti potrebna stalna i intenzivna briga do kraja njenog života."

SLATKA OSVETA

137

„Dobiće je. Unajmila sam medicinsku sestru sa liste kandidata koju ste mi dali. Organizovala sam svoje obaveze tako da moja majka nikada ne bude sama. Naš stan je u veoma mirnom predgrađu u blizini mamine najstarije i najbolje prijateljice."

„Ljubav i prijateljstvo će sigurno imati važnu ulogu u emocionalnom i mentalnom zdravlju vaše majke."

Adrijana se nasmešila. „To je lakši deo,"

„Za sada će morati da nedeljno dolazi na terapiju."

„Pobrinuću se za to."

„Ne mogu da insistiram da ostavite Febu sa nama još mesec ili dva. Ali to čvrsto preporučujem. Koliko zbog vas toliko i zbog nje."

„Ne mogu." Zbog poštovanja prema njemu želela je da je razume. „Obećala sam joj. Kada sam je ovog puta dovela, zaklela sam joj se da ću je na proleće vratiti kući."

„Draga moja, ne treba da vas podsećam da je Feba bila u komi kada je stigla. Neće se sećati tog obećanja."

„Ja ga se sećam." Prišla mu je i ponovo mu ponudila ruku. „Hvala vam za sve što ste učinili i za sve što ćete, sigurna sam, nastaviti da činite. Sada idem da odvedem mamu kući."

Znao je da gubi vreme. Doktor Sreder joj je zadržao ruku. „Zovite, čak i ako vam je potreban samo razgovor."

„Hoću." Plašila se da će ponovo početi da plače, kao što je uradila prvi put kada ga je srela. „Dobro ću se brinuti o njoj."

Ko će da brine o tebi, pitao se, ali ju je poveo u hodnik.

Hodala je pored njega u tišini. Bilo je lako prisetiti se rugih poseta, drugih šetnji niz široke hodnike. Nije uvek bi-° mirno. Nekada je bilo plakanja. Ili još gore, mnogo gore,

138

Nora Roberts

smeha. Prvi put kada je njena majka smeštena u bolnicu izgledala je kao slomljena lutka sa otvorenim i ukočenim očima, opuštenog tela. Adrijana je imala šesnaest godina ali je uspela da unajmi sobu u

motelu trideset kilometara daleko kako bi mogla svakodnevno da je posećuje. Prošlo je tri ne-delje pre nego što je njena majka progovorila prvu reč.

Panika. Adrijana je osetila kako mali mehur panike skakuće po njenom telu, kao eho one koju je osetila prvi put. Bila je tako sigurna da će Feba umreti u tom uzanom, belom krevetu za negu hroničnih bolesnika, okružena neznancima. Onda je progovorila. Samo jednu reč. Adrijana.

Od tog trenutka njihovi životi su ušli u novu fazu. Adrijana je uradila sve što je mogla kako bi Feba dobila najbolji tretman. Sve, uključujući i pismo Abduu i preklinjanje za pomoć. Kada je odbio, pronašla je drugi način. Duboko je udahнула kada su zaokrenuli za drugi ugao. Još uvek pronalazi druge puteve. U Ričardsonovom institutu, nenasilni pacijenti bili su smešteni u prostrane sobe, uređene elegantno koliko i sobe u hotelima sa pet zvezdica. Obezbeđenje je bilo nenametljivo, ni nalik istočnom krilu sa šipkama i katancima i ojačanim staklima, gde je, godinu dana ranije, Feba provela dve jadne nedelje. Adrijana ju je sada zatekla kako sedi pored prozora svoje sobe, sveže oprane kose, šnalama sklonjene sa lica. Nosila je jarkoplavu haljinu sa zlatnim leptirom zakačenim za kragnu.

„Mama.”

Feba je brzo okrenula glavu. Lice koje je pažljivo na-mestila za slučaj da je gleda sestra, sada je živnulo. Uspela je, sa ono malo glumačke veštine koja je ostala, da sakrije očajanje koje je osetila dok je širom raširenih ruku ustajala. „Adi.”

139

SLATKA OSVETA

ju je čvrsto držala, upijaju-
vidi! nekog pre nego Sto odemc ,

„Ne, oprostila sam њ Isp™^ I

izadeuost,,pr, Al,,e-a ada do

^^

^ da
(. . ^

da

divno videti drveće kako pupi dok sam se penjala, i cveće." Izašle su napolje na sunce i blago mirišljavi vazduh. „Svaki put kad se vozim u severne delove zemlje pomislim kako bi bilo lepo imati kuću na selu. Hvala vam, Roberte", rekla je vozaču koji je uzimao tašnu. Sela je na zadnje sedišta limuzine sa majkom. „Onda se vratim u Njujork i ne vidim kako neko može da živi ma gde drugde.”

„Tamo si srećna." Feba je s mukom progutala kada je auto krenuo od instituta. Bekstvo. Ponovo beže.

„Oduvek mi se dopadao, od prvog susreta. Sećaš li se prvog popodneva kada smo Selesta, ti i ja šetale kroz centar? Mislila sam da je to najneverovatnije mesto na svetu.”

„Da li će Selesta biti tamo?" Selesta je tada sredila da ih karte čekaju. Sačekala ih je na aerodromu.

„Rekla je da će doći nešto kasnije danas. Treba da počne novu predstavu.”

Feba je trepnula pokušavajući da se usredsredi na Adrijanino lice. Njena mala devojčica je porasla.

One se samo voze kući, ne beže od Abdua. Niko nikada više neće povredi-ti Adrijanu. „Tako mi je drago što ti se našla dok... dok mi nije bilo dobro." Pogledala je nakratko kroz prozor. Adrijana je bila u pravu.

Danje predivan. Možda najlepší dan koji je ikada videla. „Ali sada mi je bolje." Brzo i uz smeh, poljubila je Adrijanu u obraz. „U stvari, nikada se u životu nisam oseća-la bolje. Ne mogu da sačekam da se vratim na posao." „Mama...”

Osetila je kako joj se adrenalin podiže kao mehurići šampanjca, brzo i penasto. „Nemoj sada da počinješ sa tim kako treba da se odmaram. Dovoljno sam se odmarala. Potreban mi je samo dobar scenario." Sklopila je šake, sigurna da je jedan već čeka. „Vreme je da se ponovo brinem o mojoj

SLATKA OSVETA

141

devojčici. Čim se pročuje da sam raspoloživa, stići će ponude. Ne brini.”

Izgledalo je da ne može da zaustavi bujicu optimističkih reci o ulogama koje čekaju na nju,

producentima sa kojima bi trebalo da ruča, putovanjima na koja bi ona i Adrijana trebalo zajedno da odu. Adrijana je malo šta rekla. Znala je da je uzbuđenje, potpuno nerealno planiranje, karakteristično

za bolest njene majke koliko i teške depresije. Ali nakon što je videla Febinu bedu, čak je i pokušaj da slomi njene iluzije bio skoro nemoguć.

„Mrzela sam i da pomislim na tebe kako živiš ovde sama“, počela je Feba dok su ulazile u stan.

„Jedva da sam bila sama.“ Nakon što je spustila torbu Adrijana je skinula jaknu. „Selesta je boravila ovde više nego u svom stanu. Veoma je ozbiljno prihvatila ulogu mog staratelja koju si joj dodelila.“ Zabrinutost je ponovo zasjala u Febim'm očima. Bez jakne svog kostima Adrijana je ponovo izgledala kao dete. Ranjivo. „Znala sam. Računala sam sa tim.“

„Pa, ne moramo više da brinemo o tome. Selesta može da se vrati na to da mi bude samo prijatelj. Oh, mama.“ Adrijana ju je zagrlila, ljuljajući je u zagrljaju. „Tako je dobro što si kod kuće.“

„Mala.“ Obujmila joj je lice šakama i odmakla se. „Nisi više mala. Danas ti je osamnaest godina. Nisam zaboravila. Nisam uspela još ništa da ti kupim ali...“

„Da, jesi, i volim to. Da li bi volela da vidiš?“ Zadovoljna smehom u Adrijaninim očima, Feba je lako rekla: „Oh, draga, nadam se da je nešto ukusno.“

„Najbolje.“ Odvukla je Febu kroz predsoblje u dnevni boravak. Iznad malog kamina je bio portret.

Nora Roberts

»Naslika i sigurno od njega kada

»Hvala ti “

*”•

"a se

^stvarsasobom.

Je da imam pra-

aa na sebi, kada sam oeca n čarolija.« 6Cala n

n nJenu

vrata pa

' kada sa™ Je . Adi, u njoj po.

„ lo želim da čujem “ - telefon. „Halo. Da. Ш ^ vratila sjušalicu na cmska sestra. Objasnila sam tiae °° Љ je imamo, makar privremo «

t SeOSeČaŠ”

re.« Adrijana

"T° ^ medi' reder

SLATKA OSVETA

143

„U redu. Srediću to.“

„I neću da zuri u mene dok spavam.“

„Mama, niko neće zuriti u tebe.“

„Mogla sam isto tako i da ostanem u sanatorijumu.“

„Ne.“ Adrijana je pružila ruku, ali je Feba istrigla svoju van domašaja. „Ovo je korak napred, ne korak nazad. Ona je veoma fina žena, i mislim da će ti se dopasti. Molim te nemoj - nemoj da se povlačiš u sebe“, završila je bespomoćno.

„Pokušaću.“

I jeste. Tokom naredne dve i po godine Feba se borila protiv bolesti koja je, činilo se, stalno pretiče. Želela je da joj bude dobro i da bude jaka, ali bilo je lakše, toliko lakše, da zatvori oči i otplovi nazad među ono kako je nekada bilo. Ili još bolje, u iluzije o tome kako bi moglo biti.

Kada bi dozvolila da joj iskliznu uzde, zamišljala je da je u periodu između dva posla, da film doteruju, da se razmatra novi scenario. Mogla je danima da lebdi na euforiji realnosti koju je stvorila u svom mozgu. Volela je da misli o Adrijani kao blaženoj mladoj osobi od ugleda u društvu, bez brige na svetu, koja jedri kroz život na bogatstvu i prestižu s kojima je rođena.

Onda bi se svet potpuno izokrenuo, i ona bi grčevito poigrala na ničijoj zemlji sve dok se ne bi zaglibila u tako duboku, tako mračnu depresiju, u kojoj bi bila izgubljena danima. Zamišljala bi sebe tamo u haremu sa istim mirisima, istim prigušenim svetlom, istim beskrajnim satima vreline i nezadovoljstva. Uhvaćena u zamku, čula bi kako je Adrijana zove, moli je, ali nije nalazila snage da joj

odgovori.

Iznova i iznova borila bi se da se vrati, i svaki put je bilo sve teže, sve bolnije.

„Srećno Badnje veće.“ Selesta je ušetala sa krznom od ruskog risa preko ramena i ruku punih kutija umotanih u srebrni papir.

Adrijana je poskočila da uzme kutije dok je odmerava-la kaput sa mešavinom zavisti i zabavljenosti.

„Da lije Deda Mraz poranio ove godine?“

„Samo mali poklon sebi za uspešno osmomesečno učešće u Prozorima.“ Dotakla je kragnu pre nego što je skinula kaput i prebacila ga preko stolice. „Febo, divno izgledaš.“ Bila je to laž, ali iz ljubaznosti. Pa ipak, Selesta je mislila da njena prijateljica izgleda bolje nego pre nekoliko nedelja. Žutilo je bilo manje izraženo. Adrijana je dovela frizerku baš togpopodneva da ofarba Febinu kosu i frizira je. Izgledala je bogato i bujno skoro kao nekada.

„Tako je lepo što si došla. Znam da si sigurno pozvana na desetak zabava.“

„U rasponu od nepodnošljivih do dosadnih.“ Uz uzdah, Selesta se sručila na sofu i ispružila čvrste, još uvek lepo oblikovane noge. „Znaš vrlo dobro da nema nikoga sa kim bih radije provela Badnje veće nego sa tobom i Adi.“

„Čak ni sa Kenetom Tvijem?“, upitala je Feba i uspela da se osmehe.

„Zastarelo, draga.“ Smejući se, prebacila je obe ruke preko naslona sofe. „Zaključila sam da je Kenet suviše trezven.“ Osetivši Adrijanu iza sebe podigla je ruku. „Ove godine si nadmašila sebe u kićenju jelke.“

„Želela sam nešto posebno.“ Prihvatila je ponuđenu ruku. Selesta je osetila nerve kao tanke žičice.

„Uspela si.“ Selesta je osmotrila jelku. Na svakoj grani bio je drugačiji, rakom oslikani ukras. Šumske vile su igrale

SLATKA OSVETA

145

na granama, irvasi su leteli, anđeli sijali. „Ovo su ukrasi koje si poručila za fond za pretučenu decu.“

„Da. Mislim da su stvarno lepo ispali.“ „Izgleda da si ih sve sama kupila.“ „Nije baš tako.“ Smejući se, Adrijana je otišla da ispravi ukras u obliku suze. „Projekat je premašio očekivanja. U stvari, tako je dobro prošao da od toga mislim da napravim godišnji događaj.“ Okrenula se zadovoljno. Drvce je iza nje bacalo sjajnu svetlost. „Pa, šta kažeš za punč sa jajima?“

„Draga moja, čitaš mi misli.“ Selesta je izula cipele. „Pretpostavljam da tvoja gospođa Granž nije ostavila neki od onih prazničnih kolača?“ „Ispekla je sveže jutros.“

„Donesi ih.“ Selesta je pomilovala ravan stomak. „Obnovila sam svoje članstvo u teretani.“

„Vraćam se za minut.“ Uputila je majci jedan zabrinuti pogled, a onda žurno otišla.

„Adrijana se nada snegu.“ Feba je zurila u prozor dopuštajući da joj obojena svetla koja je Adrijana pričvrstila po okviru zamagle vid. „Sećaš li se onog prvog Božića, baš pre nego što smo otišle za Holivud? Nikada neću zaboraviti Adrijanin izraz lica kada smo osvetlile jelku.“ „Neću ni ja.“

„Jednom sam joj dala kuglu, jednu od onih malih staklenih kugli koju okreneš da bi padao sneg. Pitam se šta li se desilo sa njom.“ Odsutno, protrljala je oči iza kojih je počinjala glavobolja. Izgledalo je da ih ima stalno. „Želela sam da izađe večeras, da bude sa mladim ljudima.“

„Božić je najbolji kada se provede sa porodicom.“ »U pravu si.“ Feba je zbacila kosu i odlučila da bude vesela. „Tako je zauzeta ovih dana, svim tim dobrotvornim radom i druženjem. Onda sate provodi pred kompjuterom. Nemam pojma šta na njemu radi, ali je to čini srećnom.“

„Kada bismo samo mogle da se udružimo i upoznamo je sa nekim divnim, ludo zgodnim muškarcem.“ Smejući se, Feba je istegla obe ruke. „Bilo bi divno, zar ne? Pre nego što i znamo, bićemo bake.“

„Govori u svoje ime.“ Selesta je podigla obrvu dok je nadlanicom mazila podbradak. „Suviše sam mlada da budem baka.“

„Da li je neko za božićnu zdravicu?“ Adrijana je unela veliki poslužavnik. „Zbog čega se vas dve kikoćete?“

„Kikotanje je nedostojno“, naglasila je Selesta. „Tvoja majka i ja smo se prefinjeno smejujile. Oh, bože, jesu li ovo vanilice?“

„Samo kolačići za prefinjena nepca." Adrijana joj je dodala jednu, a onda nasula punč od jaja. Bio je začinjjen samo oraščićem. „Za još jedan Božić sa meni najdražim osobama."

„I za još desetine takvih", dodala je Selesta pre nego što je otpila.

Još desetine. Reciproci su vrištale u Febinoj glavi kao podrugivanje. Osmehnula se na silu i prinela čašu ustima. Kako može da proslavlja pomisao na godine kada svaki dan preživljava kao mučenje? Ali Adrijana ne treba to da zna. Skrenuvši pogled, Feba je videla da je njena ćerka gleda i da joj se na licu vide počeci brige. Uspela je da se vedrije nasmeši, ali njena ruka je pomalo drhtala dok je spuštala čašu.

„Trebalo bi da pustimo neku muziku." Feba je prekrstila svoje drhtave prste. Nije se opustila čak ni kada je Adrijana ustala da uključi stereo-uređaj. Osećala se kao da je po-smatra stotinu očiju koje čekaju da napravi grešku. Udaranje

bi popila jedno Plce

i*, °?TrBla se, užasnuta da je Selesta možda pročita-, „jerfmsitutLsta uvek suviše primećuje, hoće suvlis, niie lft. - na radiju7 Feba se to "

navici, sela je pored Febe i

noj map. „Nadamo se u v večera sa

dolara za beskućnike. Brnno o me ,e d vecan igranjem uz šampanjac i tartufe n,,e pnklađna

e' što doprinosr da se sakupr novac za

va sredstvo."

148

Nora Roberts

„Umorna sam." Febi nije bilo važno da li joj glas zvuči razdražljivo. Želi da pobegne od budnih očiju, neizgovoreni očkivanja. „Mislim da ću otići gore u krevet."

„Odvešću te."

„Ne budi smešna." Feba se borila sa razdraženošću. Potpuno ju je potisnula kada je pogledala u Adrijanino lice. „Ostani ovde dole sa Selestom i uživaj u jelci." Čvrsto je obavila ruke oko ćerke. Vidimo se ujutru, mala. Ustaćemo rano i otvoriti poklone baš kao što smo radile kada si bila mala."

„U redu." Adrijana je okrenula lice za poljubac i pokušala da zanemari činjenicu da nekada jedro Febino telo izgleda-tako krhko. „Volim te, mama."

„Volim te, Adi. Srećan Božić." Okrenula se i pružila obe ruke Selesti. „Srećan Božić, Selesta."

„Srećan Božić, Febo." Selesta je usnama ovlaš dodir-nula Febine obraze, a onda ju je po nekom iznenadnom impulsu zagrlila. „Lepo spavaj."

Feba se popela uz stepenice i zastala da se osvrne. Adrijana je stajala ispod portreta, potreta Febe Spring kada je bila u proleću života i kada je izgledala najlepše, ispod moći i sjaja Sunca i Meseca.

Feba se osmehnula poslednji put, okrenula se i otišla sama.

„Sta kažeš za još malo punča?", brzo je upitala Adrijana. Selesta ju je uhvatila za ruku pre nego što je prišla činiji sa punčem.

„Sedi, dušo. Ne moraš da budeš jaka zbog mene." Prizor je bio srceparajući. Adrijanina kontrola mrvila se sloj po sloj, stepen po stepen. U početku je to bilo drhtanje usana, mučenje očiju. Snaga se istopila u nemoć dok nije sela, plaćući u šake.

Selesta je bez reci sela pored nje. Dete ne plače dovoljno, pomislila je. Ima trenutaka kada suze pomažu više od reci podrške ili utešrah ruku.

„Ne znam zašto ovo radim."

„Zato što je bolje od vrištanja." Nije bilo ni kapi alkohola u kući, čak ni gutljaj lekovitog konjaka. „Hajde da ti

skuvam čaj."

Adrijana je prevukla prstima preko očiju. „Ne, u redu sam. Stvarno." Sela je nazad, svesno se opuštajući. Naučila je sebe kako da olakša napetost iz udova, uma, srca. To je pitanje opstanka.

„Mislim da se ne osećam veoma praznično."

„Da li bi popričala sa prijateljem?" Zatvorenih očiju, Adrijana je potražila i našla Selestinu ruku. „Sta

bismo mi radile bez tebe?"

„U poslednje vreme nisam bila od neke pomoći. Po-slednjih nekoliko meseci predstava mi je oduzimala većinu vremena i energije. Ali sada sam ovde.“

„Tako je teško ovo gledati.“ Adrijana je zabacila glavu. Suze su donele opuštanje za koje nije shvatala da joj je potrebno. Bilo je dobro, tako dobro isprazniti se. „Prepoznajem znake. Ona se opet povlači. Pokušava. Skoro da je teže kada se zna koliko napora ulaže. Sada se već nedeljama bori sa de-Presijom, i gubi.“

„Da li još uvek viđa doktora Šredera?"

»On želi da je ponovo smesti u bolnicu.“ Adrijana je nestrpljivo ustala sa kauča. Dosta sa samosažaljenjem. „Složili smo se da sačekamo do prvog januara jer su praznici mami uvek bili tako važni. Ali ovoga puta...“ Prekinula je i pogledala u portret. „Odvešću je prekosutra.“

„Tako mi je žao, Adrijana.“

„Govorila j'e o njemu.“ Po onome kako joj je glas postao napet, Selesta je razumela da govori o svom ocu. „Dvaput sam je prošle nedelje zatekla kako sedi i plače. Za njim. Sestra mi je rekla da ju je mama pitala kada on dolazi. Zelela je da joj srede frizuru kako bi bila lepa za njega.“

Selesta se ugrizla za jezik da ne opsuje. „Tako je zbunjena.“

Smejući se, Adrijana je pogledala preko ramena. „Zbunjena? Da, zbunjena je. Godinama je bila pod lekovima koji su sprečavali da joj emocije ne padnu suviše nisko ili ne odu suviše visoko. Vezivali su je i hranili sandom. Bilo je perioda kada nije mogla ni da se sama obuče i onih kada je bila spremna da igra na plafonu. Zašto? Zašto je zbunjena, Selesta? Zbog njega. Samo zbog njega. Jednoga dana, kunem se, platiće za sve što joj je uradio.“

Hladna mržnja u Adrijaninim očima naterala je Sele-stu da ustane. „Znam kako se osećaš. Da, znam“, rekla je kada je Adrijana odmahнула glavom. „I ja je volim, i mrzim ono kroz šta je prošla. Ali koncentrisati se na Abdua i neku vrstu osвете nije dobro za tebe. I to joj neće pomoći.“

„Kada je cilj dovoljno važan“, ponovila je Adrijana, „to više nego opravdava sredstvo.“

„Dušo, brines me kada tako pričaš.“ Mada je mrzela da staje na Abduovu stranu, Selesta je osetila da je to najbolje za sve njih, „Znam da je on uzrok mnogih Febinih problema, ali se delom iskupio u proteklih nekoliko godina, starajući se da ima dovoljno novca za tretmane i troškove života.“

Bez reci, Adrijana se okrenula portretu. Još uvek nije vreme da kaže Selesti kako je sve to laž. Njena laž. Ni cent nikada nije stigao od Abdua. Pre ili kasnije moraće da joj kaže, ali za sada nije bila sigurna da bi Selesta mogla da podnese istinu odakle novac dolazi.

„Postoji samo jedno plaćanje koje bi me zadovoljilo.“ Adrijana je prekrstila ruke da suzbije iznenadnu hladnoću. „Obećala sam joj da će je jednoga dana dobiti nazad. Kada budem imala Sunce i Mesec, kada bude znao koliko ga prezirem, možda ću dug smatrati iznurenim.“

Drugi deo SENKA

I sam senka, lovio je senke. Homer

Uvek poturi lopovu da hvata lopova. Tomas Fuller

POGLAVLJE 10

\

Njujork, oktobar 1988

Crne rukavice su bile prilepljene za kanap sa čvorovima, pomerajući se jedna preko druge, gipki zglobovi bili su zategnuti ali savitljivi. Sam kanap je bio tanak, pa ipak jak poput čelika. Morao je da bude. Ulice Menhetna bile su pedeset spratova niže, sjajne posle rane jutarnje kiše.

Sve je u savršenoj vremenskoj sinhronizaciji. Sistem obezbeđenja je bio dobar, veoma dobar, ali ne i neprobojan. Ništa nije neprobojno. Pripremni radovi su već bili obavljani kroz komplet proračuna, tokom nekoliko sati za crtaćom tablom na kompjuteru. Alarm je bio isključen, što je u biti naj-osnovniji deo posla. Kamere koje su snimale hodnike bile su ono što određuje metod provale. Ulaz iznutra bio bi u najboljem slučaju nepodoban. Ali bilo je tu i drugih načina, uvek postoje drugi načini.

Sada je ostala samo kiša koja je sipila i hladnoća koja ide uz nju, ali vetar je prestao. Da je još uvek duvao, figura koja je visila na kanapu tresnula bi u fasadnu ciglu zgrade. Ulične svetiljke su pravile

masne duge u barkama tako daleko dole; oblaci su zaklanjali zvezde iznad; ali figura obučena u crno nije gledala ni gore ni dole. Na čelu, pod tesnom maskom načinjenom od čarape, bio je tanak film znoja; nije izbio zbog straha već zbog koncentracije. Figura je kliznula još

156

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

157

jedan korak dole, koncentrišući se na kanap dok su se snažne noge savijale i pritiskale cigle radi oslonca i ravnoteže. Čak su i nožni zglobovi morali da budu dobro usaglašeni, savitljivi kao u trkača ili igrača.

Telo i um lopova bili su isto toliko važni, ako ne i više, od torbe sa alatom potrebnim za otvaranje brave ili onesposobljavanje alarma.

Na ulicama je bilo malo aktivnosti, povremeni lutajući taksi koji je tražio putnike, usamljeni pijanac koji je zalutao iz siromašnijeg susedstva. Čak i Njujork može da bude nenametljiv u četiri sata ujutru. Da je tu bila parada sa grupama koje marširaju i pokretnim platformama, ne bi bilo nikakve razlike. Za figuru u crnom postojala je samo stvarnost kana-pa. Promašeni zahvat kanapa, trenutak nepažnje, značili bi užasnu smrt.

Ali bi uspeh značio... sve.

Pažljivo, centimetar po centimetar, uzana terasa sa mnoštvom biljaka u saksijama i čvrstom ogradom se približavala. Mogle su jasno da se vide pore i pukotine cigala, mala naprsnuća u malteru. Da je pijanac pogledao gore i uspeo da izoštri pogled, crna figura bi izgledala mala, kao insekt koji puzi duž fasade zgrade.

Niko mu ne bi verovao. Uz mamurluk sledećeg jutra, ni sam sebi ne bi verovao.

Bilo je izazovno da se požuri, popusti zgrčenim ramenima i rukama koje su bolele, i poslednjih nekoliko koraka obavi u skoku. Postojano, strpljivo, figura je visila u vazduhu i pustila da instinkt vodi završnicu spuštanja.

Crne patike su dodirnule ogradu, zamahnule nazad i pronašle prečku i tamo ostvarile ravnotežu, vitke i dramatične. Niko nije čuo smeh, ali on je došao, kratak i zadovoljan.

Sada, kada su stopala bila čvrsto položena na pod terase, bio je trenutak da pogleda na Njujork, i na savladam rizik. Bio je to veliki, izuzetan grad, skoro dom za nekoga ko zaista nikada nije našao dom.

Bilo je tu i znoja i suza, a ono što mu je nedostajalo u saosećanju, nadoknađivao je mogućnostima.

Central park je bio kolaž boja, veličanstveno ruralan sa ove visine i u ovo doba godine. Drveće je bilo zlatno i bron-zano i skerletno, trijumfalno u svom konačnom rasprsnucu boja pre nego što se hladnoća i vetar uskovitlaju iz Kanade da uklone lišće.

Ovaj potez zapadne ulice Central park bio je miran. Bio je to domen vratara i šetača pasa, lekara i bogataša. Mada je bio deo grada, istinska živost, nalet realnosti, bili su udaljeni vožnju taksijem i sasvim drugi svet.

Preko drveća, iza rezervoara, uzdizale su se građevine, više i uglađenije od ove elegantne stare stambene zgrade. Bile su budućnost, možda. Nesumnjivo su sadašnjost. U mraku, bile su senke koje prete ili možda obećavaju. Sve što može da se kupi, proda, razmeni ili poželi može da se nađe u tim zgradama ili, malo prljavije, na ulicama. Postoji cena za svaki aspekt luksuza i požude. Njujork to shvata i ne stidi

se zbog toga.

Grad je sada dremao, odmarao se za dan koji će početi kroz samo nekoliko sati, ali njegova energija je još uvek bila u vazduhu i pulsirala. Ovde su moguće velike pobede i teški promašaji, ili ma šta između.

Neki su, kao ovaj lopov, sve to

iskusili.

Figura se okrenula od ograde, tiho prešla preko terase i klekla pred vrata. Sada je ostalo samo da se pozabavi bravom, a brave su samo iluzija sigurnosti. Iz tamne kožne torbe pojavio se mali komplet pribora.

vi cenet

' °d Onih *Φ lopo-

vi cene. Treba o mu je manje od dva minuta da je otvori P0

s« nekoliko onm koji to .nogu da u Je i za kra^e Kada se kvaka otvorila alat je pažljivo vraćen na me-
tvoJov aC1J3' k°ntr0la ' °PreZ SU °n° što *™ ^ove od zatvora. Ovaj nije unao nameru da Se nade iza
rešetaka Ima još mnogo toga što treba da se uradi

Ali budućnost će večeras morati da sačeka Večeras treba uzeti ledeno hladne dijamante i
vatrenocrvene rub ne Dragulji! su jedini plen vredan krade. Imaju ži"

anstva. Čak i u mraku, dragulj je voljan da flertuje, svetluca i. aakava kao ljubavnik. U sliku, ^ kako div
J, ^™ mo da se gleda, da joj se divi iz daljine. Novac je h аГп be životan i praktičan. Dragulji su lični
Za ovog lopova je svaka krađa lična stvar.

Patike su bile bešumne po uglačanom podu Tu se ose-caob agi domaćinski miris voska za poliranfe
koji je z ostao

7 » -im -

jim buketom. Zbog toga što je bio privlačan, lopov se na-

akTvST "b3 tremtak ^ ^ U^- AI Sa™ - ™ tak. U velikoj torbi na ramenu bila je moćna lampa, ali
SLATKA OSVETA

159

Sef je bio iza Šekspirovih sabranih dela. Lopov je prislonio prst na Otelo, nagnuo ga unazad a onda se
munjevito okrenuo kada je svetio preplavilo prostoriju.

„Kako ono kažu", dopro je miran, divno modulirani glas, „nije ti upalilo."

Žena u do vratku bila je obučena u svetlucavu ružičastu kućnu haljinu, njeno blede, koščato lice sijalo je
od noćne kreme, a srebrnoplava kosa bila je začesljana unazad. Na prvi pogled, moglo bi se reći da je
u ranim četrdestim godinama. Priznala je četrdeset pet, što je i dalje bilo pet godina manje od istine.
Bila je niska i nenaoružana, ako se ne računa banana u njenim rukama. Dramatično zabačene glave,
uperila je bananu u lopova. „Beng."

Lopov je ispustio zvuk gađenja i spustio se u udobnu kožnu fotelju. „Prokletstvo, Selesta, zašto si
budna?"

„Jedem." Da bi to dokazala, gricnula je bananu. „Šta radiš šunjajući se po biblioteci?"

„Vežbam." Glas je bio promukao, tih, ali definitivno ženski. Počela je da skida rukavice. „Zamalo da te
opljačkam, a da pojma nemaš."

„Hvala bogu što sam napala frižider." Selesta je prešla preko sobe kao što je prelazila preko brojnih
pozornica. De-lovi njenih uloga ostajali su sa njom, od lejdi Magbet do Blanše Duboa. Čvrstina njenog
karaktera, nekadašnje stanovnice Nju Džersija koja je vrtoglavo prodrila na Brodvej, bila je ta koja je
omogućila Selesti Majkls da dominira u brojnim najjačim ulogama.

„Draga Adrijana, nije da volim da kritikujem, ali nije baš lepo da provaljuješ kad imaš ključ."

„Nisam ga koristila." Dureći se, Adrijana je skinula masku. Njena kosa, tamna skoro koliko i maska,
pala je preko ramena. „Spustila sam se sa krova."

„Ti..." Selesta je duboko udahnula jer je znala da neće biti nikakve koristi od vikanja. Umesto toga, sela
je u stolicu i pogledala Adrijanu. „Jesi li luda?"

Samo je slegla ramenima. Na kraju krajeva, bilo je to pitanje koje je i ranije čula. „Skoro da sam uspela.
Da si imala snažniju volju uspelo bi."

„Znači to je moja greška."

„Pa, to sada nije bitno, Selesta." Adrijana se nagnula napred i uhvatila stariju ženu za ruke koje su bile
okićene safirima na domalom prstu leve i dijamantima na desnom. Adrijanini su bili goli. Prstenje koje je
ona posed ovala proda-to je davno pre nego što je počela svoju karijera. „Ne bi vero-vala kakav je
osećaj kada tako visiš iznad grada. Tako je mirno, tako samotno." „Tako glupo."

„Draga, znaš da mogu da se brinem o sebi." Adrijana je dodimula gornju usnu vrhom jezika. Usta su joj
bila raskošna i široka, kao i kod njene majke. „Zar se ne čudiš zašto ti se alarm nije oglasio?"

Selesta je popravila krajeve svoje kućne haljine. „Sigurna sam da ne želim da znam." „Selesta."

„Uredu, zašto?" „Isključila sam ga popodne dok smo ručale."

„Mnogo ti hvala. Ostavila si me nezaštićenu od podzemlja."

„Znala sam da ću se vratiti.“ Adrijana je ustala da pro-šeta sobom jer je energija još uvek na dirala. Bila je niska žena

SLATKA OSVETA

161

fine grade, koja se kretala poput igračice ili lopova. Njena kosa je klizila preko ramena, prava poput strele, i podizala se i spuštala dok se okretala. „Bilo je tako lako kada sam jednom razmislila o tome. Sredila sam ti alarm tako da pri aktiviranju napravi kratak spoj na vratima terase. Ušetala sam pre nekoliko sati i proćaskala sa čuvarom. Artritis njegove žene je ponovo u akciji.“

„Žao mi je zbog toga.“

„Rekla sam mu da se ne osećaš baš najbolje i ostavila cveće za tebe. Kada se upetljao zbog poziva od nekog stanara, iskrala sam se na stepenište.“

Selesta je podigla jednu bledoplavu obrvu, zgodni mali pokret koji je odnegovala nekoliko decenija ranije. „Bilo mi je sasvim dobro do pre nekoliko minuta.“

„Od petog sprata do krova otišla sam liftom“, nastavila je Adrijana. „Imala sam kanap u tašni. Onda sam završila sa tim, spustila se i ušla.“

„Pedeset spratova, Adrijana.“ Nije joj bilo lako da obuzda strah, ali ga je Selesta ublažila ljutnjom.

„Prokletstvo, kako bih objasnila da je princeza Adrijana samo vežbala kada je pala sa krova moje zgrade i razbila se o zapadnu Central park ulicu.“

„Nisam pala“, naglasila je Adrijana. „I da nisi pravila pustoš u kuhinji, ispraznila bih sef, vratila se na krov i pobegla.“

„Vrlo neuviđavno s moje strane.“

„Nema veze, Selesta.“ Adrijana ju je pomilovala po ruci pre nego što je sela na rukohvat stolice. „Mada sam želela da vidim tvoje lice kada ti u krilo bacim ogrlicu od rabina. Mora-ću da se zadovoljim ovim.“ Adrijana je izvukla vrećicu od kozje dlake iz torbe na leđima, otvorila je i sasula dijamante.

Nora Roberts

koji su se slivali ka udobno

Oralnem kamenu koji bi

Adrijanaihjeokretalaušac

ac

n. Uspeo je da i ste n v" Tad' d°br° izbalansi-Selesta je govo ДиТк Т ^ intoesantni,,," viknuta na to IS^ v?"^ ^ da 'e na' zaista tepe, zar ne?"

- »Ove su

daju poznato. tvrđavi na

da mi izgle-"Živi u

niz krov

-koliko o2M4nW nedo-

će slobodnom ruko deset karata.

od i

ma

SLATKA OSVETA

163

kupcu kradene robe, ove tričarije bi trebalo da donesu oko dvesta hiljada dolara."

„Ona ima pse“, rekla je Selesta preko čaše. „Doberma-ne. Pet komada.“

„Tri“, ispravila je Adrijana Selestu pre nego što je pogledala na sat. „Trebalo bi da su se probudili. Selesta, draga, umirem od gladi. Imaš li još jednu bananu?“

„Moramo da razgovaramo.“

„Ti pričaj, ja ću da jedem.“ Selesta je uspela samo da frustrirano opsuje kada je Adrijana iz biblioteke krenula prema kuhinji. „Mora da je zbog sveg onog svežeg vazduha koji sam večeras udisala. Isuse, bilo je tako hladno na Long Aj-lendu. Vetar me je presekao. Oh, usput, podseti me da sam zaboravila

ogrtač od kanadske kune na tvom krovu."

Selesta je šakama prekrila lice i sručila se u gostinsku stolicu pored kuhinjskog prozora dok je Adrijana preturala po frižideru. „Adi, koliko dugo će ovo još da traje?"

„Sta je to? Ah, pateforestier. Ovo bi trebalo da me zadovolji." Začula je iza sebe ispušteni uzdah i suspregla osmeh. „Volim te, Selesta."

„I ja tebe. Draga, starim. Misli malo na moje srce."

Adrijana je balansirala sa poslužavnikom punim paštete, zelenog grožđa, i tankih kreker sa puterom.

„Imaš najveće i najjače srce od svih koje znam." Ovlaš je poljubila Selestin obraz i osetila prijatni miris noćne kreme. „Ne brini zbog mene, Selesta. Dobra sam u onome što radim."

„Znam." Ko bi verovao? Selesta je duboko udahнула dok je proučavala ženu preko puta sebe. Princeza Adrijana od Džakira - ćerka kralja Abdu ibn Fejsal Rahman al-Džaki-ra i Febe Spring, filmske zvezde - je sa dvadeset pet godina istaknuti član društva, dobročinitelj mnogobrojnih dobrotvornih akcija, miljenica novinara trač rubrike... i provalnik koji u stanove upada preko krova.

Ko bi posumnjao? Selesta se godinama tešila tom mišlju mada je bilo nečeg ciganskog u Adrijaninom izgledu. Devojčica izuzetne lepote postala je žena izuzetne lepote. Imala je bronzani ten i tamne oči, kosu koju je nasledila od oca i čvrsto građene kosti kao njena majka, prefinjene da odgovaraju njenom sitnom stasu. Bila je mešavina delikatnog i egzotičnog sa svojom vitkom gradom, bezmalo kao siročić, i upadljivim crtama lica. Usne su bile Febine i uvek su kod Se-leste izazivale blagi udar kada bi ih gledala. Oči, oči su, bez obzira koliko želela da nema ništa očevu, bile Abduove. Crne, bademaste i pronicljive.

Od majke je nasledila srce, toplinu i velikodušnost. Od oca je preuzela žeđ za moći i sklonost osveti.

„Adrijana, nema potrebe da nastavljaš sa ovim."

„I te kako je potrebno." Adrijana je ubacila kreker u usta.

„Febe više nema, draga. Ne možemo daje vratimo." Na trenutak, samo na trenutak, Adrijanin izraz je bio mladalački i bolno ranjiv. Onda su joj oči otvrdle. Sračunato, namazala je paštetu na drugi kreker.

„Znam to, Selesta. Niko to ne zna bolje od mene."

„Ljubavi moja." Selesta je nežno spustila ruku na njene. „Bila mi je najbliskija i najdraža prijateljica, kao što si mi ti sada. Znam koliko si propatila sa njom, zbog nje, i koliko si se mučila da joj pomogneš. Ali sada nema potrebe da na sebe preuzimaš ove rizike. Ni ranije nije bilo potrebe. Mogle ste da računate na mene."

„Da." Adrijana je okrenula šaku tako da su im sada dlanovi bili priljubljeni. „Jesmo. I znam, da sam to dozvoli-

la, ti bi se pobrinula za sve - za račune, lekare, lekove. Nikada neću zaboraviti šta si pokušala da učiniš za mamu i za mene. Bez tebe se ne bi tako dugo držala."

„Držala se zbog tebe."

„Da, to je istina. I ono što sam uradila, što radim, i što nameravam da radim, radim zbog nje."

„Adi..." Strah se vratio, ne zbog reci, već zbog hladnog, nemarnog načina na koji su bile izgovorene.

„Adi, ima više od šesnaest godina kako si napustila Džakir. I prošlo je pet od kada je Feba umrla."

„A dug raste svakim danom. Selesta, ne gledaj tako." Adrijana se nasmešila, pokušavajući da popravi raspoloženje. „Šta bih ja bila bez ovog... ovog mog hobija? Bila bih tač-no onakva kakvom su me novinari napravili, bogati leptirić sa titulom koji leprša na dobrotvornim zbivanjima i leti sa zabave na zabavu."

Adrijana je napravila grimasu zbog tog opisa i vratila se pašteti. „Prema trač rubrikama, ja sam samo još jedna iz džet seta kojoj je dosadno, koja nema skoro ništa da radi i koja ima previše novca da joj to omogući. Pusti ih neka tako misle i ovde i u Džakiru. Neka ga, nek on tako misli." Selesti nije trebalo ništa više od pogleda u Adrijanine oči da bi znala da govori o svom ocu. „To mi samo olakšava da zaista zaludne olakšam za njihove trice."

„Adi, novac ti sada više nije potreban." „Nije." Spustila je pogled na konjak. „Dobro sam uložila novac, mogu veoma udobno da živim od onoga što imam. Ali, nije u pitanju novac, Selesta. Možda nikada nije ni bio." Ponovo je podigla pogled. Bila je tamo, vrelna od koje se ledi krv, skoro užasavajuća vrelna dijamanata koje je ukrala, „Imala sam osam godina kada smo stigle u Ameriku."

A čak i tada sam znala da ću se jednog dana vratiti i uzeti ono što je njeno. Ono što je moje." „Možda se kajete; do sada se već možda pokajao." „Da li je došao na njenu sahranu?", sevnulo je pitanje kada je skočila na noge i krenula da seta sobom. „Da lije ikada priznao daje otišla? Svih ovih godina, ovih užasnih godina nije priznavao ni da je živa." Boreći se za kontrolu, naslonila se na šank. Kada je ponovo progovorila, glas joj je bio miran i siguran. „U pravom smislu ona to nije ni bila. Ubio ju je, Selesta, pre toliko godina, kada sam bila suviše mlada da ga zaustavim. Uskoro, vrlo skoro, on će platiti za to."

Selesta je osetila kako je obuzima jeza. Sećala se Adri-jane sa osam godina. Oči su već tada bile tamne i malo prestare. „Da li misliš da bi Feba želela ovo?"

„Mislim da bi cenila ironiju svega toga. Selesta, uzeću Sunce i Mesec. Baš kao što sam joj obećala, kao što sam obećala sebi. I dobro će platiti da ih dobije nazad." Okrenula se, na-smešila i podigla čašu da nazdravi svojoj prijateljici. „U međuvremenu, ne smem da dopustim da zarđam. Da li znaš da će lejdi Fjum imati proslavu sledećeg meseca u Londonu?" „Adi..."

„Lord Fjum, stara koza, platio je preko četvrt miliona za njene smaragde. Lejdi Fjum zaista ne bi trebalo da nosi smaragde. Sa njima izgleda bledunjavo." Smejući se Adrija-na se nagnula i poljubila Selestin obraz. „Idi i priušti sebi još malo zdravog sna. Odlazim."

„Kroz ulazna vrata?"

„Naravno. Ne zaboravi da u nedelju imamo laki ručak u Palm Korru. Ja častim."

Adrijana je brzo izašla, podsećajući se da bi trebalo da nakratko svrati do krova i uzme svoje krzno.

SLATKA OSVETA

167

Adrijana je umetnost šminkanja naučila na kolenima svoje majke. Feba je uvek bila očarana time što nešto malo boje, nekoliko poteza masnom olovkom, mogu da doprinesu lepoti i oduzmu godine ili ostvare suprotan efekat.

Pošto je bila u pozorištu, Selesta ju je naučila čak i više. Posle četvrt veka boravka na daskama, Selesta se još uvek sama šminkala i znala je svaki trik. Adrijana je kombinovala umetnost svoja dva učitelja dok se preobraćala u Rouz Spa-rou, Senkinu devojkicu.

Proces je trajao četrdeset pet minuta, ali je Adrijana bila zadovoljna rezultatima. Sočiva su pretvorila njene oči u mutnosive, a malo zadebljanje je napravilo podočnjake ispod njih. Produžila je nos za centimetar i popunila obraze. Debeli sloj šminke preobratio je njenu zlatastu put u žućkastu. Crvena perika je bila ručne izrade, skupa i začešljana nagore. Jeftine kuglice od stakla su se klatile na njenim ušima. Ubacila je komadić žvake sa ukusom jagode u usta dok se odmicala od velikog ogleдалa da pogleda šta je propustila.

Suviše neukusno, pomislila je uz osmeh. Ne može biti bolje. Crna tkanina sa elastinom modelovala je njene bokove koje je podložila, a tanke šiljate potpetice dodavale su joj sedam centimetara. Jeftino veštačko krzno je prebacila preko ramena. Zadovoljna, Adrijana je stavila naočare za sunce u obliku mačijih očiju, oivičene imitacijom dijamanta, i izašla. Izabrala je rezervni lift. Mali oprez; niko ko je bude video neće prepoznati princezu Adrijanu. Kao što ni neko ko gleda u princezu Adrijanu ne bi video Senku. Pa ipak, nije želela da neko vidi kako Rouz izlazi iz stana princeze

Adrijane.

Na ulici nije obraćala pažnju na taksi koji bi inače volela da uzme već je krenula peške prema podzemnoj železnici.

— . - . rf » vuL/t-/ tD

Imala je šaku dijamanta u torbi od skaja. Mirisala je kao da se kupala u parfemu iz jeftine radnje. Što zaista i jeste uradila.

Uživala je u ovim vožnjama podzemnom železnicom u liku Rouz. Niko ko je poznaje ne bi zašao ispod ulica. Ovde je bila samo telo među drugim telima. Anonimna, kakva nije bila nikada otkad se rodila. Dok se spuštala, potpetice su lupkale po betonskom stepeništu i setila se prvog puta kada je napustila ulice i otišla ispod zemlje. Imala je šesnaest godina i bila je očajna. Očajno uplašena, očajno uzbuđena. Tada je bila sigurna da će se na njeno rame spustiti ruka i da će hladan, duboki glas policajca zahtevati da otvori torbu. Tada su tu bili biseri, jedna niska od pedeset tri centimetra mlečnih japanskih bisera.

Pet hiljada dolara koje je tada dobila u zamenu, platili su lekove i mesečnu terapiju u Institutu Ričardson.

Sada je kroz okretnu rešetku prošla sa lakoćom ostvarenom dugim vežbanjem. Niko nije gledao u nju. Adrijana je shvatila da ovde dole ljudi retko gledaju jedni u druge. U Njujorku ljudi gledaju svoja posla i drže se tvrdoglave nade ili odbrane da će i svi ostali postupati isto.

Stigao je nalet zvuka i vetra od nadolazećeg voza. Tu se osećao miris, jedva osetan ali nekako umirujući, na stari alkohol i vlagu. Adrijana je zaobišla žvakaću gumu zaleplje-nu za tlo i ovlaš se priključila ljudima koji su čekali voz koji će ih odvesti u grad.

Pored nje, dve žene pogrbljene od zime žalile su se na svoje muževe.

„Rekla sam mu, ti imaš ženu, ne prokletu služavku, Hari. Obećala sam da ću da te volim, poštujem i negujem, ali nisam rekla da ću skupljati ono što razbacaš. Rekla sam, sle-

SLATKA OSVETA

169

deći put kada nađem njegove smrdljive čarape na tepihu, uguraću ih u njegova velika usta.“ „Tako treba, Lorejn.“

Adrijana je želela da je i ona podrži. Tako treba, Lorejn. Neka kopile skuplja svoje čarape. To je ono što joj se dopada kod Amerikanki. One se ne skrivaju i ne ulaguju kada svemogući muškarac ušeta na vrata. One mu pruže kesu smeća i kažu mu da ga baci.

Voz je uz tutnjavu stao ispred njih. Ljudi su izlazili i ulazili. Zakoračila je iza te dve žene. Jedan brzi pogled i Adrijana je prošla vagonom i sela blizu muškarca koji je nosio lance na kožnoj jakni. Uvek je osećala da je pametniji izbor da sedne pored nekog ko izgleda kao da možda nosi skriveno oružje.

Voz se zaljuljao, a onda ubrzao. Adrijana je ovlaš prešla pogledom preko grafita i oglasa, a onda i preko ljudi. Muškarac u odelu i kravati, sa poslovnom tašnom ispod pazuha, čitao je najnoviji Ladlamov roman. Mlada žena u suknji od jelenske kože sanjalački je gledala kroz taman prozor, slušajući muziku kroz slušalice. Niže niz kupe, čovek je ležao ispružen preko tri sedišta, sa kaputom preko glave, i spavao kao mrtav. Dve žene su još uvek razgovarale o Hari-ju. Čovek pored nje se pomerio i lanci su zazvečali.

Na sledećoj stanici čovek sa tašnom je izašao i tri mlade devojke koje bi trebalo da su u školi kikoćuci su se ugurale unutra. Adrijana ih je slušala kako raspravljaju o tome koji film da gledaju i pozavidela im. Nikada nije bila tako mlada ili tako slobodna.

Ustala je na svojoj stanici, sigurnije stegla torbu, a onda izašla. Glupo je da žali zbog onoga što nikada nije bila.

Vetar je napolju bio oštar; sekao je kroz tanki elastin njenih pantalona i njeno lažno krzno pretvorio u neuspelu

šalu. Ali ovo je oblast dijamanata. Kroz stakla izloga zračilo je dovoljno vreline da zagreje i najhladniju krv.

Princeza Adrijana bi mogla po ovom kraju da skita tu i tamo, da razgleda stvari i natera srca prodavača da prorade brže u nadi da će kupiti nekoliko sitnica od njih. Ali je Rouz došla da završi posao.

Veći deo posla je obavljan na ulicama od Četrdest osme do Čertdeset šeste, između Pete i Šeste avenije. Provalnici, pokušavajući da deluju nonšalantno, nosili su naokolo ulov od prethodne noći.

Kamenje, dovoljno vruće da im pro-gori džepove, čekalo je da bude prodato, izvađeno iz svoje dekoracije i ponovo prodato. Grupa ortodoksnih Jevreja u šeširićima i dugim crnim ogrtačima žurila je od radnje do radnje sa ataše-tašnama punim dragulja. Ljudi koji su brinuli da ih prolaznici ni slučajno ne dodirnu, duž uzanog trotoara pronosili su bogatstva.

Adrijana je preduzela iste mere opreza, nije nikada, čak ni sa šesnaest godina, obavljala posao na ulici. Više je vo-lela da radi iza zatvorenih vrata.

Svaki izlog je privlačio pažnju. Tifani ili Kartije bi ih uredili sa više umešnosti i stila, ali bez onog karnevalskog prizvuka može da privuče obične ljude. Sjajno kamenje na crnom somotu, armije prstenja, legije ogrlica. Minđuše, broševi, narukvice, svega je bilo u velikim količinama, ispolira-ni i postavljeni da uhvate sunčev zrak i privuku pogled. Dvadeset i pet posto popusta. Kakva poslovna prilika. Krenula je niz Četrdeset osmu ulicu i ušla u radnju. Svetio je uvek bilo pomalo prigušeno,

ambijent uvek malo zapušten. Na prvi pogled je izgledalo da je posao na ivici propasti. Na drugi pogled izgledalo je isto. Džek Koen je oduvek verovao da je ulaganje u izgled radnje bacanje para.

SLATKA OSVETA

171

Ako mušterija ne voli malo prašine, neka onda ide do Tifani-ja. Ali Tifani ne bi radio za proviziju od dvadeset posto i isplaćivao dvadeset posto mesečno. Službenik je kratko pogledao kada je Adrijana ušla, ali je nastavio sa uvežbanom pričom mušteriji sa pogrbljenim ramenima i tragom akni na bradi.

„Ovakav prsten će je oboriti s nogu i neće vas baciti u dugove u sledećih deset godina. Zna, ukusan je, ali je dovoljno sjajan da poželi da se njime razmeće pred prijateljicama.“

Dok je govorio, oči su se okrenule ka vratima na zadnjoj strani radnje. Adrijana je samo klimnula glavom da je shvatila i otišla do njih. Jedva čujno zujanje joj je reklo da je prodavač otključao bravu. Sa druge strane vrata bilo je nešto što je moglo da prođe kao kancelarija. Na metalnom stolu sa vojnog otpada bile su naslagane gomile fascikli. Gajbice i kutije bile su poredane duž zidova, a u vazduhu se osećao miris belog luka i dimljene govedine.

Džek Koen je bio nizak muškarac bačvastih grudi, koji je nosio guste brkove kao odbranu od tanjenja kose na skalpu. U trgovinu draguljima je ušao na prednja vrata posla koji je izgradio njegov otac. Otac ga je takođe naučio i kako da o poslu pregovara u zadnjoj prostoriji. Ponosio se time što može da prepozna policajca koji se ponaša kao kupac podjednako lako kao i kockasti cirkon koji imitira dijamant. Znao je koje firme nisu gadljive prema krađenoj robi, koji su dileri zainteresovani za posao na brzinu i kako da rashladi šaku punu vrelog kamenja.

Kada je Adrijana ušla držao je klaser, papir savijen tako da obrazuje džepove za nošenje kamenja. Dao joj je znak glavom, a onda je prosuo desetak malih, ispoliranih dijamanta na sto. Počeo je da ih razdvaja i ispituje pincetom.

„Ruski“, rekao je. „Dobar kvalitet. Klase od D do F.“ Uzeo je lupu i prostudirao svaki pojedinačno. „Ah, predivno, prosto predivno. VMN“, rekao je, što je značilo da imaju veoma male nepravilnosti. „Takva svetluca-vost.“ Onda je promrmljao, cokuo jezikom i sklonio dva kamena u stranu. „Pa, sve u svemu interesantan paket.“ Zadovoljan, pokupio je dijamante nazad u klaser i spustio ih u džep nehajno kao što bi prodavačica „ejvon“ kozmetike spakovala svoje uzorke. „Rouz, šta danas mogu da učinim za tebe?“

Kao odgovor, posegla je u torbu i izvukla veliku kesu od jelenske kože. Okrenula ju je i sjajni sadržaj prosula na sto. Koenove male plave oči zasvetlucale su poput safira.

„Rouz, Rouz, Rouz, dan je uvek veseliji kada se ti pojaviš.“

Nasmejala se, skinula naočare za sunce i oslonila se bokom na ivicu stola. „Stvarno su lepi, je P da?“ Sada je u njenom glasu bio prizvuk Bronksa. „Skoro sam umrla kada sam ih videla. Rekla sam, 'Dušo, oni su najlepša stvar koju si ikada videla.'“ Njena puna usta su se napućila. „Volela bih da mi dopusti da ih zadržim.“

„Verovatno su toliko vrući da mogu da ti spale kožu, Rouz.“ Ponovo je upotrebio lupu i počeo da ispituje ogrlicu, kamen po kamen. „Koliko dugo ih ima?“

„Znaš da mi ne govori takve stvari. Ali nema ih dugo. Pravi su, zar ne, gospodine Koen? Kunem se, ovo kamenje je toliko veliko da ne izgleda kao da je pravo.“

„Pravo je, Rouz.“ Mogao je da pokuša da se poigra sa njom, ali ne i sa čovekom koji ga je snabdevao postojanom količinom robe. „VVMN, lepo kamenje sa maleckom prime-som ružičastog. Izvrsno su urađeni.“ Nežno je spustio ogrlicu

cu i uzeo narukvicu. „Naravno, to nije baš prosta stvar. Nas interesuju samo dijamanti.“

Dodirnula je ogrlicu vrhom jarkoružičastog naleplje-nog nokta. „Volim lepe stvari.“

„Zar nije tako sa svima nama? To je ono što nas drži u poslu.“ Koen je posmatrao minđuše dišući kroz zube. „Veličanstven komplet.“ Okrenuo se na stranu da odgurne fasciklu i iskopao kalkulator.

Mrmrlajući brojke za sebe, pritiskao je dugmad. „Sto dvadeset pet hiljada, Rouz.“

Isturila je bradu. „Rekao je da treba da dobijem dvesta pedeset.“

„Rouz.“ Koen je sklopio ruke na grudima. Mirnih plavih očiju i proređene kose, izgledao je kao strpljivi

čika. Ispod njegove izgužvane jakne bio je automatik kalibra .38. „Oboje znamo da ja treba da sedim na njima i čuvam ih u skladištu, da se tako izrazim, pre nego što ih prosledim.”

„Rekao je dvesta pedeset.” Počela je da cvili. „Ako odem kući sa polovinom od toga, stvarno će biti nesrećan.”

Koen se ponovo okrenuo kalkulatoru. Mogao je da plati dvesta hiljada dolara i da još uvek uzme standardni procenat, ali je voleo da začkava Rouz. Da nije u pitanju reputacija čoveka kojeg ona predstavlja, voleo bi da se poigra i na malo ličnijem nivou. „Svaki put kada dođeš ovde, ja izgubim novac. Ne znam šta to ima u tebi, Rouz, ali mi se sviđaš.”

Istog trenutka se razvedrila. Bila je to stara igra. „I vi se meni sviđate, gospodine Koen.”

„Šta kažeš na sto sedamdeset pet hiljada i na nekoliko ovih lepih kamenčića koje sam gledao kada si ušla? Biće to naša tajna.”

174

Nora Roberts

Pretvarala se da je u iskušenju, a onda se ražalostila. „Saznaće. On uvek sazna, a i ne voli kada primam poklone od drugih momaka.”

„U redu, Rouz, sam sebi sečem vrat, ali neka bude dve stotine. Reci mu da je takav komplet riskantniji za prodaju i da to košta. Imaću gotovinu za nekoliko sati.”

„U redu.” Ustala je i povukla ogrtač. „Mogu da ga smirim ako pobesni. Neće dugo ostati besan. Mogu li da ostavim dijamante ovde kod vas, gospodine Koen? Ne volim da ih nosim po ulici.”

„Naravno.” Oboje su znali da ne bi bio toliko lud da krade od svog najboljeg dobavljača. Pažljivim rukopisom je potpisao ceduljicu i pružio joj je. Ovo bi poslužilo kao priznanica u bilo kom poslu, pravnom ili nekom drugom. „Idi malo u kupovinu, Rouz. Pobrинуću se za sve.”

Tri sata kasnije Adrijana je bacila torbu, kaput i periku na veliki mesingani krevet u svojoj sobi. Pre nego što je skinula veštačke nokte sklonila je kontaktna sočiva, pa ih očistila i spakovala. Prevlačila je prstima kroz kosu da je rastrese i dohvatila telefon.

„KendaliKendal.”

„Džordža Džuniora, molim vas. Zove princeza Adrijana.”

„Da, vaša visosti, odmah.”

Sa uzdahom olakšanja Adrijana je izula Rouzine cipele pre nego što je sela na krevet.

„Adi, lepo što te čujem.”

„Zdravo, Džordže, neću da te zadržavam, znam kako ste vi advokati zauzeti.”

„Nikada previše zauzet za tebe.”

N

lim da dam mali prilog » fond Ugrožene žene.”

„ ?«
najmanje što mogu da učinim.

POGLAVLJE 11

Lav je riknuo iza njega više iz dosade nego zbog okrutnosti. Filip je gricnuo kikiriki i nije se osvrnuo. Uvek se osećao pomalo depresivno kada bi video mačke u kavezu. Poi-stovećivao se sa njima, i još više, sa svime što se našlo u kavezu. Pa ipak, uživao je da seta londonskim zoološkim vrtom. Možda mu je prijalo da vidi kaveze i rešetke i podseti se da je izbegao da kroz njih gleda sa unutrašnje strane tokom cele svoje karijere.

Krađa mu nije posebno nedostajala. Makar ne mnogo. Bilo je to dobro, stabilno zanimanje dok je trajalo i sigurno je da mu je obezbedilo sredstva da dobro živi. To je oduvek bila Filipova osnovna ambicija. Udobnost je uvek bila poželjnija od neudobnosti, ali luksuz je ono što smiruje čovekovu dušu.

S vremena na vreme je razmišljao o tome da napiše triler zasnovan na jednoj od svojih elegancijih pljački. Možda o safirima Trafalgi. Imao je tako lepe uspomene vezane baš za taj posao. Naravno, svi će to prihvatiti kao plod njegove mašte. Istina je često bila mnogo neobičnija i potresnija od izmišljotina.

Šteta što njegov sadašnji poslodavac neće uvideti ni humor ni ironiju. To je projekat koji može da sačuva za penziju, kada se bude udobno smestio u Oksfordšir da uzgaja lovačke pse i lovi fazane. Mogao je da zamisli sebe kao seoskog vlastdfoa _ ea ka-ljavimazmamaiodanimosobljen.-
poduslovomdajetoza

poredili su ga sa njima. Samo po piwi) в Р

Nastavi

se

ne su ga uvek mteresovala, ne samo zato sto najveći deo nakita, već zato što su žene. One od životnih luksuza, sa svojom mekom kozoir -^

178

Nora Roberts

Kapetan Stjuart Spenser je progundao, ali je uzeo kikiriki. Dijeta na koju ga je stavila njegova žena bila je ubistva-na. Istini za volju, bilo mu je drago što je pobegao iz kancelarije, od administracije, telefona. Bilo je dana kada mu je nedostajao rad na terenu, mada su na sreću bili retki. Više je bilo posredi, mada to nikada ne bi sebi priznao, da je kapetan veoma naklonjen vitkom čoveku pored sebe. Nevezano za to, ili možda baš zbog toga što je Spenser skoro deceniju pokušavao da Filipa smesti iza rešetaka. Bilo je nečeg neprestano iritirajućeg i zbog toga zadovoljavajućeg u radu sa čovekom koji je vesto izbegao pravdu.

Kada je Filip doneo odluku da radije radi sa zakonom nego protiv njega, Spenser se nije zavaravao da pomisli kako se lopov iznenada pokajao zbog svojih kriminalnih dela. Sa Filipom je to bio posao, pre svega i posle svega. Teško je bilo ne diviti se čoveku koji je donosio odluke sa tako izvanrednim osećajem za trenutak i sa toliko uspeha.

Uprkos vrelini popodnevnog sunca, Spenser se skupio u svom mantilu. Imao je žulj na levoj peti, početak prehlade, i približavao se pedest i šestom rođendanu. Bilo je teško ne zavideti Filipu Čemberlenu na mladosti, zdravlju i uglađenom i lepom izgledu.

„Prokleta glupo mesto za sastanak“, promrmljao je Spenser samo zato jer se bolje osećao kada se žali. „Uzmi još jedan kikiriki, kapetane.“ Filip je bio suviše naviknut na Spenserova loša raspoloženja da bi se uznemirio zbog toga. „Možeš da razgledaš naokolo i razmišljaš o svim prekaljenim kriminalcima koje si stavio iza rešetaka.“

„Imamo mnogo važnija posla nego da jedemo kikiriki i gledamo majmune.“ Uprkos tome, ponovo je gurnuo ruku u kesicu. Osećaj i miris životinja podsetio gaje na nedeljne pose-
te zoološkom vrtu u detinjstvu. Pročistio je grlo da rastera sentimentalnost. „Prošle nedelje se dogodila još jedna pljačka.“

Zainteresovan, Filip se naslonio nazad i zamišljao kako dokono puši cigaretu. „Isti naš prijatelj?“

„Kako izgleda. Posed na Long Ajlendu u Njujorku. Barnsvortovi - bogati, najviša klasa. Poseduju robne kuće ili tako nešto.“

„Ako govoriš o Frederiku i Doroteji Barnsvort, oni zaista imaju dosta vredan lanac robnih kuća u Americi. Sta im je ukradeno?“

„Dijamanti.“

„Uvek bih to najpre odabrao“, rekao je Filip, prisećajući se

„Ogrlica, narukvica. Osigurane na pola miliona dolara.“ Filip je prekrstio noge. „Dobro urađeno.“ „To prokleta zamara.“ Spenser je ubacio još jedan kikiriki u usta, a onda se kožnom rukavicom šljepnuo po dlanu. „Da ne znam zasigurno gde si bio prošle nedelje i sam bi odgovarao na neka pitanja.“

„Laskaš mi, Srjuarte, posle svih ovih godina.“ Spenser je izvukao lulu, više zbog toga što je znao da je Filip prestao da puši nego zato što je imao želju za njom. Polako i izbacujući oblake dima, naslonio se.

„Momak je spretan. Ušao je i izašao bez traga, uspavao pse. Dobermane -gadne, zlobne zveri. Moj brat je jednom imao jednog - zgadio mu se. Sistem za obezbeđenje je provoklasan, ali on se provukao.“

Uzeo je samo komplet dijamanata. Ostavio je obveznice, vrednosne papire, broš sa rubinima i izuzetno ru-

žnu ogrlicu od rubina."

„Nije pohlepan" , mozgao je Filip. Znao je koliko je izazovno, bezumno, biti pohlepan lopov. Tokom poslednjih šest

180

Nora Roberts

meseci razvio je istančano i veoma lično divljenje prema baš ovom lopovu. Vrstan je. Vrstan, sa stilom i mozgom. Nasme-šio se. Imaju mnogo toga zajedničkog. „Ne bi me toliko inte-resovao da je pohlepan. Koliko ga već dugo vi momci iz m-terpola jurite?"

„Skoro deset godina." Nije voleo da to prizna. Mada nije tačno da je uvek uspevao da uhvati svog čoveka, njegovi rezultati bili su izvrsni. „Čovek ne radi ni po kakvom šablonu. Pet puta u istom mesecu, a onda ništa pola godine. Ali uhvatićemo ga. Jedna greška, napraviće jednu grešku i onda će biti naš."

Filip je otresao nešto prašine sa revera svog kaputa. „Da li si tako obično govorio i o meni?"

Spenser je namerno oduvao dim u Filipovom pravcu. „Napravio si jednu - obojica to znamo."

„Možda." A upravo zbog toga i jeste prekinuo dok je još bio u prednosti. „Pa, da li misliš daje u Americi?" Filip je pomislio da bi mu prijao odlazak u Ameriku.

„Mislim da nije. Mislim da će se skloniti dalje od vreline. Imamo čoveka u Americi, za svaki slučaj." Šteta. „Šta hoćeš od mene?"

„Izgleda da uživa da udara po najbogatijima i ne smeta mu da digne dobro poznate komade. U stvari, ako postoji neki šablon, to je da voli da uzme čuveni nakit. Stafordove bisere, safire lejdi Kerolajn."

„Lejdi Kerolajn", rekao je Filip uzdahnuvši. „Zavidim mu na tome."

„Pratimo finije zabave i događanja u celoj Evropi. Dobro dođe da imamo agenta koji je prihvaćen u tim krugovima." Filip se samo nasmešio i pogledao نکته. „Izgleda da lejdi Fjum planira veliku svečanost."

SLATKA OSVETA

181

„Da, pozvan sam."

„I prihvatio si?"

„Još ne. Nisam znao da li ću biti u gradu."

„Bićeš ovde", rekao mu je Spenser i povukao dim iz lule. „Mesto će vrveti od nakita. Voleli bismo da si unutra, da sve gledaš i ništa ne diraš."

„Kapetane, znate da možete da mi verujete." Nasrne-jao se. Bio je to veoma privlačan osmeh od kojeg su ženama padale na pamet nerazborite misli. „Kako je ona tvoja slatka ćerka?"

„To je još nešto što ne bi trebalo da diraš."

„To je samo platonsko pitanje, obećavam."

„U svom životu nisi imao platonsku misao o ženskoj osobi."

„Uhvaćen sam." Filip je zgužvao praznu kesu u loptu i bacio je u kantu za smeće. „Voleo bih izveštaj o ovom po-slednjem incidentu."

Nevaljalac, pomislio je Spenser i gurnuo lulu u usta da prikrije osmeh. „Imaćeš ga sutra."

„Dobro. Znaš, počinjem da uviđam kako si se osećao pre nekoliko godina. To je kao neki svrab..."

Njegove dim-nosive oči gledale su van rešetaka. „Zatičem sebe kako razmišljam o njemu u najčudnijim trenucima, o njegovom sle-dećem potezu, gde živi, šta jede, kada vodi ljubav. Bio sam tamo gde je on sada, pa ipak... dobro." Odmahujući glavom, ruip je ustao. „Jedva čekam dan kada ćemo se sresti."

»To možda neće biti susret mozgov, Filipe." Vodeći računa o svojoj peti, i Spenser je ustao. „On može da bude veoma opasan čovek."

»Kao i svi mi, pod pravim okolnostima. Doviđenja, kapetane."

Adrijana se prijavila u Ric u Londonu nekoliko dana pre svečanosti lejdi Fjum. Najviše je volela Ric jer je bio bestidno grandiozan i jer je to bio izbor njene majke u vreme jednog srećnog putovanja kada su se tamo zaputile. Konot je bio prefinjeniji, Savoj sjajniji, ali bilo je nečeg izvanredno ekstravagantnog u

pozlaćenim anđelima koji se penju uz zidove. Osoblje ju je dobro poznavalo i pošto je davala visoke napojnice i postupala sa njima toplo, nisu morali da se pretvaraju da im je zadovoljstvo što je služe. Uzela je apartman sa pogledom na Grin Park i nehajno razgovarala sa portinom o tome kako će nekoliko dana provesti kupujući i, odmarajući se. Kad je ostala sama, nije otumerala do raskošne kade da se potopi uz obilje soli za kupanje i mehurića. Niti se pre-svukla da bi gledala i bila viđena na čaju. Sve što je raspako-vala bila je srebrna Valentinova haljina sa dubokim izrezom oko vrata. Umotani u meki papir zbog zaštite bili su nacrti, tlocrti i specifikacije bezbednosnog sistema. Koštali su je više od haljine. Odnela ih je u dnevnu sobu, raširila ih po stolu i spremila se da vidi da li je dobro utrošila novac, kako je verovala.

Gradska kuća Fjumovih bila je elegantna, u edvardi-janskom stilu, ušuškana na Grosvenor skveru sa lepim pogledom na zelenilo. Adrijana je pomislila da je šteta što Fju-movi ne prave svečanost u svojoj kući u Kentu, ali prosjaci i lopovi ne mogu da biraju. Provela je izuzetno dosadan vikend u Kentu sa Fjumovima i mogla je sama da nacrti plan kuće. Kuća u Londonu joj je bila prilično nepoznata, i zbog toga je morala da zavisi od informacija koje je kupila i od sopstvenih zapažanja tokom same svečanosti.

Smaragdi lejdi Fjum će doneti dosta novca, pomislila je. Snobovi i škrtice, Fjumovi će indirektno doprineti

SLATKA OSVETA

183

fondovima za udovice i siročad u nekoliko gradova. A smaragdi su zaista bili čisto rasipanje na žućkastoj koži lejdi Fjum.

Lepota je u tome što su Fjumovi bili tolike stipse da su na bezbednost utrošili minimum para. Imaju samo standardni sistem sa žicama koji ide oko vrata i prozora, Posmatraju-ći specifikacije, Adrijana je zaključila da bi čak i prosečan lopov mogao da premosti alarm i stigne unutra. A ona je mnogo bolja od prosečnog.

Prva stvar u poslu je susedstvo, blizina drugih kuća i navike stanovnika. Adrijana je vratila papire u zaštitni omot, iskopala crni ogrtač i otišla da izbliza pogleda raspored.

Dobro poznaje London, ulice, saobraćaj, klubove. Ako izabere da bane u Anabdu ili skrivenu La Cage, prepoznali bi je i pozdravili. Neke druge noći uživala bi u tome - u muzici, tračevima. Ali ovaj dolazak u London je poslovan. Biće potrebno da se pojavi na nekoliko mesta pre nego što napusti grad. Takve stvari se očekuju od princeze Adrijane. Kao što se očekuje i da izazove dovoljno pometnje da se o njoj priča. Ali, večeras mora da obavi posao.

Prvo se provezla, zapažajući saobraćaj, i pešački i automobilski, udaljenost kuće od suseda i od ulice, koja su tač-no svetla upaljena. Pošto je samo predvorje bilo osvetljeno, pretpostavila je da su izašli - verovamo u pozorište. Trebao joj je samo jedan krug okolo da zaključi da će joj najbolji prilaz biti preko travnjaka. Nakon što je parkirala auto u ulici Bond, počela je da hoda.

Topli talas u kome je London uživao približavao se kraju. Bilo je hladno i vlažno, onako kako Adrijana najviše voli. Većina stanovnika Londona smestila se u svoje domove ili se nagurala u klubove, tako da je šetnja bila samotnjačka, sa zvukom lišća koje klizi preko tla i večernjeg vetra koji promiče kroz drveće koje je ostajalo bez svojih krošnji.

Pored stopala su joj bili prsti magle, tanki i sivi. Ako bude imala sreće, biće gušća i prikrijače više kada ponovo dođe ovamo. Sada je bilo dovoljno vidljivo da joj se ukazu kapije i bašte kuća i lepi zasenčeni prozori kroz koje će možda da uđe. Šetnja je trajala tri i po minuta. Ako požuri, može to rastojanje da pređe i za manje od dva. Približila se da proveri neprijatnosti kao što su psi ili radoznali susedi. Tada je primetila muškarca koji je dokoličio na ulici i posmatrao je. Filip je izašao koliko slučajno toliko i po instinktu. Nije bilo garancije da je Fjumova kuća određena za narednu metu. Ali ako jeste, i ako napadač sam vrši izviđanje, svakako bi hteo da prošetna po susedstvu, upozna se sa njegovim navikama pre nego što napadne.

U svakom slučaju, nije mogao da se skrasi, nije bio raspoložen da izađe sa društvom i bio je nezadovoljan da ostane sam. Ima trenutaka kao što je ovaj kada mu nedostaje uzbuđenje, iščekivanje

koje ide uz planiranje posla. Sam posao je bio napet i tražio koncentraciju, tako da nije ostavljao prostora za jaka zadovoljstva. Ali ono pre i ono posle donosilo je ushićenje.

Pa ipak, da se povuče iz posla sa provalama odlučio je bistrerazumne glave i iz praktičnih razloga. Ne može da žali zbog toga. Osim u hladnim, vlažnim noćima, kada je skoro mogao da oseti vrelinu dragulja ugnežđenih u baršunastim kutijama zagušljivih riznica.

Onda je video ženu. Bila je mala i uvijena u crno, tako da nije mogao da joj vidi ni lice ni figuru. I pored toga, osetio je mladost u lakom ljuljajućem hodu, pouzdanje u nemarnom načinu kako joj šake nestaju ispod nabora ogrtača. Izgledala

SLATKA OSVETA

185

je tako tajanstveno sa maglom koja se kovitlala oko njenih nogu i lišćem koje je jurilo prema kanalima iza nje. Ali su se njegova čula izoštrila jer je video da se njena glava okreće prema kući na Grosvenor skveru. Istoj kući koju je on posmatrao.

Kada ga je videla, nakratko je oklevala, tako kratko da to ne bi ni zapazio da nije očekivao. Stajao je tamo gde je bio, palčeva zataknutih u džepove kožne bombarderske jakne, radoznao da vidi šta će uraditi. Nastavila je ka njemu, ni brže ni sporije. Kada se približila podigla je lice ka njemu.

Njena građa je bila egzotična i pomalo poznata. Nije Britanka, pomislio je.

„Dobro veče“, rekao je i pozeleo da čuje njen glas kako mu uzvraća pozdrav.

Njene oči, tamne koliko i njen ogrtač, pogledale su pravo u njegove. Predivne oči, pomislio je, bademastog oblika, sa gustim trepavicama i zasenčene zbog mraka. Samo je klimnula glavom i nastavila.

Adrijana se nije osvrnula, mada ju je brinulo što je to pozelela. Mogao je da stoji tamo iz desetaka raznih razloga, ali to nije umanjilo napetost u njenom potiljku. Njegove oči su bile poput magle, sive i tajnovite. Njegov stav, mada nemaran, izgledao joj je suviše spreman, suviše pripravan.

Luckasto, rekla je Adrijana sebi, privlačeći kaput bliže grlu. On je samo muškarac koji upija noć ili čeka ženu. Britanac po akcentu, izuzetno privlačan sa sivim očima i svetlom kosom. Nema razloga da je taj susret uznemiri. Osim... osim Što jeste.

Okrivljujući džet leg, odlučila je da rano ode u krevet.

Možda je bila greška što je otišla u krevet samo sa čašom vina u stomaku. Možda bi bilo bolje da je otišla do Ana-

186

Nora Roberts

bek i družila se, jela, umorila se pre nego što je pokušala da zaspi. Mogla je da ispuni mozak drugim uspomena, starim i novim licima, praznim razgovorima, koketiranjem i jednostavnim smehom. U tom slučaju možda ne bi sanjala, ali kada je san jednom počeo, bilo je prekasno.

Mirisi ostaju najduže sa nama, strujanje mirisa koje donosi davno zakopane uspomene, davno zaboravljena osećanja. Ovaj miris je bio miris kafe začinjene kardamonom, koji se nadmetao sa teškim, bogatim mirisom parfema. Miris, čak i miris u snu, odveo ju je nepogrešivo nazad u onu noć uoči njenog petog rođendana.

Probudili su je vlastiti jecaji. Ustala je i pritisla dlanovima oči, pokušavajući da pobegne od sna. Kada je dolazio ovako snažno kao večeras, obično se zadržavao. Dok je plitko disala i znoj joj se nakupljao na potiljku, borila se da povрати svest o tome ko je ona sada.

Nije više dete, sklupčano ispod kreveta u molitvi da njen otac prestane i ostavi na miru njenu majku. To je bilo čitav život ranije.

Ustala je, napipavajući prekidač za svetlo a onda i haljinu. Nikada nije mogla da podnese mrak nakon nekog od svojih snova. U kupatilu je ispljuskala lice hladnom vodom, znajući da drhtanje mora da se istutnji. Bio je blagoslov što ga ovog puta nije pratila mučnina.

Visila je na kanapu pedeset spratova iznad Menhetna, jurila niz aleje u Parizu i gazila kroz močvare Luizijane. Ništa, ništa je nije plašilo kao sećanja koja su se vraćala u snovima.

Dok su ruke nastavile da joj se tresu, naslonila se na la-vabo. Kada su se smirile, podigla je glavu da pogleda svoje lice. Još uvek je bila bleđa, ali u njenim očima više nije bilo straha. To je stvar koju treba

kontrolisati.

187

Ulice Londona bile su mirne. U dnevnoj sobi je naslo-a čelo na prozor, zahvalna što je hladan. Približava se vre-me pomislila je Adrijana, i saznanje ju je i uzbuđivalo i uza-Svalo Izabran je datum, mada se još uvek nje poventla Se-esti Uskoro će se vratiti u Džakir, da se osveti coveku koji je zlostavljao i ponižavao njenu majku. Uzeće ono sto je n,eno. SunceiMesec.

POGLAVLJE 12

„Draga." Adrijana je svojim obrazom mekim poput bebinog dodirnula obraz Helen Fjum. „Tako mije žao što kasnim."

„Gluposti. Uopšte ne kasniš." Lejdi Fjum je nosila zelenu svilenu haljinu, duboko izrezanu i priljubljenu, kako bi pokazala ne samo smaragde već i pet kilograma mršaviju figuru koju je stekla prošlog meseca u banji u Svajcarskoj. „Ali imam razlog da ti prigovorim."

„Oh?" Adrijana je otkopčala kopču na ogrtaču.

„Čula sam da si danima u Londonu i nijednom me nisi pozvala."

„Krila sam se." Adrijana se smešila dok je skidala ogrtač i dodavala ga slugi koji je čekao. „Nisam bila dobro društvo."

„Oh, draga, nespোরазум sa Rodžerom?"

„Rodžerom?" Adrijana je uhvatila domaćicu pod ruku i krenula niz hodnik popločan u stilu šahovske table. Kao i većina žena, Helen je smatrala da ženino raspoloženje zavisi od muškarca. „Nisi obavještena, Helen. To je mrtvo već nede-ljama. Ovih dana sam slobodni umetnik."

„To je nešto što bi se dalo ispraviti. Ficvoter se razveo od svoje žene."

„Poštedi me. Nema ničeg goreg od muškarca koji se nedavno oslobodio svetog braka."

SLATKA OSVETA

189

Balska dvorana sa poliranim podom i zidovima obloženim tapetom boje slonovače već je bila ispunjena ljudima i muzikom. Bilo je tu svetlucanja vina u kristalnim čašama, mirisa muških i ženskih parfema i sjaja dragulja. Milioni funti, pomislila je Adrijana, u kamenju i metalu. Uzeće samo najmanji procenat. Većina lica joj je bila poznata. To je jedan od problema sa ovim zabavama. Isti ljudi, isti razgovori, ista prikriivena dosada.

Prepoznala je jednog grofa kojeg je lišila dijamantskog prstena sa rubinom pre šest meseci, i Medlin Morej, Francuskinju, bivšu ženu filmske zvezde na koju se nadala da će udariti sledećeg proleća. Osmehujući im se, uzela je čašu šampanjca sa poslužavnika dok je konobar prolazio.

„Kao i uvek, Helen, sve izgleda divno."

„Tako ogoroman trud za tako kratko vreme", žalila se, mada nije uradila ništa napornije od probe haljine koju nosi. „Ali ja tako volim da zabavljam druge."

„Svako treba da uživa u onome što najbolje radi", rekla je Adrijana pre nego što je srknula vino. „Usput, izgledaš izvanredno. Šta si to uradila sa sobom?"

„Mali put u Svajcarsku." Helen je prešla rukom preko jednog istopljenog bedra. „Tamo je najdivnija banja ako ti ikada zatreba. Izgladnjuju te do smrti, a onda te iscrpljuju sve dok ne postaneš zahvalna za nekoliko listića i bobica koje ti bace. Onda, kada si taman spremna da prekineš sa svim tim, oni te razmaze masažama lica i tela i najboljim rimskim kupatilom. Iskustvo, draga moja, koje nikada neću zaboraviti. I ubiću se ako ikada budem morala da se vratim tamo."

Adrijana je morala da se nasmeje. Helenina lagana, besmislena konverzacija uvek je bila izvanredna. Šteta što ona

i njen muž iznad svega obožavaju englesku funtu. „Potrudi-ću se svim srcem da izbegnem tvoju banju."

„Dok si ovde, moraš da baciš pogled na narukvicu grofice Tegari. Iz kolekcije je vojvotkinje od Vindzora. Ponudila je veću cenu od mene."

Izraz pohlepe u Heleninim očima pomogao je da se primiri osećaj krvice koji je Adrijana osećala.

„Stvarno?"

„Prestara je za nju, naravno, ali to zapravo i nije važno. Draga, ti znaš skoro sve ljude ovde, idi među

njih i razveseli ih dok ja izigravam domaćicu."

„Naravno." Trebaće joj samo petnaest minuta da osmotri sef u spavaćoj sobi. Razmišljajući unapred, Adrijana je krenula ka Medlin Morej. Neće biti naodmet da sazna da li planira neko putovanje na proleće.

Filip ju je video istog trenutka kada je ušla. Bila je od one vrste žena koje su muškarci primorani da primete. Dobro se uklapala u ambijent sa lepim i sjajnim stvarima. Ipak, za nekoga istreniranog potrebom i željom da posmatra, izgledala je pomalo odsutna i daleka.

Nosila je crnu tuniku sa visokim, draguljima ukrašenim okovratnikom. Tesno se pripijala uz njene bokove pre nego što se raširi u suknju poprskanu zlatnim, koja je otkrivala njene jedva prekrivene noge. Samo najlepše noge mogu to da rizikuju. Dok je pijuckao iz čaše, zaključio je da se njene dobro drže. Kosu je sklonila sa lica dijamantskim šnalama koje su se slagale sa njenim minđušama u obliku zvezda.

Zašto je ova lepotica šetala u vlažnoj londonskoj noći, daleko od klubova, restorana i mesta za noćne izlaske? I gde je već video njeno lice?

Barem je jedna nedoumica mogla s lakoćom da se resi. Filip je potapšao po ramenu čoveka pored sebe i pokazao

SLATKA OSVETA

191

glavom u Adrijaninom pravcu. „Sitna žena sa predivnim nogama? Ko je ona?"

Čovek čija je naveća reputacija bila što je njegov rođak dva puta sklanjan od princeze od Velsa izoštrio je pogled na tu stranu. „Princeza Adrijana od Džakira. Predivna od glave do pete i slamačica srca. Ne poklanja muškarcu više od dana ako nije puzio nekoliko godina."

Naravno. Petparačka štampa koju je njegova majka religiozno čitala, uvek je imala neke sočne vesti o Adrijani od Džakira. Čerka jednog arapskog tiranina i američke filmske zvezde od izvesnog značaja. Da li se majka ubila? Bilo je tu nekog skandala, ali Filip nije mogao da ga se seti. Sada kada je znao ko je ona, smatrao je još neobičnijim što ju je video kako kasno noću seta blizu kuće njihovih domaćina.

Filipov informator je izabrao raznjić od izdašne ponude grickalica koje su već bile dobro opustošene.

„Želiš li da te upoznam?" Predložio je to bez oduševljenja. I sam se trudio da privuče pažnju neuhvatljive Adrijane i bio oteran poput komarca.

„Ne, sam ću se pobrinuti za to."

Filip ju je posmatrao još neko vreme, dok je u njemu narastala sumnja da ona ne pripada stvarno ovde i da je, poput njega, posmatrač. Zainteresovan, probio se kroz gomilu dok nije stao pored nje.

„Zdravo opet."

Adrijana se okrenula. Odmah ga je prepoznala. Njegove oči nisu bile neke koje bi zaboravila.

Kalkulisala je nekoliko sekundi, a onda se nasmešila. Instinkti su joj govorili da je bolje da prizna da ga je prepoznala nego da to porekne praznim pogledom.

„Zdravo." Ispila je šampanjac a onda mu pružila praznu čašu sa taman toliko kraljevskog u pokretu da ga distancira. „Da li često šetate noću?"

„Ne dovoljno često, jer bih vas inače video." Filip je s lakoćom dao znak konobaru. Vratio je praznu čašu i uzeo dve nove. „Jeste li bili u poseti?"

Razmišljala je da slaže, a onda to istog trenutka odbacila. Ako mu padne na pamet, mada nije znala zašto bi to uradio, mogao je to da sazna. „Ne, samo sam šetala. Te večeri nisam tražila društvo."

Nije ni on, ali je pronašao nju. „Ostavili ste utisak na mene, potpuno umotani u crno, sa maglom oko stopala. Vrlo misteriozno i romantično."

Trebalo je da je to zabavlja, ali nije. I to zbog načina na koji je gledao u nju, kao da ona može da ima sve tajne koje želi ali će ih on otkriti, jednu po jednu. „Nema ničeg romantičnog oko džet lega. Cesto sam nespokojna prve noći posle dugog puta."

Tz?"

„Izj."

Posmatrala ga je preko ivice čaše. „Njujorka."

„Koliko ostajete u Londonu?"

Bilo je to samo ćaskanje. Adrijana bi volela da zna šta je to čini nespokojnom. „Još nekoliko dana.“ „Dobro. Onda možemo da počnemo sa plesom i zabavljamo se do večere.“

Kada joj je uzeo čašu iz ruke, nije se bunila. Zna kako da izađe nakraj sa muškarcima. Neutralno se smešeći sklonila je kosu na leđa. „Možemo da igramo.“

Dopustila mu je da je povede kroz krajeve gomile pred orkestrom. Uhvatio joj je šaku. Izgledao je kao čovek koji je naviknut na zvanične sakoe i ukrasne pojaseve koji idu uz njih, pa ipak je koža na njegovom dlanu bila gruba i sa žulje-vitim grebenom koji se pružao ispod prstiju i duž vrhova.

Ruke radnika, aristokratske lice i uglađeno ponašanje. To je opasna kombinacija. Adrijana je naterala sebe da se ne ukoči kada ju je privukao u naručje. Nešto je kliknulo kada su im se tela dodirnula, nešto što nije želela da oseti ili prizna. Seksualnost je bila deo njenog imidža, ali imidž nije dopirao dalje od kože. Nijedan muškarac je nije imao, i pre mnogo godina je odlučila da je neće ni imati.

Osetila je čvrstinu njegove šake na leđima, osetila nagib mišića na ramenu gde je oslonila šaku. I ranije je osećala mišiće i tvrdi liniju muškarca ali je to nije uznemiravalo. Sve do sada. Orkestar je svirao sporu i moćnu melodiju. Uprkos šampanjcu usta su joj bila suva. Zbog toga je podigla lice i gledala ga pravo u oči.

„Da li su vam lord i lejdi Fjum dobri prijatelji?“ „Poznanici smo“, rekao je Filip. Imala je jedinstven miris. Nešto što je pobuđivalo sliku ušuškanih soba sa prigušenim svetlima ispunjenih mirisom tamjana i ženskih tajni. „Upoznali smo se preko zajedničke prijateljice. Karlote Bandi.“

„Da, Karlota.“ Adrijana je prilagođavala svoje korake njegovim. Igrao je kako je i govorio, glatko, bez trzaja. Na drugom mestu, u drugo vreme, uživala bi u tome. Ali kao i sve ostalo u vezi sa njim, način na koji se kretao izazivao je nemir u njoj. „Ne sećam se da sam je večeras videla ovde.“

„Niste. Mislim da je na Karibima. Na najnovijem bračnom putovanju.“ Isprobavajući samo, privukao ju je par centimetara. Popustila je, ali mu nije promakao oprez u njenim očima. „Da li ste sutra slobodni?“

„Postala mi je navika da budem slobodna.“ „Večerajte sa mnom.“

„Zašto?“

To nije bilo stidljivo, već direktno pitanje. Ovog puta je zatekao sebe kako je privlači samo da bi osetio njen miris. „Zato što više volim da večeram sa lepom ženom, posebno onom koja voli usamljene šetnje.“

Osetila je kako se vrhovi njegovih prstiju blago prepli-ću sa krajevima njene kose. Taj suptilni flert je mogla okončati jednim pogledom. Ali je pustila da to prođe. „Da li ste romantični?“ Ima takvo lice, pomislila je, poetsko, mršavo, sa očima koje mogu da budu mirne ili intenzivne. „Da, mislim da jesam. A vi?“

„Nisam. I ne večera vam sa muškarcima koje ne poznajem.“

„Cemberlen, Filip Cemberlen. Da li da organizujem da nas Helen zvanično upozna?“

Ime joj je nešto značilo, pobudilo neko sećanje koje ju je mučilo neko vreme, a onda iskliznulo. Odlučila je da to kasnije iskopa, ali trenutno je možda interesantnije da igra igru. Lagana melodija pretočila se u jednu bržeg tempa. Nije obraćao pažnju i nastavio je da se kreće u istom sporom ritmu. Nije znala zbog čega joj je srce od toga jače udaralo. Zainteresovana, nastavila je da se ljulja sa njim.

„Šta bi mi ona rekla o vama?“

„Da sam neoženjen i diskretan, u aferama, poslovima i svemu ostalom. Da puno putujem i da mi je prošlost misteriozna. Da veći deo godine živim u Londonu i da imam kuću u Oksfordširu. Volim da se kockam i više volim da dobi-jam nego da gubim. Da, kada me žena privlači ja joj to odmah stavim do znanja.“ Privukao je usnama njihove spojene šake i ovlaš dotakao zglobove njenih prstiju.

Nije bilo lako zanemariti vrelinu koja je jurnula duž njene ruke. „Da li je to zato što ste iskreni ili zato što ste u

žurbi?“

Nasmešio se i zamalo izmamio da se i njene usne izvi-

ju kao odgovor na osmeh. „Rekao bih da to zavisi od žene.“ Bio je to izazov. Izazov od muškaraca je bilo nešto čemu Adrijana nije mogla da odoli. Impulsivno je donela odluku, znajući da će zažaliti.

„U Ricu sam“, rekla mu je dok se izmicao. „Biću

spremna u osam."

Filip je zatekao sebe kako traži nepostojeću cigaretu dok je gledao za njom. Ako mu je uznemirila nerve samo jednom igrom, biće jako interesantno da vidi šta će učiniti sa njim tokom cele večeri. Dao je konobaru znak za još jednu čašu šampanjca.

Adrijani je trebalo više od sat da se iskrade. Samo je jednom ranije bila u kući Fjumovih u Londonu, ali je se dobro sećala, što je bilo osveženo planovima kuće koje je kupila. Prvi problem je bio da izbegne lejdi Fjum, uvek brižnu domaćicu, i efikasno osoblje. Na kraju se odlučila na hrabar potez. Iskustvo ju je često učilo da je izgovor efikasan pod maskom bezobrazne akcije. Krenula je glavnim stepeništem kao da ima sva prava da tumara spratom.

Muzika je ovde bila prigušena, a hodnici su mirisali više na limunovo ulje nego na hrizanteme i ruže iz staklenika, koje su pretrpavale stolove u prostorijama u prizemlju. Sva vrata su bila ofarbana u plavu nalik najfinijoj keramici radi kontrasta sa belim zidovima, i sva su bila zatvorena. Adrija-na je izbrojala četvrta sa desne strane, a onda iz obazrivosti pokucala. Ako neko bude odgovorio, imala je spreman izgo-

196

Nora Roberts

vor da ima užasnu glavobolju i daje u potrazi za aspirinom. Pošto nije bilo odgovora, brzo je pogledala levo pa desno, a onda otvorila vrata. Kada ih je zatvorila, iz večernje torbice je izvukla tanku baterijsku lampu i pregledala sobu njenim uzanim snopom.

Želela je da zna položaj svakog komada nameštaja. Ako uđe u sobu dok njeni domaćini spavaju ne bi bilo lepo da naleti na stočić u stilu Luja XV ili stolicu u stilu kraljice Ane. Oprezno, napravila je mentalne pribeležke o rasporedu i za sebe došla do zaključka da lejdi Fjum ne bi bio naodmet kreativniji dekorater. Na sreću, ni sistem za obezbeđenje nije bio ništa maštovitiji. Sef je bio sakriven iza prilično neu-bedljivog morskog pejzaža na zidu naspram kreveta. Sam sef je bio prilično jednostavan i procenjivala da joj neće trebati više od dvadeset minuta da ga otvori.

Tiho se krećući, proverila je prozore. Bili su istog stila kao i oni u prizemlju i mogli su da se lako provale čeličnom šipkom ako se ukaže potreba. Na simsu je bilo tragova prašine. Adrijana je coknula jezikom. Domaćica lejdi Fjum trebalo bi da bude malo savesnija.

Zadovoljna, povukla se korak nazad baš kada je začula kako se okreće kvaka na vratima iza nje.

Psujući tiho, Adrijana je uronila u plakar i našla se opkoljena svećanim odelima lorda Fjuma, namenjenim Kući lordova.

Nije disala. Njene oči, priviknute na tamu, videle su kroz proreze plakara kako se vrata pomeraju. Kada su se otvorila, nešto prigušenog svetla iz hodnika prodrlo je unutra. Dovoljno svetla, pokazalo se, da joj omogućući da jasno vidi Filipa.

Adrijana je stegla zube i psovala ga čak i dok je po mislima kopala da nađe neki razlog za svoje prisustvo ovde.

Jednostavno je stajao u do vratku dok mu je pogled prelazio od jednog kraja sobe do drugog. Na oprezu je, ponovo je pomislila. Suviše okretan i suviše spreman, izgleda opasno. Mora da je takav utisak stekla zbog načina na koji je svetio iza njegovih leđa stvaralo oreol oko njegove glave, ostavljajući mu lice u senci.

Opasan muškarac, mislila je Adrijana, vireći kroz proreze. Bez obzira koliko su njegovi maniri bili prefinjeni i njegov govor uglađen, dobro bi se snašao na ulici.

Adrijana ga je oterala do đavola i nazad dok je on zurio u vrata plakara. Činjenica da njemu ovde nije mesto ništa više nego njoj ne bi bila opravdanje za činjenicu što se ona krije u plakaru lorda Fjuma.

Ponovo ga je proklela i zadržala dah. Slučajan susret na praznoj ulici, verovarnoća jedan u milion, i uništio je posao koji je nedeljama planirala.

Onda se nasmešio, a taj osmeh ju je još više zabrinuo. Izgledalo je kao da se smeje direktno njoj, lično njoj kroz drvenu pregradu koja ih je razdvajala. Gotovo da je očekivala da on progovori i osetila je kako bi trebalo da potraži neki prihvatljiv odgovor, kada se okrenuo, napustio sobu i čvrsto zatvorio vrata za sobom.

Čekala je puna dva minuta pre nego što se išunjala iz plakara. Uvek obazriva, rastresla je suknju i

popravila frizuru. Možda je bila u pravu kada je prihvatila da večera sa njim. Nešto joj je govorilo da bi joj bilo bolje da ga drži na oku nego da ga izbegava.

Filip Čemberlen je tera da izmeni svoje planove. Pogledala je poslednji put sobu u mraku. Lejdi Fjum će sačuvati svoje smaragde, bar još neko vreme. Ali neka je prokleta ako su njen put i utrošeno vreme bili uzaludni. Bacila je pogled pun žaljenja na morski pejzaž.

198 _____ Nora Roberts _____

Zaokupiće Filipa Cemberlena nekoliko sati na večeri, vratiće se u svoj apartman i presvući će se u radno odelo. Medlin Morej će izgubiti svoj safirski privezak malo pre plana.

POGLAVLJE 13

Preusmeravanje plana na Medlin Morej navelo je Adrijanu da ostane do kasno, a ipak da zbog posla ustane rano. Imala je u vidu činjenicu da je Filip Cemberlen pokvario šanse za uspeh posla sa Fjumovima, ali to nije značilo da Senka mora praznih ruku da napusti London.

Kao lopov, Adrijana je bila veoma uspešna. Jedan od razloga bio je oprez. Drugi, možda i važniji, bila je prilagodljivost. Planovi i specifikacije koje je ponela iz Njujorka će sačekati. Fond za udovice i siročad neće.

U osam i četrdeset i pet je Medlinina dnevna sobarica, Lusila, otvorila vrata privlačnom muškarcu sa bradom i sivim ogrtačem.

„Mogu li da vam pomognem?“ „Uništavanje gamadi.“ Adrijana se nasmejala kroz bradu boje peska i široko namignula Lusili. Ispod iznošene kape nosila je plavu, pomalo prljavu periku, koja nije baš stajala na mestu, i koja joj je dodirivala uši. „Imam šes' stanova da uradim, ljubavi, i tvoj je prvi.“

„Gamad?“, oklevala je Lusila i zacrvenela se kada ju je istrebljivač dugo i zainteresovano odmerio.

„Gospođica mi ništa nije rekla za gamad.“

„To je naručio domar zgrade.“ Adrijana joj je pružila ružičasti papir. Nosila je pohabane rukavice za rad koje

su joj sasvim prekrivale zglobove. „Imamo neke žalbe. Miševi.“

„Miševi?“ Uz prigušeni čik, Lusila je trgla ruku. „Ali moja gospodarica spava.“

„Nemoj da te boli glava zbog toga. Ako nećeš da Dži-mi ubije male napasti, prosto ću se odgegati do sledećeg na listi.“ Ponovo je ponudila spisak. „Oćeš da potpišeš ovo? Tu samo kaže da niste želeli uslugu. Tek da skinem sa vrata nadzornika ako neki glodar uspuzi uz tvoju nogu.“

„Ali ne.“ Lusila je podigla ruku do usta i gricnula nokat. Miševi. Naježila se i od pomisli na njih. „Sačekaj ovde. Probudiću gospodaricu.“

„Ne žuri sa tim, ljubavi. Plaćaju me po satu.“ Adrijana je gledala kako Lusila žurno odlazi. Spustila je posudu na pod i brzo se kretala sobom podižući slike i premeštajući knjige. Kratko se nasmejala kada je čula kako Medlin podiže glas iz sobe niz hodnik, očigledno nesrećna što su joj pokvarili odmor. Kada se Lusila vratila, Adrijana je bila naslonjena na vrata i zviždukala.

„Molim te, počni od kuhinje. Gospođica želi da ode pre nego što stigneš do spavaće sobe.“

„Uvek na usluzi, ljubavi.“ Adrijana je podigla posudu sa tečnošću. „Oćeš da mi praviš društvo?“

Lusila je zatreptala. Mali je i mršav, pomislila je. Ali veoma lepog lica. „Možda. Kad gospođica ode.“

„Biću tu.“ Ponovo zviždućući, Adrijana je sledila Lusi-lino uputstvo kako da stigne do kuhinje. Radeći brzo, kliznu-la je u ostavu. Alarmni sistem je bio jedva nešto više od igračke, pa je uzdahnula zbog nedostatka izazova. Brzo, jednog uva okrenutog da bi čula buku, odvrnula je oblogu. Iz dubokih džepova svog ogrtača izvukla je džepni kompjuter veliči-

SLATKA OSVETA

201

ne kreditne kartice i dve kleme sa oprugom. Prisiljavajući se da ne žuri, stavila je kleme na žice i presekla napajanje.

Začula je potpetice i požurila kroz vrata da uštrca organsku prašinu sa mirisom ruže u vazduh.

„Ljubavi, bolje me ostavi na miru još jedan minut“, posavetovala je kada je Lusila promolila glavu kroz kuhinjska vrata. „Ova stvar mora da se staloži. Ne bih želeo da se te lepe oči zacrvene.“

Kašljući, Lusila je odmahнула rukom ispred lica. „Gospođica želi da zna koliko ćeš još da budeš ovde.“

„Najviše jedan sat.“ Uštrcala je još praha kako bi ubrzala Lusilin odlazak. Odbrojala je do pet, kliznula

nazad u ostavu i skinula kleme. Trebalo joj je manje od dva minuta da poveže žice sa kompjuterom i izmeni sigurnosni kod. Ulazak neće biti problem, pomislila je dok je vraćala oblogu. Sada samo treba da pronađe sef. Sa posudom na leđima, Adrijana je odšetala nazad do Lusile.

„Kuda sad?”

„U gostinsku sobu.” Lusila je pokazala put, a onda je bila prekinuta potokom francuskih psovki.

„Lusila. Prokletstvo, gde si ostavila moju crvenu torbu? Da li sve moram sama da uradim?”

„Zvuči kao pravo srce”, prokomentarisala je Adrijana. Lusila je samo zakolotala očima i žurno otišla.

Ako se Medlin dovoljno razbesni zbog torbe, Adrijana je mogla da zamisli da bi zbog gubitka safira dobila moždani udar. Nikako se ne isplati biti pohlepan, pomislila je, a onda otišla da pretraži gostinsku sobu.

Dvadeset minuta kasnije čula je kako se ulazna vrata s freskom zatvaraju. Od tada joj nije trebalo ni celih deset minuta da pronađe sef u Medlininoj kimjastoj crveno-crnoj spa-

— . ~ , Ki. J. vUI/C-/ ttT

vaćoj sobi. Stajao je iza lažnog lica toaletnog stočića prekrivenog teglicama i kutijicama.

Ustaljena kombinacija, pomislila je Adrijana coknuvši jezikom. Neko bi pomislio da će Medlin na obezbeđenje potrošiti koliko i na garderobu. Podižući posudu još jednom, Adrijana je izašla i videla da je Lusila čeka.

Služavka se namirisala svojim najboljim parfemom. „Završio si?”

„Svaki miš koji pokuša da se ovde ušunja je osuđen na smrt.” Ovde će biti potrebno malo delikatnog izbegavanja, zaključila je Adrijana kada joj se Lusila nasmešila. „Gospoda je otišla?”

„Ostaće napolju najmanje jedan sat.” Poziv je bio očigledan kada se Lusila primakla za korak. Adrijana je osetila kako je raspoložena da se kikoće, a onda se podsetila da ovo nije stvar za smeh.

„Voleo bih da sad imam malo slobodnog vremena. Ali imaću nešto kasnije. U koje vreme te otpušta?”

„Zavisi od raspoloženja.” Pućeci usne, Lusila se igrala kragmom na Adrijaninom ogrtaču. Nikada je nije poljubio muškarac sa bradom. „Ponekad me zadrži celo veče.”

„Kad-tad mora da ode u krevet.” Pošto je Adrijana skovala plan za Medlin za to veče, pomislila je da je najbolje da napravi neki i za Lusilu. „Možeš li, recimo, da se iskradeš u ponoć? Možemo da se nađemo kod Bestera u Sohau. Popi-ćemo piće.”

„Samo piće?”

„To zavisi.” Adrijana se nacerila. „Živim baš iza ugla pored kluba. Mogla bi da svратиš i održiš mi čas... iz francuskog. U ponoć.” Povukla je prstom duž Lusilinog obraza, a onda krenula ka vratima.

SLATKA OSVETA

203

„Možda.”

Adrijana se okrenula i namignula. Sat kasnije, sa plavom perikom i u ružičastoj trenerci, Adrijana je gotovinom platila dva tuceta crvenih ruža i jednu elegantnu večera za dvoje u privatnoj trpezariji seoske kafa-ne na sat vožnje od Londona.

„Moj šef želi samo najbolje”, objasnila je Adrijana neumoljivim britanskim akcentom dok je šefu sale pružala punu šaku novčanica od pet funti. „I naravno, diskreciju.”

„Naravno.” Šef se naklonio, pazeći da ne pokaže previše entuzijazma. „A ime?”

Adrijana je podigla obrvu u Selestinom stilu. „Gospodin Smajt. Postaraćete se da šampanjac bude dobro rashlađen do ponoći.” Dok je govorila, pružila je novčanicu od dvadeset funti.

„Lično ću se postarati.”

Pravih leđa, uzdignute glave, Adrijana je otišla do kola koja je unajmila za put van Londona. Nije mogla da spreči kratak osmeh. Medlin je do sada morala da primi prvu isporuku ruža, i romantični, misteriozni poziv za ponoćnu večeru na selu sa tajnim obožavaocem.

Ljudska priroda je instrument važan koliko i savitljivi prsti. Morejeva je bila prava Francuskinja i veoma tašta. Adrijana ni na trenutak nije sumnjala da će Francuskinja izaći iz stana i ući u limuzinu koju je Adrijana naručila, ostavljajući prazan stan. Medlin će biti razočarana, prirodno, kada se njen tajni obožavalac ne pojavi. Ali, „Dom Peri-njon” i znatiželja će je zaokupiti neko vreme. Adrijana se Pitala da li će se Medlin vratiti u London pre dva sata. Adrijana će do tada imati safir, a Medlin briljantni fran-

Nora Roberts

Trebalo joj je samo malo vremena kada se vratila u svoj apartman, da još jednom pogleda beleške i ponovo proveri vremenski raspored. Druga isporuka rađa sa luckastim, sr-ceparajućim stihovima i još jedna molba za intimno veče, stići će na Medlinina vrata za jedan sat.

Neće moći da odoli. Adrijanaje zapaljenu šibicu prine-la beleškama i posmatrala kako plamen hvata papir. Njeni instinkti u vezi s ovim su ispravni, uveravala je sebe. Upad Filipa Čemberlena je možda čista slučajnost, ali Senka više voli uredne proračune. Nasmejala se za sebe. U ovom času joj Filip pruža najbolje moguće pokriće. Biće viđena kako ide na večeru s njim, a onda se vraća kući. Pobrinuće se da niko ne vidi kako napušta apartman u ponoć.

Adrijana je bila veoma raspoložena dok se oblačila za večeru. Crna odeća koju je izabrala bila je nedovoljna, pa ju je učinila interesantnijom eksplozijom mozaika od mnogo obojenih perlica najednom ramenu. Stavila je kraljevskopla-ve staklene naušnice optočene zlatom, koje će svi sem stručnjaka smatrati safirima. Krala je najbolje, najdragocenije nakite, ali ih je retko kupovala za sebe. Jedino što ju je interesovalo bila je ogrlica Sunce i Mesec.

Odmakla se za korak i dugo i kritički odmerila sebe. Ovaj lik, kao i lik Rouz Sperou, bio joj je veoma važan. Zaključila je da je zadovoljna što je podlegla impulsu i ukovr-džala kosu, ali je promenila mišljenje o ružu za usne i stavila tamniju nijansu. Da, pomislila je, to dodaje samo još malo moći. Filip Čemberlen je možda opasan čovek, ali mu ona neće biti lak plen.

Kada joj je telefonirao službenik sa recepcije, bila je spremna, čak se i radovala večeri. Insistirala je da siđe i sretne Filipa u predvorju.

SLATKA OSVETA

205

Večeras nije bio tako zvanično obučen. Sivo odelo je bilo nenametljivo, italijansko i samo nekoliko nijansi svetlije od njegovih očiju. Umesto košulje ili kravate, nosio je crnu rolku koja je dobro isticala njegovu kosu. Isuviše dobro, pomislila je Adrijana. Njen osmeh je bio veoma hladan.

„Tačniste.“

„Divni ste.“ Ponudio joj je samo jednu crvenu ružu.

Suviše dobro je poznavala muškarce da bi je zaveo cvet, ali nije mogla da spreči osmeh kao znak omekšavanja.

Preko ruke je imala prebačeno krzno od samurovine. Uzeo ga je. Kada joj je polako prebacio ogrtač preko ramena, dopustio je da mu se prsti poigraju njenom kosom dok ju je oslobađao od kragne. Bila je gusta i bogata poput krzna.

Toplina se neočekivano raširila. Odlučna da ne obraća pažnju, Adrijanaje pogledala preko ramena.

Njeno liceje bilo izazovno blizu njegovog. Dok su zurili jedno u drugo usne su joj se izvile u osmeh.

Shvatio je da ona zna kako da obeshrabri muškarca izgledom, pokretom. Pitao se kako je uspela da stekne reputaciju nedokučive sa takvim očima.

„Ima jedna kafana na oko četrdeset kilometara istočno od Londona. Mirna je, sa ugodnom atmosferom, a hrana je izvrsna.“

Očekivala je uglađeni, prefinjeni restoran u srcu grada. Da li je moguće da će večerati na istom mestu na kome će Medlin čekati tajanstvenog ljubavnika u ponoć? Filip je primetio iznenadnu zabavljenost u njenim očima i začudio se.

„Romantični ste.“ Oprezno, izvukla se iz njegovih ruku. „Ali bih volela da se provozam. Na putu do tamo možete da mi kažete sve o Filipu Čemberlenu.“

206

Nora Roberts

Osmehujući se, uzeo ju je za ruku. „Za to će nam trebati više od četrdeset kilometara.“

Kada je Adrijana sela u „rols“, pustila je da joj krzno sklizne sa ramena. Oštar jeseni vetar nije mogao da se takmiči sa toplotom. Istog trenutka kada je vozač krenuo, Filip je izvadio bocu „Dom Perinjona“ iz kofice sa ledom.

Isuviše je savršeno, pomislila je boreći se sa drugim osmehom. Crvena ruža, šampanjac, otmeni auto i veče u seoskoj kafani. Jadna Medlin, pomislila je, veoma zabavljena dok je posmatrala Filipov profil.

„Jeste li uživali tokom boravka u Londonu?“ Čep je izašao uz prigušeni pucanj. U tihom unutrašnjosti mogla je da čuje uzbuđeno šištanje vazduha i vina koje se podiže u grlić boce.

„Da, ovde uvek uživam.“

„Baveći se?“

„Baveći se?“ Prihvatila je čašu koju je ponudio. „Kupovinom, obilaženjem prijatelja. Šetanjem.“ Pustila gaje da joj namaze kreker kavijarom. „Šta vi radite?“

Pre nego što je srknuo gutljaj, gledao ju je kako grize kreker sa kavijarom. „Na šta mislite?“

Prekrstila je noge i udobno se zavalila u ugao. Bio je to imidž koji je izabrala da stvori, raskošno krzno, noge u svilenim čarapama, sjajan nakit. „Posao, zadovoljstvo, bilo šta.“

„Ono što je najprivlačnije u datom trenutku.“

Bilo joj je čudno što nije objasnio detaljnije. Većini muškaraca koje zna bilo je potrebno samo najmanje otvaranje da u detalje objasne svoje poslove, hobije i ego. „Pomenuli ste kockanje.“

„Jesam li?“

Posmatrao ju je, onako postojano, uznemiravajuće kao i ranije. Kao da zna da je „rols“ samo pozornica i da oni samo igraju uloge. „Jeste. Koju vrstu kocke najviše volite?“

Nasmešio se. Bio je to isti osmeh koji je videla kroz razreze Fjumovog plakara. „Onu sa minimalnim šansama za

uspeh. Još kavijara?“

„Hvala.“ Igraju igru, pomislila je Adrijana. Nije bila sigurna kakva su pravila, ali igra je u toku. Uzela je kavijar od jesetre, najbolji, kao što je bilo i vino i auto koji ih je glatko odvezio iz Londona. Prelazila je prstom duž materijala kojim je bio prekriven deo sedišta koji ih je razdvajao. „Vaše kockanje s minimalnim šansama mora da je isplativo.“

„Obično.“ Sa njom je računao na to. „Šta vi radite kada ne šetate Londonom?“

„Šetam po nekom drugom mestu, kupujem u nekom drugom mestu. Kada jedan grad postane mučan, uvek postoji drugi.“

Mogao bi da poveruje u to da nije video one strastvene treptaje u njenim očima. Ovo nije bivša početnica u društvu koja se ubija od dosade, sa suviše para i previše vremena. „Da li se vraćate u Njujork kada završite sa Londonom?“

„Nisam još odlučila.“ Kako bi život bio turoban kada bi živela onako kako se pretvara da ga živi. „Mislila sam da odem na odmor negde gde je toplo.“

U ovome se oseća doza humora, pomislio je. Bila je od-rnah iza njenih očiju, u njenom glasu koji je postao samo malo oštiji. Filip se pitao da li ga to zabavlja kada je izbacio žaoku. „Džakir je topao.“

Ono što je sada video u njenim očima nije bila šala, već strast, hitra, suštinska i brzo prikriivena. „Da.“ Glas joj je bio ravan i nezainteresovan. „Ali trope volim više od pustinje.“

m

Znao je da može da je podbada i odlučio je da to uradi kada je telefon zazvonio. „Izvinite“, rekao je, a onda podigao slušalicu. „Čemberlen.“ Začuo se samo najkraći mogući uzdah. „Zdravo, mama.“

Adrijana je podigla obrvu. Da nije bilo pomalo smetenog tona dok je izgovarao te reci, ne bi poverovala da on ima majku, još manje takvu koja bi ga zvala na telefon u kolima. Zabavljena, dolila mu je čašu a onda i svoju.

„Ne, nisam zaboravio. To je sutra. Bilo kako, siguran sam da ćeš izgledati predivno. Naravno da me ne uznemira-vaš. Na putu ka restoranu.“ Pogledao je u Adrijanu. „Da, hoću. Ne, nisi. Mama...“ Uzdah se ponovio. „Zaista mislim da nije... da, naravno.“ Spustio je slušalicu na koleno. „Moja majka. Želi da te pozdravi.“

„Oh.“ Adrijana je smeteno zurila u telefon. „Bezopasna je.“

Uzela je slušalicu, osećajući se glupavo. „Zdravo.“ „Zdravo, draga. Divan auto, je Γ da?“ Glas nije imao ništa od Filipove uglađenosti i akcenat je težio kokniju. Adrijana je automatski pogledala po „rolsu“ i nasmešila se. „Da, jeste.“

„Uvek se u njemu osećam kao kraljica. Kako se zoveš, draga?“

„Adrijana, Adrijana Spring.“ Nije primetila daje izostavila titulu i upotrebila devojačko prezime svoje majke, što je uvek radila kada bi se sa nekim osećala prijatno. Ali Filip jeste.

„Lepo ime. Lepo se provedite. On je dobar dečak, moj Fil. I lep je, je zar ne?“

Očiju sjajnih od dobrog raspoloženja, Adrijana se nasmešila Filipu. Bio je to prvi put da mu je ponuđena njena puna toplina. „Da, jeste. Veoma.“

SLATKA OSVETA

209

„Ne dozvoli mu da te prebrzo šarmira, draga. Ume da budenevaljao.“

„Stvarno?“ Adrijana je odmeravala Filipa preko ruba svoje čaše. „Zapamtiću to. Bilo je lepo razgovarati sa vama, gospodo Čemberlen.“

„Zovi me jednostavno Meri. Tako me svi zovu. Reci Filipu da te nekada dovede. Popićemo čaj i lepo ćemo se ispričati.“

„Hvala vam. Laku noć.“ Još uvek se smešeći, dodala je Filipu telefon.

„Videćemo se sutra, mama. Ne, nije lepa. Ima razroke oči i zečju usnu i bradavice. Idi gledaj televiziju. I ja te volim.“ Prekinuo je vezu a onda otpio veći gutljaj vina. „Izvinjavam se.“

„Nema potrebe.“ Telefonski razgovor je izmenio njena osećanja prema njemu. Bilo bi joj teško da bude hladna prema čoveku koji voli svoju majku i privržen joj je. „Zvuči jako zadovoljno.“

„I jeste. Ona je ljubav mog života.“

Zastala je na trenutak, posmatrajući ga. „Verujem da tako i misliš.“

„Mislim.“

„A tvoj otac? Je li i on jako zadovoljan?“

„Ne bih znao.“

Ako je išta razumela u tom odgovoru, prepoznala je potrebu da povuče zastor preko privatnih stvari.

„Zašto si joj rekao da sam razroka?“

Smejući se, uzeo je njenu ruku i prineo je usnama. „Za tvoje dobro, Adrijana.“ Usne su mu se zadržale tamo dok ju je netremice gledao. „Očajnički želi snaju.“

„Shvatam,“

210

Nora Roberts

„I unučice.“

„Shvatam“, ponovila je i izvukla raku.

Kaf ana je bila onakva kakvu je obećao. Mada ju je i ona izabrala za Medlin jer je tiha, van puta i nepogrešivo romantična. Šef sa kojim se srela tog popodneva pozdravio ju je uz naklon i bez traga prepoznavanja.

Tu je bio ogroman kamin, kao za pečenje vola, u kojem su cepanice debele poput ljudskog tela plamtele iza zaštitnog rama sa pozlaćenim ivicama. Održavale su vrelu, melodičnu buku. Prozori sa prečkama zadržavali su udare jesenjeg vetra koji je dopirao sa mora. Glomazni komadi viktorijanskog nameštaja, komode koje su stenjale od srebra i kristala, izgledali su prijatno u ogromnoj sobi.

Jeli su specijalitet kuće, „govedinu Velington“, dok su svece u teškim svećnjacima bacale naokolo treperavu sve-tlost i muzika dopirala iz pravca starog čoveka i njegove sjajne violine.

Nikada ne bi očekivala da će biti opuštena sa Filipom. Ne ovako, ne da će se smeјati i slušati i otežati sa konjakom. Znao je stare filmove, koji su joj još uvek bili strast, mada se za sada trudio da ne pominje njenu majku i njenu tragediju. Otišli su za još jednu generaciju unazad, do Hepbernovе, Bekolove, Gebla i Trejsija.

Razoružalo ju je to što je mogao da se seti dijaloga i da ga neverovatno dobro oponaša. Njen engleski i njen talenat za naglaske poticali su sa ekrana, malog i velikog. Pošto je njena ljubav prema maštanju prirodno dolazila preko Febe, nije mogla da se ne srodi sa njim.

Otkrila je da ga interesuje baštovanstvo, kojim se bavio i u kući na selu i u staklenoj bašti pored svoje kuće u Londonu.

„Teško te je zamisliti kako se vrzmaš okolo i pleviš korov. Ali to objašnjava žuljeve.“ „Žuljeve?“ „Na tvojim šakama“, rekla je i istog trenutka zažalila zbog omaške. Ono što je trebalo da bude obična primedba zvučalo je suviše lično, suviše intimno uz svećnjake i violinu. „Ne uklapaju se sa ostatkom.“ „Uklapaju se bolje nego što misliš“, promrmljao je. „Svi mi imamo svoje imidže i iluzije, zar ne?“ Na trenje osetila žaoku dvosmislenosti i spremno je pro-menila temu komentarom o baštama Bakingemske palate.

Putovali su na dosta istih mesta. Uz konjak su saznali da su odseli u Ekselzioru u Rimu iste nedelje pre pet godina. Ono što nije bilo rečeno jeste da je Adrijana bila tamo kako bi groficu oslobodila kompleta dijamanta i rubina. Filip je bio na jednom od svojih poslednjih poslova, da dobavi vrećicu neugrađenog dragog kamenja od filmskog magnata. Oboje su se smešili prisećajući se svako svojih uspomena.

„Bilo mi je izuzetno prijamo tog leta u Rimu“, priseća-la se Adrijana dok su išli nazad prema autu. Divan period koji je doneo približno tri stotine i pedeset miliona lira.

„I meni.“ Filipov ulov je bio skoro za polovinu veći od toga kada je drago kamenje unovčio u Cirihi.

„Šteta što nismo natrčali jedno na drugo.“

Adrijana je kliznula po raskošnom sedištu. „Da.“ Uživala bi sa njim u teškom crvenom vinu i šetnjama po rimskim ulicama punim isparenja. Mada joj je bilo drago što ga tada nije srela. Odvlačio bi joj misli kao što joj, na nesreću, odvlači sada. Kada je automobil počeo da se kreće, njegova noga se slučajno očešala o njenu. Sva sreća da će posao kod Medlin biti tako jednostavan.

SLATKA OSVETA

215

Veoma polako, veoma pažljivo, ispustila je dah. Niko ne zna bolje od nje koliko njena narav može da bude pogub-¹ na. „Kako hoćeš. Ovo je bilo lepo veče, Filipe. Laku noć.“ „Ispratiću te do tvog apartmana.“ „Nema potrebe.“

Vozač je već otvorio vrata. Izašla je bez osvrtnja, a onda požurila u hotel dok se krzno uvijalo oko nje. Adrijana je čekala da otkuca ponoć a onda se iskrala kroz hotelski ulaz za poslugu. Još uvek je bila obučena u crno, ali su to sada bile vunena rolka i helanke ispod kožne jakne. Maska od čarape bila joj je nisko navučena, a kosa pokupljena ispod nje. Na nogama je imala meke kožne čizme, a na ramenu veliku torbu.

Bezmalobolno kilometar od hotela zaustavila je taksij. Izme-njala je tri taksija, zamećući tragove, do na kilometar od Me-dlininog stana. Bila je zahvalna zbog magle koja joj je sada dopirala do kolena. Bilo je to kao da gazi preko plitke reke, tako da joj je magla, čak i kada se razdvajala i kovitlala oko njenih nogu, vlažila čizme. Nečujno je koračala po trotoaru. Dok je prilazila zgradi, mogla je da vidi kako ulična svetla si-jaju nadole, a onda nestaju progutana maglom. Ulica je bila tiha; kuće mračne. Brzim pogledom Adrijana je premerila nizak zid na zadnjoj strani zgrade i prešla minijaturni travnjak na zapadnoj strani. Tamo je bio bršljen koji je bio taman i mirisao na vlagu. Stapajući se sa njim, pogledala je desno, a onda levo.

Bila je vidljiva ukoliko sused koji pati od nesanice pogleda u njenom pravcu, ali je bila sakrivena od kola koja prolaze ulicom. Uvežbano, čak mehanički, odmotala je kanap.

Trebalo joj je samo nekoliko minuta da premeri zid do sprata i prozora Medlinine spavaće sobe. Na komodi je gore-lo slabo svetio, što je omogućavalo Adrijani da jasno vidi sobu. Sudeći prema neredu, izgledalo je da je Medlin imala problema da se odluči za odgovarajuću večernju haljinu.

Jadna Lusila, pomislila je, izvlačeći sekač za staklo. Nema sumnje da će služavka ujutru podneti glavni teret naravi svoje gospodarice.

Bio joj je potreban samo mali otvor. Ruka joj je uzana. Upotrebila je lepljivu traku da izvuče stakleni krug. Zaštićena rukavicom, posegla je unutra da otvori kvaku. Osam minuta nakon dolaska, Adrijana se provlačila kroz prozor.

Čekala je osluškujući. Oko nje, zgrada se smirivala, mrmljajući i škripeći kao što to rade stare zgrade noću. Stopala su joj bila nečujna preko antiknog persijskog tepiha ispred kreveta.

Prešla je preko sobe do toaletnog stočića i gurnula oprugu koja je osiguravala lažni prednji deo.

Udobno se smestila, izvukla stetoskop i krenula na posao.

To je umeo da bude mukotrpan zadatak i, kao u većem delu ovog posla, tu se ne srne žuriti. Kada je prvi put provaljivala u kuću, u njoj je bilo ljudi i dlanovi su joj se znojili, ruke su joj se toliko tresle da joj je trebalo dvostruko više vremena da provali sef. Sada su joj ruke bile suve i mirne. Prvi iskretač je pao na mesto.

Zastala je, strpljiva, oprezna, kada je auto prošao ulicom. Polako je izdahnula i pogledala na sat. Pet sekundi, deset, a onda se koncentrisala na sef.

Pomislila je na prvorazredni safir u ogrlici. Postojeći m f u k°ji je ugrađen bio je pomalo prenatržen. Kamen te eucine gubi od lepote u preterano ekstravagantnom fili-

Veoma polako, veoma pažljivo, ispustila je dah. Niko ne zna bolje od nje koliko njena narav može da bude pogub-' na. „Kako hoćeš. Ovo je bilo lepo veče, Filipe. Laku noć.“

„Ispratiću te do tvog apartmana.“

„Nema potrebe.“

Vozač je već otvorio vrata. Izašla je bez osvrtaanja, a onda požurila u hotel dok se krzno uvijalo oko nje. Adrijana je čekala da otkuca ponoć a onda se iskrala kroz hotelski ulaz za poslugu. Još uvek je bila obučena u crno, ali su to sada bile vunena rolka i helanke ispod kožne jakne. Maskar od čarape bila joj je nisko navučena, a kosa pokupljena ispod nje. Na nogama je imala meke kožne čizme, a na ramenu veliku torbu.

Bezmalokilometar od hotela zaustavila je taksij. Izme-njala je tri taksija, zamećući tragove, do na kilometar od Me-dlininog stana. Bila je zahvalna zbog magle koja joj je sada dopirala do kolena. Bilo je to kao da gazi preko plitke reke, tako da joj je magla, čak i kada se razdvajala i kovitlala oko njenih nogu, vlažila čizme. Nečujno je koračala po trotoaru. Dok je prilazila zgradi, mogla je da vidi kako ulična svetla si-jaju nadole, a onda nestaju progutana maglom. Ulica je bila tiha; kuće mračne. Brzim pogledom Adrijana je premerila nizak zid na zadnjoj strani zgrade i prešla minijaturni travnjak na zapadnoj strani. Tamo je bio bršljen koji je bio taman i mirisao na vlagu. Stapajući se sa njim, pogledala je desno, a onda levo.

Bila je vidljiva ukoliko sused koji pati od nesanice pogleda u njenom pravcu, ali je bila sakrivena od kola koja prolaze ulicom. Uvežbano, čak mehanički, odmotala je kanap.

SLATKA OSVETA

215

Trebalo joj je samo nekoliko minuta da premeri zid do sprata i prozora Medlinine spavaće sobe. Na komodi je gore-lo slabo svetio, što je omogućavalo Adrijani da jasno vidi sobu. Sudeći prema neredu, izgledalo je da je Medlin imala problema da se odluči za odgovarajuću večernju haljinu.

Jadna Lusila, pomislila je, izvlačeći sekač za staklo. Nema sumnje da će služavka ujutru podneti glavni teret naravi svoje gospodarice.

Bio joj je potreban samo mali otvor. Ruka joj je uzana. Upotrebila je lepljivu traku da izvuče stakleni krug. Zaštićena rukavicom, posegla je unutra da otvori kvaku. Osam minuta nakon dolaska, Adrijana se provlačila kroz prozor.

Čekala je osluškujući. Oko nje, zgrada se smirivala, mrmrljajući i škripeći kao što to rade stare zgrade noću. Stopala su joj bila nečujna preko antiknog persijskog tepiha ispred kreveta.

Prešla je preko sobe do toaletnog stočića i gurnula oprugu koja je osiguravala lažni prednji deo.

Udobno se smestila, izvukla stetoskop i krenula na posao.

To je umeo da bude mukotrpan zadatak i, kao u većem delu ovog posla, tu se ne sme žuriti. Kada je prvi put provaljivala u kuću, u njoj je bilo ljudi i dlanovi su joj se znojili, ruke su joj se toliko tresle da joj je trebalo dvostruko više vremena da provali sef. Sada su joj ruke bile suve i mirne. Prvi iskretač je pao na mesto.

Zastala je, strpljiva, oprezna, kada je auto prošao ulicom. Polako je izdahnula i pogledala na sat. Pet sekundi, deset, a onda se koncentrisala na sef.

Pomislila je na prvorazredni safir u ogrlici. Postojeći me!^ u k°ji je ugrađen bio je pomalo prenatržen. Kamen te veličine gubi od lepote u preterano ekstravagantnom fili-

216

Nora Roberts

granskom radu. Kao što gubi od lepote na nekom ko je toliko sebičan i egocentričan kao što je Medlin Morej. Kada se izvadi, biće to sasvim druga priča. Već je procenila da sam kamen sa pratećim safirima vredi najmanje dve stotine hiljada funti, možda dve stotine pedeset. Biće zadovoljna da dobije polovinu te vrednosti pri isporuci.

Drugi ispravljач je kliknuo.

Adrijana nije gledala na sat, ali je mislila, osetila, da sve ide po planu - baš kao što su joj žmarci u prstima govorili da je blizu završetka. Bilo joj je pretopio u jakni, ali je ig-norisala neprijatnost. Za nekoliko trenutaka držaće safire u vrednosti četvrt miliona funti.

Treći i poslednji ispravljач je kliknuo.

Bila je suviše vesta da bi žurila. Stetoskop je vratila na mesto pre nego što je otvorila vrata sefa.

Zanemarila je papire i koverta, kao i prve tri kutije sa draguljima koje je otvorila. Ametisti su baš bili ljupki, a minđuše od bisera i dijamanta elegantne, ali ona je došla po safir. Sijao je ka njoj sa podloge od pliša krem boje, intenzivno plav, kao što je svo najbolje sijamske kamenje. Glavni kamen je imao možda dvadeset karata, okružen manjim zvezdama od dijamanta i safira.

Nije bilo ni mesto ni vreme da upotrebi lupu. To će morati da sačeka dok se ne vrati u sobu. Lusilino strpljenje je do sada moglo da bude iscrpljeno. Adrijana bi više volela da izađe iz stana pre nego što se služavka vrati. Ako je safir lažan, onda je protraćila vreme. Ponovo je podigla privezak prema svetlu. Ne bi se reklo da je tako.

Kada je kutiju spustila u torbicu, zatvorila je sef i okrenula brojčanik. Nije želela da se Medlin šokira pre nego što popije jutarnju kafu.

Krećući se kroz mračan stan, vratila se u ostavu. Pažljivo je iskopčala žice sa kompjutera, a onda ih ostavila da vise.

Izašla je isto tako tiho kao što je i ušla.

Napolju je duboko udahnula hladan, vlažan vazduh, ali se naterala da se ne nasmeje. Osećaj je bio dobar, prokleta dobar. Obavljeni zadatak je sve. Nikada nije mogla Selesti da objasni uzbuđenje, delom seksualno, delom intelektualno, koje dolazi u trenutku kada je posao uspešno obavljen. Tada napeti mišići mogu da se opuste, i srcu se može dozvoliti da normalno kuca. Tokom tih nekoliko sekundi, najviše jednog minuta, oseća se neranjivom. Ništa u njenom životu se ne može uporediti sa tim.

Adrijana je dozvolila sebi trideset sekundi samozadovoljstva. A onda je prešla preko travnjaka, pogledala zid i krenula kroz maglu koja se dizala.

Filip nije znao zašto je izašao. Zbog slutnje, svraba. Pošto nije mogao da zaspi, odlutao je ka mestu gde je prvi put video Adrijanu. Ne zbog nje, uveravao je sebe, već zbog toga što ima neki osećaj u vezi sa Fjumovima. A noć je dobra za krađu.

To je bila istina, ali ne baš sasvim. Došao je i zbog Adri-jane. Sam u kući, nespokojan, nezadovoljan, nije prestajao da misli na nju. Šetnja po prohladnoj noći ulicama grada koji tako dobro poznaje pomoći će mu da razbistri glavi. Tako je mislio.

Za njega u takvom stanju njegova majka bi verovatno rekla da je obuzet. To i nije bilo tako neobično. Ona je nedokučiva, egzotična i misteriozna. Pri tom i lažov. Teško je odo-takvim kvalitetima kod žene, pomislio je i očajnički poželeo cigaretu.

Možda je zbog toga krenuo ka njenom hotelu. Ugledao ju je kada je zašao za ugao. Sišla je sa trotoara i prešla preko napuštene ulice. Ponovo je nosila crno, ništa romantično od krepa, već tesne pantalone i kožnu jaknu, sa kosom skrivenom ispod kape. Ipak, bilo je dovoljno da vidi kako se kreće pa da zna daje to Adrijana. Zamalo da je pozove, ali ga je zadržao neki instinkt. Dok je posmatrao, kliznula je kroz vrata za poslugu i izgubila mu se iz vida.

Filip je zurio u njene prozore. To je suludo, pomislio je. Apsurdno. Pa ipak je stajao dugo, klateći se na petama, razmišljajući.

POGLAVLJE 14

Adrijana je opušteno doručkovala u svojoj sobi. Pregledajući glavne naslove, gricnula je poširano jaje i uživala u drugoj šolji kafe. Jedini problem koji je Adrijana imala sa dvostrukim životom bilo je što ono najbolje ne može da po-deli s nekim. Nije bilo nikoga sa kim bi mogla da priča, da sa njim razmenjuje ideje kada radi na nekoj komplikovanoj pljački, nikoga ko bi mogao da razume uzbuđenje, nalet adrenalina koji je dolazio od spuštanja kanapom niz zgradu ili pri nadmudrivanju sa komplikovanim alarmom. Niko iz kruga njenih prijatelja ne bi osetio oštru koncentraciju koja dolazi od smišljanja u trenu kada službenik obezbeđenja promeni svoju šemu. Nije bilo nikoga da sa njim proslavi, da sa njim podeli taj oštri, zanosni vrhunac koji dolazi od držanja bogatstva u rukama i saznanja da si uspeo. Umesto toga, tu su bili usamljeni obroci u beskrajnim hotelskim sobama.

Videla je u tome ironiju, čak i humor. Ne može baš da izjavi za vreme ručka, dok njeno društvo govori o najnovijim hobijima ili ljubavnicima, da je provela predivan vikend u Londonu kradući safir velik kao jaje crvendaća.

To je kao da je Klark Kent, rekla je jednom Selesti. Adrijana je pretpostavljala da je uporni reporter osećao podosta nezadovoljstva zarobljen iza ramova naočara i blagih manira.

220

Nora Roberts

Premalo sna, zaključila je Adrijana. Kada počne da se poredi sa likovima iz stripa, došlo je vreme da se malo pribere. Možda je usamljena, ali je uspešna.

U svakom slučaju, vreme je da se obuče. Pitala se da li je Medlin ustala, ili da li je iko primetio isečeni prozor. Adrijana je pažljivo vratila isečeni deo kako bi sprečila promaju. Ako Lusila ne bude brisala prašinu sa simsa, moglo bi da prođe nezapaženo danima.

U svakom slučaju, to nije važno. Rouz Sparou je ovoga jutra imala posla, a princeza Adrijana mora da stigne na avion u šest popodne.

Kada je Adrijana, sa crvenom perikom, kožnom mini suknjom i ružičastim čarapama izašla iz Rica, Filip je ušao. Prošli su kroz dupla vrata rame uz rame. Filip je čak promrmrljao izvinjenje što ju je blago očešao kada je Adrijana zinu-la od čuda. Da ju je pogledao, stvarno pogledao, nikada to ne bi uspešno izvela. Prigušivši kikut, uspela je da kaže „Nema frke, daso“, nepogrešivim koknijem.

Vratar je frknuo od neodobravanja. Bez sumnje, smatrao ju je zaposlenom devojkom koja je provela večer zabavljajući nekog bogatog poslovnog čoveka bez imalo ukusa. Zadovoljna sobom, Adrijana je uvijala kukovima dok je hodala ka stanici podzemne železnice. Sešće u metro do Vest Enda, gde se čovek po imenu Fredi bavi diskretnim prometom najvrelijeg kamenja.

U dva sata se vratila u svoj apartman sa debelim sve-žnjevim novčanica od po dvadeset funti. Fredi je bio velikodušan, što je Adrijani govorilo da verovatno već ima klijenta kog privlače safiri. Ostalo je još samo da deponuje novac na svoj račun u švajcarskoj banci i da njeni londonski advokati naprave anonimnu donaciju Fondu za udovice i siročad.

SLATKA OSVETA

221

Umanjeno za moj procenat, pomislila je Adrijana dok je Rouzinu periku bacala u kofer. Deset hiljada funti deluje pošteno. Stajala je u donjem vešu, uklanjajući poslednje tragove Rouz sa svog lica, kada je zazvonilo zvonce. Pre nego što je odgovorila, zavezala je kaiš svoje kućne haljine.

„Filipe.“ Bila je zapanjena.

„Nadao sam se da ću te zateći.“ Zakoračio je kroz dovratka jer nije želeo da joj pruži priliku da mu zalupi vrata ispred lica. „Banuo sam nešto ranije, ali nisi bila tu.“

„Morala sam nešto da obavim. Da li nešto želiš?“

Zurio je u nju. Bilo je to jedno od najbesmislenijih pitanja koje žena može da postavi muškarcu kada je obučena samo u tanku svilenu haljinu boje slonovače. „Mislio sam da ćeš možda biti slobodna za ručak.“

„Oh. To je lepo od tebe, ali ja odlazim za nekoliko sati.“

„Vraćaš se u Njujork?“

„Nakratko. Predsedavam dobrotvornim balom i moram da se pobrinem za desetine sitnica.“

„Tako znači." Uopšte nije bila našminkana. Zbog toga je izgledala mlađe, ali ništa manje izazovno. „I onda?"

„Onda?"

„Rekla si nakratko."

„Imam rezervisano za Meksiko, Kozumel. Dobrotvorna modna revija za Božić." Zažalila je istog trenutka kada mu je to rekla. Nije volela nikome da govori o svojim planovima, „Filipe, žao mi je, ali zatekao si me usred pakovanja."

„Nastavi. Ne smeta ti da popijem piće?"

„Posluži se." Zaustavila je reci koje su htele da potu-
u> a onda se okrenula i otišla u spavaću sobu. Perika je bila sakrivena u torbi na dnu kofera. Novac je bio sigurno usu-

222

Nora Roberts

škan u velikoj torbi. Kada joj je brzi pogled naokolo pokazao da nema ničeg što bi moglo da je oda, nastavila je sa pakovanjem.

„Šteta što odlaziš tako brzo", rekao je Filip iz dovratka. „Nedostajće mi tvoje uzbuđenje."

„Oh?" Presavila je džemper brzim, stručnim pokretima koji su mu govorili da je navikla sama da radi takve stvari i da ih radi često.

„Možda nisi čula da se sinoć dogodila provala."

Uzela je drugi džemper ne trepnuvši. „Ne, stvarno? Gde?"

„Medlin Morej."

„Oh, bože." Propisno šokirana, Adrijana se okrenula. Naslanjao se na kvaku, držeći u ruci čašu u kojoj je verovatno bio viski. I posmatrao ju je malo preterano detaljno. „Jadna Medlin. Staje uzeto?"

„Njen privezak sa safirom", promrmlijao je. „Samo privezak."

„Samo?" Sručila se na krevet kao da su joj popustila kolena. „Pa, to je užasno. Kad samo pomislim da smo svi mi bili kod Fjumovih samo pre nekoliko dana. I ona ga je, takođe, nosila, zarne?"

„Da." Srknuo je ponovo. Dobra je, pomislio je. Prokleta dobra. „Nosila gaje."

„Mora da je očajna. Pitam se da li bi trebalo da je pozovem. Možda ne. Možda ne želi ni sa kim da razgovara."

„Lepo od tebe što brineš."

„Pa, moramo da se držimo zajedno u ovakvim prilikama. Sigurna sam da je bio osigaran, ali ženski nakit je nešto tako lično. Mislim da ću i ja popiti nešto, a onda možeš da mi kažeš šta znaš."

SLATKA OSVETA

223

Kada je prošla pored njega u dnevnu sobu, seo je na njeno mesto na krevetu. Nabrao je nos dok je pijuckao. Sobarica mora da ima užasan ukus za kolonjske vode, pomislio je kada je osetio tračak Rouzinog mirisa. Primetio je kožnu suknju koja je čekala da bude spakovana. Nije baš Adrijanin stil, pomislio je i upitao se zašto je ubeđen da ju je negde već video.

„Da li policija ima ikakav trag?", upitala je Adrijana kada se vratila sa čašom ledenog vermuta.

„Ne bih mogao da kažem. Očigledno, neko je ušao kroz prozor na drugom spratu i otvorio sef u glavnoj spavaćoj sobi. Izgleda da je Medlin bila na selu. Sasvim slučajno u istoj onoj kafani u kojoj smo mi sinoć večerali." „Šališ se. Čudno da je nismo videli." „Došla je kasnije. I to uzalud, moglo bi se reći. Izgleda da je lopov bio dovoljno pametan da je izmami iz kuće obećavši joj romantičnu ponoćnu večeru sa tajnim obožavaocem."

„E, sad znam da se šališ." Nasmešila se, a onda je pustila da joj se oči otrezne kada nije odgovorio.

„Kako je to užasno za nju." „I njen ego."

„I to." Blago je slegla ramenima. „Barem nije bila tamo kada je provalio. Mogla je da bude ubijena."

Filip je otpio viski. Niz grlo mu je kliznuo neosetno. Neosemo kao Senka. Nije mogao da se ne divi i jednom i drugom. „Mislim da nije tako."

Nije brinula zbog načina na koji je to rekao ili zbog načina na koji ju je gledao kada je to rekao. Adrijana je spustila čašu kako bi nastavila sa pakovanjem. „Da li si rekao da je uzeo samo jednu ogrlicu? Zar ne

misliš da je to čudno? Svakako je bilo dosta vrednih stvari u Medlininom sefu."

224

Nora Roberts

„Mora se pretpostaviti da mu je privezak bio jedina interesantna stvar."

„Ekscentrični lopov?" Nasmejala se i otišla do plakara. „Pa, strašno mi je žao Medlin, ali sam sigurna da će ga policija uhvatiti za nekoliko dana."

„Pre ili kasnije, u svakom slučaju." Ispio je viski. „Traže mladog čoveka sa bradom. Izgleda da je uspeo da uđe u stan uz pomoć priče o tamanjenju miševa. U Jardu misle da je pripremu obavio iznutra, verovatno se pozabavio alarmom tako da on ili njegov saučesnik mogu kasnije da uđu."

„Komplikovano." Adrijana je nagnula glavu u stranu. „Izgleda da znaš dosta o tome."

„Veze." Prebacivao je praznu čašu iz ruke u ruku. „Mora mu se odati priznanje." „Lopovu? Zašto?"

„Zbog veštine. Stila. Lukavstvo da odvuče Medlin iz Londona ukazuje na kreativnost. Zbog talenta. Divim se tome." Spustio je čašu u stranu. „Lepo si spavala noćas, Adrijana?"

Pogledala je preko ramena. Bilo je nečeg u pitanju -tačnije, nečeg stoje prikivalo. „Zar nije trebalo?"

Podigao je mini suknju i proučavao je mršteći se. „Ja nisam. Vrlo neobično, ali izašao sam u šetnju i završio ovde u blizini, u stvari. Mora da je bilo oko jedan, jedan i petnaest." Opet je osetila potrebu za vermutom. „Stvarno? Možda zbog previše šampanjca. Što se mene tiče, posle njega spavam kao da sam mrtva."

Potrazio je pogledom njene oči i zadržao pogled na njima. „Čudim se. Ovo nije tvoj uobičajeni stil, zar ne?"

Uzela je kožnu suknju od njega i stavila je u kofer. „Kapric. Lepo od tebe što si mi rekao vesti." „Samo deo usluge."

SLATKA OSVETA

225

„Mrzim da te požurujem, Filipe, ali zaista moram da se spremim. Moj avion poleće u šest." „Videću te ponovo." Podigla je obrvu pokretom koji je naučila od Seleste.

„Teško je to reći."

„Videću te ponovo", ponovio je ustajući. Znao je kako da se brzo i bez upozorenja pokrene. Imala je vremena da podigne bradu kada je njegova ruka kliznula iza njenog vrata. Ali nije imala vremena da se pripremi kada su se njegova usta spustila na njena.

Možda bi stvari bile drugačije. Bilo joj je potrebno da veruje da bi stvari bile drugačije. Da je imala makar trenutak da se pripremi, ne bi odgovorila. Ipak, ne bi znala da su mu usne tako tople ili tako spretno.

Prsti su mu se stegli na njenom potiljku. To bi bilo dovoljno da se otrgne. Umesto toga, ona se naslonila na njega. Bio je to samo nagoveštaj prihvatanja, ali više nego što je ikome drugom pružila.

Bio je to impuls, nešto neplanirano, bez sračunavanja posledica. Jednostavno je želeo da je okusi, da joj ostavi nešto svoje. Druge žene bi lako odgovorile ili bi se povukle odbijajući ga. Adrijana je samo stajala, kao da je zapanjena naj-osnovnijim kontaktom između muškarca i žene. Oklevanje, zbunjenost koju je osetio u njoj, oštro su bili u kontrastu sa vrelinom njenih usana. Usne su joj bile meke, glatke i otvorene, i slab, nevoljan jecaj strasti iskrao se kroz njih u njega. Bio je potresen time više nego ma kojim seksualnim iskustvom koje je doživeo.

Prebledela je i ponovo je video isti odsjaj straha u njenim očima kada se odmakla. Želja da je tada uzme, da se divlje valja sa njom preko odeće uredno spakovane na krevetu

226

Nora Roberts

bila je blokirana. Njene tajne su još uvek bile tajne, a njegova želja da ih otkrije bila je jača nego ikad.

„Želim da odeš."

„U redu." Da bi udovoljio sebi uzeo ju je za ruku. Blago je podrhtavala u njegovoj. Ovo nije gluma, pomislio je. Nije igra niti pretvaranje. „Ali nismo završili." Mada su joj prsti bili ukočeni, prineo ih je svojim usnama. „Ne, nismo završili. Mislim da to oboje znamo. Lepo putuj, Adrijana."

Sačekala je da ostane sama, a onda je sela. Nije želela da se ovako oseća, da ovako želi. Ni sada, ni

ikada.

„Adrijana, ne govoriš mi sve. Mogu to da osetim.“

„Sve o čemu?“ Adrijana je pogledom prelazila preko balske dvorane u Plazi. Orkestar se štimovao, cveće je bilo sveže i bogato. Osoblje je bilo postrojeno duž jednog zida, sveže ispeglanih uniformi, zabačenih ramena kao da su ma-rinci na finalnoj smotri starešine.

Za nekoliko trenutaka vrata će biti otvorena za društveni krem. Doći će da igraju, piju i da budu fotografisani. To je u redu što se tiče Adrijane. Hiljadu dolara po glavi koje su hladno platili za tu privilegiju preći će dug put za plaćanje novog pedijatrijskog krila koje je sponzorovala u bolnici na severu zemlje.

„Možda je trebalo da uzmem mlečike“, premišljala se. „Tako su svečane, a Božić je već za nekoliko nedelja.“

„Adrijana.“

Nestrpljenje u Selestinom glasu izazvalo je osmeh dok se okretala. „Da, draga?“

„Šta se, u stvari, dešavalo u Londonu?“

„Rekla sam ti.“ Klizila je oko stolova. Ne, bila je u pravu što se odlučila za lepe kate. Nijansa lavande se isticala

prema pastemozelenim stolnjacima. I, svečane ili ne, mlečike se mogu naći svuda u ovo doba godine.

„Šta si preskočila, Adi?“

„Selesta, stvarno, odvlačiš mi pažnju a nemam baš puno vremena.“

„Sve je savršeno, kao i uvek.“ Preuzevši stvar u svoje ruke, Selesta je uhvatila Adrijanu za ruku i odvušla je dalje od članova orkestra obučenih u smokinge. „Da li je nešto krenulo naopako?“ „Ne, ništa.“

„Razdražljiva si od kada si se vratila.“ „Zauzeta sam od kada sam se vratila“, uzvratila je Adrijana i ovlaš poljubila Selestu u obraz. „Znaš koliko mi je važna ova priredba.“

„Znam.“ Selesta je popustila i uhvatila je za šaku. „Niko to ne radi bolje od tebe, i zaklela bih se da niko ne brine više. Znaš, Adi, ako bi se koncentrisala na ovu vrstu posla, uložila u njega svu energiju i talenat koje ulažeš u ono drugo, ne bi bilo potrebe...“

„Ne večeras.“ Najlakši način da se završi razgovor bio je dati znak da se otvore vrata. „Draga, zavesa je podignuta.“ „Adi. Rekla bi mi da si u nevolji?“ „Prvo bih tebi rekla.“ Blistavo se osmehujući, Adrijana je izašla u susret gostima koji su poranili.

Nije bilo teško zadovoljiti ljude na zabavi. Zahtevalo se da je hrana prvoklasna, muzika glasna i da se vino neprekidno toči. Kako je veče odmicalo, Adrijana je plovila od stola do stola i od grupe do grupe. Vijugala je kroz svilu i taft i somot, „Sen Lorane“ i „Diore“ i „De la Rentase“.

Mada se nijednom nije dovoljno skrasila da bi jela, igrala je kada bi bila primorana i flertovala je i flertovala.

228

Nora Roberts

Primetila je Loren Sent Džon, jednu dragu ženu hotelskog magnata, koja je nosila novi komplet dijamanta i rubina. Adrijana je čekala svoju priliku. Kada je Loren krenula prema ženskom toaletu, Adrijana je pošla za njom.

U toaletu, dve glumice su se ispod glasa i žučno svađale. Zbog muškarca, shvatila je Adrijana dok je birala kabinu. Tipično. Imaju sreće što je Pipi poslao muškog reportera kome nisu dostupna ogovaranja u ženskom toaletu. Naravno, ako konobarica u sobi za odmor ima dobro pamćenje, može da zaradi dodatnih pedeset dolara prepričavajući tu priču. Adrijana je čula kako Lorin psuje u susednoj kabini i nagađala je da se muči da navuče uzanu suknju preko kukova. Kao na znak, Adrijana je otišla do lavaboja da sačeka. Kada joj se Loren pridružila, glumice su uz tresak izašle, jedna pa druga.

„Da li su se prepirale oko onoga oko koga mislim da su se prepirale?“, upitala je Loren dok je prala ruke.

„Tako zvuči.“

„On je seksepilno kopile. Da li misliš da će se razvesti od nje?“ Uzela je bocu sa mirisom, pomirisala ga, a onda ga obilno naprskala.

„Velike su šanse." Adrijana je otišla do osvetljenog toaletnog stočića i izvukla puder. „Pitanje je zašto se ona tako grčevito drži njega?"

„Zbog toga što je najbolji jebač u kraju... kako čujem." Loren je sela na jednu tapeciranu belu stoličicu da popravi ruž. „Imaćemo dosta prilike da vidimo njegov veliki - tale-nat - u njegovom najnovijem filmu. Ne bih se bunila protiv probne vožnje." Izvukla je srebrnu četku sa monogramima i popravila svoju ravno sečenu plavu kosu.

SLATKA OSVETA

229

„Žena može da upražnjava seks i bez ponižavanja." Adrijana je govorila sa nemarnom ubedenošću, mada je to bilo nešto u šta nikada nije bila sasvim sigurna.

„Naravno, ali sa nekima malo poniženja vredi." Loren se nagnula kako bi zavirila u svoje oči, zadovoljna što joj zatezanje lica neće biti potrebno još nekoliko godina. „Čije srce slamaš ove nedelje, draga?"

„Pravim pauzu." Adrijana je prstima razbarušila kosu oko lica pre nego što je uzela bočicu sa parfemom iz svoje tašne. „Loren, ta oglica je jednostavno predivna. Je li nova?" Već je znala kada je kupljena i za koliko. Bezmalobilo je završila računicu koliko će je još dugo Loren imati.

„Da." Okrenula se, desno pa levo, tako da je kamenje uhvatilo svetlo i zasvetlucalo. „Poklon od Čarlija za godišnjicu braka. Prva godišnjica, prošle nedelje."

„A kažu da neće potrajati", promrmljala je Adrijana i okrenula se da bi joj se divila. „Izuzetni su, zaista."

„Sedamdeset karata u dijamantima, pedeset i osam u rubinima. Burmanska."

„Naravno." Tako je radio Lorenin mozak. Adrijana ga je i prezirala i cenila.

„Ne računam naušnice." Loren je okrenula glavu kako bi bila sigurna da se one pokažu u najboljem svetlu. „Srećom, dovoljno sam visoka da ih nosim. Ništa neukusnije nego vi-deti neke od onih malih žena tako natovarenih draguljima da jedva mogu da se kreću naokolo. Što su starije, sve ga više go-rčaju - kako se ne bi primetilo koliko brada imaju. Sad, ti..." Loren je brzo prešla pogledom preko Adrijanine filigranske grace sa ubačenim dijamantima i safirima brušenim u obli-U v^e P*ramde koje se dodiruju osnovama. „Ti uvek tačno zr>aš šta da nosiš i kako to da nosiš. To je baš slatka ogrlica."

230

Nora Roberts

Adrijana se samo nasmejala. Da je kamenje bilo pravo, bez preterivanja bi vredelo sto hiljada dolara. Kako stvari stoje, lepo obojeno kamenje moglo se nabaviti za manje od jednog procenta te cene.

„Hvala." Adrijana je ustala i poravnala suknju. Bogata srebrna suknja je davala lep kontrast tesnom gor-njem delu bez rukava od kraljevski plavog somota. „Moram da izađem i pozabavim se svojom obavezom. Loren, moraćemo uskoro da ručamo zajedno i porazgovaramo o modnoj reviji." „Volela bih." Loren je pogledala u dolar koji je Adrijana ostavila za čistačicu. To će biti dovoljno za njih obe, za-ključila je, a onda bočicu sa mirisom smotala u torbu.

Čarls i Loren Sent Džon, razmišljala je Adrijana. Modna revija na kojoj će biti puno zvezda biće održana u njihovom novom hotelu u Kozumelu. Zar to nije zgodno? Tamo će biti svi koji nešto znače. Biće čak i zgodnije. Uvek je prednost da se krade u gužvi. Smešila se dok je razmišljala o Lo-reninom poklonu za godišnjicu. Moraće vrlo brzo da ugovori taj ručak.

„Da li je taj osmeh za mene?"

Kada se Adrijana našla uhvaćena u Filipovom naručju, osmeh ne samo da je nestao, već je zinula od čuda. Pre nego što je mogla da reaguje, on ju je ljubio, samo malo prejako i predugo za običan pozdrav. Onda se povukao, ali ju je čvrsto držao za ruke.

„Da li sam ti nedostajao?"

Ne "

„1\0.

„Srećom znam da obično lažeš." Prešao je pogledom preko njenih golih ramena, plavog kamenja na njenom vratu, a onda nazad preko njenog lica. „Divno izgledaš."

Morala je nešto da uradi i to brzo. Bilo je dovoljno loše što ih ljudi gledaju, ali je bilo još gore, mnogo gore, što joj sr-

SLATKA OSVETA

231

će ludo udara. „Filipe, žao mi je, ali ovo nije zabava otvorenog tipa. Sasvim sam sigurna da nisi kupio kartu.”

„Ali ja sam uljez koji nosi darove.” Izvukao je ček iz unutrašnjeg džepa večernjeg sakoa. „Za tvoje veoma vredne ciljeve, Adrijana.”

Bila je to dvostruka cena ulaznice. Čak i da ga je mrze-la što je uznemirio njenu rutinu, morala je da se divi njegovoj velikodušnosti. „Hvala ti.” Ubacila je presavijeni ček u svoju tašnu.

Bilo mu je drago što je pustila kosu, tako da je mogao da dozvoli prstima da se izgube u njoj. „Igraj sa mnom.”

Ne” .,

„Plašiš se da ponovo spustim ruke na tebe?”

Oči su joj se suzile dok je bes kuljao iz njih. Podsmeva joj se. To je nešto što ne prihvata ni od koga.

„Ponovo?” Ali njen glas nije bio leden koliko se nadala da će biti.

Ovoga puta se zaista nasmejao, glasno. „Adrijana, čarobna si. Da li znaš da nisam mogao da prestanem da mislim na tebe?”

„Očigledno je da nisi imao čime da popuniš vreme. Izvini, ali ja imam.”

„Adi.” Sa veteranskim instinktom za pravi trenutak, Selesta je dojedrila do nje. „Nisi me upoznala sa svojim prijateljem.”

„Filip Čemberlen”, rekla je kroz stisnute zube. „Selesta MajUs.”

„Gledao sam gospođicu Majkls bar desetak puta.” Filip je uzeo Selestinu ruku i poljubio je. „Godinama mi je slamala srce.”

„Šteta što to do sada nisam znala.” Brzo je prostudira-la i Filipa i situaciju. Ako postoji muškarac koji može da

232

Nora Roberts

onespokoji ženu, onda je to ovaj. „Da li ste Adi sreli u Londonu?”

„Da. Na nesreću, nije mogla da ostane.” Glatkim potezom je prebacio ruku preko Adrijaninog ramena i na njen potiljak. „Ona takode odbija i da igra sa mnom. Možda vi hoćete.”

„Naravno.” Uхватила je Filipa za ruku i poslala kratak i vragolast osmeh preko ramena. „Razbesneli ste je.” „Iskreno se nadam.”

Selesta je smestila ruku na njegovo rame. „Nju nije lako potresti.”

„Primitio sam. Draga vam je.” „Volim je najviše od svih. Zbog čega ću budno motriti na vas, gospodine Čemberlen.”

„Filip.” Okrenuo je Selestu tako da je mogao da gleda Adrijanu kako se nadnosi nad starom damom sasušenog lica. „Ona je fascinantna žena, i manje i više nego što pokazuje.” Selesta je čula zvuke zvona za upozorenje dok je studirala njegovo lice. „Veoma si pronicljiv. Stvar je u tome što je Adrijana veoma osetljiva, veoma ranjiva žena. Ako otkrijem da ju je neko povredio, biću veoma nesrećna. A ja uopšte nisam osetljiva, Filipe. Samo nemilosrdna.”

Nasmešio joj se. „Da li si ikada pomišljala da imaš vezu sa mlađim čovekom?”

Nasmejala se i primila to kao kompliment. „Ti si šar-mer. Pošto me zabavljaš, daću ti mali savet. Šarm ne prolazi kod Adi. Možda strpljenje.”

„Cenim to”, rekao je Filip. Gledao je kako je Adrijana podigla ruku ka grlu i otkrila da je golo. Video je njeno iznenađenje i zbunjenost, a onda čvrsto kontrolisani bes dok je gledala u njega. Uz osmeh joj je klimnuo glavom u znak pri-

će ludo udara. „Filipe, žao mi je, ali ovo nije zabava otvorenog tipa. Sasvim sam sigurna da nisi kupio kartu.”

„Ali ja sam uljez koji nosi darove.” Izvukao je ček iz unutrašnjeg džepa večernjeg sakoa. „Za tvoje veoma vredne

ciljeve, Adrijana.”

Bila je to dvostruka cena ulaznice. Čak i da ga je mrze-la što je uznemirio njenu rutinu, morala je da se

divi njegovoj velikodušnosti. „Hvala ti.“ Ubacila je presavijeni ček u svoju tašnu.

Bilo mu je drago što je pustila kosu, tako da je mogao da dozvoli prstima da se izgube u njoj. „Igraj sa mnom.“

„Ne.“

„Plašiš se da ponovo spustim ruke na tebe?“

Oči su joj se suzile dok je bes kuljao iz njih. Podsmeva joj se. To je nešto što ne prihvata ni od koga.

„Ponovo?“ Ali njen glas nije bio leden koliko se nadala da će biti.

Ovoga puta se zaista nasmejao, glasno. „Adrijana, čarobna si. Da li znaš da nisam mogao da prestanem da mislim na tebe?“

„Očigledno je da nisi imao čime da popuniš vreme. Izvini, ali ja imam.“

„Adi.“ Sa veteranskim instinktom za pravi trenutak, Selesta je dojedrila do nje. „Nisi me upoznala sa svojim prijateljem.“

„Filip Čemberlen“, rekla je kroz stisnute zube. „Selesta Majkls.“

„Gledao sam gospođicu Majkls bar desetak puta.“ Filip je uzeo Selestinu ruku i poljubio je. „Godinama nije slamala srce.“

„Šteta što to do sada nisam znala.“ Brzo je prostudira-la i Filipa i situaciju. Ako postoji muškarac koji može da

onespokoji ženu, onda je to ovaj. „Da li ste Adi sreli u Londonu?“

„Da. Na nesreću, nije mogla da ostane.“ Glatkim potezom je prebacio ruku preko Adrijaninog ramena i na njen potiljak. „Ona takođe odbija i da igra sa mnom. Možda vi hoćete.“

„Naravno.“ Uhvatila je Filipa za ruku i poslala kratak i vragolast osmeh preko ramena. „Razbesneli ste je.“ „Iskreno se nadam.“

Selesta je smestila ruku na njegovo rame. „Nju nije lako potresti.“

„Primetio sam. Draga vam je.“ „Volim je najviše od svih. Zbog čega ću budno motriti na vas, gospodine Čemberlen.“

„Filip.“ Okrenuo je Selestu tako da je mogao da gleda Adrijanu kako se nadnosi nad starom damom sasušenog lica. „Ona je fascinantna žena, i manje i više nego što pokazuje.“ Selesta je čula zvuke zvona za upozorenje dok je studirala njegovo lice. „Veoma si pronicljiv. Stvar je u tome što je Adrijana veoma osetljiva, veoma ranjiva žena. Ako otkrijem da ju je neko povredio, biću veoma nesrećna. A ja uopšte nisam osetljiva, Filipe. Samo nemilosrdna.“

Nasmešio joj se. „Da li si ikada pomišljala da imaš vezu sa mladim čovekom?“

Nasmejala se i primila to kao kompliment. „Ti si šar-mer. Pošto me zabavljaš, daću ti mali savet. Šarm ne prolazi kod Adi. Možda strpljenje.“

„Cenim to“, rekao je Filip. Gledao je kako je Adrijana podigla ruku ka grlu i otkrila da je golo. Video je njeno iznenađenje i zbunjenost, a onda čvrsto kontrolisani bes dok je gledala u njega. Uz osmeh joj je klimnuo glavom u znak pri-

SLATKA OSVETA

233

znanja. Njena ogrlica od lažnih dijamanta i safira bila je udobno smeštena u njegovom džepu.

Kopile. Bedno, ljigavo kopile. Ukrao je od nje. Pokupio je ogrlicu pravo sa njenog vrata, a da nije osetila ništa sem lupanja srca. Onda joj se podsmevao. Gledao je pravo u nju i cerio se.

Platiće zbog ovoga, pomislila je Adrijana dok je rukavice ubacivala u tašnu. I to će platiti večeras.

Znala je da je to nerazumno. Nije bilo vremena da hladne glave razmisli o planu. Sve što je znala bilo je da je uzeo nešto njeno, podsmevao joj se, izazvao je. Selesta je nevino prenela informaciju da je Filip odseo u Karlajlu. To je bilo sve što je Adrijani trebalo.

Imala je jedan sat da haljinu zameni radnom odećom. Odbacila je zamisao da podmiti noćnog

službenika. Osoblje u Karlajlu dobro je poznato po poštenju. Jednostavno će provaliti u njegovu sobu.

Adrijana je ušetala u predvorje. Za stolom je bio samo jedan službenik, muškarac, i to mlad.

Blagosiljajući svoju sreću, Adrijana je posrnula ka njemu.

„Molim vas“, počela je, izabравši drhtavi francuski naglasak. „Dvoje ljudi napolju. Pokušali su da...“ Sa šakom na glavi drhtala je i ljuljala se. „Moram da pozovem taksi, blesavo sam pomislila da mogu da hodam. Vode, s'ti vous plait. M°gu li da dobijem vode?“

Već je obilazio sto kako bi je odveo do stolice. „Da li ste povređeni?“

Okrenula je lice prema njemu i postarala se da joj oči budu vlažne i bespomoćne. „Ne, samo sam uplašena. Pokušali su da me uvuku u auto, i nije bilo nikoga, nikoga da...“

234

Nora Roberts

„U redu je. Sada ste na sigurnom.“

Tako je mlad, pomislila je Adrijana naslanjajući se na njega. I bilo je lako igrati na njegovo saučešće.

„Hvala vam. Tako ste ljubazni, tako ste dobri. Da li biste mi, molim vas, pozvali taksi. Ali prvo vodu, ili možda malo konjaka.“

„Naravno. Samo pokušajte da se opustite. Trebaće mi samo minut.“

A minut je bio sve što joj je potrebno. Čim se izgubio iz vida, poskočila je, prošla ispod šanka i došla do kompjutera. Bio je na dvadesetom spratu, videla je uz mrgodan osmeh. Samozadovoljno spava, bila je sigurna, očekujući njen sledeći potez. Sumnjala je da očekuje jedan ovako brz.

Kada se službenik vratio sa čašicom konjaka, bila je ispružena na stolici, zatvorenih očiju i sa rukom na srcu.

„Tako ljubazno od vas.“ Postarala se da joj se ruka stalno pomalo trese dok je pila. „Moram da odem kući.“ Obrisala je suzu sa trepavica. „Osećam se mnogo bolje iza svojih vrata.“

„Da li da zovem policiju?“

„Ne“, rekla je hrabro se osmehujući. „Nisam ih videla. Bio je mrak. Hvala bogu da sam uspela da se otrgnem i po-begnem ovamo.“ Nakon što mu je vratila čašicu, uspela je da ustane. „Nikada neću zaboraviti koliko ste bili ljubazni.“

„Nije to ništa.“ Zadovoljan, pušio se od muškog ponosa.

„Meni je bilo sve.“ Adrijana se naslonila na njega dok su izlazili. Taksisti koji je već platila da je čeka pola bloka dalje kliznuo je na ivičnjak. „Merci bien.“ Adrijana ga je poljubila u obraz pre nego što je ušla. Istog trenutka kada su bili van vidika, uspravila se u sedištu. „Istresite me na narednom čošku.“

„Hoćete li da vas ponovo čekam?“

„Ne.“ Dala mu je dvadeseticu. „Hvala.“

„U svako doba, damo.“

Petnaest minuta kasnije Adrijana je stajala ispred Filipovih vrata. Ulazak do servisnog lifta bio je rutinski. Sada se samo postavljalo pitanje brave i sigurnosnog lanca. Krivila je svoju nestrpljivost i narav zbog količine vremena koja joj je bila potrebna.

Apartman je bio tih. Zbog toga što nije navukao draperije u dnevnoj sobi, bilo je dovoljno svetla da je vodi. Trebalo joj je manje od pet minuta da zaključa kako tu nije ostavio ništa od vrednosti.

Spavaća soba je bila mračna. Odlučila se za baterijsku lampu veličine olovke i držala je snop zraka dalje od kreveta, mada bi uživala u tome da mu osvetli lice i namrtvo ga isprepada. Biće dovoljno zadovoljstva u tome što će vratiti svoju ogrlicu i uzeti dijamantsku dugmad za manžetne koju je nosio te večeri.

Adrijana je započela tiho i detaljno pretraživanje sobe. Bila bi prokleta šteta da je sve to stavio u hotelski sef. Nekako je ipak verovala da to nije uradio. Mora da je bilo kasno, skoro tri sata, kada je došao. Velika je verovatnoća da pati od džet laka. Kako je ona to zamišljala, verovatno je ušao, spustio sve u fioku, a onda ubauljao u krevet.

Ispod njegovih uredno složenih košulja iz Turnbula, otkrila je da je bila u pravu. Svetio se prelamalo na njenoj ogrlici. Pored nje je bila muška kutija za nakit sa ugraviranim aligatorom. Unutra je ležalo mnogo više od dijamantske dugmadi za manžetne. Našla je i drugu dugmad za košulju od teškog zlata, iglu za kravatu sa izuzetno finim topazom i druge nabrane stvari za muško ukrašavanje, sve ukusno i skupo.

Oduševljena, Adrijana je ubacila ogrlicu i kutiju u torbu. Pomislila je kako će biti šteta što ujutru neće moći da mu vidi lice. Onda se okrenula i sudarila se sa njim.

Nora Roberts

Imala je tek toliko vremena da brzo udahne pre nego što ju je bacio preko ramena. Još dok je pokušavala da ga šut-ne osetila je kako se okreće kroz vazduh. Ovoga puta dah joj je bio isteran od udarca na madrac. Adrijana je mogla samo da psuje dok joj je pričvršćivao ruke sa obe strane i širio svoje telo preko njenog.

„Dobro jutro, draga“, rekao je, a onda pritisnuo usne na njene. Osetio je kako se njene ruke napinju ispod njegovih, kako joj se telo izvija i gura čak i kada su joj usne omekšale, zažarile se i otvorile. Uzbuđen zbog dodira, poljubio ju je dublje nego što je nameravao.

Odmakao se, jednom rukom joj uhvatio zglobove i krenuo da uključi svetlo. Istog trenutka kada je sinulo, zaključio je da mu se dopada kako ona izgleda u njegovom krevetu.

Bila je veoma svesna svog položaja. Njena greška, pomislila je Adrijana sa gađenjem, boreći se sa besom i ogorčenjem. Skoro deset godina je krala najbolje stvari, i krala je hladne glave i služeći se logikom. Sada je zbog bezvredne ogrlice i ponosa bila uhvaćena. Jedini izbor je bio da se otvoreno suoči sa tim.

„Pusti me.“

„Nema šanse.“ Držeći joj ruke iznad glave, slobodnom rukom je sklonio kosu sa njenog obraza. „Moraš da priznaš da je ovo bio pametan način da te namamim u krevet.“

„Došla sam zbog svoje ogrlice, ne da odem u krevet s tobom.“

„Možeš da uradiš obe stvari.“ Nasmejao se. Stisak mu je popustio jer je bio nepripremljen za njenu iznenadno nasilnu borbu. Narednih trideset sekundi bile su vreli i tihi pokušaji za nadmoć. Bila je gipka, i prokleta mnogo snažnija nego

SLATKA OSVETA

237

što je izgledala. Filip je to otkrio kada ga je propisno udarila u solarni pleksus. Ovoga puta joj je prikovao ruke između njihovih tela i držao svoje lice na centimetar od njenog. „U redu, pričaćemo o ovome kasnije.“

To više nije ni najmanje bila princeza Adrijana koja je gledala gore u njega, već žena za koju je pretpostavljao da je skrivena ispod nje, strastvena, eksplozivna... i angažovana. „Namestio si mi, ti kopile.“

„Kriv sam po oba osnova. Iznenaden sam što si toliko rizikovala da bi vratila ogrlicu. Vredi samo nekoliko stotina funti. Sentimentalna vrednost, Adi?“

Zadihano dišući, pribrala je misli. Ili ima izvanredno oko ili juvelirsku lupu. „Zašto si je uzeo?“

„Iz radoznalosti. Zašto princeza Adrijana nosi obojeno staklo?“

„Ima pametnijih stvari na koje trošim novac.“ Grudi su mu bile gole. Mogla je da oseti svaki udar srca pod svojim prstima. „Ako me pustiš, uzeću je natrag i moći ćemo da zaboravimo da se ovo desilo. Neću te prijaviti policiji.“

„Napravi neku bolju ponudu.“

Povratio joj se vazduh, a nadala se, i kontrola. „Sta želiš?“

Na te reći njegove obrve su se podigle, i on je dugo i polako ispitivao njeno lice. „Preskočiću to“, odlučio je. „Suviše je lako.“

„Neću da se izvinjavam što sam provalila u tvoju sobi da bih uzela nešto što je moje.“

„Sta je sa mojom kutijicom za dragulje?“ „To je bila osveta.“ U njenim očima se pojavio brz i intenzivan blesak strasti. „Veoma verujem u osvetu.“ „Pošteno. Da li si za piće?“

238

Nora Roberts

„Da.“

Ponovo joj se nasmešio. „Onda mi obećaj da ćeš ostati tu gde jesi.“ Mogao je skoro da vidi kako joj se misli premo-tavaju i uobličavaju. „Možeš da pobegneš, Adrijana, i pošto sam jedva obučen da bih te

jurio, pobeći ćeš. Danas. Ali uvek postoji sutra."

„Obećavam", složila se. „Dobro bi mi došlo piće." Ustao je i dao joj priliku da sklizne s kreveta i sedne u fotelju. Grudi su mu bile gole, a bokserice su mu stajale opasno nisko na kukovima. Adrijana se primirila i skinula rukavice dok je slušala zvuk tečnosti kako udara o staklo. „Odgovara skoč?"

„Da." Uzela je čašu, a onda mirno otpila dok je on se-dao na ivicu kreveta.

„Nadam se objašnjenju." „Onda ćeš biti razočaran. Ne dugujem ga." „Podstakla si moju radoznalost."

Posegao je pored kreveta za kutijom cigareta. „Znaš, prestao sam sa pušenjem dok te nisam sreo."

„Zao mi je." Nasmešila se. „Sve u svemu, to je samo pitanje snažne volje."

„Oh, imam je." Njegov pogled je ovlaš prešao niz njeno telo, a onda nagore. „Koristim je za nešto drugo. Moje pitanje sada je, zašto žena poput tebe krade?" „Nije krađa uzeti nešto što ti pripada."

„Privezak Medlin Morej ti nije pripadao." Da joj kontrola nije bila tako dobra zagrcnula bi se od skoča.

„Kakve veze imaju te dve stvari?"

Zamišljeno je duvao dim dok ju je posmatrao. Nije amater, pomislio je, i daleko je od početnika. „Oh, ti si ih uzela, Adi. Ili znaš ko jeste. Da li ti nešto znači ime Rouz Sparou?"

Nastavila je da pijucka, mada su joj se dlanovi oznojili. „Da li bi trebalo?"

„Bila je to suknja", zamišljeno je rekao Filip. „Trebalo mi je dosta da to povezem. Ti mi skrećeš pažnju.

Ali kada sam posetio zajedničkog prijatelja, Fredija, pomenuo je Rouz i opisao je. I ja sam se setio te male, plave kožne suknje koju si pakovala. One koja se ne uklapa u tvoj stil."

„Ako ćeš samo besciljno da pričaš, zaista moram da idem. Nisam uopšte spavala." „Sedi."

Ne bi poslušala, ali ju je oštar prizvuk njegovog glasa upozorio da bi bilo manje komplikovano da poslušaju. „Ako te ispravno razumem, nekako si utuvio u glavu da sam ja povezana sa kradom kod Medlin." Spustila je skoč u stranu i naredila ramenima da se opuste. „Mogu samo da te pitam, zašto bih to uradila? Novac mi ne treba." „To nije pitanje potrebe, već motiva." Puls u njenom grlu neugodno je tukao. Nije obraćala pažnju na to i postojano ga je gledala u oči. „Šta si ti, čovek iz Skotlandjarda?"

Otresao je cigaretu smejući se. „Ne baš. Čula si za izreku da treba biti lopov da bi se uhvatio lopov?"

Kada joj je svanulo, svanulo je glasno i jasno. Čula je priče o legendarnom lopovu znanom samo kao F.Č. Navodno je bio šarmantan, nemilosrdan i majstor za upade kroz prozore. Specijalnost su mu bili dragulji. Neki su govorili da je ukrao Velingfordov dijamant, kamen od sedamdeset pet karata najfinijeg kvaliteta. Onda se povukao. Adrijana je uvek zamišljala starijeg muškarca, lukavog veterana. Ponovo je dohvatila skoč.

Bilo je ironično što je napokon u društvu nekog sličnog njoj, i to najboljeg, pa ipak ne može slobodno da govori o poslu.

240

Nora Roberts

„Da li je to tvoj način da mi kažeš da si lopov?" „Bio sam."

„Fascinantno. Onda pretpostavljam da si ti mogao da uzmeš Medlinin privezak."

„Mogao bih pre nekoliko godina. Stvar je u tome što si umešana u to, Adi, i želim da znam zašto."

Ustala je, vrteći dva centimetra skoča koliko je preostalo u njenoj čaši. „Filipe, ako sam zbog nekog sumanutog razloga imala udela u tome, to ne bi trebalo da te se tiče."

„Tvoja titula ne znači ništa ovde, među nama, niti socijalna dobročinstva. Reci meni, ili ćeš reći mojim pretpostavljenima."

„Koji su?"

„Radim za Interpol." Gledao je kako je podigla skoč do usana i ispraznila ga. „Povezali su nekoliko pljački tokom skoro deset godina i pripisali ih jednom čoveku, jednom čoveku koji veoma dobro izvrdava. Safiri Morejeve su samo poslednja stavka na veoma dugoj listi."

„Interesantno. Ali kakve to ima veze sa mnom?" „Možemo da ugovorimo sastanak. Mogao bih da sklopim nagodbu da ne budeš povezana sa tim."

„Veoma galantno", rekla je, sklanjajući čašu u stranu. „Ili bi bilo da si u pravu." Mada je znala koliko je blizu ivice, još uvek se samouvereno osmehivala. „Da li možeš da zamisliš kako bi se moji prijatelji zabavljali kada bih im rekla da sam optužena jer sam se spetljala sa lopovom? Mogla bih ne-deljama

da budem pozivana na večere da ispričam svima." „Prokletstvo, zar ne vidiš da pokušavam da ti pomognem?" Brzo je ustao, stavio ruke na njena ramena i pretresao je. „Nema potrebe da se pretvaraš preda mnom. Ovde nema nikoga, nema potrebe za pretvaranjem. Video sam te ispred

SLATKA OSVETA

241

tvog hotela u noći kada se desila pljačka, svu u crnom, kako se iskradaš kroz ulaz za osoblje. Znam za tvoje učešće u prodaji ukradenog dragog kamenja. Umešana si u ovo, Adi. Pobogu, bavio sam se istim poslom. Znam kako se to radi." „Nemaš ništa čvrsto sa čim bi se pojavio kod svojih pretpostavljenih."

„Još uvek ne. To je samo pitanje vremena. Niko ne zna bolje od mene kako strahovito rizik narasta posle nekoliko godina. Ako si u neprilici, ako si morala da prodaš nekoliko sitnica da bi sačuvala obraz, nemam razloga da te uznemirim objavljujući to. Pričaj mi, Adi. Želim da ti pomognem."

To je bilo besmisleno, ali zvučao je kao da to zaista misli. Deo nje koji je godinama potiskivala želeo je da mu veru-

je. „Zašto?"

„Ne budi idiot", promrmljao je i prineo svoje usne njenima.

Njen početni otpor zamro je sa jecajem. Strast koju je okusila nije bila ništa manje silovita od strasti koju je osećala. Njegove šake su bile u njenoj kosi, grube, posesivne, dok je povlačila glavu nazad da se malo oslobodi. Po prvi put je dopustila da joj ruke lutaju, traže, zadrže se na muškom te-lu. Potreba je započela kao toplina u njenom stomaku, onda prerasla u vrelinu, zatim u žudnju i potom u vatru. Znao je da je ludilo što je želi ovako, da zaboravi na prioritete i utopi se u njoj. Ali ona je bila sva u mekoći i snazi, u drhtajima i zahtevima. Miris koji se širio sa kože njenog vrata doveo je do toga da mu se zavrti u glavi dok su se prevrtali po krevetu.

Zaboravio je na prefinjenost i stil u eksploziji želje. Ma ko ona bila, ma kakve tajne imala, sada ju je želeo više nego što je želeo ikada pre. Strasno je želeo dijamante zbog

242

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

243

njihove unutrašnje vatre, rubine zbog arogantnog plamena, safire zbog bleska plave vreline. U Adrijani je pronašao sve one kvalitete koje je ranije nalazio samo u draguljima koje je krao.

Bila je mala, hitra. Njena kosa se uvijala oko njega dok su se okretali po krevetu, obuhvatajući ga mirisom i tekstutom. Ukus skoča je opijajuće lebdeo na njenom jeziku. U njenom odgovoru je bilo očajanja koje gaje, sloj po sloj, ostavljalo bez kontrole.

Kada je uvukao ruku pod njen džemper da pronađe dojku, punu i meku, osetio je kako joj srce tutnji pod njegovim dlanom.

Nikada nije bilo ovako. Godinu za godinom, iznova i iznova, ubeđivala je sebe da to nikada ne može biti ovako. Ne njoj. Po prvi put želela je potpuno, kao žena. Da koristi i bude korišćena. Dok joj je telo odgovaralo, boreći se ka zadovoljstvu, izvijajući se ka olakšanju, osetila je ubod straha.

Mogla je da vidi majčino lice, mokro od suza. I mogla je da čuje, prigušeno njenim dečijim šakama, sladostrasno stenjanje svog oca.

„Ne!" Reč se otepile iz nje dok je gurala Filipa od sebe. „Ne diraj me. Nemoj."

Refleksno je zgrabio njene ručne zglobove dok se uvijala dalje od njega. „Pobogu, Adrijana." Bes ga je naterao da je povuče na sebe, a gorke optužbe su mu bile na jeziku. Zamrle su pre nego što je mogao da ih izgovori. Suze koje su podrhtavale u njenim očima bile su stvarne, kao i užas iza njih. „U redu, smiri se." Ublažio je stisak, boreći se da mu glas ostane tih. Bila je vratoloman tobogan na kome nije bio siguran da želi da se vozi. „Prestani", naredio je kada je nastavila da se bori sa njim. „Neću te povrediti."

„Samo me pusti da odem." Njeno grlo je bilo tako stegnuto da ju je bolelo čak i od šaputanja. „Skloni ruke sa mene."

Bes je ponovo rastao i morao je da se savlada. „Ne napadam žene", rekao je glatko. „Izvinjavam se

ako sam te pogrešno shvatio, ali oboje znamo da nisam."

„Već sam ti rekla da nisam došla ovde da spavam sa tobom." Istrgla je jednu šaku, a onda i drugu.

„Ako očekuješ da padnem na leđa samo zato što želiš da se zabaviš, razoča-raćeš se."

Polako se odmakao od nje. To je bio pokazatelj njegove kontrole. „Neko te je namučio."

„Činjenica je da jednostavno nisam zainteresovana." Pre nego što je mogao ponovo da je dodirne, odgurnula se sa kreveta i dograbila torbu.

„Činjenica je da si jednostavno uplašena." I on je ustao sa kreveta. Nije znao sve do mnogo kasnije da će čaršavi mirisati na nju i da će ga ona opsedati čele noći. „Pitam se da li od mene ili od same sebe." Njene ruke nisu bile mirne kada je podigla kaiš torbe na rame. „Ego muškarca je neprekidna fascinacija. Zbogom, Filipe.«

„Još jedno pitanje, Adrijana." Bila je kod vrata, ali je zastala i nagnula glavu. „Ovde smo sami i sve što kažeš osta-ce među nama. Želeo bih istinu bar jednom, sebe radi. Lično. Da li si u sve ovo upetljana zbog nekog muškarca?"

Trebalo je da ne obraća pažnju na to. Trebalo je da mu se najhladnije osmehne i odšeta ne odgovorivši na njegovo pitanje. Pitaće se desetak puta zašto nije tako uradila. „Da." Videla je svog oca kako krupnim koracima ide niz široke, suncem obasjane dvorane i ne obazire se na majčine suze i njene tihe krike. „Da, zbog muškarca."

244

Nora Roberts

Razočaranje je bilo duboko i skoro isto toliko zrelo koliko i njegov gnev. „Da li ti pretili? Ucenjuje te?"

„To je ukupno tri pitanja." Našla je snage da se nasme-ši. „Ali, reći ću ti ovo, stoje čela istina. Ono što sam uradila, uradila sam voljno." Setila se, posegla u torbu i izvukla kutiju sa draguljima. Impulsivno mu je bacila. „Čast među lopovima, Filipe. Makar za danas."

POGLAVLJE 15

„Draga, zar ovo nije predivno?" Loren Sent Džon je zakrenula oko ivice bazena da poljubi Adrijanin obraz. Po-starala se da je snimatelj snimi iz najboljeg ugla i iskoristila je Adrijanino telo da prikrije tri kilograma koje je dobila od Dana zahvalnosti. „Sve ide tako dobro, zar ne?"

Adrijana je podigla svoju ledenu margaritu. „Tačno prema planu." Tu je bilo stotinu ljudi, samo sa pozivnicama, koji su se muvali po zaravni pored bazena. Unutar balske dvorane bilo još pedeset onih koji su rashladne uređaje voleli više nego ve-trić sa mora. Dozvolila je sebi jedan brzi, željni pogled na plažu pre nego što je uzvratila osmeh Loreni. „Loren, hotel je predi-van, i sigurna sam da će ova modna revija biti veoma uspešna." „Već jeste. Pa, sami novinari zlata vrede. Naravno, ov-de su ljudi iz Pipla. Posvetiće nam tri strane. Imamo dobru fotografiju na naslovnoj strani. Naravno, ti znaš da sam prošle nedelje učestvovala u emisiji Dobro jutro, Amerika." „Izgledaš divno."

„Lepo od tebe." Loren se okrenula ka snimateljima. „Draga, da li si sigurna da nećeš šampanjac? Margaritu služimo uglavnom zbog atmosfere."

Pomislila je da Lorenina odeća u stilu meksičkih seljaka, a vredna pet hiljada dolara, podjednako doprinosi atmosferi. „Ništa joj ne fali."

Prešla je pogledom po gomili. Bili su tu deseci ljudi koje poznaje, i deseci onih koje je prepoznala. Bogati, moćni i slavni. Novinari su kružili, beležeći na fotografijama svaki par dizajniranih naočara za sunce. Gošće su navukle svoju najbolju odeću za letovanje, od oskudnih bikinija sa prekrasnim ogrtačima do talasastih svilenih sukanja. Nijedna svoje dragulje nije ostavila kod kuće. Bleskali su dijamanti, zlato je blistalo na tropskom suncu. Na dva dana malo ostrvo Kon-zumel postalo je lopovski raj. Da je htela da dođe do premije, Adrijana je mogla da se kreće među njima i kida kamenje. Nije baš kao branje divljeg cveća na livadi, pomislila je. Ali je blizu, dovoljno blizu kada je neko prihvaćen za člana njihovog veoma ekskluzivnog kluba. Interpol bez sumnje ima agente na ostrvu. Ali nije primetila Filipa. Hvala bogu. „Čula sam da je odeća izvrsna." Igrajući svoju ulogu, Adrijana je nagnula glavu i nasmešila se fotografu.

„Nije trebalo ništa da čuješ. Odeća je bolje čuvana od krunskih dragulja. Stoje veća tajna, veće je iščekivanje. „Sta misliš o ideji da se pista postavi pravo preko bazena?" „Izvrsno."

„Sačekaj dok vidiš finale." Nagnula se bliže, šapućući. „Manekenke za kupaće kostime će skočiti u

vodu."

„Ne mogu da dočekam."

„Htela sam da napunim bazen šampanjcem, ali Čarli nije hteo ni da čuje za to. Mada sam dobila fontanu sa šampanjcem u balskoj dvorani. Moraćeš kasnije da isprobaš pi-njatu. Čudan običaj. Ti", okrenula se konobaru. Šarmantan osmeh se poravnao u tvrdi liniju. „Trebalo bi da služiš pića, a ne samo da šetaš sa njima." Loren se okrenula i raširila osmeh preko lica. „Gde sam ono stala? Oh, pinjata. Kada smo Čarli i ja došli ovde prošle godine, otišli smo na fijestu. Sva

SLATKA OSVETA

247

derišta sa lepljivim prstima su udarala palicom po magarcu napravljenom od papirne kaše. Kada se slomi..."

„Znam tu igru, Loren."

„Oh, dobro onda. Mislila sam da prilagodim običaj da bude više prema našim ukusima. Dala sam da mi dizajniraju ovog predivnog papagaja. Napunjen je šarmanmim sitnicama od lažnih dragulja. Trebalo bi da bude odličan prilog za emisiju Zabava večeras."

Adrijana je morala da se ugrize za usnu na pomisao kako se prisutni istaknuti svet otima da skupi staklene tričarije i niske. „Zvuči kao dobra zabava."

„Zbog toga smo ovde. Odlučna sam u tome da svi zapamte ovu dobrotvornu akciju. Mogu da preporučim bife, mada sam sa osobljem imala samo neprilike." Veselo je mah-nula grupi na drugoj strani bazena. „Ali, naravno, oni su Meksikanci."

Adrijana je polako otpila gutljaj i primirila se. „Mi smo u Meksiku."

„Da, pa, ne mogu da razumem zašto se ne potrude više da nauče jezik. Uvek mumljaju među sobom. I lenji su. Nemaš pojma koliko ih je teško naterati u red. Ali rade za male pare. Molim te da mi daš do znanja ako budeš imala ikakvih problema sa poslugom. Kristi, draga, izgledaš nebeski." Frk-nula je dok je prolazila dugonoga plavuša. „Šta da ti kažem o njoj", dodala je Loren.

„Sigurna sam da trenutno imaš mnogo toga na pameti." I, ako ne pobegnem od tebe, zaključila je Adrijana, poče-ću da vrištim.

»Oh, nemaš pojma. Uopšte nemaš pojma. Toliko ti zavidim na mirnom životu. Ipak, sigurna sam da će ovo biti na]vece i najspektakularnije otvaranje hotela ove godine."

248

Nora Roberts

Potpuno svesna da Loren ni slučajno nije razumela njeno potajno podbadaње, Adrijana se skoro zasmejala.

„Nadam se da nisam napravila grešku što sam ovo isplanirala kao popodnevi, a ne večernji događaj. Popodneva su tako... neobavezna."

„Ostrvski život je neobavezan." „Mmmm." Loren je gledala kako prolazi mladi, seksi filmski glumac, koji je na sebi imao samo kupaće gaćice i ulje za sunčanje. „Moglo bi da se kaže nešto o neobaveznoj odeći. Čula sam da je neverovatno izdržljiv." „Kako je Čarli?"

„Šta?" Loren nije skidala pogled sa mladog pastuva. „Dobro, baš dobro. Priznajem, nervozna sam poput mačke. Tako je važno da ovaj događaj sve obori s nogu."

„Ostvariće to. Uspećeš da prikupiš hiljade dolara za obolele od leukemije."

„Hmm? Oh, i to." Loren je slegla jednim golim ramenom. „Ali prirodno je da ljudi nisu ovde da misle o nekoj zloćudnoj bolesti. Suiviše je depresivno. Važna stvar je biti ovde. Da li sam ti rekla da je vojvotkinja od Jorka poslala lično izvinjenje?" „Ne."

„Šteta što nije mogla da dođe, ali imamo tebe iz kraljevske porodice." Pržno je stegla Adrijanu za ruku.

„Oh, vidim Elizabet. Moram da joj se javim. Uživaj, draga."

„Hoću", promrmljala je Adrijana. „I više nego što misliš."

Ljudi poput Sent Džonsovih se ne menjaju. Adrijana je odšetala iza puzavice da bi sedela na suncu i uživala u muzici. Odmaralište kao što je El Grande sigurno donosi posla meksičkoj ekonomiji koja je u nevolji, baš kao što će i modna

SLATKA OSVETA

revija krcata zvezdama doprineti dobrotvornim fondovima. Za Loren i ostale poput nje, te dobiti su sporedne. Ili su, još gore, odskočna daska za njihove ambicije.

Sent Džonsove prvenstveno interesuju Sent Džonsovi -novac, položaj u društvu, slava. Adrijana je pijuckala piće i gledala Loren kako obleće oko ljudi.

Dobiće puno publiciteta, u to nema sumnje. I više nego što se nadala. Adrijana je zamišljala kako će krađa Loreni-nog nakita od dijamanta i rubina biti sjajno štivo za novine.

„Da li izigravaš Gretu Garbo ili bi ti prijalo društvo?”

„Mardžori!” Preplavljena istinskim zadovoljstvom, Adrijana je skočila na noge. Čerka glumca Majkla Adamsa koji je u Holivudu bio takav drug prema njoj i Febi, Mardžori je postala njena prijateljica nakon što su raskinule sa svetom filma. „Nisam imala pojma da dolaziš.”

„Impuls.” Vitka plavuša kalifornijskog stila uzvratila je Adrijani zagrljaj.

„Da li je Majki došao sa tobom? Nisam ga videla preko godinu dana.”

„Žao mi je. Tata nije mogao da dođe. Od svih mogućih mesta, otišao je na snimanje u Ontario.”

Pogledala je naokolo i nasmejala se. „Moram priznati da bih uvek pre odabrala palme.”

„Nikada ne miruje, zar ne? Reci mu da ga volim kada ga vidiš.”

„Prekosutra. Idem na sever da sa njim provedem Božić.” Mardžori je zbacila kosu dok je sedala na stolicu. „Voćni sok”, rekla je konobaru koji je prolazio. „Dupli.” Ispustila je dug uzdah. „Dobar zoološki vrt, zar ne?”

„Ne počinji.” Ali i Adrijana se nasmešila. „Pa, šta te je dovelo ovde? Nikada nisi patila za visokom modom.”

250

Nora Roberts

„Želja za tropima - i Kitom Diksonom.” „KitDikson?”

„Znam da je glumac.” Mardžori je podigla ruku. „Zbog toga sam odugovlačila, ali...” „Je li ozbiljno?”

Okrenula je šaku da pokaže ovalno izbrušeni dijamant. „Moglo bi se reci.”

„Verena si.” Kada je Mardžori stavila prst na usta, Adrijana je podigla obrvu, ali je spustila glas. „Tajna? Da li Majki zna?”

„Zna i odobrava. Njih dvojica se tako lepo slažu da sam im ja jedva potrebna. Čudno je to.”

„Čudno što se dobro slažu?”

„Čudno je jer sam provela veći deo svog života tražeći prijatelje i ljubavnike koje tata ne bi odobrio.”

Adrijana se ponovo zavalila. „Mora da je bilo iscrpljujuće.”

„Bilo je. Sa Kitom je to bila najlakša stvar koju sam ikada uradila.”

„Pa čemu onda tajna?”

„Da izvesno vreme izbegnem trač rubrike. U svakom slučaju, ostaće tajna još samo nekoliko dana. Venčaćemo se za Božić. Volela bih da dođeš ako možeš. Ali znam šta osećaš prema odmorima. Možeš li danas da večeraš sa nama, u selu?”

„Volela bih. Mora da te on čini srećnom”, dodala je. „Izgledaš divno, Mardžori.”

„Bolje mi je.” Izvukla je cigaretu iz džepa svoje lanene suknje. Sada su bile jedini porok koji još uvek dopušta sebi. „Ponekad se osvrnem i ne mogu da verujem šta sam sve radila tati, šta sam radila sebi. Ovih dana sam teška pedeset četiri kilograma.”

SLATKA OSVETA

251

„Drago mi je.”

„Sačuvala sam svoju sliku, jednu od fotografija iz novina kada sam izašla iz bolnice pre tri godine. Četrdeset kilograma. Izgledala sam kao zli duh.” Prekrstila je duge, lepo oblikovane noge. „To me podseća da sam srećna što sam ostala živa.”

„Znam da se Majki ponosi tobom. Poslednji put kada sam ga videla pričao je samo o tebi.”

„Ne bih uspela bez njegove podrške - kada mi je konačno došlo u glavu da mi on nije neprijatelj.” Uzela je čašu sa sokom i dala konobara novčanicu od pet dolara. „I ti si pomogla. Derišta drage holivudske generacije.” Kucnula je čašu o Adrijaninu. „Dolazila si u bolnicu da me posetiš, govorila mi čak i kada

nisam želela da slušam, pričala mi kako je bilo teško gledati tvoju majku kako se gubi. Adi, nikada nisam mogla da ti kažem, da ti zaista kažem koliko mi je to značilo."

„Ne moraš. Majki je bio jedan od malobrojnih kojima je bilo stalo do moje majke. Nije uspeo da joj pomogne, ali je pokušao."

„Uvek sam mislila da je bio pomalo zaljubljen u nju. U vas obe. Zaista sam te mrzela kada smo bile deca." Mardžori se zasmejala i istresla cigaretu. „Tata je imao običaj da sve vreme priča o tebi, kako si uzoran đak, kako si dobro odgojena i ljubazna."

„Odvratno", dodala je Adrijana i naterala Mardžori da se ponovo zasmije.

„Tako sam ja udisala, pušila, gutala ma koju drogu do koje sam mogla da dođem, udala se za gmizavca za kog sam znala da će me maltretirati, pravila predstavu od sebe na javnim mestima kad god sam mogla. Uopšteno, radila sam sve da ocu zagorčam život - i to me je skoro ubilo. Anoreksija je bila poslednja stvar."

252

Nora Roberts

„Poslednja je ključna reč."

„Da." Mardžori se osmehnula istim brzim, samopre-zrivim osmehom koji je proslavio njenog oca.

„Dobro, dosta sa tim. Da li si znala da je Alteja ovde?"

„Alteja Grej? Ne."

„Da, stvarno. Dobro..." Mardžori je osmotrila gomilu, a onda uspela da je uoči. „Tamo."

Adrijana je namerno iskosila naočare za sunce pre nego što je pogledala. Glumica je zaista bila prisutna, i nosila je tesnu bluzu sa bretelama i drečavoružičastu mini suknju.

„Ta odeća bi bila prikladnija za njenu ćerku tinejdžerku, da je ima."

„Alteja je oduvek volela da pokazuje svoj talenat", rekla je Adrijana.

„Njena poslednja dva filma su katastrofa - mislim nuklearna."

„Čula sam." To je nije interesovalo. Osvetila se Alteji pre nekoliko godina. Izuzetno lep komplet od opala sa dijamantima brušenim u obliku pravougaonika pretvoren je u prilog za fond penzionisanih glumaca.

„Pre nekoliko meseci je išla na liposukciju butina."

„Mjau." Ali nije mogla izbeći da pažljivije pogleda Al-tejine noge.

„Adi, odrekla sam se pića i droge i pastuva, dopusti mi da nešto zadržim. Oh, čula sam još jedan trač iz Holivuda - o bivšem agentu tvoje majke. Lariju Kertisu."

Adrijanin osmeh se zamrzao.

„Izgleda da su glasine o tome da voli devojčice bile tačne. Uhvaćen je prošle nedelje kako obavlja audiciju sa novom klijentkinjom. Od petnaest godina."

SLATKA OSVETA

253

Bučkalo joj je u stomaku od muke. Pažljivo je odložila piće u stranu. Čula je svoj bezizražajan i dalek glas. „Rekla si da je uhvaćen?"

„Uhvatio ga je na delu devojčicin otac. Đubre je iz toga izašlo sa slomljenom vilicom. Šteta što mu neko nije vezao jaja na koja je tako ponosan oko vrata, ali ne deluje da će to više raditi. Hej." Veoma zabrinuta, Mardžori je sela. „Bela si kaokreč."

Neće da se seća. Adrijana je progutala, boreći se sa čvorom u stomaku. „Previše sunca."

„Hajdemo u hlad pre nego što počne događanje. Možeš li da ustaneš? Mrzim da se služim ofucanim frazama, ali izgledaš kao da si videla duha."

„Dobro mi je, stvarno." Moraće tako da bude. Lari Kertis je prošlost. Kao i sve ostalo. Ustala je i otišla sa Mardžori do stolica ispod jarkocrvenog zastora. „Ne bih ovo propustila nizašta na svetu."

„Obećava da će biti dobar šou."

I bio je. Gledala je Loren kako se penje na podijum zatrpan tropskim cvećem. Sutra će uslediti predstava u njenoj režiji.

Adrijanin apartman u El Grandeu bio je u pastelnim bojama, sa prozorima koji su se prostirali celom širinom sobe i otvarali se prema balkonu zasutom cvećem. Imao je potpuno snabdeven hladnjak i bar,

kupatilo svo u ogledalima i sa dzakuzijem, i sef koji se zaključava. Imao je svojih prednosti, ali je ona više volela apartman koji je uzela u El Preziden-teu pod imenom Lara O'Koner.

Sa izvesnim žaljenjem, Adrijana je penzionisala Rouz Sparou.

U drugom apartmanu, Adrijana je držala svoje potrep-

. Nekoliko sati posle modne revije sedela je za malim stolom pored prozora, grickajući kivi dok je studirala planove El Grandea. Još uvek nije bila sigurna koji od dva metoda ulaska da upotrebi. Perfekcionista, radila je na detaljima oba pristupa. Telefon pored nje je zazvonio. „Hola. Si." Adrijana se zavalila u stolicu. Njen kontakt je bio uznemiren. Prema njenom iskustvu, kuriri pokušavaju da zvuče najnepokolebani-je kada su nervozni. „Biću tamo, baš kao što smo se dogovorili. Ako mi ne veruješ, amigo, sada je vreme da se povučeš. Uvek postoji drugi kupac." Čekala je, pijuckajući iz čaše „pe-rije" koji se sve više grejao. „Znaš njegovu reputaciju. Kad Senka sklopi posao, on i isporuči. Ti ne bi voleo da mu kažem da sumnjaš u njegove sposobnosti da obavi transakciju? Tako sam i mislila. Manana."

Vratila je slušalicu na mesto, ustala i protegla leđa i vrat. Nervi. Uznemirena, zatvorila je oči, vrteći glavom sa jedne na drugu stranu. Nije mogla da se seti da je godinama bila ovako nervozna.

Ovaj posao je rutinski - skoro suviše jednostavan. Pa ipak...

Filip, pomislila je. Dobacio joj je felš koji nije baš najbolje uštopovala. Brinulo ju je to što on nije na ostrvu. Razbe-snelobijedajeste.

On ne može ništa da dokaže, uveravala je sebe dok je otvarala vrata balkona. I uskoro, vrlo skoro, ona će završiti ono što je sebi zacrtala.

Sunce je visilo na zapadnom nebu, briljantno zlatno preko vode. Za nekoliko sati izaći će mesec, hladan i beo.

Sunce i Mesec. Adrijana je naslonila dlanove na ogradu i nagnula se preko nje. Simboli dana i noći, kontinuiteta, večnosti. Mama, uskoro ću je uzeti, nemo se zaklinjala. Kada to uradim, možda ćemo obe imati malo mira.

SLATKA OSVETA

255

Vetrić je talasao preko njenog lica, toplih prstiju, milujući. Topli, cvetni miris uzdizao se svuda okolo i nije mu se moglo pobeći. Mogla je da čuje talase kako udaraju u pesak, a onda se povlače. Preko toga se čuo smeh ljudi i povici dok hodaju plažom ili rone između grebena.

Usamljenost. Adrijana je čvrsto stegla oči ali nije mogla to da suzbije. Sezona - mogla je za to da okrivi sezonu godišnjih odmora i uspomene koje to donosi. Mogla je za to da okrivi i Mardžori i zavidi joj što se tako drži za život nakon toliko godina posrtanja. Ali u pitanju je bilo nešto više, mnogo više od toga. Ona nije žena koja samo stoji sama na balkonu. Bez obzira koliko je ljudi poznavala ili koliko je bila zauzeta, svuda je bila sama.

Niko je ne poznaje. Čak ni Selesta nije u potpunosti razumela njene borbe i pitanja koja su jurila unutar nje. Bila je princeza iz zemlje koja više nije bila njena. Bila je posetilac u zemlji koja joj je ostala strana. Bila je žena koja se plaši da to bude. Lopov koji želi pravdu.

Upravo sada, sa kasnim popodnevnim vetrićem na licu i mirisom mora i cveća koje ju je okruživalo, želela je nekoga na koga može da se osloni.

Okrenula se i ušla u sobu. Ona možda nema nikoga, ali ima nešto. Osvetu.

POGLAVLJE 16

Posao ovog jutra nije bio u planu. Adrijana je želela da se prži na tropskom suncu, roni duž grebena u vodi čistoj poput dijamanta. Želela je da spava ispod palme i misli što je moguće manje.

Bilo je Badnje večće. Neki od gostiju su se već vratili kući - u Čikago, Los Anđeles, Pariz, Njujork, London. Većina je ostala u El Grandeu da proslavi praznike uz pinjakoladu umesto toplog rum punča, radije pod palmama nego pod borovima.

Adrijana nikada nije praznike provodila u Njujorku. Nije mogla da podnese pogled na sneg kroz prozore Mejsija ili Saksa. Božić je bio doživljaj u Njujorku, koji ju je uzbuđivao dok je bila dete.

Još uvek je mogla da se seti svog prvog pogleda na elegantne viktorijanske lutke koje su se okretale i izvijale u izlogu robne kuće Lord & Tejlor dok je oštar vetar probijao kroz njen kaput sa kragnom od

krzna i dok se miris toplog kestenja širio oko nje. U Njujorku bi bilo zvončića koji zvone na svakom uglu, muzike koja svira u svakoj radnji. Kartije bi bio natkriven blistavim lukom. Duž Pete avenije more ljudi bi bilo tako gusto da biste mogli da budete uhvaćeni u struju i odneti nekoliko blokova dalje.

SLATKA OSVETA

257

Zanosno. Nije postojalo nijedno mesto na svetu koje je veselije od Njujorka u vreme Božića. A za Adrijanu, nije bilo depresivnijeg mesta.

Božić je zabranjen u Džakiru, čak i javne proslave za turiste i radnike sa Zapada. Nije moglo da bude ukrasa, čestitki, čak ni grančica jelke. Niti malih staklenih kugli sa sne-gom koji igra unutra. To je zakonom zabranjeno.

Bilo je uspomena na Božić, nekih veselih, nekih tužnih. Znala je da mora da se suoči sa njima, ali ne u Njujorku gde je ukasila svoju poslednju jelku, očajnički pokušavajući da uvuče svoju majku u slavlje. U Njujorku se odigralo da je umotala svoje poslednje vesele pakete, kutije koje Feba nikada nije otvorila. U Njujorku se pre pet godina desilo da je majku pronašla mrtvu na podu kupatila u satima pred zoru božićnjeg jutra. Tog poslednjeg Božića, kada su ona i Feba i Selesti sede-le zajedno pijuckajući punč od jaja i slušale božićne pesmice na radiju. A njena majka otišla rano u krevet.

Adrijana nikada nije saznala otkuda Febi skoč ili svetlo-plave pilule. Odakle god da su došle, uradile su svoj posao.

Tako je za Božić bežala, mada je znala da je to linija manjeg otpora. Monte Karlo, Aruba, Maui - ma gde gde je bilo toplo. Ponekad je radila dok je bežala, nekada ništa nije radila. Na ovom putu uradiće obe stvari i sutra ujuru kada zazvone božićna zvona, završiće posao.

Nije odlučila da dan provede daleko od odmarališta Sent Džonsovih zato što je bila nervozna. Samo je želela da bude sama, anonimna. Posle dva dana bilo joj je dosta kok-tel-zabava i prijateljskog ćaskanja pored bazena. Izabrala je plažu koja se graničila sa El Prezidenteom, ne kao princeza Adrijana ili Lara O'Koner, već kao Adrijana Spring.

260 _____ Nora Roberts _____

uglu i rađaju bebu za bebom. Volim svog sina, ali sam isto tako zadovoljna što imam samo njega." „Gdejeon?"

„Sa ocem. Džoni je fanatik za ronjenje isto koliko i Džej Ti. On je isto tako pravi Amerikanac. Bejzbol, pića, arkadne igrice. Ponekad se osvrnem i pitam se kakav bi bio moj život da nafta nije dovela Džej Tija u Džakir... i mene njemu." Stresla se dok je duvala mirišljavi dim koji je Adrijanu podsetio na popodneva u haremu i na zvuk bubnjeva. „Ali se ne osvrćem često." „Drago mi je zbog tebe. Kada smo bile deca ugledala sam se na tebe. Uvek si bila tako uravnotežena, lepo se ponašala, bila lepa. Mislila sam da je to zato što si nekoliko godina starija, i da ću i ja biti takva kada te pristignem."

„Stvari su za tebe bile mnogo teže. Želela si da udovoljiš ocu, ali si uvek bila odana majci. Sada shvatam koliko mora da se osećala jadnom kada je kralj uzeo drugu ženu." „To je bio početak kraja za nju." Ogorčenje se vratilo. Popila je gutljaj da to spere. „Da li ikada odeš tamo?"

„Idem jednom godišnje da vidim majku. Prokrijumča-rim joj video-kasete i crveni svileni donji veš. To se nije pro-menilo", rekla je odgovarajući na Adrijanino neizgovoreno pitanje. „Kada odem, ja sam prava, poslušna ćerka, sa vezanom kosom i velom preko lica. Nosim abaju, sedim u haremu i pijem zeleni čaj. Čudno, dok sam tarno to mi ne deluje neobično, deluje ispravno." „Kako?"

„Teško je to objasniti. Kada odem u Džakir, kada stavim veo, počinjem da mislim kao žene u Džakiru, da se osećam kao žena iz Džakira. Ono što deluje ispravno, čak prirodno, u Americi postaje potpuno strano. Kada odlazim, skidam veo i sa njim sva ta osećanja, zajedno sa ograničenjima."

SLATKA OSVETA

261

„Ne razumem. To je kao da si dvostruka ličnost."

„Zar nismo? Zbog načina na koji smo odgajane i načina na koji živimo. Zar nikada nisi otišla tamo?"

„Ne. Ali razmišljam o tome,"

„Mi nećemo ići ove godine. Džej Ti je veoma uznemiren zbog nevolja u Persijskom zalivu. Džakir je uspešno izbegavao sukobe, ali to neće potrajati."

„Abdu zna kako da izabere bitke, kao i svoje prijate-lje.“

Duja je podigla obrvu. Čak i posle svih ovih godina nikada ne bi nazvala kralja njegovim imenom. „Džej Ti je nedavno rekao to isto.“ Osećajući da je na nesigurnom terenu, Duja je zaobišla tu temu. „Znaš li da se tvoj otac razveo od Rise? Nije mogla da rađa.“

„Čula sam.“ Osetila je primesu sažaljenja prema po-slednjoj ženi svog oca.

„Uzeo je drugu, pre nekoliko meseci.“

„Tako brzo?“ Adrijana je ponovo otpila, veći gutljaj. „Nisam znala. Leiha mu je dala sedmoro zdrave dece.“

„Od kojih su pet devojčice.“ Duja je ponovo slegla ramenima. Izgledalo je da Adrijani ne smeta razgovor o njenoj polubračići i polusestrama. „Dve najstarije su već udate.“ „Da, znam. Dobijam vesti.“

„Kralj se mudro pogađao za svaku, i poslao jednu u Iran, a drugu u Irak. Sledeća ima samo četrnaest godina. Priča se da će je poslati u Egipat ili možda Saudijsku Arabiju.“ „Pokazuje više privrženosti prema svojim konjima nego prema ćerkama.“

„U Džakiru, konji su korisniji.“ Duja je dala znak za naredno piće.

jj

262

Nora Roberts

Sa svog prozora pet stepenika iznad, Filip* je imao izvrstan pogled na bazen, bašte i r^me- Posmatrao je Adrijanu od kada je izašla iz vode. Dvogled«^0111 je m°gao da vidi kako se zaostale kapi vode presijavaju/1 na njen°j koži.

Mogao je samo da nagađa <P ženi k° Ja Je ^ sa njom. Nije kontakt, bio je potpuno siguran u ta Bil° F previše iznenađenja, a onda i zadovoljstva na Adrijaninom Hcu kada su se srele.

Možda stara prijateljica ili rođaka. Adrijana nije došla na obalu da se sretne sa njom. Osim ako Je rilip pogrešno protumačio, došla je da bude sa J^a' kao što je jednom ili dvaput ranije uradila kada ju je prat101Z El Grandea.

Mislio je da je šteta što će Borati da propusti proslavu tokom ovih nekoliko dana. Ali jč sveukupno bilo pametnije da se ostane u senci.

Lagano je oduvao dim i satkao da se Spenser javi.

„Ovde Spenser.“

„Zdravo, kapetane.“

„U redu, Čemberlene, šta &> do đavola,dešava?“

„Dobio si izveštaj koji sam dao kontaktuti Njujorku?“

„I debelo mnogo mi govor1-

„Za ove stvari je potrebno vreme.“ Posmatrao je kako vlažna Adrijanina kosa pada ntf niena leđa- »Cesto mnogo više nego što bismo voleli.“

„Nije mi potrebno filozoffanJe' potrebne Su mi informacije.“

„Naravno.“ Podižući dvo£led> BjnP gajeusmerio na Adrijanino lice. Smejala se. Nije V>[[° ničeg hladnog ni odsutnog u načinu kako su se njene us*16 sada izvijale. Nevoljno je skrenuo dvogled ka ženi koja je bila sa njom. Rođaka, zaključio je sada. Malo starija, veoma aPerikanizovanći. Primetio je sjaj dijamantskog prstena na njer10] mci-1 udata.

„Pa?“ Nestrpljenje u Spenserovom glasu bilo je jasno kao i zvuk povlačenja dima iz lule.

„Nema mnogo šta da se doda mom ranijem izvešta-ju.“ Radi svog ličnog zadovoljstva, ponovo je dvogled vratio na Adrijanu. Ima neverovatnu kožu - poput boje zlata na starim slikama. Suludo je, ali Filip će preduzeti nekoliko koraka da spase tu kožu. „Ako je naš čovek bio u Njujorku, opet se izmigoljio. Jedini trag koji sam izvukao ukazuje na Pariz. Možda biste voleli da svoje ljude tamo stavite u pripravnost.“ Žao mi je, stari, dodao je nemo, ali mi je potrebno neko vreme.

„Zašto Pariz?“

„Grofica Tegari. Provodi tamo praznike sa ćerkom. Draga starica je izabrala nekoliko veoma vrednih komada iz kolekcije vojvotkinje od Vindzora. Da sam još u poslu, smatrao bih da su veoma privlačni.“

„Je li to najbolje što možeš?“ „Trenutno.“

„Gde si ti, do đavola, i kada ćeš da se vratiš?“ „Ne radim tokom praznika, Stjuarte. Očekuj me posle

Nove godine. Pozdravi porodicu", rekao je preko prvog napada protesta. „Srećan Božić." Da, ima izvanrednu kožu, ponovo je pomislio Filip. Svuda gde muškarac ima sreće da je vidi. Adrijana je izmenila svoje planove jer nije mogla da nađe elegantan način da odbije poziv svoje rođake za večeru na jahti. Deo nje se radovao toj večeri, prilici da sedi i posma-tra, da vidi da li mešavina kultura i tradicija zaista može da funkcioniše. To će istovremeno biti neoborivo jak alibi, naravno ukoliko se alibi bude ikada tražio.

264

Nora Roberts
SLATKA OSVETA

265

Adrijana se presvukla u sobi El Prezidentea. Bila je to mala predostrožnost, ali je zaključila da je to neophodno. Sada sve zavisi od vremenskog rasporeda. Pogled na sat uverio ju je da će Sent Džonsovi biti zauzeti u sali Fijesta, zabavljajući novinare ranim koktelima. To joj daje više od sata pre nego što Loren očekuje od nje da se vrati u predsednički apartman kako bi se presvukla za svečanu božićnu večeru.

Adrijana će se pojaviti kasno, posle večere sa rođakom. Ako Loren izabere da te večeri nosi rubine, to može dovesti do interesantnog preokreta.

Bila je to kratka vožnja na sever, i vazduh je postajao vlažan iako se zalazak sunca mogao očekivati tek za sat ili dva. Kada je Adrijana stala na parking El Grandea, nosila je prevelike naočare i šesir sa širokim obodom, kao i 'mju-mju', široku havajsku haljinu, koja ju je dobro prikrivala. Smatraće da je američka turistkinja sa sumnjivim ukusom.

Stavila je slamnatu torbu na rame i ušla na glavni ulaz. Ne gledajući ni desno ni levo, išla je ka liftu. Kada je ušla, zaustavila je kabinu između spratova, skinula 'mju-mju' i stavila je zajedno sa naočarima i šeširovom u torbu. Sve je to stavila u kesu za prljav veš koju je savila, pa je navukla gornji deo uniforme za sobarice koju je nosila sa sobom.

Trebalo joj je manje od trideset sekundi kada je kabina lifta nastavila da glatko klizi prema krajnjem spratu. Nosila je periku, crnu sa malo sedih i pokupljenu ispod mreže za kosu. Dodala je dug i tanak ožiljak niz obraz. Da su je videli i da je neko postavio pitanja, prisetili bi se sredovečne sobarice sa ožiljkom.

Caršavi su držani u plakaru na kraju svakog hodnika. Mogla je da otvori bravu ukosnicom ako bude potrebno. Umesto toga, izvukla je alatku iz podvezice koju je nosila oko butine. Kesu sa odećom je bacila u prazna kolica, a onda uzela pune ruke peškira. Odmicala je kolica od plakara kada je začula zvuk lifta.

Pognute glave, počela je polako da gura kolica hodnikom.

„Buenas tardes", promrmijala je kada je neki par prošao pored nje, mirišući na hlor i ulje za sunčanje. Tog jutra je doručkovala sa njima. Nisu se ni potrudili da uzvrate pozdrav, već su nastavili da se raspravljaju oko toga kuda da odu na skijanje sledeće nedelje.

Adrijana je pokucala na vrata predsedničkog apartmana, a onda povikala na iskvarenom engleskom.

„Sobarica. Cisti peškiri." Sačekala je, pažljivo izbrojavši do deset.

Koristeći istu alatku, Adrijana se pobrinula za bravu. Vredno je žaljenja, pomislila je, koliko prosečan čovek polaže vere u ključ. Možda će jednoga dana, nakon što se povuče, napisati seriju članaka na tu temu. Za sada je gurnula kolica za sobarice unutra i njima zaglavila vrata.

Ako nešto krene pogrešno, prepreka će joj pružiti nekoliko dragocenih trenutaka.

Raskošno, pomislila je dok je pogledom prelazila po apartmanu. Sent Džonsovi nisu štedeli pare na udobnost. Izabrali su tonove krem i boje breskve, upotpunjene sjajno-crnom, sa debelim tepisima i sofom za predah. Cveće je bilo sveže i pokazivalo Adrijani da je sobarica već pospremila, mada je Lorenina odeća bila pobacana preko fotelja i stolova.

Adrijani se više dopadao svetlonarandžasto i zlatno narnešteni El Prezidente. Neko bi trebalo da kaže Čarliju da judi ne dolaze na ostrvo samo da se odmire, već i da se ose-te kao da su malo ogrubeli.

266

Nora Roberts

Saznala je dovoljno o novom hotelu iz planova i dvodnevnom boravku. Ručak sa Loren u ruskoj sobi za čaj dodao je nekoliko detalja koji su nedostajali. Adrijana je platila ceh, računajući da bar toliko može da se potruži.

Iz predostrožnosti je brzo obišla sobe. Kupatilo je bilo isto kao njeno, kako su njene informacije i obećavale. Gomila vlažnih peškira na podu i zaostali miris parfema „norel“ govorili su joj da se Loren okupala pre susreta sa novinarima.

Kada se uverila da je sama, nepogrešivo je otišla do plakara u sobi za presvlačenje. Sef, ekstra ugodnost koju je Carli obezbedio u svim njegovim hotelima, bio je tamo.

Umesto na kombinaciju, radio je na ključ koji je gost trebalo da čuva u džepu ili novčaniku. Ne samo da nije bilo alarma, već ga je i odlučno dete sa odvijačem moglo otvoriti za manje od pola sata. Adrijana je podigla suknju i izvukla ključ iz malog džepa. Bio je to ključ iz njene sobe jedan sprat niže.

Ušao je, ali nije mogao da se okrene. Uzela je turpiju i počela da ga prilagođava. Trebalo je strpljenja. Mogla je da ga struže samo malo pomalo, i da stalno ponovo proba. Čučajući kao dete kad igra klikere, radila je sekund za sekundu, minut za minutom. Povremeno bi čula zvuk zatvaranja vrata ili lifta.

Sačekala bi, zadržavajući dah sve dok koraci ne bi prošli pored apartmana.

Kao i uvek, osetila je udar zadovoljstva kada je brava popustila. Spustila je ključ navrh sefa i izvukla kutiju sa draguljima. Biseri, veoma lepi, prave dužine za odlazak u operu. Vratila je kutiju, a onda uzela drugu. Ovde je bilo dijamantata, prilično malih, ali finih i ugrađenih u lančić. Pretpostavljala je da ih Loren smatra odgovarajućim za neobavezne prilike. Adrijana je i njih vratila na mesto, a onda pronašla komplet od dijamantata i rubina.

SLATKA OSVETA

267

Upotrebila je lupu i ispitala tri kamena u ogrlici. Burmanski, kao što je Loren i rekla, muško kamenje duboke boje, sa lepom satenskom teksturom i minimumom vlaknaste strukture i mrlja. Naglasci na dijamantima bili su izvrsni, prozirnost veoma velika, sa jedva primetnom primesom žute. Kamenje drugog kvaliteta, ali lepo brušeno. Spustila ih je u džep zajedno sa odgovarajućom narukvicom i minđuša-ma, vratila kutiju i onda zaključala sef. Pogled na sat pokazivao je da joj je ostalo dovoljno vremena da se vrati u svoj hotel i presvuče za večeru sa rođakom.

Tada je čula kako se ključ okreće u bravi.

„Prokletstvo, sklanjaj ovu stvar s puta.“

Psujući tiho, Adrijana je poskočila da odgovori. „Iz-vin'te, senjora. Čisti peškiri, par favor.“

„Daj mi onda jedan. Sranje.“ Loren je istrgla peškir sa gomile na kolicima i počela da trlja fleku veličine tanjira na svojoj suknji. „Nespretno kopile je prosulo rum punč svuda po meni.“

Adrijana se borila da obuzda smeh. Osećala je težinu rubina u svom džepu. „Senjom. Agua... ah, voda? Hladna voda?“

„Ovo je svila, ti idiote.“ Loren je podigla glavu i besno pogledala Adrijanu. Videla je samo sluškinju, staru i očigledno glupu. „Šta ti znaš o svili? Bože! Nema pristojnog hemij-skog čišćenja na ovom bezveznom ostrvu. Zašto Čarli nije gradio u Kankunu, ne znam.“ Suknju koju je kreirao De la Renta odmakla je od sebe. „Dve jebene hiljade dolara, a mogla bih da je bacim kroz prozor.“ Režeći, zlobno je povukla patent zatvarač. „Zar nemaš ništa da radiš? Plaćamo te na sat. Gubi se odavde i zarađuj svoje pezose.“

„Si, senjora Sent Džons. Gracias. Buenas tardes.“

268

Nora Roberts

„I govori engleski.“ Loren je izgurala Adrijanu kroz vrata, a onda ih zalupila.

Kao i Adrijana, i Filip se naoružao strpljenjem. Parkirao se na parkingu El Grandeja i zauzeo položaj odakle je mogao da posmatra ne samo džip, već i ulaz. Bilo je toplo. Znoj mu se na leđima kotrljao niz pamučnu košulju i lepio je za sedište. Nagnuo je iz flaše sa pepsijem i obećao sebi da neće zapaliti

drugu cigaretu dok Adrijana ne izađe. Držao se na odstojanju još neko vreme. Pre ili kasnije odvešće ga do čove-ka kome se Filip divio zbog veštine i kome je zavideo zbog Adrijanine odanosti. Mora da bude dobar, prokleta dobar, pomislio je Filip, ako misli da uzme nešto iz hotela usred bela dana. Pa ipak, Filip je već znao da je Senka više nego dobar. Pljačka Moreje-ve bila je poslednja na dugoj listi savršenih pljački.

Još uvek nije tačno odredio kakvu ulogu ima Adrijana. Da li je ona neko ko skreće pažnju? Informator? Na svom položaju bila bi savršena za dostavljanje unutrašnjih informacija. Ali zašto?

Smejala se kada je opet izašla. Tiho, na neku privatnu šalu. Otkriće zašto, obećao je sebi, i sve ostalo što o njoj treba znati. Za sada ju je pratio na odstojanju.

U El Prezidenteu je Filip čekao da ona ponovo izađe. Procenio je da će morati da požuri ukoliko želi da se na vreme pojavi na zabavi Sent Džonsovih u El Grandeu. Bez obzira da li će ona ići liftom ili ne, moći će da je vidi sa položaja u predvorju. Sunce je zalazilo kada je sišla mirnog izraza lica i pribrana, u lepršavoj haljini bez leđa. Nije krenula ka parkingu, već ka plaži. Iz daljine je gledao kako ide niz pristanište i ulazi u belu jahtu jednostavnih linija pod imenom Alamo.

SLATKA OSVETA

269

Pozdravila ju je žena sa kojom je ranije pila piće, kao i pročelavi čovek crvenog lica i vitki mladić.

Gledao je kako Adrijana pruža ruku mladiću, a onda se smeje i grli ga dok je sunce koje je zalazilo slalo koplja vatre u njenu kosu.

Ako je ovo poslovni sastanak, razmišljao je Filip, onda on ne razlikuje infracrveno svetlo od toplotnog senzora. Praveći nove izmene svog plana, otišao je do njene sobe.

Godinama već nije obijao brave. Kao vožnja bicikla ili vođenje ljubavi, to je nešto što se vraća - i kada se ponovo obavi, pruža izuzetno zadovoljstvo.

Uredna je, razmišljao je Filip prolazeći njenim apartmanom. Često je razmišljao o tome kako ona živi kada je sama. Nije bilo nemarno bačene odeće po stolicama, cipela ostavljenih nasred sobe. Bočice i tube na toaletnom stočiću bile su zatvorene i uredno poredane. Odeća je uredno visila u plakaru.

Izabrala je običnu i komotnu, pomislio je, što je prikladno za vrele dane i tople noći. U sobi se osećao njen miris.

Zatekavši se kako sanjari, trgao se i počeo da pretražuje.

Zašto drugi apartman, pitao se. Zašto pod lažnim imenom? Sada, kada se našao unutra, nije imao nameru da izađe dok ne dođe do odgovora.

Kutijica sa šminkom ga ne bi zainteresovala, ali je znao da Adrijana koristi samo nekoliko poteza senke za oči i ruz za usne. Tokom tri dana koliko je bila u Meksiku, potrudila se da doda još samo minimum za veče. Prema tome, zašto bi ženi koja je prilično sigurna u svoj dobar izgled i retko se trudi da ga poboljša, trebala torbica puna šminke?

Bilo je dovoljno masnih olovaka i pudera da zadovolji

°r brodvejske revije. Zainteresovan, otvorio je poklopac gornjeg sloja i ispod njega pronašao masu za oblikovanje, la-

270

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

271

žne trepavice i lepak. Izgleda da Adrijana voli da se igra pre-rušavanja. Ispod tog sloja pronašao je nakit Loren Sent Džons.

Dobar? Da li je mislio da je Senka dobar? Čovek je genije. Nekako, za nešto malo više vremena nego što je potrebno da se to ispriča, uspeo je da uđe u sobu Sent Džonsovih, pokupi kamenje i onda ga preda Adrijani, a da čak i ne pokaže lice.

Sakrila ih je u izdubljenoj kutiji koja je nekada sadržavala komplet senki za oči. Držeći ih sada, Filip je osetio stari izazov, onaj zov sirena dragog kamenja. Zbog njega su se vodili ratovi, gubili životi i slamala srca. Kopano je iz zemlje, vađeno iz stena, sečeno i polirano i prodavano da ukrašava vratove, zglobove, prste. Postoje kulture koje još uvek veru-ju da ono može da zaštiti od zlih duhova.

Razumeo je zašto dok su krvavocrveno kamenje i dijamanti sijali na njegovom dlanu i šaputali mu. Mogao je da ih ima, da ih stavi u džep i ode. Još uvek ima kontakte koji bi mogli da ga zamene za novac i omogućće mu da ode bogat i još uvek slobodan. Bilo bi to slatko, pre-divno slatko. A on je bio u iskušenju, ne toliko zbog novca, već zbog samog kamenja. Ležalo je toplo na njegovom dlanu, nekako ženstveno i izazovno.

Uzdahnuo je i vratio ga. Na nesreću, razvio je neku vrstu odanosti prema Spenseru. Ipak, odluku je doneo više zbog Adrijane. Čekaće da vidi šta će ona uraditi s njim, kao i to sa kim.

Zatvorio je kutijicu, a onda je vratio na mesto na vrhu plakara. Pošto je zaključio da je najbolje da odustane od večere, uzeo je jastuk iz dnevne sobe, ugurao ga u zadnji deo rezervnog plakara i namestio se za čekanje.

Dremnuo je, ali pošto je iz navike imao lak san, što je odlika lopova koliko i heroja, razbudio se kada je začuo da se njen ključ okreće u bravi. Stao je kako bi je posmatrao kroz tanke pukotine između vrata plakara.

Izgledala je opušteno. To je bilo još nešto što je počeo da posmatra, promene njenog raspoloženja. Svetlo koje je uključila padalo joj je na leđa dok je ulazila u spavaću sobu. Čuo je šuštanje haljine i zamišljao, mada je od toga imao više štete nego koristi, kako izgleda dok se izvlači iz nje. Vešalice su uz škripu klizile duž prečke u plakaru dok ju je kačila. Kada je prošla pored vrata između dve sobe koja je ostavila otvorena, nosila je kratku haljinu koja još nije bila zakopčana. Mogao je da vidi tanušnu liniju kože od početka njenih grudi i dole.

Brzo se kretala, nimalo kao žena koja se sprema da završi večer. Filip je proklinjao zid između njih dok je slušao zveckanje bočica na ploči toaletnog stola.

Bilo je dugih perioda tišine, a onda zvuk otvaranja i zatvaranja bočica, zvuk vode koja teče. Zatim je čuo zvuk njenih vrata koja se polako otvaraju, i brzi zvuk koji je sledio.

Čekao je, pet sekundi, deset, pre nego što je izašao iz plakara. Na stepeništu je morao je da se obuzda da ne požuri za njom. Kada je došao do kraja, pomislio je da ju je izgubio. Jedina žena koju je video bila je širokih ramena i kukova, sa kovrdžavom plavom kosom. Filip je nastavio da pogledom traži Adrijanu. Onda je naglo vratio pogled na plavušu. Sve je to bilo povezano sa načinom na koji se kretala, pomislio je i skoro se nasmešio dok ju je posmatrao kako prelazi parking.

To je Adrijana, mada je sumnjao da se zaputila na maskenbal.

Dok je vozio prema San Migelu držao se trista metara dalje od nje. Saobraćaj je bio razređen, sa ponekim taksijem

272

Nora Roberts

koji je saobraćao od grada do dela sa hotelima. Sa leve strane, more je bilo tamno i sjajno, šarena svetla na brodu za krstarenje širila su se preko neba poput dragulja. Uskoro će mesec doneti prvi dah Božića. Deca su već spavala, žudeći za jutrom. Turisti su produžavali zabave. Mada su prodavnice bile zatvorene, još uvek je bilo muzike iz barova i restorana.

Adrijana je parkirala preko puta trga. Njen posao bi trebalo da se brzo okonča. Zelela je da što pre to završi. Večeras, sedeći na jahti svoje rođake, posmatrajući Duju sa njenom porodicom dok su se prisećale uspomena iz Džakira, odlučila je da su joj rubini poslednji posao. Kada prebaci novac i prašina se smiri, biće na putu ka istoku, ka kući svog detinjstva. I ka Suncu i Mesecu.

Na trgu je u toku bio festival. Ukrasne papire i omote je tek trebalo pokupiti, zajedno sa nekoliko plastičnih igračkaka koje su se razletele iz pinjate i bile izgubljene prilikom praska. Grad je mirisao na vodu koja ga okružuje. Mesec je bio jasan i beo, zvezde su zadržale dovoljno sjaja u sebi da bi se prelivale crveno po ivicama. Palme su iznad nje šaputale na toplom, vlažnom vazduhu, tako tipičnom za ostrvo.

Prošla je bočnom uličicom, a muzika koja je odjekivala na trgu bila je prigušena. Još jedan zaokret i našla se kod tezgi gde su preko dana trgovci prodavali robu i pogađali se sa turistima. Ovde je bilo prilike za sjajnu kupovinu, ako neko ima dobro oko i dovitljiv je. Kada bi tezge proradile, bilo je tu kože prerađene u kaiševe, torbe i sandale. Kutijice za dranguli-je sa malim ručkama izrezbarenim u obliku ptice mogle su se kupiti za nekoliko hiljada pezosa, ili par šuškvavih američkih dolara. Crni koral po

kome je ostrvo bilo čuveno mogao se vi-deti u nebrojenim redovima izloženih kutija. Bilo je tu i kovanog srebra, morskih uva, pamučnih haljina ukrašenih vezom. vreme Božića. Barem za tunste. Adrijana je stala i čekala.

ve je vrste Jov* sa tojtoie „Prvo da vidim |™J^ vrata na jednom kioska Po-
sto hiljada, ali sam ga ubedu,
da te uverim da je
zadovoljstvo raditi sa tobom.

274

Nora Roberts

|

„Ja sam zadovoljan." Ubacio je lupu i torbicu u džep. Nož koji je izvukao zasjao je u tami. „ Uzeću novac nazad, senjorita." Pogledala je nož, a onda podigla pogled do njegovih očiju. „Je li to način kako tvoj zaštitnik posluje?"

„Tako ja poslujem. On dobije ogrlicu, ja dobijem novac a ti, lepa damo, priliku da ostaneš živa." „A ako ne želim da ti zadržiš novac?" „Onda gubiš život, a ja i dalje zadržavam novac." Zakoračio je napred, držeći nož između njih. „Bila bi šteta da umreš sama u tami na samo Badnje večer."

Možda je to bio jednostavno refleks, njen instinkt za preživljavanje. Ili su to bile njegove reci koje su prizvale nazad užas smrti njene majke. Ali kada je pošao da uzme torbicu, Adrijana je ignorisala nož i svom silinom ga udarila stopalom u prepone. Nož je uz zveket pao na tlo, samo nekoliko sekundi pre njega.

„Đubre jedno", promrmljala je pre nego što je šutnula nož daleko u tamu. „Sada je tvoj ponos mali koliko i tvoj mozak, i podjednako beskoristan."

„Dobro urađeno", rekao je Filip izlazeći iza nje. Podigao je ruku kada se Adrijana munjevito okrenula. U drugoj je držao kratkocevni pištolj kalibra .38. Sumnjao je da će mu zatrebati pošto je kurir trenutno povraćao po betonu. „Pod-seti me da nosim pancirni sorts u tvojoj blizini, draga. Pokupi sad svoju torbu i brišemo odavde." „Šta ti, do đavola, radiš ovde?" „Baš sam hteo da ti spasem život, ali si se sama za to pobrinula. Dragulji, Adi. Ja bih više voleo da ne provedem Božić u meksičkom zatvoru."

Istrgla mu je torbicu i prošla pored njega. „A ja bih više volela da odeš u pakao."

SLATKA OSVETA

275

Filip je zakočio pištolj pre nego što ga je vratio u džep. „Kako stvari idu, siguran sam da ćemo se na kraju sresti tamo. Lično, voleo bih da odložim taj trenutak." Predajući se na tren osećanjima, zgrabio ju je za ruku i naglo je okrenuo. „Jesi li skroz poludela da dođeš ovde sama i sklapaš posao sa takvim muškarcem?"

„Znam tačno šta radim i kako to radim. Možeš da pokušaš da me ovde i sada uhapsiš, ali ću od tebe napraviti budalu."

Razmišljao je na trenutak. Uprkos šminki, mogao je da ispod nje prepozna ženu koju zna. „ Verujem da bi mogla. Ići ćemo mojim kolima."

„Sama ću da vozim." „Ne izazivaj." „Kuda idemo?"

„Prvo se vraćamo u hotel da bi se otresla te smešne perike. Zbog nje izgledaš kao skitnica." „Puno ti hvala."

„Onda ćemo da vratimo ovo lepo kamenje tamo odakle je uzeto."

Bili su na pola puta preko trga kada je stala, istrgla se iz njegovog stiska i zagledala se u njega. „Sada si ti sišao s uma."

„PriČaćemo o tome. Ako je tebi svejedno, ja bih voleo da budem nekoliko kilometara dalje kada se tvoj prijatelj oporavi."
noć.

Kada ju je gurnuo ka kolima, sat na trgu je označio po-
POGLAVLJE 17

Vožnja nazad do El Prezidentea nije je primirila. Ako je moguće, Adrijana je bila samo još bešnja kada

je uz tresak ušla u sobu. Gubitak kontrole je bio retkost za ženu koja je bila naviknuta da obuzdava svaki znak istinskih osećanja. Ali, postojali su trenuci i ljudi koji su bili izuzeci.

„Filipe, proklet da si. Samo mi donosiš neprilike od kada sam te prvi put videla. Zabadaš nos naokolo, mešaš se, pratiš me.“ Strgla je periku i zavitala je u blizinu sofe. Pala je, gizdava kao traka oko prepone striptizete, na tepih.

„Ovo nije baš nekakva zahvalnost.“

„Ako si na svoj ograničeni način pokušavao da izigravaš heroja, mogu da ti kažem da prezirem heroje.“ „Zapamtiću to.“ Nežno je zatvorio vrata za sobom. Oduvek je smatrao daje malo šta fascinantnije od posmatra-nja besne žene.

Kada je sa ušiju skinula jeftine zlatne minđuše u obliku kruga, zavitala ih je u zid. „Mrzim muškarce!“ „Uredu.“

Pušeći se od besa skidala je veštačke nokte i pustila ih da padnu, uz raskoš prodavnice petparačke robe, na pod. „A posebno tebe.“

„Oduvek sam voleo da me lepe žene izdvajaju.“

SLATKA OSVETA

277

„Zar ne možeš da nađeš da radiš ništa interesantnije nego da zajebavaš moj posao?“

„Trenutno ne.“ Gledao je dok je pretresala kosu koju je pustila da slobodno padne. Mladež koji je nacrtala u uglu usana nije joj nimalo bolje pristajao od ljubičaste senke za oči koju je nabacala na lice.

„Adrijana, draga, šta si to uradila sa svojim licem?“

Uz uzdah nezadovoljstva, otišla je u spavaću sobu. „Odlazi, hoćeš li?“, zahtevala je dok joj je prilazio otpozadi. „Imala sam naporan dan.“

„Primitio sam.“ Njuškao je u njenom pravcu. Parfema, Rouzinog ili sada Larinog, definitivno mora da se resi. Samo se nasmešio kada gaje šljepnula kao dosadnu muvu. „Da li ti je rođaka ona žena sa kojom si danas popodne pila piće?“

Škrugućući zubima počela je da sa lica skida nalepljenu masu. „Špijunirao si me. Ne mogu da zamislim ništa podlije od toga.“

„Onda treba da poradiš na svojoj mašti. Dopao mi se crveni bikini, ali bi se moglo mnogo toga reći za onaj plavi, sa svim onim zvezdicama.“

„Odvratani si.“ Umočila je prste u kremu za skidanje šminke i uklonila tragove mase i lepka. „Ali nije ni čudo. Šta si radio, sedeo sa dvogledom na prozoru?“ Kada joj se samo nacerio počela je da izvlači papirne maramice, jednu po jednu. „Mora da voliš svoj posao.“

„Bilo je lepih trenutaka u poslednje vreme. Zaista to dobro radiš“, komentarisao je kada je sklonila poslednje tragove Lare sa svog lica.

„Baš nije drago što tako misliš.“ Stručno je skinula elek-tričnoplava kontaktna sočiva. Bio je iznenađen što se nisu rastopila od besa iza njih. „Izvini, ali bih volela da se presvučem.“

„Draga, sve dok su u pitanju dragulji Sent Džonsovih, neću te ispuštati iz vida.“ Izabrao je ručku stolice i udobno se smestio na nju. „Predložio bih nešto crno. Vraćanje dragulja zahteva iste predostrožnosti kao i njihovo uzimanje.“

„Ne vraćam ih.“

„Ne, ne vraćaš ih“, složio se. „Ja ih vraćam, a ti ideš sa mnom.“

Sručila se u stolicu. Bila je blizu toga da postane zlovoljna, luksuz koji je retko sebi dopuštala. „Zašto bih to uradila?“

„Iz dva razloga.“ Na stolu je bila kita narandžastih i jarkocrvenih cvetova, malo klonulih. Filip je izvukao jedan i mahao njime sebi ispod nosa. Više je to voleo od tih kolonjskih voda iz jeftinih radnji kojima se Adrijana natapala. „Prvi je da te mogu dovesti u veoma neugodnu situaciju ako od-biješdasaarađuješ.“ Frknula je nimalo elegantno i uronila dublje u fotelju. „Užasavajuće.“

Hladno ju je pogledao tako da je dobila želju da se ponovo uspravi. Prkoseći mu, ispružila je noge.

„Dragi“, nastavio je. „Ako ovde dođe do veće krađe, u ovom stilu, ne samo da neću moći da te zaštitim od posledica, već će to osporiti alternativni put koji sam sredio da skrene pažnju sa tebe.“

„O čemu to pričaš?“

„Danas popodne sam svoje pretpostavljene poslao da jure nepostojeće po Parizu.“

Sada se zaista uspravila. „Zašto?“

Umorio se od njenog postavljanja tog pitanja, baš kao što se umorio postavljajući ga i sebi. „Zeleo sam da ti pružim priliku da mi objasniš.“

Zurila je u njega duže nego što je bilo kome od njih bilo prijatno, a onda pogledala u svoje ruke. „Ne razumem te.“

SLATKA OSVETA

279

Neveliko iznenađenje. Ni on ne razume sebe. Nestrpljiv, odgurnuo je cvet u stranu. „Biće vremena za to kasnije. Sada bih veoma voleo da se pokreneš. Želim da završim ovaj posao.“

Sedela je trenutak duže. Bilo bi lakše da je vikao na nju, obasipao je uvredama i optužbama. Umesto toga, bio je hladnokrvan, logičan, podvlačeći šta treba da se uradi. I, prokletstvo, iz nekog razloga je uspeo joj stvoriti osećaj da je u obavezi prema njemu.

„Nisam znala da si na ostrvu.“

„Ne poznaješ me dobro. Još uvek. Ja tebe znam bolje nego što misliš. Ovaj hotel je tvoj uobičajen izbor kada se na-đeš u ovim krajevima.“ Nije obraćao pažnju na blesak u njenim očima. „Ljudi u našem poslu su veoma dobri u istraživanju, Adi.“ Posmatrajući je, izvukao je drugi cvet kako bi njime lupkao po dlanu. „Mislio sam da je najbolje, pod da-tim okolnostima, da preskočim proslavu kod Sent Džonsovih i iz daljine te držim na oku. Zamisli moje oduševljenje kada sam otkrio da si i ovde uzela apartman.“ Otkrio je i mnogo više od toga. Ona bi ga mogla zamr-zeti zbog toga. „Oduvek sam smatrala da su špijuni niži oblik života. Kao zmijske i gusem'ce.“

„Kako mi se to obraćaš - nakon mog pokušaja da budem galantan.“

„Nisam tražila da mi činiš usluge.“

„Ne, nisi.“

„U svakom slučaju neću da ti zahvaljujem zbog toga.“

„Skrhan sam.“

Namerno je prekrstila noge. „Ti si taj koji je zabadao nos tamo gde nije trebalo, nije poželjno i gde se ne ceni. Baš sam lepo radila bez tebe.“

280

Nora Roberts

„Kada si u pravu, vaše visočanstvo, onda si zaista u pravu. Običan smrtnik zaslužuje da mu se šutne prašina u lice.“

„Ovo nema nikakve veze sa titulom, i prokletstvo, neće me naterati da osećam krivicu.“

Ali, oh, pomislio je, već jeste - i samo joj se nasmešio.

Dobo vala je prstima po ručki fotelje. „Smatram da će stvari postati prilično neugodne za tebe ako ga ne vratim.“

„Zašto tako misliš? Samo zato što sam bio lopov skoro petnaest godina i na brzinu poslao Interpol u Pariz a pola miliona dolara u dragom kamenju je ukradeno dok sam bio ovde?“

„Shvaram.“ Ustala je, izvukla crnu košulju i pantalone iz komode i onda se zagledala u njega.

Filip je izvukao cigaretu. „Ako si stidljiva, presvući se uplaku.“

„Džentlmen do srži“, promrmljala je u prolazu. „Dok to radiš možeš da mi objasniš raspored.“ Vešalice su zvečale dok se s mukom ispetljavala iz Larme odeće. „Ne moram da ti objasnim nijednu prokletu stvar.“

„Možda bi trebalo da dođem tu i pomognem ti dok raspravljamo o tome.“

Prelomila je plastičnu vešalicu na pola. „Imaju apartman na poslednjem spratu. Četiri sobe, dva kupatila. U pla-karu garderobe je sef. Otvara se ključem.“

„Koji ti imaš?“

„Naravno.“

„Zgodno. A kako ulaziš?“

Adrijana je u plakaru izvlačila kosu iz košulje. Nisu važni dragulji, podsetila je sebe. Već novac. Pošto

ga već ima, može sebi da priušti da sarađuje.

SLATKA OSVETA

281

„Večeras sam iskoristila rezervni plan jer sam želela da večeram sa rođakom i njenom porodicom. Ušla sam u uniformi sobarice sa kolicima za veš. Sent Džonsovi su zabavljali novinare na koktelu za medije.”

Sama ih je ukrala. Zainteresovan, Filip je odbacio cvet i ustao da seta. „Je F bilo problema?”

„Ništa što ne bih mogla da resim. Loren je banula baš kada sam završavala, ali ona nikada dvaput ne pogleda u poslugu.”

„Hladnokrvna si.”

„Je li to kompliment?” Izašla je iz plakara.

„Samo zapažanje. Pošto sobarice ne pospremaju u ovo doba noći, tvoj rezervni plan bi bio malo neobičan. Kakav je prvobitni plan?” Sa nekoliko brzih pokreta ruke trakom je privezala kosu. „Kroz ventilaciju. Uzana je ali odgovara. Postoje otvori na tavanici kupatila.” Brzo i nezainteresovano je pogledala njegovu građu. „Biće tesno za tebe.”

„Oduvek sam tako voleo.” Skinuo je pištolj.

„Sta to radiš?”

Primetio je da u njenom glasu nema ni traga straha, mada je smatrao da je njegov pištolj izuzetno gadna krat-kocevna tridesetosmica. Niti je u njemu bilo ikakve odvratnosti koju toliko žena oseća prema oružju koje je prvenstveno napravljeno da ubije. Umesto toga, time ga je jasno podsetila kako je savršeno ciljala i kako iznenada zamah-nula kada je njen „poslovni partner” pokušao da izmeni pravila.

„Ne idem na posao opterećen.” Otvorio je fioku stola i

pištolj stavio unutra.

„Pametno”, rekla je slegnuvši ramenima. „Oružana pljačka povlači težu kaznu.”

280

Nora Roberts

„Kada si u pravu, vaše visočanstvo, onda si zaista u pravu. Običan smrtnik zaslužuje da mu se šutne prašina u lice.”

„Ovo nema nikakve veze sa titulom, i prokletstvo, neće me naterati da osećam krivicu.”

Ali, oh, pomislio je, već jeste - i samo joj se nasmešio.

Dobo vala je prstima po ručki fotelje. „Smatram da će stvari postati prilično neugodne za tebe ako ga ne vratim.”

„Zašto tako misliš? Samo zato što sam bio lopov skoro petnaest godina i na brzinu poslao Interpol u Pariz a pola miliona dolara u dragom kamenju je ukradeno dok sam bio ovde?”

„Shvatam.” Ustala je, izvukla crnu košulju i pantalone iz komode i onda se zagledala u njega.

Filip je izvukao cigaretu. „Ako si stidljiva, presvući se uplaku.”

„Džentlmen do srži”, promrmljala je u prolazu. „Dok to radiš možeš da mi objasniš raspored.” Vešalice su zvečale dok se s mukom ispetljavala iz La-rine odeće. „Ne moram da ti objasnim nijednu prokletu stvar.”

„Možda bi trebalo da dođem tu i pomognem ti dok raspravljamo o tome.”

Prelomila je plastičnu vešalicu na pola. „Imaju apartman na poslednjem spratu. Četiri sobe, dva kupatila. U pla-karu garderobe je sef. Otvara se ključem.”

„Koji ti imaš?”

„Naravno.”

„Zgodno. A kako ulaziš?”

Adrijana je u plakaru izvlačila kosu iz košulje. Nisu važni dragulji, podsetila je sebe. Već novac. Pošto ga već ima, može sebi da priušti da sarađuje.

SLATKA OSVETA

281

„Večeras sam iskoristila rezervni plan jer sam želela da večeram sa rođakom i njenom porodicom. Ušla sam u uniformi sobarice sa kolicima za veš. Sent Džonsovi su zabavljali novinare na koktelu za

medije."

Sama ih je ukrala. Zainteresovan, Filip je odbacio cvet i ustao da seta. „Je P bilo problema?"

„Ništa što ne bih mogla da resim. Loren je banula baš kada sam završavala, ali ona nikada dvaput ne pogleda u posluđu."

„Hladnokrvna si."

„Je li to kompliment?" Izašla je iz plakara.

„Samo zapažanje. Pošto sobarice ne pospremaju u ovo doba noći, tvoj rezervni plan bi bio malo neobičan. Kakav je prvobitni plan?" Sa nekoliko brzih pokreta ruke trakom je pnovazala kosu. „Kroz ventilaciju. Uzana je ali odgovara. Postoje otvori na tavanici kupatila." Brzo i nezainteresovano je pogledala njegovu građu. „Biće tesno za tebe."

„Oduvek sam tako voleo." Skinuo je pištolj.

„Šta to radiš?"

Primetio je da u njenom glasu nema ni traga straha, mada je smatrao da je njegov pištolj izuzetno gadna krat-kocevna tridesetosmica. Niti je u njemu bilo ikakve odvratnosti koju toliko žena oseća prema oružju koje je prvenstveno napravljeno da ubije. Umesto toga, time ga je jasno podsetila kako je savršeno ciljala i kako iznenada zamah-nula kada je njen „poslovni partner" pokušao da izmeni pravila. »Ne idem na posao opterećen." Otvorio je fioku stola i Pištolj stavio unutra.

„Pametno", rekla je slegnuvši ramenima. „Oružana Pljačka povlači težu kaznu."

„Težu od čega? Nikada nisam ni imao nameru da odem u zatvor. Samo mi se ne bi dopalo da bude krvi na mom kamenju."

Ponovo ga je prostudirala, sa više interesovanja. To raje arogancija, zaključila je. Mislio je ono što je rekao. „Ako ćemo da uradimo ovo, voleo bih da to uradim brzo. Ne uklapa se u tok priče."

Tačno je znao kako se ona oseća. Izvukao je ogrlicu i pustio da kamenje sjaji i kvrvari preko njegovih ruku. „Lepo je, zar ne? Uvek sam naginjao dijamantima, ali ima nečeg tako elegantnog u obojenom kamenju. Proverila si ga, pretpostavljam."

„Prirodno." Oklevala je, a onda postupila impulsivno. Zнала je kako je to kada drži lepo bogatstvo i lepe želje u svojim rukama. „Voleo bi da vidiš? Imam lupu."

Bilo je izazovno. Suviše izazovno. „Ne bi koristilo u ovom slučaju." Sa nečim nalik žaljenju spustio ih je na mesto i vratio se na posao. „Biće nam potrebna baterijska lampa, još rukavica i jedan ključ, naravno."

Adrijana je prikupila opremu. „Nisam planirala da ovako provedem noć."

„Razmišljaj o tome kao o božićnom poklonu za Sent Džonsove."

„Oni ga ne zaslužuju. On je budala, a ona je koristilju-biv oportunist."

Filip je ubacio ključ u duboki džep svojih pantalona. „Ljudi koji žive u staklenim baštama."

Uzeo ju je za ruku i poveo napolje.

Na strani El Grandea je bio ulaz. Niz kratke betonske stepenice, napravljen je u zidu više zbog praktičnosti nego zbog stila. Hotelski gosti ne bi imali nikakve koristi od njega.

SLATKA OSVETA

283

Ovako je osoblje za spremanje i održavanje moglo da uđe u hotel bez prolaska kroz elegantan hol. Kontejner za đubre bio je nekoliko koraka d^lje. Poklopac je bio zatvoren, ali nije mogao da obuzda srriadi koji je pojačavala toplota. Vetrić ga je dovoljno jako raznosio da od njega zasuze oči.

„Zavodničko skoro koliko i Rouzin parfem", proko-mentarisao je Filip. „Ovde imaš sobu. Zašto da ne odemo ventilacionim kanalima odatle?"

„Izabrala sam ovo vreme jer u El Grandeu po stoji dosta džepova koje treba isprazniti. Sasvim je moguće d^ i\$ biti još krađa. Ako, i kada, dođe do istrage, više bih vol^la da oni krenu odavde nego iznutra."

„Zrnce predostrožnosti?", upitao je, a onda ispitao Adrijanin alat kada ga je izvukla. „Veoma lepo.

Hirurški čelik?"

„Naravno."

„Dozvoli mi."

Izabrao je kalauz i spremio se pozabavio bravom. Koliko spremio, Adrijana je mogla da se uveri preko njegovog ramena. Samo što nije osetio kako se brava otvorila, usiju nagnutih prema njoj, prstima koji su se kretali virtuožno kao kod violiniste. Uvek je sebe smatrala izvrsnim bravarom, ali je morala da prizna, barem u sebi, da je on bolji.

„Koliko si dugo van posla?”

»Pet godina. Skoro.“ Vratio je kalauz na mesto pre nego što je gurnuo vrata i otvorio ih.

„Nisi izgubio osećaj.”

„Hvala.”

Zajedno su ušli u utrobu hotela. Bilo je vlažno i tako je 1 zaudaralo, ali je i to bilo prijatnije od đubreta.

Adrijana je

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

285

svetlom prelazila preko betonskog poda i zidova. Neko je zakucao poster neke, verovatno meksičke, pop zvezde. Tu i tamo bilo je razbacano nekoliko stolica, ali nije delovalo da su baš najudobnije.

Sijalice iznad njihovih glava bile su gole.

„Čovek bi pomislio da će mali deo svog profita usme-riti da stvori radne uslove u skladu sa dvadesetim vekom.” Gledala je kako sa strane po zidu prilazi gušter i trepće.

„Kasnije ćemo raspravljati o Sent Džonovim dugovima društvu. Kuda?” Kada je pokazala, prošao je kroz sobu u jednu nišu koja se otvarala u veliku pomoćnu prostoriju. Tu je grejač za vodu zujao, obavljajući svoj posao. Veliki klima-uređaj se okretao i naterao ga da pomisli na mraz na oknima njegovog doma u Oksfordširu, gde se u vreme Božića osećao kao na Božić. Mršteći se, posmatrao je raspored cevi. Bila je u pravu kada je govorila o tesnom prolazu.

„U redu, poguraj me gore, a onda ću te ja povući.” Pružio je ruku za svetiljku.

Adrijana je razmišljala o manje nego sjajnim uslovima u sobi ispod. Meksička ekonomija je bila u neredu i narod se borio za opstanak. Mogla je da ponovo proda dragulje Sent Džonsovih i preusmeri sredstva preko katoličke dobrotvorne organizacije.

„Ne verujem da ćeš se preispitati. Mogla bih da upo-trebim ovo kamenje u mnogo bolje svrhe nego što je ukrašavanje Loreninog vrata. Podelićemo šezdeset-četdeset.”

„Šezdeset-četdeset?”

„Ja sam uradila ceo posao”, naglasila je. „To je više nego poštena podela.”

Poželeo je da to nije predložila - zaista. To je čoveku rođenom da uzima vraćanje učinilo još težim. Nije u pitanju bio novac već princip. Na nesreću, razvio je druge principe tokom poslednjih nekoliko godina. Otrežnjujuće priznanje. Pomislio je na Spensera kako sedi iza stola puckajući lulu.

„Svetiljku”, ponovio je.

Slegla je ramenima i dodala mu je. „To je mnogo bolja pogodba od ove, ali neka bude po tvome.”

„Rekla si poslednji sprat, koja soba?”

„Poslednja sa zapadne strane; zauzima ugao zgrade.”

„Imaš li kompas?”

„Ne.” Nasmejala se. „Zar ne znaš na koju stranu je zapad?”

Trebalo je nešto reći zbog britanskog dostojanstva. „Uvek sam koristio kompas.”

Još uvek se smejući, napravila je korpu uplićući prste. „Poskoči, dragi. Odvešću te tamo.”

Ignorisao je podsmeš i stopalo spustio u njene šake. Skoro pre nego što je osetila težinu, on se podigao, probijajući se spremio kroz ventilaciju. Nekoliko psovki kasnije bio je u prilici da se okrene i pruži joj ruke. Ščepala ih je. Njegovi prsti su se savili i čvrsto je stegli. Za trenutak su im pogledi bili u podjednako čvrstoj vezi. Onda su se njena stopala odlepila od poda.

Na šakama i kolenima, Filip je prelazio svetlom levo i desno. Bilo je kao da se nalazi u metalnom sanduku. „Kako ogleda, sreća je što sam propustio božićnu pitu.”

„Uzao je na skretanjima”, rekla mu je, donekle zadovoljno. „Možda je trebalo da ponesemo malo masti za tebe.”

Nije bilo prostora da se okrene i mrko je pogleda. „Da Sam Irnao malo više vremena mogao sam da smislim bolji plan.”

»Ja imam vremena koliko hoćeš.“ Filip je samo usisao vazduh. „Ostani uz mene, mora-m° da prevalimo dug put.”

Bio je to dug i neudoban put. Vrlo često se h,m>i ^ metalnih ploča sužavao toliko da'e Filip m0rao d s? m go ʌ ^ vrpolti kao zmija koja se krije pod kamenom MetTrTo metarsu klizili na stomacima, ravnomerno rasporedu S fe zrnu. Putovanje je moralo da se obavi u potpunoj tišS K dt su prdazili pored otvora, čuli su glasove, smeh i i, povrernt no, kako voda curi iz slavina ili tuševa P°vreme Adrijana jednom nije imala izbora sem da ostane opruzena dok je gost u sobi na četvrtom spratu ušao u kupa t lo da grgoce. Da je gost sobe 422 otvorio oči kada je nagnuo glavu .fguknuo vodicu za usta sa ukusom peperminta do bro bi se iznenadio. Kcllil"4d, ao-

sprd.

sprata Kad god su se cevi račvale ili širile povlačila ie

Filipovu nogu da mu da pravac. U mislima je ovaj pu preša desetmeputa ..Nakon trideset iscrpljujućih Jinuta iza li u t ventilate i gledali u Sent Džonsov pastelnoružičasti toa "

„Sigurna si?“, prosiktao je Filip.

„Naravno da sam sigurna.”

„Bilo bi vrlo neprofesionalno da stavim dragulje u sef nekom drugom.”

"^guijeuser

„tekla sam da sam sigurna“, došapnula mu je Da li vidiš ona, odvratni ogrtač sa štampanim paunovima oiSen

Morao je da skupi kolena ispod grudi da bi video

5,1 d .

„Dala sam ga Loren za rođendan "

,

„Ona uliva strah u kosti posluzi, otpušta ih kako ioi padne napamet, i za tri godine Neo je

SLATKA OSVETA

287

ostavila napojnicu u restoranu." Dodala mu je mali odvijlač. „Želiš li da uradiš ovo?"

Na trenutak je samo sedeo. Onda, kao da se naknadno setio, obrisao je sa njenog obraza nešto prašine koju su pokupili na putu. „Zašto ti ne pođeš prva?"

Uz sleganje ramenima brzo i tiho je radila na vijcima. Kada su se i oni i alat bezbedno našli u njenim džepovima, podigao je rešetku. Još uvek je pažljivo razmišljao o njenim recima. Šta se tiče Adrijane kako se Loren Sent Džons ophodi prema svojoj posluzi? Sada nije vreme da o tome razmišlja, zaključio je dok je spuštao rešetku sa strane.

„Čekaj ovde“, rekao je.

„Oh, ne. Idem s tobom.”

„Nema potrebe.”

Adrijana je spustila šaku na njegovu ruku. „Kako da znam da ćeš stvarno vratiti stvari?"

„Oh, pobogu." Zgađen, kliznuo je kroz otvor. Nekoliko sekundi kasnije Adrijana ga je pratila, isto tako tiho. Automatski je pružio ruke da je uhvati oko struka za samo prizemljenje. Kada su se njegove ruke sklopile oko nje, stigao je na trenutak da pomisli da postoje i njemu draži načini da provede to veče. Oboje su zakoračili napred kada ih je glas trgao nazad. Trebao im je minut da shvate o čemu se radi. Adrijana je mogla samo da prekrije lice rukama i moli se da se ne na-smeje.

Očigledno je da su Sent Džonsovi provodili prve sate božičnog jutra u strasti. Opruge na krevetu su zaškripale. Loren je zastenjala. Čarli je dahtao.

„Hajde da ih ne uznemiravamo“, promrmljao je Filip, dok se poput senke utapao u hodnik.

SLATKA OSVETA

289

Zvuči iz pripojene sobe su se pojačavali i slabili dok su oni čučali pored sefa. Usled tolikog intenziteta, Filip je mislio da bi oni mogli da upadnu u apartman poput marinaca, raznesu sef plastičnim

eksplozivom i zbrišu ne prekidajući ritam Sent Džonsovih. Bilo je teško ne diviti se Čarlijevoj izdržljivosti dok je slušao neke od Loreninih oštrih zahteva.

Unutar tankih hirurških rukavica, Filipove šake su počele da se znoje, ne zbog nervoze, već od zavisti kada su se Lorenini uzvici pretvorili u jecanje i mlaćenje se nastavilo. Naglo je sklonio baterijsku lampu u stranu jer je snop zraka poskakavao i tresao se od Adrijaninog smeha. „Priberi se“, procedio je.

„Izvini. Samo sam zamišljala golog Čarlija.“ „Molim te, nemoj na moj prazan stomak.“ Pronašao je kutijicu za dragulje koju je Adrijana ostavila za sobom i položio unutra bleštavilo rubina i dijamanta. Bolelo je, ne samo malo, vratiti ih. A onda zamalo i sam nije zastenjao kada se Lorenino stenjanje pojačalo u zapomaganje, a Adrijanina butina tesno pritisla njegovu.

Ustao je i povukao je kroz hodnik u kupatilo. „Gore.“ Glas mu je bio dovoljno odsečan da ona prkosno podigne bradu.

„U svakom slučaju, znaš kako da ubiješ sve zabavno u tome.“ Stala je na sedište toaleta i povukla se kroz otvor. Filip je stigao napola da se uvuče u otvor kada su se začuli koraci pred vratima. Naglo se savio i uvukao baš u trenutku kada su se otvorila vrata.

„Dragi bože.“ Bio je to Čarlijev glas, iscrpljen, dok se naslanjao na lavabo i sklanjao proređenu kosu iz očiju. Sa njihovog položaja gore, Adrijana i Filip su mogli samo da sede nepomično kao skamenjeni.

Nasuo je vodu i progutao je po-

put čoveka koji umire. Filip je posmatrao kako se podupire o zid i prazni bešiku. Miris seksa i urina se uzdigao kroz ventilaciju. Iz spavaće sobe je dopirao Lorenin plačni glas.

„Čarli, vrati se u krevet. Imam još jedan poklon za tebe.“ Go, velikog stomaka, ne više u cvetu mladosti, odmahnuo je glavom. „Pobogu, ženo. Nisam zec.“ Ali je to rekao tiho, pre nego što je isključio svetlo i vratio se da učini najbolje što može.

Sa rukama čvrsto omotanim oko struka, Adrijana se klatila napred i nazad. Bilo je vredno gubitka dijamanta...

skoro.

„Probajte da budete malo dostojanstveniji, vaše viso-čanstvo“, rekao joj je Filip dok je rešetku vraćao na mesto. „Brišimo odavde.“

Uzbuđenje nije bilo isto kao kada nešto uzima iz sefa, ali je bilo blizu. Po prvi put je pokrete, misli i veštine upotre-bila sa partnerom. Smeh koji je morala da suspregne tokom njihovog dugog povratka kroz cev, provalio je dok su se vozili ka El Prezidenteu. Nije prestao čak ni kada je Filip ušao za njom u apartman.

„Neverovamo, jednostavno neverovatno.“ Sručila se u stolicu, protegla, opustila se dok joj je lice sijalo. Ovo je bio deo nje koji Filip nije video. Smakla je nožnim prstima cipele i osmehnula mu se. „Bilo je tako neverovatno da skoro nisam više ljuta na tebe.“

»Dobro je, plašio sam se da neću moći da spavam zbog toga.“

»Da li si uvek mrzovoljan posle posla?“ Bio je napet od uzbuđenja. Bila je greška što joj je do-pustio da ona vodi nazad na putu kroz cevi. Morao je da pu-

— - „ , „» i VL/t/U/ (-J

zi sve vreme, mučen i izazivan pogledom na njenu lepu, utegnutu zadnjicu. Nesposoban da sedi, šetao je do prozora i nazad.

„Propustio sam večeru čekajući da se pokreneš.“ „Ah.“ Nije bilo mnogo saosećanja u tvom zvuku. „Nema sobnog posluženja u ovo doba noći, bojim se. Imam čokoladu.“

„Dodaj je.“

Zbog toga što se osećala suviše dobro da bi bila nezahvalna, Adrijana ju je iskopala iz dubina jedne od torbi i bacila mu je. „Imam nekog preostalog vina.“

Filip je iscepao omot jednostavne, neadekvatno tanke čokoladice. „Prijalo bi mi da sada pojedem neka jaja.“

„Ne volim ih.“

„To si dokazala večeras kada si zabila stopalo medu noge tvog prijatelja.“

„Baš si prost.“ Nasula je vino u dve čaše i dodala mu jednu. „Pretpostavljam da zaista ne bi trebalo da budem ljuta. Još uvek imam novac.“

Uhvatio ju je za zglob šake pre nego što je mogla da sedne nazad. „Da li je novac tako važan?”

Pomislila je na centar za zlostavljane koji je osmislila. „Da, jeste.”

Pustio ju je da bi nastavio da korača. „Šta dobijaš ovim, Adi? Da li ti baci koju hiljadarku tu i tamo? Da li si mu dužna, zaljubljena u njega? Bilo daje dug ili ljubav, mora da je to nešto izuzetno, jer, koliko sam mogao da vidim, on ne preuzima nikakav rizik a ti se izlažeš neprestano.”

Pijuckala je vino dok je posmatrala Filipa kako se kreće po sobi. Poput pantera, pomislila je. Koji neumorno korača po kavezima uzduž i popreko. „Ko”, upitala je polako, „je on?”

SLATKA OSVETA

291

„Ti mi kaži.” Naglo se okrenuo ka njoj. Nijedno od njih nije bilo svesno koliko su njegovo strpljenje i kontrola blizu pucanja. Bilo je lako prepoznati u njemu ljubomoru, golu i ružnu. I proklet bio ako će ostati još sat duže da bi saznao na koga je ljubomoran. „Želim da znam ko je on, zašto si tako vezana za njega, zašto mu pomažeš da krade?”

Gledala ga je netremice dok je tražio cigarete i izvlačio jednu, pre nego što je kutiju bacio na sto. Tada je nežno rekla: „Nikome ne pomažem u kradi.”

„Bilo mi je dosta igara za jedno veče.”

„Rekla sam ti i ranije, ovo što radim radim po sopstve-nom izboru.”

„Takođe si mi rekla da to radiš zbog muškarca.”

„Da, ali ne onako kako ti izgleda misliš. Ne ucenjuje me nikakav muškarac, niti me plaća, niti spava sa mnom.” Ponovo je sela i naslonila se. „Radim sama, za sebe. Nemam partnera i dugova koje treba otplatiti.”

Polako je ispustio dim. Izgledalo je kao da otresa nestrpljenje, poput dosadne ruke sa ramena. Postao je znatiželjan i koncentrisan. „Da li pokušavaš da me ubediš da si ti i samo ti odgovorna za krađu dragulja vrednih nekoliko miliona funti u ovih proteklih devet godina?”

„Ne pokušavam da te ubedim ni u šta. Zahtevao si istinu i odlučila sam da ti je pružim.” Namršila se nad čašom, razmišljajući. „Vidiš, to stvarno nije od značaja jer nemaš dokaza koje možeš da podneseš. Tvoji pretpostavljeni će misliti da si lud, a u svakom slučaju sam već odlučila da baš ovaj posao bude poslednji u ovoj fazi mog života.”

„To je besmisleno. Bila si dete kada je ovo počelo.”

„Imala sam šesnaest kada sam počela. Bila veoma zelena”, nastavila je da zuri u njega. „Ali sam brzo učila.”

godina je ostala, zaštićena velom i maltretirana, dok je on uništavao njeno samopouzdanje, njen ego i samopoštova-nje. Šteta je bila velika, ali se ona držala. Zbog mene. Možda je mogla da izađe, da pobegne, ali je prvenstveno mislila na mene.”

Dugo je udahnula i slepo pogledala napolje na suncem oprani pesak. „Sve što je uradila, sve što nije uradila, bilo je za moje dobro.” „Volelateje.”

„Možda i više nego što je trebalo, više nego što je bilo dobro za nju. Ostajala je sa njim iz godine u godinu jer nije želela da me ostavi. Tukao ju je. Ponižavao. Silovao je. Sam bog zna koliko ju je puta silovao. Ali jednom sam bila tamo, sklupčana ispod kreveta sa rukama preko ušiju, pokušavajući da sve to blokiram. I mrzela sam ga.” Njegove oči su postale oštrije zbog ovoga. Simpatija koju je osećao prema njoj prerasla je u tupi, bolni bes. Bila je samo dete. Krenuo je da progovori, a onda odustao. Nije mogao da kaže ništa što bi moglo da primiri tu vrstu bola.

„Ne znam da li bi ikada našla snage da ode. Onda joj je jednoga dana, kada je meni bilo osam godina, Abdu rekao da me šalje u školu. Trebalo je da me veri sa jednim njegovim saveznikom.”

„Sa osam godina?”

„Brak bi čekao dok ne napunim petnaest godina, ali je veridba bila dobar politički potez. Mora da je u njoj još uvek bilo nešto od glumice. Prihvatila je njegovu odluku, čak je izgledala i zadovoljno zbog toga. I nagovorila ga je da me povede u Pariz sa njima da me malo nauči o svetu. Ukoliko želi da budem dobra žena, treba da znam kako da se ponašam van Džakira. Ubedila ga je da je oduševljena njegovim inte-

SLATKA OSVETA

resovanjem za moju dobrobit i da odobrava brak. Nije neobično da se žena uda sa petnaest godina u mojoj zemlji."

„Bez obzira da li to želi ili ne?" Morala je da se nasrne-je. Zvučao je tako britanski. „U Džakiru se još uvek ugovaraju brakovi, od ćerke seljaka pa do kraljeve ćerke. Cilj je da se ojača pleme i seks učini legitimnim. Ljubav i izbor nemaju sa tim nikakve veze."

Svetio se menjalo. Spazila je mladića, prekrivenog pe-skom, kako pijano seta ivicom obale. „Kada smo bile u Parizu, uspela je da se poveže sa Selestom. Selesta je organizova-la karte do Njujorka. Abdu se trudio da stvori imidž van Džakira, tako da nam je bilo dozvoljeno da kupujemo i odlazimo u muzeje. Mojoj majci je bilo dozvoljeno da pusti kosu i da ne nosi veo. Otarasile smo se telohranitelja u Luvru i pobegle."

Pritisnula je dlanovima oči. Bile su otečene i grebale su je. Bolele su je od jarke sunčeve svetlosti. „Nikada više joj nije bilo dobro i nikada nije prestala da ga voli." Spustila je ruke pored sebe i okrenula se. „To me je naučilo da kada žena sebi dopusti da voli, ona gubi. To me je naučilo da se za pre-življavanje moraš oslanjati na sebe, jedino i isključivo."

„Trebalo je takođe da te nauči da ponekad ljubav nema pragova."

Osetila je iznenada kako joj se uz ruku penje hladnoća. Njegove oči su bile mirne, spokojne. U njima je bilo nečega sto nije želela da vidi, kao što nije želela da analizira zašto mu je rekla više nego što je ikada ikome rekla. „Želim da se istusiram", rekla je naglo. Prošla je pored njega kroz vrata koja su povezivala prostorije. Nešto ju je nateralo da zastane pre nego što ih je čvrsto zatvorila između njih.

POGLAVLJE 18

SLATKA OSVETA

299

Mislila je da je otišao. Otezala je sa tuširanjem i pustila da joj topli mlaz udara po koži. Užasna glavobolja koju je imala smanjila se u tupo pulsiranje za koje je znala da može da se izbriše sa nekoliko aspirina. Nanosila je mirišljavi krem u debelom sloju jer ju je to smirivalo i uvukla se u široku haljinu sa idejom da se protegne na terasi dnevne sobe i pusti da joj se kosa osuši.

Plaža će sačekati. Ovog jutra će biti bolje da bude sama, bez konobara koji tumaraju brinući o njenoj žeđi ili ljudi na odmoru koji pljuskuju, viču ili se peku naokolo. Uvek je božično jutro provodila sama, izbegavajući brižne prijatelje i društvene obaveze. Uspomene na poslednji Božić njene majke nisu bile tako oštre ili tako bolne kao nekada, ali nije mogla da podnese pogled na božikovinu ili sjajno obojene lopte. Feba je uvek stavljala belog anđela na vrh drveta. Svake godine, od prve koju su provele u Americi. Osim posled-nje, kada se našla tako duboko u onom tamnom tunelu u koji je bila uvučena. Adrijana je tako gledala na bolest svoje majke, kao na tunel, taman, dubok, sa stotinama slepih uglova i ćorsokaka. Bilo je bolje imati tu opipljivu viziju nego hladnu udobnost svih tehničkih izraza u desetinama knjiga o nenormalnom ponašanju, o kojem je Adrijana pažljivo čitala. Ipak bolje od dijagnoza i prognoza koje je od uvaženih doktora primila u mirnim sobama koje su mirisale na kožu. Bio je to tunel koji je povukao njenu majku dublje kako je vreme prolazilo. Tokom godina, Feba je nekako uspela da ponovo pronađe izlaz. Sve dok nije bila preumorna, sve dok tama nije izgledala lakša od svetla.

Vreme možda leci, ali ne čini da zaboravite.

Osećala se bolje kada je svoja osećanja pretočila u reci, mada se već kajala što je Filipu dala toliko toga. Govorila je sebi da to nije važno, da će oni uskoro poći svojim odvojenim putevima i, ma šta da je rekla, ma šta da je podelila, to će značiti sve manje sa protokom vremena. Čak i ako je bio ljubazan tamo gde se to ne očekuje, to ne može da bude važno. Ako je želela tamo gde želja nikada ne bi mogla da postoji, ona to može da prevaziđe. Suviše se dugo brinula o sebi, štitila svoja osećanja suviše pažljivo, da bi mu dozvolila da nešto promeni.

Od sada će svaka misao, svako osećanje, morati da budu usredsređeni na Džakir - i osvetu.

Ali kada je otvorila vrata između soba on je još uvek bio tamo, gologrud, bos, i razgovarao na neverovatno tečnom španskom sa konobarom u belo-odeći i glatkog lica. Gledala je kako mu Filip dodaje novčanice - očigledno dovoljno da mladom čoveku bude drago što radi, bez obzira da li je

praznik ili ne.

»Buenas dias, senora. Srećan Božić."

Nije želela da ga ispravi ni u pogledu njegove pogrešne pretpostavke o njenom odnosu sa Filipom ni oko činjenice da za nju Božić nije veseo već odavno. Umesto toga, na-smesila se i pružila mu toliko zadovoljstva koliko i pezosi u Begovom džepu.

„ Buenas dias. Felices Navidad." Adrijana je prekrstila ruke i sačekala da čuje zvuk zatvaranja vrata iza sebe. „Zašto si još uvek ovde?", upitala je kada su ostali sami.

„Jer sam gladan." Izašao je na terasu i seo. Očigledno udobno smešten, nasuo je kafu. Ima mnogo načina da se stekne poverenje, pomislio je. Za pticu kojoj je krilo slomljeno, potrebni su strpljenje, briga i nežan dodir. Za temperamentnog konja koji je bio bičevan, treba marljivosti i ostaje rizik da će te ritnuti. Za ženu je potreban izvestan šarm. Bio je voljan da kombinuje sve troje.

Izašla je, mršteći se. „Možda nisam želela doručak." „Dobro, mogu da pojedem i tvoj." „Ili društvo."

„Uvek možeš da odeš dole na plažu. Krem?" Možda je mogla da se odupre mirisu kafe ili zlatnom svetlu sunca. Rekla je sebi da skoro sigurno može da odoli njemu. Ali nije mogla, nije htela da se odupre mirisu tople hrane.

„Da." Sela je na stolicu kao da time čini počast publici. Filipova usta su se iskrivila.

„Šećer? Vaše visočanstvo."

Oči su joj se suzile, zažarile. Kuvala se oluja. Onda su se skoro isto tako brzo razbistrile uz osmeh.

„Svoju titulu koristim samo za zvanične prilike ili sa idiotima." „Polaskan sam."

„Ne budi. Još uvek se premišljam da li si idiot ili ne." „Voleo bih da ti dam ovaj dan da se smišliš."

Zasekao je omlet. Raširio se miris začina. Pomislio je daje takva i Adrijana, glatka i elegantna spolja, a kada se jednom otvori puna vreline i iznenađenja. „Pošto sam bio zauzet posmatrajući te, nisam imao mnogo vremena da koristim vodu ili sunce."

SLATKA OSVETA

301

„Šteta."

„Tačno. Najmanje što možeš da uradiš jeste da to po-deliš sa mnom." Namazao je parče tosta džemom od jagoda i dodao joj. „Osim ako se ne plašiš da provodiš vreme sa mnom."

„Zašto bih se plašila?"

„Jer znaš da želim da vodim ljubav sa tobom i zabrinuta si da bi uživala u tome."

Zagrizla je u tost, pokušavajući da smiri pogled. „Već sam ti rekla, nemam nameru da spavam sa tobom."

„Onda nekoliko sati na suncu neće ništa promeniti." Kao da je to nešto što je već dogovoreno, nastavio je da jede. „Da li si misila ono što si rekla sinoć?"

Omlet je ublažavao oštrinu situacije. Dok je sunce ras-terivalo i poslednje ostatke bola, pogledala ga je preko stola. „U vezi sa čim?"

„U vezi sa tim da je ovo bio tvoj poslednji posao."

Bockala je jaje viljuškom. Retko kada joj je bio problem da slaže i nije je bilo briga što je otkrila da joj to teško ide sa njim. »Rekla sam da je to poslednji posao u ovoj fazi mog života."

„Što znači?"

„Baš to."

„Adrijana." Ovo je trenutak, pomislio je, za strpljenje i čvrstu ruku. „Imam obavezu prema pretpostavljenima. Tako-đe imam potrebu da ti pomognem." Video je oprez u njenim očima, ali nije izvukla ruku kada je svoju položio preko njene. »Ako si iskrena prema meni, postoji način da izvedem obe stvari. Ako nisi, mogu da budem u neprilici isto koliko i ti."

„Nećeš biti u neprilici ako sve ostaviš meni. Mogu da 1 kazem da je to privatna stvar, Filipe, i ne tiče se ni tebe ni mterpola."

„Mora da se tiče mene." „Zašto?"

„Zato što mi je stalo to tebe." Stegao ju je čvršće kada se njena ruka nemirno pomerila ispod njegove.

„Veoma mnogo."

Više bi volela da je upotrebio neku od njegovih standardnih fraza koje je lako zanemariti, frazu kojom

se muškarci pomažu kada ih neka žena privlači. Ovo je bilo suviše jednostavno, direktno i suviše iskreno. „Više bih volela da nije tako.“

„Ali jeste, i oboje smo zatečeni time.“ Pustio joj je raku, a onda se vratio, što je mirnije mogao, svom doručku. „Olakšaću ti stvar. Počni time što ćeš mi ispričati zašto si počela da upadaš kroz prozore.“ „Nećeš me ostaviti na miru sve dok to ne uradim?“ „Ne.Joškafe?“

Klimnula je glavom. Zaključila je da to sada uopšte nije važno. Osim toga, to im je zajedničko, znaju isti osećaj, iste emocije, iste trijumfe. „Rekla sam ti da mi je majka bila bolesna neko vreme.“ „Da.“ „Bilo je tu doktora, lekova i tretmana. Cesto je morala dugo da boravi u bolnici.“

Znao je to, naravno. Svako ko je čitao časopise u po-slednjih deset godina znao je za tragediju Febe Spring. Ipak, smatrao je da će biti najbolje ako mu o tome ispriča Adrijana, onako kako ona to oseća. „Šta nije bilo u redu sa njom?“

Ovo je najteže, znala je. Ako to kaže brzo, biće urađeno. „Postavili su dijagnozu manijakalne depresije. Bilo je perioda kada je pričala i pričala i pravila neverovatne planove. Nije mogla da sedi ili spava ili jede od viška energije, bila je

SLATKA OSVETA

303

skoro kao otrov koji gori u njoj. Onda bi se toliko srozala da nije mogla uopšte da govori. Samo bi sedela i zurila. Ne bi nikoga poznavala, čak ni mene.“

Pročistila je grlo i oprezno popila gutljaj kafe. To je bila najteža uspomena - razmišljanje o tome kakav je osećaj se-deti držeći majku za ruku, pričajući joj, čak moleći je, a zauzvrat dobiti samo prazan pogled. U tim periodima je Feba bila izgubljena u tunelu i iskušavana tamom i tišinom.

„Mora da je to bio pakao za tebe.“

Nije ga pogledala, nije mogla. Umesto toga, pogledala je u vodu, hladnu i neverovamo plavu. „Bio je to pakao za nju. Tokom godina je postala zavisnik od alkohola i droge. To je bilo u Džakiru - mada sam bog zna kako je u tome uspela - i izmakla joj je kontrola kada je pokušala da se ponovo snađe u Holivudu. Iskreno ne znam da li je mentalna bolest pothranjivala alkoholizam ili je alkoholizam pothranjivao bolest. Samo znam da se borila i sa jednim i sa drugim sve dok je mogla, ali kada smo stigle u Kaliforniju, nije bilo scenarija sa ulogama kakve je obično igrala i nije mogla da se izbori sa neuspehom. Dobila je loš savet koji je progutala kao žena koja umire od gladi. Njen agent je bio đubre.“ Glas joj je postao napet, zategnut, ali nije zatreperio. Bilo je tu dovoljno promene, ma koliko tanane, da mu se zbog toga suze oči i zadrže na njenim. „Šta je uradio? Tebi?“

Na to je naglo podigla glavu. Oči su joj na trenutak bile jasne poput stakla. Isto tako brzo, zastori su se spustili.

„Koliko si onda imala godina?“, upitao je veoma pažljivo dok su mu se prsti zarivali u metal viljuške.

„Četrnaest. Nije bilo tako loše kao što misliš. Mama je ušla pre nego što je mogao - dok sam se borila sa njim. Nikada je nisam videla takvu. Bila je neverovatna, kao kliše o ti-grid koja brani svoje mladunče.“ Bilo joj je neprijatno, pa je odložila priču, i uspomenu, na stranu. „Bitno je da ju je sro-zao, iskoristio, a ona je bila suviše uništena godinama u Dža-kiru da bi se iščupala iz toga.“

Pustio je da je to prođe, samo zato što pri zadobijanju poverenja postoje granice do kojih vredni navaljivati. „Nisi ostala u Kaliforniji?“

„Vratile smo se u Njujork odmah nakon događaja sa njenim agentom. Izgledala je bolje, stvarno bolje. Pričala je o tome da se ponovo okuša u pozorištu. Pozornica. Bila je oduševljena pričajući o ponudama koje je dobijala. Nije bilo nijedne, ili bar ne onih važnih, ali ja to tada nisam znala jer sam verovala, želela da verujem da je sve u redu. Onda sam jednog dana, baš kada sam napunila šesnaest godina, došla iz škole i zatekla je kako sedi u mraku. Nije mi odgovorila kada sam joj se obratila. Protresla sam je i povikala. Ništa. Ne mogu da ti kažem kako je tada bilo - kao da je mrtva iznutra. “

Cutao je i samo isprepletao prste sa njenim. Adrijana je zurila u njihove povezane šake. Tako jednostavna stvar, pomislila je, jedan od najosnovnijih oblika ljudskog kontakta. Nije znala da može da bude tako utešan.

„Morala sam dajte smestim u sanatorijum. To je bio prvi put. Jedan mesec tamo i nije više bilo novca. Ali, izvukla se na neko vreme iz toga. Napustila sam školu i zaposlila se. Nikada to nije saznala." Trebalo je da bude u školi, da predvodi tim navijačica i zabavlja se sa mršavim mladićima. „Zar nije bilo nikoga, nikakvih rođaka do kojih si mogla da odeš?"

„Njeni roditelji su umrli. Odgajili su je njeni baka i deka i oboje su umrli dok sam ja bila beba. Ostalo je nešto ma-

SLATKA OSVETA

305

lo novca od osiguranja, ali je on poslat u Džakir i tamo je i ostao." Otresla se toga kao da je to nevažno. „Nije mi smetalo da radim, u stvari, u tome sam uživala mnogo više nego u školi. Ali ono malo što sam zarađivala nije bilo dovoljno za kiriju i hranu, da ne govorimo o lekovima i bolničkoj nezi. Tako sam počela da kradem. Bila sam dobra u tome."

„Zar se nije pitala odakle dolazi novac?"

„Ne. Poslednjih godina, veći deo vremena provela je u sanjarenju. Često je mislila da još uvek snima filmove." Počela je da se osmehuje. Posmatrala je kako se galeb obrušava i munjevito okreće prema pučini. „Na kraju sam rekla Selesti; podivljala je. Ona bi platila za sve, ali to nisam mogla da joj dopustim. Moja majka je bila moja odgovornost. U svakom slučaju, nikada nisam ukrala od nekoga ko to nije zaslužio."

„Kako to misliš?"

„Uvek sam bila probirljiva što se tiče meta. Uvek sam krala od veoma bogatih."

„Tako je najpametnije", rekao je ironično Filip.

„I pri tome su i tvrdice. Kao lejdi Kerolajn."

„Da, dijamanti." Filip je nagnuo stolicu nazad i zapalio cigaretu. „Dvadeset dva karata, skoro bez mane. Uvek sam ti zavideo na tom poslu."

„To nije bio neverovatan posao." Naslonila je laktove na sto i položila bradu na otvorene dlanove.

„Držala ih je u trezoru sa vrhunskim obezbeđenjem. Sa sensorima za toplo-ta- Detektorima pokreta. Infracrvenim zracima. Trebalo mi je šest meseci da to isplaniram."

„Kako si to uspela?"

»Pozvali su me za taj vikend. Tako nisam morala da rmem o spoljašnjem obezbeđenju. Koristila sam magnete i ttuni kompjuter. Imali su senzorske snopove u prizemlju, ali je bilo dovoljno jednostavno da propuzim ispod njih. Sam trezor se otvorao vremenskim mehanizmom, ali sam prevarila kompjuter da je šest sati ranije. Opremila sam uređaj de-lovima jednog budilnika i sa nekoliko mikročipova. Kada sam se našla u trezoru morala sam da premostim dva rezervna alarma i zaglavim kamere, a tada je sve dalje bilo šala. Kada sam se uvukla nazad u svoju sobu, aktivirala sam alarme daljinskim upravljačem."

„Aktivirala si alarme dok si još uvek bila u kući?" „Zar postoji nešto bolje?" Vratio joj se apetit, pa je namazala još džema preko tosta. „Gurnula sam dijamant u svoju kremu za lice, mada, naravno, nikada nisu pretražili moje stvari."

„Naravno."

„Tamo su me oko četiri ujutru probudili alarmi i lejdi Kerolajn me je užasnula."

Filip ju je posmatrao kako gricka hleb i džem. „Neko bi te nazvao hladnom."

„Nije u meni izazvala sažaljenje. Ima četrdeset miliona funti u nekretninama, a daje manje od pola procenta u dobrotvorne svrhe."

Nagnuo je glavu da bije proučavao. „Da lije to tvoj ar-šinza toko vredi?"

„Da. Znam kako je biti siromašan, biti u oskudici, mr-zeti što si u oskudici. Obećala sam sebi da to neću zaboraviti." Pokrenula je ramena kao da umiruje neki stari bol. „Kada mije umrla majka, nastavila sam da kradem."

„Zašto?"

„Iz dva razloga. Prvi je što mi je to dalo mogućnost da raširim bogatstvo bogatih ljudi koji bi ga inače držali zaključanog sa obe ruke na njemu ili zakopanog u riznicama. Safir

SLATKA OSVETA

307

Medlin Morej je pretočen u pozamašan prilog Fondu za udovice i siročad."

Filip je bacio cigaretu preko terase, a onda ispio dug gutljaj hladne kafe. „Da li pokušavaš da mi kažeš da si izigravala Robina Huda?"

Adrijana je dobro razmislila o tome. Bilo je to interesantno i privlačno poređenje. „Moglo bi i tako da se kaže, ali je poštenije reći da je u pitanju posao. Uzimam procenat. Ne samo što je krađa skupa kada se uračuna utrošak opreme i vremena, već je i vrlo isplativo da se održava privid. Osim toga, ne volim da sam siromašna."

„Ni ja nisam video puno vajde od toga." Izvukao je cvet iz vaze na sredini stola i počeo da ga vrti.

„Koliki ti je bio procenat?"

„Varirao je, obično između petnaest i dvadeset posto, zavisno od početnih izdataka za posao. Na primer, nakit Sent Džonsovih." Počela je da broji na prste. „Platila sam avionske troškove, hotelski račun - u ovom hotelu. Ne bih računala račun u El Gmnde."

„Naravno da ne bi."

„Onda je tu hrana, uniforma sobarice i perika - oh, i nekoliko telefonskih poziva u daleke krajeve. Sve kupovine ili izleti su moj lični trošak, naravno."

„Naravno."

Pogledala ga je ravno u oči. „Filipe, u teškoj si poziciji da prosuđuješ jer si veći deo svog života proveo kao lopov."

»Ja ne osuđujem, ovo me zabavlja. Prvo mi kažeš da ti obavila sve ove poslove, za sve ove godine, potpuno sama."

»Tako je. Zar i ti nisi tako radio?"

308

Nora Roberts

„Da, ali..." Podigao je ruku. „U redu. Sada mi kažeš da si u proteklih nekoliko godina sve to dala sem petnaest do dvadeset procenata?"

„Manje-više."

„Sa osamdeset posto priloga dobrotvornim organizacijama."

„Na svoj način, ja sam filantrop." Onda se nasmejala. „I uživam u svom poslu. Znaš kakav je osećaj držati milione u rukama. Gledati kako dijamanti sjaje na tvojim dlanovima i znati da su tvoji jer si pametan."

„Da." Sve je to on dobro razumeo. „Znam kakav je osećaj."

„I kada je noć hladna i vetar ti duva u lice dok se pe-nješ uz zgradu. Ruke su ti čvrste poput stena, a mozak ti je oštar kao oštrica noža. Iščekivanje je tako veliko - kao trenutak pre nego što otvoriš „Dom Perinjon", baš onaj trenutak pre nego što čep odleti i svo uzbuđenje iscuri napolje."

Izvukao je drugu cigaretu iz kutije. Ima u tome i nešto više, pomislio je. To je pomalo kao trenutak pre nego što tvoje seme i strast sa njim izlete iz tebe u ženu. „Znam koliko to može da stvori zavisnost. A znam i da dođe vreme da se prekine dok si na vrhuncu."

„Kao što si ti uradio?"

„Tako je. Pametan kockar zna kada šanse postanu tako male da je vreme da se promeni igra." Oduvao je dim. „Dala si mi jedan razlog, Adi. Koji je drugi?"

Nije odmah odgovorila, već je umesto toga ustala i otišla do ograde okrenute plaži. Ne može reći da mu veruje. Zaista, zašto bi? Ali slični se međusobno prepoznaju. Bio je lopov i možda je to još uvek u dovoljnoj meri da bi cenio ono

što ona planira da uradi i ne shvatajući njenu veliku potrebu da to učini.

„Prvo će mi trebati nekakve garancije." Okrenula se tako da je vetar zahvatio njenu kosu i oduvao je, bogatu, crnu i mirišljavu, sa njenog lica.

„Kakve vrste?" Mada je još i dok je postavljao pitanje video po njenim očima, po načinu kako je stajala,

nešto što ga je nateralo da shvati da bi joj obećao bilo šta. Od takvog otkrića čovek zanemi.

„Da ono što ti kažem ostaje među nama. Da to neće biti nešto što ćeš reći tvojim pretpostavljenima." Njegove oči su bile zaklonjene od sunca, ali ju je po-smatrao. „Zar to nismo prevazišli?"

„Ne znam." Ograđivala se još koji trenutak pokušavajući da ga odmeri. Mogla je da ga slaže, ili bar da pokuša, ali se pitala da li bi istina bila sigurnija. Sve dok joj bude uporno za petama, neće otići u Džakir da uzme ono što je njeno. „Znam šta si ti bio, Filipe, i nisam te pitala za razloge." „Da li bi volela da ih čuješ?"

Iznenadjenje je bilo očigledno pre nego što je okrenula glavu. Nije očekivala da će biti tako rad da joj ih kaže. „Mo-žda jednoga dana. Rekla sam ti jutros više nego što iko zna. Čak je i Selesta čula samo deliće. Ne želim da ikoga upetlja-vam u svoj privatni život."

„Prekasno je da se povuče ono što je rečeno, a gubljenje je vremena žaliti za tim."

„Da." Okrenula se ka njemu. „To mi se sviđa kod tebe. Romantičan ili ne, ti si praktičan čovek. Najbolji lopovi su kombinacija praktičnosti i maštovitosti. Koliko si ti maštovit?" I on je ustao, i mada je stajao pored ograde, širina stola je ostala između njih. „Dovoljno da vidim da nam se pute-vi stalno ukrštaju - bez obzira koliko to može da bude neudobno za nas oboje."

Uprkos jakom suncu ona je zadrhtala. Sudbina je stvar za koju je znala da ne može da se ukrade.

„Možda je tako, ali nije to u pitanju. Pitao si me zašto sam nastavila da radim i ja ću ti reći. Bilo je to vežbanje, mogao bi reći trening, za najveći posao mog života. Možda ma čijeg."

Osetio je kako mu se stomaćni mišići zatežu. Zbog straha, svatio je, zbog jednostavnog, oštrog straha. Zbog nje. „Na šta misliš?"

„Čuo si za Sunce i Mesec."

Sada je strah jurnuo iz njegovog stomaka u grlo, kao nešto podlo. „Isuse Hriste. Mora da si sišla s uma." Samo se srnešila. „Znači, čuo si." „Nema nikog u ovom poslu ko nije čuo za tu ogrlicu, ili o onome šta se dogodilo 1935. kada je neko dobio lošu ideju da je ukrade. Lopovu je presečeno grlo nakon što su mu odsečene obe šake."

„I njegova se krv prosula na Sunce i Mesec." Pomerila je ramena. „Od takvih se stvari prave legende." „To nije igra." Krenuo je ka njoj, zgrabio je za ramena i povukao tako brzo da je skoro izgubila ravnotežu. „Lopove ne zaključavaju lepo u zatvor u toj zemlji. Pobogu Adrija-na, trebalo bi da bolje od ikoga znaš koliko bi okrutna bila pravda tvog oca."

„Ja hoću pravdu, i imaću je." Istrgla se iz njegovog stiska. „Od kada sam prvi put ukrala kako bih sklonila majku sa odeljenja, zaklela sam se da ću izboriti pravdu. Ogrlica je bila njena, data joj je kao svadbeni poklon. Cena mlade. Po zakonima Džakira ono što se ženi da u braku ona zadržava nakon smrti ili razvoda. Šta god žena posedovala postaje

SLATKA OSVETA

311

muževljevo, ma šta ona bila, njegovo je da sa tim radi tačno ono što hoće. Ali cena mlade ostaje mladina, tako da je Sunce i Mesec majčina stvar. Odbio je da joj da ono što je njeno, pa ću ga ja uzeti."

„Kakvo će joj to dobro doneti?" Znao je da je grub, pregrub, ali nije mogao da pronađe drugi način.

„Bez obzira koliko to bilo bolno, nje više nema."

„Zar misliš da ne znam da je nema?" Ono što se pojavilo u njenim očima nije bio bol, već bes izazvan strašću. „Delić vrednosti ogrlice održao bi je godinama, uz najbolje lekare, najfinije tretmane. Znao je koliko smo očajne. Znao je, jer sam zgazila svoj ponos i pisala mu, moleći ga za pomoć. Odgovorio mi je, napisao da je brak okončan, a time i njegove odgovornosti. Pošto je bila bolesna a ja sam bila dete, nije bilo načina da se vratim u Džakir i zahtevam, zakonski, da se ogrlica vrati."

„Ma šta da je uradio tebi, tvojoj majci, sada je završeno. Suviše je kasno da ogrlica nešto izmeni."

„Oh, ne, Filipe." Glas joj se promenio. Strast nije nestala, ali se na njoj stvorio led i zbog toga je bila još ubojitija. »Nikada nije prekasno za osvetu. Kada uzmem nju, ponos Džakira, moj otac će patiti. Ne kao što je ona, nikada kao ona, ali dovoljno. A kada bude znao ko je ima, ko mu je uzeo, biće samo još slađe."

Nije razumeo istinsku mržnju. Nikada nije ništa ukrao iz ma kog drugog razloga sem da preživi, ili da preživi u većoj udobnosti. Ali je istinsku mržnju prepoznao i poverovao u je to najeksplozivnije ljudsko

gorivo. „Da li imaš ikakvu Predstavu šta će ti se dogoditi ako te uhvate?"

Njene oči su bile postojane i veoma tamne kada su se sa njegovim. „Bolju nego ti. Znam da me neće zaštititi

312

Nora Roberts

ni moje američko državljanstvo ni moja titula. Ako plaćam, onda plaćam. Neka kockanja su vredna rizika."

Pogledao je u nju, u njenu kožu koja se zlatno presijavala na suncu. „Da", složio se. „Neka jesu."

„Znam kako da to uradim, Filipe. Imala sam deset godina da to isplaniram."

A ostalo je nekoliko nedelja, možda samo nekoliko dana, da promeni mišljenje. „Voleo bih da čujem o tome." „Možda. Neki drugi put."

Iznenada je promenio raspoloženje i nasmejao se. „Učinićemo to uskoro, ali bih rekao da je za sada dovoljno razgovora o poslu. Sta kažeš za to kupanje?"

Ne, ne veruje mu, ponovo je pomislila Adrijana. Ima nečeg suviše šarmantnog u tom osmehu. Sve u svemu, možda bi bilo najbolje da, kad već on posmatra nju, i ona posmatra njega. „Volela bih.

Srešćemo se na plaži za petnaest minuta."

Adrijana je tako često putovala sama da je zaboravila kako je to kada se sa nekim dele sitna zadovoljstva. Voda je bila hladna i čista, tečno staklo kroz koje je mogla da klizi i posmatra život oko sebe. Kao šuma u jesen, korali koji gore zlatno, narandžasto, grimizno, sa lepezama čipkastoljubiča-ste koje su podrhtavale u vodenoj struji. Jurišale su ribice so-motastih repova, a njihove izdašne boje su se presijavale dok su grickale sundere.

Sputana samo maskom i disaljkom, mogla je da zaroni i pusti da je grickaju sitne i ratoborne tropske ribice ili da je posmatraju ribe narednici koje su lutale u potrazi za milostinjom. Otplivali su do mesta gde dubina raste, klizeći sa grebena do petnaest metara prozračne bistrine. Signali kojima su se služili bili su dodir po ruci i gestikulacija. Izgledalo je dovoljno što se razumeju i što je popodne njihovo.

SLATKA OSVETA

313

Adrijana nije želela da ispituje zašto se oseća tako lagodno sa njim - opušteno kao one večeri koju su proveli u seoskoj kafani van Londona. Nije bila žena koja ima čopor prijatelja, već više poznanika, ljudi koji su dolazili i odlazili iz njenog života. Kada je pružala prijateljstvo, potpuno se davala tome, bez ograničenja, i zbog toga je to radila obazrivo. Mada poverenje nije bilo potpuno stečeno, osećala je prijateljstvo prema njemu, i uprkos njenoj rezervisanosti bilo joj je drago što je sa njim.

Sada nije bila princeza, ni majstor lopov, već žena koja uživa u suncu i čarolijama mora.

Izronila je smejući se i pažljivo spustila jedno peraje na koren korala. Voda se slila sa njene kose i kože, presijavajući se kao dragulj. Zbacila je masku nazad dok je Filip izranjao kraj nje.

„Sta je smešno?" Zabcio je kosu pre nego što je sklonio masku.

„Ona riba sa velikim buljavim očima. Podsetila me je na lorda Fjuma."

Podigao je obrvu i primirio se. „Da li se uvek podsme-vaš svojim žrtvama?"

„Samo kada je prikladno. Oh, sunce je divno." Zatvorenih očiju, podigla je lice ka njemu i podsetila ga na sirene i morske vile. „Ali ti ne bi trebalo da ostaneš dugo sa tom ble-dom britanskom kožom."

„Zabrinuta si za mene?"

Kada je otvorila oči odražavale su dobro raspoloženje pre nego oprez. Napredak, pomislio je. Ma kako mali. „Mr-bih da budem odgovorna za tvoje opekotine."

»Pretpostavljam da sada u Londonu pada sneg i da su Porodice okupljene oko božićne ćurke."

„A u Njujorku ćurka još nije ni pečena." Zahvatila je vodu u šake, a onda je pustila da joj curi između prstiju. „Uvek smo imali ćurku. Mama je volela miris pečenja." Otresla se tog osećaja i uspela da se osmehne. „Jedne godine je odlučila da je sama spremi, onako kako je to radila njena majka u Nebraski. Nagurala je toliko fila u pticu da se ćurka rasprsla kada se raširio od toplote. Jadna ćurka je bila sva nikakva." Zaklanjajući oči pogledala je prema horizontu. „Vidi, dolazi brod."

Pomerila se radi boljeg oslonca i okliznula se sa stene pravo u njegovo naručje. Voda ju je preklopila preko ramena, onda preko grudi dok ju je podizao i privlačio sebi. Odmakla se, ali ju je čvrsto držao jer

stopalima nije mogla da dodirne peščano dno i njene ruke su čvrsto stegle njegova ramena radi oslonca.

Videla je kako su mu oči potamnele, kao magla kada se mesec sakrije iza oblaka. Njegov dah joj je zagolicao usne dok su njegove ruke kliznule kroz vodu i preko njene kože. Kada se nagnuo prema njoj, okrenula je glavu tako da su njegove usne nežno, strpljivo dodirnule njen obraz. Potreba se uskomešala u njoj, sa udarom koji je naišao koliko od želje toliko i iz straha.

„Imaš ukus mora“, rekao je. „Hladan i neosvojiv.“ Prešao je usnama preko njenog uva i njeni prsti su se žarili u njegove mišiće; osetio je kako joj je zastao dah i njegovo telo je zadrhtalo. „Adrijana.“ Naterala se da ga pogleda. Oduvek se suočavala sa onim što ne može da izbegne. Sunce je sijalo u njegovoj kosi, skoro zaslepljujuće kada je pogodilo vodu i odbilo se od nje. Negde iza njih žena je grdila dete. Ali je zvuk bio nejasan jer joj je srce bubnjalo u ušima.

SLATKA OSVETA

315

Nasmešio se. „Opusti se“, rekao joj je dok su mu se pr- -sti pomerali duž njene kičme. „Neću dopustiti da potoneš.“

Ipak jeste. Kada su se njegove usne spustile na njene, potonula je, brže i dublje nego što sigurnost dopušta. Mada joj je glava ostala na vazduhu i suncu, osetila je kako tone u dubinu, kako joj srce lupa, dah zastaje. Mogla je da okusi sunce i so dok su njegove usne mamile njene da se rastvore. Mamile. Trebalo je da bude utehe u tome, u odsustvu zahte-va, u odsustvu pritiska. Umesto toga, drhtala je od pritiska potrebe u svom telu.

On je obuzdao svoju žudnju. Ako je sada njegova strast bila opasana lancima, obećao je sebi da će doći vreme kada će ih se osloboditi. Njoj je potrebno nešto više od želje. On ima potrebu da pruži nešto više. Isprobavajući, gricnuo je njenu donju usnu i začuo je kako stenje. Znao je da može da se kontroliše samo dotle, pa je uzmakao. Oči su joj bile zamagljene, teške. Usne su joj bile zrele. A njegovi nervi pred pucanjem.

„Može li piće?“

Trepnulaje. „Šta?“

Poljubio joj je vrh nosa i pokušao da opusti šake. „Rekao sam hajde da popijemo piće kako bih svoju bledu britansku kožu sklonio sa sunca.“

„Oh.“ Kao da ju je neko oslobodio efekta droge, pomislila je. I to one koja stvara naviku. „Važi.“

„Dobro. Ko poslednji stigne do bara, časti.“ Pustio ju je kada je to rekao. Nepripremljena, Adrijana je potonula. Kada je isplivala bio je na pola puta do obale. Smejala se čak i dok je navlačila masku da pojuri za njim.

Pili su oporu, ledenu margarinu i slušali trio marimba sviraca koji su svirali božićne pesmice. Sa apetitima pojačanim sunca i vode, uronili su u enčilade zalivene sirom i pikant-

316

Nora Roberts

nim sosom. Kasnije, dok se popodne polako protezalo pred njima, vozili su oko ostrva putem koji su nasumice izabrali. Prolazili su pored malih kamenih spomenika koji su Adrijanu podsećali na stare religije i obožavanje drevnih bogova.

Odlučio je da joj ispuni dan, da je navede da zaboravi tugu koja je došla sa zorom. Nije više sumnjao u svoju potrebu da je štiti i udovoljava joj. Kada muškarac veći deo svog života provede sa ženama, ume da prepozna pravu.

Namerno je prevezao džip preko rupe na putu tako da je poskočio i pretresao se. Adrijana se samo nasmejala i pokazala na drugu. Put ih je vodio do severnog rta i svetionika. U podnožju je živela porodica sa kokošinjcima punim dronjavih kokošaka. Mršava mačka se protegla po prljavštini pored hladnjaka koji je preduzimljiva porodica napunila hladnim pićima da ih proda turistima po duplo većoj ceni od one u selu. Naoružani sa dve boce, seli su na gomile suve morske trave i posmatrali prskanje zapenušanih talasa. Voda je ovde bila veoma nemirna, tako da su talasi udarali u obalu i izbijali poput gejzira na mestima gde su vreme i plima prosekli kanale. „Pričaj mi o tvom domu.“ „U Londonu?“

„Ne.“ Adrijana je izula sandale. „Onom na selu.“ „Ti bi rekla da je veoma britanski.“ Još jedan znak napretka bio je što se nije pomerila kada joj je dodirnuo kosu. „Kuća je u edvardijanskom stilu, od cigle, veoma uredna, sa dva sprata. Postoji i galerija za portrete, ali kako ja nisam upoznao svoje pretke, pozajmio sam neke.“ „Odakle?“

„Iz starinarnica. Tu je čika Silvester - veoma strog vik-torijanski tip, i njegova žena, tetka Agata. Sa licima kao od pudinga.“

SLATKA OSVETA

317

„Sa licima kao od pudinga.“ Kikoćući se, Adrijana se naslonila nazad. „To jeste britanski.“

„Mi smo ono što jesmo. Postoje probrani rođaci, naravno, od kojih su neki veoma impresivni, i nekoliko zlokobnih likova. Tu je onda i čukunbaba; ona je bila nešto kao prostitutka koja je udajom došla u porodicu uprkos burnim prigovorima, a onda počela da vlada gvozdеноm rukom.“

„Nedostaje ti što nemaš veliku porodicu.“

„Možda. U svakom slučaju, oni su lepo popunili galeriju. Gostinska soba se otvara u baštu. U skladu sa kućom, odlučio sam se za formalne, veoma uredne cvetne aranžmane. Ruže, rododendrone, jorgovan, ljiljane. Postoje žive ograde od tisa i šumarak jasena na zapadu, gde teče mali potok. Tamo ima divlje majčine dušice i šumskih ljubičica koje mogu da budu velike kao moj palac.“

Gotovo da je mogla da ih namiriše. „Zašto si je kupio? Ne izgledaš kao čovek koji je željan mirnih večeri pored vatre ili šetnje kroz šumu.“

„Postoji vreme za sve. Kupio sam je kako bih bio spreman kada odlučim da se smirim i postanem stub društva.“

„To ti je cilj?“

„Moj cilj je oduvek bila udobnost.“ Slegnuo je ramenima i ispraznio bocu. „Kao mlad sam naučio da ako misliš da pronađeš udobnost na londonskim ulicama, moraš da zgrabiš ono što možeš i da budeš brži od sledećeg.“ Spustio je bocu na pesak pored sebe. „Bio sam brži.“

„Bio si legenda. Ne, ne ceri mi se, bio si. Svaki put ka-ua je ukradeno nešto spektakularno, počele bi glasine da je to obavio F.Č. Kolekcija De Marko, na primer.“

Nasmejao se i posmatrao kako joj iza vrata prska voda.

i pecaš?“

„Da li si j'e ti uzeo?“ Uspravila se kada joj se samo osmehnuo i krenuo da uzme cigaretu. „Pa, jesi li?“

„Kolekcija De Marko“, mozgao je. „Jedan od najfinijih primera dijamanata i dragog kamenja u Milanu, ili ma gde, ako ćemo pravo.“

„Ma znam šta je! Jesi li je ti uzeo?“ Namestio se kao pripovedač ispred razbuktale vatre. „Muzej je imao najbolje moguće obezbeđenje za taj eksponat. Svetlosne senzore, alarme ostljive na težinu. Pod je bio okružen žicom na udaljenosti od šest metara od eksponata. Sam eksponat je bio ispod staklene kupole koja je smatrana praktično neprobojnom.“

„Znam sve to.“ Mlaz je doleteo i udario je po kosi. „Kako si to uradio? Čula sam desetine izveštaja koji su bili kontradiktorni.“

„Da li si ikada videla Kraljevsko venčanje, onaj film u kome Fred Aster igra na plafonu?“

„Da, ali to je bio filmski trik pomoću kamere. Priznajem da si pametan, ali ne toliko.“

„Ulazak je bio samo pitanje prave uniforme i falsifiko-vanja prave identifikacije. Kada sam ušao imao sam dva sata pre nego što službenici bezbednosti počnu obilazak. Četvrtinu tog vremena potrošio sam da se uspužem uza zid i dođem na plafon.“

„Ako nećeš da mi kažeš kako si to uradio, samo mi reci.“

„Pričam ti. Završila si sa tim?“ Uzeo je bocu od nje i otpio. „Vakuum gume. Ne baš kao one za otčepeljivanje toaleta, ali na istom principu. Daju ti uvid u to kako se oseća muva.“

„Zakačio si se na plafon?“

„Manje-više. To ne bi izdržalo, naravno, tokom celog posla. Za tavanicu sam pomoću zavrtanja sa žabicama pričvr-

SLATKA OSVETA

319

stio trapez. Sećam se kako sam visio na kolenima iznad svog tog sjajnog kamenja. Nisam smeo da dopustim čak ni da se znojim. Imao sam karbidno svrdlo upakovano u morsku pe-nu radi prigušivanja buke. Kada sam probio staklo, počeo je pravi posao. U džepu sam imao kamenje iste težine kao i drago kamenje u kolekciji. Smenjivao sam ih komad po komad. Moraš da budeš brz i veoma siguran. Manje od delića sekunde bez prave težine i alarm bi se aktivirao. Oduzelo mi je više od sata, dok mi se krv slivala u glavu a prsti sasvim utrnuli. Onda sam uz trzaj sa trapeza skočio van kruga sa alarmom. Sećam se da sam imao osećaj kao da me neko ubada strelicama u noge kada sam se prizemljio. Jedva sam mogao da puzim. To je bio najgori deo, sa kojim nisam računao." Sada je mogao da se smeje prisecajuci se. „Sedeo sam tamo na gomili i udarao noge kako bih povratio cirkulaciju i zamišljao sebe uhvaćenog, ne zato što nisam bio dovoljno dobar, već zato što su se moje proklete noge uspavale."

Naslonivši glavu na morsku travu, Adrijana se smeja-la sa njim. „Šta si uradio?"

„Zamišljao sam sebe u ćeliji, a onda veoma brzo i nimalo elegantno izašao, uglavnom na kolenima i laktovima. Kada se alarm oglasio, kiselio sam se u hotelskoj kadi."

Kada se izdigao i pogledao je, smešila mu se. „Nedostaje ti."

„Samo u retkim trenucima." Bacio je cigaretu u mlaz vode. „Ja sam prvenstveno poslovan čovek, Adi. Bilo je vre-me da se izađe iz posla. Spenser, moj pretpostavljeni, mi je suviše često prilazio preterano blizu."

„Znali su za tebe, pa ipak su te primili."

„Bolje je vuk na oku nego slobodan, pretpostavljam. Pre ili kasnije postaneš nemaran. Potrebna je samo jedna greška."

Gledala je more i njegovu uskomešanu vodu. „Imam samo još jedan posao i nemam nameru da budem nemarna."

Nije rekao ništa. Uz nešto više vremena, više brige, bio je siguran da će moći da je ubedi da odustane. Ako razgovor ne pomaže, postoje prepreke koje može da joj postavi. „Šta kažeš na popodnevni odmor, a onda božićnu večeru?"

„U redu." Ustala je, noseći sandale za kaiševe. „Ali moram ja da vozim u povratku."

Možda je bilo budalasto što se uzbuđuje, ali nije mogla da odoli. Bilo je divno izležavati se u mirišljavoj vodi kade i oblacima mirišljavog praha. To su nesporno ženske navike, čije seme joj je posađeno u haremu. Uživala je u dugom, dokonom pripremanju, mada je njeno veče sa Filipom jedva moglo da se nazove večernjim izlaskom. Znala je da je dobar deo razloga stoje tako pristupačan kao pratilac posledica njegove želje da pripazi na nju. Mogla je da mu kaže da nema draga posla na ostrvu, ali nije imao razloga da joj poveruje. U svakom slučaju, boravak sa njim ima svrhu. Ili je tako govorila sebi dok je birala tanku belu haljinu sa raskošnom suknjom i bez leđa. Provešće sa njim onoliko vremena koliko on želi da provede sa njom. Tako on neće moći da bude na oprezu kada bude izlazila iz zemlje... narednog dana.

Neki planovi čekaju da budu dovršeni, planovi koje je počela da pravi pre deset godina. Ubrzo posle Nove godine otići će u Džakir. Na uši je stavila kamenčiće koji su bili hladni koliko i njene misli i podjednako lažni kao i imidž koji će predstaviti svome ocu.

SLATKA OSVETA

321

Ali večeras će uživati u lebdećem svetlu tropskog zalaska sunca i talasima hladnog mora.

Bila je spremna kada je Filip pokucao na vrata. On, je, takođe, nosio belo, sa košuljom u blagoj nijansi plave, koja se isticala prema jakni.

„Provođenje zime u toploj klimi nesumnjivo ima svojih prednosti." Prešao je rukom preko njenih golih ramena. „Da li si se odmorila?"

„Da." Nije mu rekla da je na brzinu otišla do El Gran-dea da spakuje svoje stvari i odjavi se. Zbog njegovog dodira osetila je onespokojavajuću pometnju kao konj koji je podbo-den i zauzdan u isto vreme. „I kao pravom turisti, misli mi ne dosežu dalje od sledećeg obroka."

„Dobro. Pre nego što pođemo imam nešto za tebe." Izvukao je malu somotsku kutiju iz džepa. Ovoga puta je zaista odstupila kao da je uštinuta.

„Ne.“ Glas joj je bio hladniji nego što je želela da bude, ali je on uzeo njenu šaku i spustio kutijicu u nju. „Ne samo da je nepristojno odbiti božićni poklon, već to i donosi maler.“ Nije dodao da je morao da utre put mitom i potkupljivanjem dok nije pronašao juvelira koji je bio voljan da otvori radnju na praznik.

„Nije bilo nužno.“

„Zar bi trebalo da bude?“, suprotstavio joj se. „Hajde sada, Adrijana, žena poput tebe trebalo bi da zna kako da ljubazno prihvati poklon.“

Bio je u pravu, naravno, a ona je ispala budala. Otvorila je kutijicu i posmatrala iglu kako miruje na belom satenu. Ne miruje, pomislila je, već vreba, kao panter na koga je ličila, bogato crna, oštro izrezbarena, sa plamenim očima od rubina.

„Predivnaje.“

„Podseća me na tebe. To je nešto što nam je zajedničko,“ Zakačio ju je na njenu haljinu s lakoćom nekoga ko je navikao da radi takve stvari.

Bilo joj je potrebno da to nemarno prihvati pa se na-smejala. „Od jednog lopova-mačke drugom?“ Ali su njeni prsti odlutali da je dotaknu.

„Od jedne nespokojne duše drugoj“, ispravio ju je i, gurnuvši kutiju nazad u džep, uzeo je za ruku.

Večerali su izvanrednog jastoga na roštilju i pili oštro voćno vino dok su marijači prolazili pevajući pesme o ljubavi i čežnji. Sa stola pored prozora mogli su da posmatraju ljude kako šetaju pored zida na obali i male dečake, uvek željne novčića, kako dangube pored reda taksija i čekaju da otvore vrata.

Dok su jeli, sunce se spustilo u plamenu boja, a mesec, manje užurban, veličanstveno se uzdizao.

Upitala ga je o detinjstvu i bila iznenađena kada to nije izbegao ili prešao preko toga uz šalu.

„Moja majka je prodavala karte u bioskopu. To mi je došlo kao plus jer sam uvek mogao da uđem i gledam šta god se prikazivalo, ponekad celo popodne. Osim toga, nije moglo da posluži nizašta više osim za plaćanje rente u jednom dvosobnom stanu u Čelziju. Moj otac je dohujao u njen život dovoljno dugo da me napravi, a onda odhujao kada je saznao da sam na putu.“

Osetila je udar i posegla bi za njegovom rukom, ali je on podigao vino. Trenutak je prošao. „Mora da joj je bilo teško. To što je bila sama.“

„Siguran sam da je bio pakao, ali ti to nećeš znati. Rođeni je optimista, od one vrste žena koja je zadovoljna onim što ima, bez obzira koliko malo ili mnogo. Usput, veliki je

SLATKA OSVETA

323

obožavalac tvoje majke. Kada je saznala da sam bio na večeri sa ćerkom Febe Spring, ceo sat mi je čitala bukvicu što te nisam doveo da te vidi.“

„Mama je imala načina da se umili ljudima.“

„Zar ti nikada nije palo na pamet da pođeš majčinim stopama kao glumica?“

Bilo joj je lako da se nasmeje dok je podizala čašu. „Zar nisam?“

„Koliko je tu glume, pitam se.“

„Glume?“ Gestikulirala je rukama. „Koliko god je potrebno. Da li tvoja majka zna za tvoje - zanimanje?“

„Misliš seks?“

Nije bio siguran da će se ona nasmejati, ali jeste, a onda se nagnula napred tako da se svetlost sveca odrazila u njenim očima. „Ne hobi Filipe, već zanimanje.“

„Oh. Pa, mi o tome ne razgovaramo. Izlišno je reći da mama nije glupa. Još vina?“

„Samo malo. Filipe, da li ikada pomisliš da se vratiš tome, na još jedan poslednji, neverovatan posao? Nešto što će te grejati pod stare dane?“

„Sunce i Mesec?“

„To je moje“, rekla je prilično usiljeno.

„Sunce i Mesec“, ponovio je, zabavljen dok ju je gledao. „Dva fascinanta dragulja u jednoj ogrlici. Sunce, dijamant od dve stotine osamdeset karata, najboljeg kvaliteta, apsolutno čist, briljantno beo, i, prema legendi, kamen sa prornenljivom prošlošću. Pronađen je u regionu Dekan u In-QIJI u šesnaestom veku, ugrubo izbrušen imao je oko osam stotina karata. Kamen su pronašla dva brata i, kao Kain i Avelj, jedan je ubio drugog da bi ga imao. Radije nego da bu-e proteran u Zemlju Noda, preživeli brat je bedu doživeo u

svojoj zemlji. Žena i deca su mu se podavili, ostavljajući ga sa prilično hladnom utehom kamena." Filip je otpio i, pošto Adrijana nije komentarisala, do-suo je vino u svoju, a zatim i u njenu čašu.

„Legenda kaže da je poludeo i ponudio kamen đavolu. Da li je đavo to prihvatio ili ne ne zna se, tek on je bio ubijen i kamen je otpočeo svoje putovanje. Istanbul, Sijam, Krit i desetine drugih egzotičnih mesta, uvek ostavljajući trag izdaje i ubistva na svom putu. Sve dok nije zadovoljio bogove i skrasio se u Džakiru oko 1876. godine."

„Moj čukun-čukun-deda ga je kupio za svoju omiljenu ženu." Neprestano je povlačila prst po ivici čaše. „Za ekvivalent od milion i po američkih dolara. Koštao bi ga i više, ali je kamen bio na zlom glasu." Prsti su joj se umirili. „U Džakiru je u to vreme bilo ljudi koji su umirali od gladi."

„Nije bio ni prvi ni poslednji vladar koji je ignorisao takve stvari." Čekao je, gledajući je dok je konobar raskla-njao njihove tanjire. „Brusio ga je čovek iz Venecije, koji je ili usled nervoze ili zbog nedostatka veštine izgubio mnogo više od originalnog kamena nego stoje trebalo. Šake su mu ise-čene i okačene oko vrata pre nego što su ga ostavili u pustinji. Ali je kamen preživeo da bi bio sparen sa biserom, isto toliko starim, koji je izvučen iz Persijskog zaliva, savršeno okrugao, sa sjajem koji prevazilazi svaki opis. Sjajan, bleštav, kao dve stotine karata mesečine. Dok dijamant blešti, biser tinja, i legenda kaže da se biserova čarolija bori protiv dija-mantove. Zajedno su kao rat i mir, sneg i vatra." Podigao je čašu. „Ili kao Sunce i Mesec."

Adrijana je popila gutljaj vina da bi pročistila grlo. Razgovor o ogrlici ju je podjednako uzbuđivao i uznemiravao. Znala je tačno kako je izgledala okačena oko majčinog vrata,

SLATKA OSVETA

325

i mogla je da zamisli, samo da zamisli kakav bi osećaj bio u njenim rukama. Čarolija ili ne, legenda ili ne, ona će je uzeti.

„Uradio si domaći zadatak."

„Znam o Suncu i Mesecu isto onako kako znam o Ko-hinoru ili Pitu, kao kamenju kojem se možda divim, čak i žudim za njim, ali ne kao o kamenju zbog kojeg bih rizikovao život."

„Kada je motiv samo novac ili prisvajanje, čak se i dijamantima može odupreti." Krenula je da ustane, ali ju je uhvatio za ruku. Stisak je bio čvršći nego što je trebalo i njegove oči više nisu odavale da ga ovo zabavlja.

„Kada je motiv osveta, treba se odupreti." Njena ruka se jednom savila u njegovoj, a onda se primirila. Kontrola, pomislio je, može da bude i blagoslov i prokletstvo. „Osveta zamagljuje razum tako da ne možeš hladnokrvno da misliš. Strast ma kakve prirode dovodi do greške."

„Imam samo jednu strast." Svetlost sveca je treperila preko njenog lica, produbljujući joj rupice na obrazima. „Imala sam dvadeset godina da je odnegujem, usmerim. Nisu sve strasti vrele i opasne, Filipe. Neke su hladne poput leda."

Nije ništa rekao kada je ustala, ali je obećao sebi da će joj dokazati da nije u pravu pre nego što se veče završi.

POGLAVLJE 19

Njega je teško proceniti, mislila je Adrijana. Jednog trenutka može da bude silovit, a već narednog nestašan. Dok su se vozili ka hotelu, govorio je bezbrižno, zabavno, o zajedničkim poznanicima. Taj trenutak u restoranu kada ju je uzeo za ruku, pogledavši je u oči kao da može da je samim pogledom prikloni svojoj volji, možda se nije ni desio. Sada je sve bio tropski vetrić i mesečina. Razgovori o ogrlici i krvi koja je prolivena zbog nje bili su oduvani.

Bilo je lako videti kako se uvukao u krug bogatih i razmaženih. Pogled na njega nije ukazivao na londonskog uličnog lopova bez oca. Niti se video sračunati lopov-mačka sigurnog koraka. Umesto toga, video se kulturni čovek koji se pomalo dosađuje i šarmantno nema nikakav cilj. Mada, zapravo, nije bio ništa od toga.

Iako je to znala, ipak se opustila. Deo njegove moći bio je u tome što je jednog trenutka mogao da natera ženu da drhti i da se smeje, a podigne joj stopala u sledećem. Zatekla je sebe kako žali kada je auto bio parkiran i kada je od večeri ostala samo šetnja do njenih vrata.

„Nije mi prijalo što sam te zatekla ovde", rekla mu je dok je uranjala ruku u torbu tražeći ključ.

„Bila si besna što si me zatekla ovde." Uzeo je ključ od nje i gurnuo ga u bravu.

SLATKA OSVETA

327

„U redu." Bila je dobro raspoložena i opuštena. Obe stvari su se odražavale u njenom osmehu. „Ne menjarei često mišljenje, ali bilo mi je prijamo u tvom društvu danas."

„Drago mi je što to čujem, jer sam nameravao da ostanem sa tobom." Dok je govorio, uhvatio ju je za lakat i ušao sa njom.

„Ako misliš da ću da se iskradem i uzmem ponovo dragulje Sent Džonsovih, ne treba da brineš." Bacio je ključeve na njen toaletni stočić, a onda uzeo njenu večernju torbicu i poslao je u istom pravcu. „Moje prisustvo ovde u ovom trenutku nije ni u kakvoj vezi sa draguljima." Pre nego što je mogla da se izmakne, s. pustio je šake na njena ramena, a onda ih užasno nežno povukao niz njene ruke. Sasvim prirodno, njegovi prsti su se isprepletali sa njenim.

„Ne."

Podigao je jednu ruku, poljubio je, a onda podigao drugu. „Stane?"

Vrelina je poput rakete jurnula niz njene prste. Jedna stvar je bila ignorisati ono za čim nikada nije žudela, a sasvim druga odupreti se onome za čim žudi ovog časa. „Želim da odeš."

Držeći jednu njenu ruku uhvaćenu u svojoj skl onio je kosu sa njenih ramena, tako da su njegovi prsti samo površno dodirnuti njenu kožu. Osetio je trzaj, ali nije bio siguran da li njen ili svoj. „Otišao bih da verujem da to želig. Da li znaš da te zovu nedohvatljiva?"

Znala je to veoma dobro. „Da li me zato želiš? Jer sam nedohvatljiva?"

„Možda bi to bio dovoljan razlog." Igrao se njenom kosom. „Nekada."

„Filipe, nisam zainteresovana. Mislim da sam to jasno stavila do znanja."

„Tvoj talenat za laganje je jedna od stvari kojima se najviše divim kod tebe."

Bio je blizu, već bliže nego što bi trebalo. „Ne znam šta još mogu da učinim da bih te ubedila da tračiš vreme."

„Ne bi trebalo mnogo, da je to istina. Umeš da pogledaš muškarca, Adi, na način koji i najtopliju krv pretvara u led. Sada me ne gledaš tako." Obujmio ju je oko vrata. Čak i dok je postajala ukočena, gledao je kako se njena zrela, puna, meka usta drhtavo otvaraju. Da je čovek i presit, još uvek bi gladovao za tim.

Osetila je kako joj srce skače u grlo i divlje udara kada su njegove usne prošaputale nad njenim.

Počela je da podiže ruku kako bi ga odgurnula. To je bila samozaštita. Alije zgrčila prste u njegovu košulju i stegla je. To je bila potreba.

Onda je sa potrebom, iznenadno, došlo kajanje.

„Ne mogu da ti dam ono što želiš. Nisam kao drage žene."

„Ne, nisi." Instinktivno je prevlačio prstima duž njenog vrata, umurujuće, ohrabrujuće, iako su njegove usne pretvarale njene nerve u pustoš. „I ne želim ništa više od onoga što možeš da daš."

Kada je produbio poljubac, zastenjala je. Bilo je pomalo i očajanja i čuđenja u tom zvuku. Za trenutak, samo za trenutak, prepustila se. Njeno telo se pripilo uz njegovo, usne su se razdvojile, srce se otvorilo. Na tren je ugledao lepotu, sposobnost predavanja tako veliku da ga je to potreslo.

Onda se odmicala, okretala. „Filipe, znam kakav mi je imidž, ali to je samo imidž. Ovakvo nešto nije za mene." Skupila je šake da bi ih primirila.

SLATKA OSVETA

329

„Možda nije bilo." Ponovo je spustio šake na njena ramena. „Dosada."

Ima ona svoj ponos. On ju je proveo kroz nestabilne i zbunjujuće godine. Zbog njegove snage mogla je da kaže bez stida: „Nikada nisam bila sa muškarcem. Nikada nisam to želela."

„Znam." Okrenula se, kao što se nadao da će uraditi. „Shvatio sam to jutros kada si mi pričala o tvom ocu, o onome šta si videla da se dogodilo između njega i tvoje majke. Ne mogu ništa da kažem da izbrišem to ili tvoja osećanja u vezi sa tim - osim da to ne mora da bude tako, ne treba nikada da bude tako."

Dodirnuo ju je ponovo, rukom po obrazu. Bio je to test za njega koliko i za nju. Zatvorila je oči i dozvolila sebi da upije osećaj njegovih prstiju na svojoj koži u haosu nerava i žudnji koje je taj osećaj izazvao. Oduvek je bila žena koja je znala svoj razum i svoju sudbinu. Noćas će, izgleda, on postati deo i jednog i drugog.

„Bojim se.“

Izvukao je male češljeve od slonovače iz njene kose. „I ja.“

Na to je otvorila oči. „Ne verujem ti. Zašto bi?“ „Zato što si ti važna.“ Spustio je češljeve sa strane i pustio da rnu prsti urone u njenu kosu. „Zato što je ovo važno.“ Ponovo ju je privukao bliže, napinjući se da ostane nežan, da se priseti njene krhkosti a ne njene snage. Obe su bile tu, obe su ga zgrabile od prvog trenutka. „Možemo ovo da analiziramo ćelu noć, Adi. Ili možeš da mi dopustiš da te volim.“ Nije preostao nikakav izbor, niti ga je ikada bilo. Adrijana je verovala u sudbinu. Bilo joj je suđeno da napusti Džakir, kao sto joj je bilo suđeno i da se vrati. I bilo joj je suđeno da provede ovu noć, makar samo ovu jednu noć, sa Filipom, i nauči šta je to što žene tera da svoja srca, svoju slobodu, daju muškarcima.

Očekivala je strast. Nju je razumela. To je divlja pomama koja muškarce goni da nadu način da je olakšaju. Znala je o seksu od iskrenog haremskog razgovora do žudnog romantičnog čavrljanja na čajankama. Žene su gladne koliko i muškarci, mada nisu uvek u mogućnosti da zasite glad. Utisak o seksu koji je sa njom ostao od detinjstva bili su zamršeni udovi, bujica zvukova i pokreta najbolje obavljenih u mraku.

Kada su se njegove usne ponovo spustile na njene, bila je spremna da se prepusti tome.

Ali to je bio samo lagani poljubac, tek dodir, uzmicanje, prevlačenje usana o usne. Kada su se njene oči otvorile od iznenađenja zatekla ga je kako je posmatra.

Video je zbunjenost i želju koja narasta iz časa u čas dok se poigravao njenim usnama. Nije bilo žurbe da se navali ili osvoji. Ne ovoga puta. Ne sa njom. Kolika god da je njegova veština, koliko god strpljenje razvio, sve će ih upotrebi-ti noćas. Pustio je da mu se šake izgube u njenoj kosi, dajući im oboma vremena da se prilagode neočekivanom.

Zato se nije ukočila kada ju je dodirnuo. Njeno telo je izgledalo spremno da bude maženo i otkriveno. Izvukao se iz jakne i ona nije više oklevala da ga miluje po ramenima, niz leđa. Nestrpljiva da upozna onakvu slobodu kakvu on ima, povlačila mu je košulju dok se nije izvukla i omogućila joj da oseti njegovu kožu.

Čula je kako je usisao vazduh zbog njenog dodira. Usta su mu postala mnogo nasrtljivija, otkucaji srca nestabilniji. Čula ga je kako mrmlja, ali nije razumela njegov zahtev da uspori. Nije mogla da zna koliko ga je koštalo da je svlači pažljivo, da mu ruke ostanu nežne kada je želeo da je požudno ščepa.

SLATKA OSVETA

331

Gola, zadrhtala je jednom. Zvuk haljine koja je pala na pod kraj njenih nogu odjekivao je kao grmljavina u njegovoj glavi.

Koža joj je sijala na nejasnoj mesečini koja je posrebrila krajeve njene kose puštene da pada preko grudi. Znao je i ranije kako je to kada želiš, ali nije znao da oštrica želje može biti tako probojna - toliko probojna da su mu se ruke tresle dok je izvlačio košulju, toliko probojna da ga je grlo bolelo dok ju je spuštao na krevet.

Ona je, takođe, poznavala želju. Ali je njena želja uvek imala jasan put i određen kraj. Sigurnost, reputacija, povratak. Sada je naučila da neke želje imaju isprepletani čvor staza koje vode u mnogim pravcima. Još uvek se bojala, ali ne više njega. Sada se bojala sebe i cene koju bi bila spremna da plati da bi se osećala ovako kako se oseća ove noći.

Pokazao joj je kako je to kada goriš, polako, i dalje će-znući za vrelinom. Čula je svoj drhtavi uzdah dok se njeno telo, toliko dugo uskraćeno za ovo zadovoljstvo, napinjalo, drhtalo i prihvatalo. Ovde je strast koja je rastapa, nežnost koja je uzbuđuje, znanje koje slama dugo ustaljena verovanja.

Uzeo ju je, kao što je znala da hoće, ali je tu bilo i davanja. I nimalo bola. Bila je tako sigurna da će biti bola. A ipak su njegove ruke klizile po njoj poput vode. Čak i kada su se njegova usta sklopila preko njenih grudi i njeno telo se izvi-lo u reakciji, bilo je samo zadovoljstva. U talasima.

Mirisala je na dim i svilu i tajne. Dovoljno da izludi muškarca. Dodirivala ga je, ali oprezno. Mada je njen odgovor bio sve što čovek može poželeti, osećao je da je ostao čvor napetosti. Išla je ka vrhuncu za koji je znao da ga ona ne može razumeti. Deo njenog uma se opirao, možda obazriv zbog cene. Tamo gde ima intenzivnog zadovoljstva ima i izuzetne ranjivosti. Mrmljajući, prekrio je njena usta svojim. Njena su se otvorila tako da se njen jezik pokretao u eksperimentalnom plesu sa njegovim.

Ukusi su bili novi za nju, pa ipak... poznati. Osećaj njegovog tela koje se pomera, prilagođava njenom, klizi preko njenog, nije bio nepoznat ili zastrašujući kao stoje očekivala. Nije iskusila nasilje na koje je bila spremna kada je dodirnuo ono što nije nijedan muškarac.

Onda je tu bilo više, više od prijatnih osećaja; više od jednostavnog otkrića. Disanje joj je postlao plitko dok se borila za dah. Njena koža, tako osetljiva na svaki dodir usijala se do granice kada čak ni vetrić koji je čarlijao kroz otvorene prozore nje mogao da donese olakšanje. Bespomoćnost. Bilo je to nešto za šta se zaklela da nikada neće osetiti, ne od ruke muškarca. Borila se protiv toga, protiv njega, dok se vrelina nakupljala, stezala u čvorove, a onda se raširila u njenom središtu. Ovde je bilo bola, ali ni nalik nijednom bolu koji je znala. Borila se protiv toga dok se u isto vreme borila i za to. Scepala je čaršave u očajničkom pokušaju da pronađe ravnotežu.

Polako, prešao je rakom preko njene butine, osećajući podrhtavanje svakog pojedinačnog mišića. I pronašao ju je, toplu i vlažnu. Usledio je trenutak otpora, zastoj daha dok se osećaj pojačavao. Njeno telo se zgrčilo, a onda se uz jecaj zapanjujućeg oduška olabavila.

^ Od tog trenutka se našla u zamci, požudna za svim što može da oseti, očajna za svim čemu može da je nauči. Krv joj je pumpala vrelo, brzo i blizu površine dok se obavijala oko njega. U tome je bilo slobode koju je prigrllila grleći njega. Bilo je poverenja. Otvorila se tome kao što se otvorila njemu. Kada je uronio u nju bilo je tu šoka, zadovoljstva, i sve se stoprio u jedno. Nije to mogao da joj kaže u tom trenutku,

SLATKA OSVETA

333

dok joj je telo bilo obavljeno oko njegovog, da je ranjiviji nego što je ikada bio i mnogo spremniji da rizikuje.

Kasnije je mirno ležala pored njega. To nije trebalo da joj toliko znači. To ne može ništa da promeni. Znala je da je ludo što oseća suprotno. U njenoj zemlji, žena njenih godina bi odavno bila udata i, ako se bog umilostivi, već bi izrađala decu. Ono što se dogodilo noćas bila je jednostavno prirodna funkcija. Žena je rođena da muškarcu pruži zadovoljstvo

i sinove.

Razmišlja kao žena iz Džakira! Šok kada je to shvatila ostavio je gorčinu u njenim ustima koja je nadjačavala zaostali ukus čoveka pored nje. Počela je da se odmiče, možda da pobegne. Tada je prebacio ruku preko nje.

Naslonjen na lakat, posmatrao je njeno lice. Tamo je još uvek bilo tajni i, ispod sjaja utoljene strasti, uzdržanosti koju nije mogao da prokljuvi.

„Da li sam te povredio?“ To nije bilo prvo što mu je palo na pamet, ali ni on nije bio spreman da podeli svoje tajne ništa više nego ona.

„Ne, naravno da nisi.“

Dodirnuo joj je lice. Mada se nije odmakla, nije ni uzvratila dodir. Pošto joj se koža ohladila, povukao je čaršav nagore i čekao da ona nešto kaže, da mu nekim znakom pokaže kako se oseća ili šta joj je potrebno. Tišina se protekla i vezala u čvor.

„Znaš, nećeš me zaboraviti“, promrmljao je. „Niko ne zaboravlja prvog ljubavnika.“

Bilo je dovoljno oštine u tim recima da joj omogući da vidi da se on obuzdava, ali to nije bilo dovoljno da ona pre-Pozna povređenost. „Ne, neću te zaboraviti.“

334

Nora Roberts

i,-

Prevrtao ju je sve dok nije ležala preko njega, a njena kosa ih oboje prekrivala. Oči su im se srele. Bilo je tu izazova, primljenog k znanju i prihvaćenog. „Hajde da se uverimo u to“, rekao joj je pre nego što je

spustio svoje usne na njene.

Sunce je bilo visoko i belo kada se probudila. Bio je tu i bol, potmuo i pomalo sladak, u njenom telu, da je podseća na ovu noć. Htela je da se nasmeši, da se zavuče nazad u krevet i prigri ga sebi kao nekakvo dostignuće, kao torbu punu najfinijih dijamanta. Ali postoji deo nje, još uvek duboko zakopan, koji veruje da ženina potčinjenost u krevetu znači potčinjenost svuda.

Spavao je pored nje. Nije mislila da će tu prespavati ni da će je držati tokom noći. Niti je znala koliko može da bude utešno da leži budna u tami i sluša njegovo mirno disanje. Znala je kako je dobar osećaj posmatrati njegovo lice pri jutarnjoj svetlosti.

Nežnost. Osetila ju je, borila se protiv nje. Prsti su je svrbeli da ih prevuče preko njegovog obraza, da ih uroni u njegovu kosu. Toliko bi zadovoljstvo bilo da ga sada dodirne, kao da je ono što se dogodilo tokom noći bilo istinsko i važno.

Obazrivo, odvojila je prste od dlana i krenula da ga dodirne. Njeni prsti su samo dodirnuli njegovu kožu kada je naglo otvorio oči. Adrijana je uz trzaj povukla ruku.

Čak i u snu imao je brze reflekse. Filip je obavio prste oko njenog zgloba i primeo šaku usnama. „Bro jutro.”

„Dobro jutro.” Čudno. Osećala se blesavo, nekako jadno. „Spavali smo duže nego što sam nameravala.”

„Za to služe odmori.” Glatkim pokretom prevrnuo se iznad nje i njuškao joj vrat. „I za neke druge stvari.”

SLATKA OSVETA

335

Zatvorila je oči. Bilo je teže, mnogo teže nego što je ikad mislila, boriti se sa potrebom da daje. Ako je moguće, sada ga je želela još više nego prošle noći. Za ljubavlju, kao i za svakim zadovoljstvom, čezne se mnogo više nakon što se iskusi.

„Hoćeš li doručak?”, rekla je pokušavajući da joj glas bude bezbrižan.

Gricnuo joj je usnu a onda se povukao. „Gladna?”

„Umirem.”

„Da pozovem sobno posluženje?”

„Da - ne”, rekla je i već je mrzela sebe zbog prevare. „Zaista bih volela da se istuširam i presvučem, a onda sam se poigrala idejom da odem na ronjenje, u Palankar.”

„Jesi li unajmila čamac?”

„Ne još.”

Kada je seo ona se malo pomerila tako da im se tela nisu više dodirivala. „Zašto se ne bih ja postarao za to? Idem da se i sam istuširam, a onda ćemo se sresti u trpezariji za jedan sat. Možemo da krenemo kad završimo sa jelom.”

„Savršeno.” Uspela je da se nasmeši. „Možda će mi trebati malo više vremena, moram da pozovem Selestu.”

„Nemoj mnogo da se zadržavaš.” Poljubio ju je i pošto se već kajala, utopila se u to. Mrmljajući od odobravanja privukao ju je bliže. „Neko može danima da ne jede.”

Njen smeh je bio samo malo napet. „Ne ova osoba.”

Sačekala je da ostane sama, pa privukla kolena i oslonila glavu na njih. Ne bi trebalo da boli. Ne bi trebalo da bo-J kada se radi ono što je nužno. Oh, ali ipak boli. Odgurnuv-si caršave u stranu brzo je ustala i pokrenula se.

uao joj je dodatnih četvrt sata dok je sedeo pored pro-ra u trpezariji i posmatrao obožavaoce sunca kako se ma-

žu uljem. Znao je da ima žena koje ne cene vreme. Ali, konačno, podsetio se da Adrijana nije jedna od tih. Obuzdavajući nestrpljenje, rastezao je sa drugom šoljom kafe. Muškarac je u teškom stanju kada počne da broji minute. Filip je uzeo ružu koju je stavio pored njenog tanjira. On je u veoma lošem stanju.

Prošle noći mu se dogodilo mnogo više od strasti i oduška. Stvari su nepromenljivo legle na svoje mesto u njemu. Nije gledao, nije čak ni želeo da traži nekoga ko mu tako savršeno odgovara. Ali sada

nema povratka. Ni za nju, tako-đe, pomislio je paleći cigaretu. Možda ona misli da će moći da nastavi sa svojim životom tamo gde je stao pre njega, ali dokazaće joj da greši.

Doneo je odluku, možda prvu u svom životu koja nije bila iz ličnih interesa ili sa izgledom na profit, ali ju je doneo. I neka je proklet, neće tračiti ostatak jutra ubeđujući je da je to prava stvar.

Zgnječio je cigaretu, ostavljajući je da se puši i kafu da se hladi dok je izlazio iz trezarije. Počeo je da se oseća nespokojno dok je išao ka vratima. Budala bolesna od ljubavi, nazvao je sebe, sa podosta prezira. Pokucao je, jače nego sto je bilo nužno, a onda pokušao da otvori vrata kada nije odgovorila. Bila su zaključana, ali je on imao ključ od svoje sobe u džepu, kao i kreditnu karticu i tanak novčić. Nije se ni osvrnuo kada je počeo da radi.

Znao je čim je otvorio vrata. Već je psovao kada je krenuo ka plakaru da ga otvori. U njemu nije bilo ničeg osim njenog mirisa. Na toaletnom stočiću je bilo malo pudera, ali su bočice i tube nestale.

Pustio je da se vrata plakara zatvore uz tresak, a onda je ugurao ruke u džepove. Na trenutak su postojali samo bes

SLATKA OSVETA

337

i nemoć. Iako nikada nije bio nasilan, sada je saznao kako je to uživati pri pomisli da ubije. Smirujući emocije otišao je do telefona i okrenuo recepciju.

„Pre koliko se odjavila Lara O'Koner?" Čekao je, zamišljajući nasilje i odmazdu. „Četrdeset minuta? Hvala."

Može da beži, pomislio je dok je spuštao slušalicu. Ali nikada neće bežati dovoljno brzo.

Dok se Filip zaklinjao na osvetu, Adrijana je vezivala pojas. Oči su joj bile skrivene iza tamnih naočara. Nisu bile crvene. Nije dozvolila sebi suze. Ali je u njima bilo žaljenja. Biće ljut, pomislila je. Onda će nastaviti - kao što bi i ona, kao što mora. Emocijama, onakvim kakve je umeo da izvuče iz nje, nema mesta u njenom životu. Dok Sunce i Mesec ne budu u njenim rukama, neće biti mesta ni za šta drugo sem za osvetu.

POGLAVLJE 20

SLATKA OSVETA

339

U Londonu je padao sneg. Ulice su bile sive od lapavi-ce. Duž ivičnjaka bio je visoko nagomilan, crn poput uglja i isto toliko ružan. Ali je na krovovima ležao netaknut kao na nekoj nedinutoj livadi i sijao čak i po zubatom suncu. Jak vetar je navaljivao na kapute i šešire prolaznika koji su žurili, pogrbljeni, stežući ma šta što je pretilo da bude bduvano. Bila je to vrsta hladnoće koja prodire do kostiju i mami na ukusno pivo. Nekoliko sati ranije, Filip je bio ispod izdašnog meksičkog sunca.

„Evo čaja, dragi." Brzo se krećući usled stare navike da sve stigne, Meri Čemberlen je ušla u svoju udobnu gostinsku sobu. Okrenuvši se od prozora, Filip je uzeo natovareni poslužavnik od nje. Na njemu su bile sve njegove omiljene stvari iz detinjstva. Ma u kako turobnom raspoloženju bio, morao je da se nasmeši. Meri je uvek pokušavala da ga razmazi i kada je imala sredstva i kada nije. „Napravila si dovoljno za vojsku." „Trebalo bi da nešto ponudiš tvom gostu kada dođe." Sela je pored čajnog stočića, a onda podigla čajnik da naspe. Bio je to fini majzenski komplet za čaj, sa bledoružičastim ružama i zlatnim lišćem. Uvek se osećala veličanstveno kada ga je koristila. „Pre nego što dođe mislila sam da zajedno popijemo po solju čaja i malo popričamo."

Dodala je malo krema u njegov čaj i setila se da šećer ne koristi od kada je napunio dvanaest godina. Još uvek ju je zabavljala činjenica da je prešao tridesetu. Jedva da se i sama osećala starijom od toga. Kao i svaka majka, smatrala je da je njen sin suviše mršav, pa mu je na tacnu stavila dva kolača sa šećerom u prahu.

„Evo." Zadovoljna, umešala je poveću količinu šećera u svoju solju. Nema ničeg tako dobrog kao što je topli slatki čaj u zimsko popodne. „Zar nije prijatno?"

„Hmmm?"

„Pij svoj čaj, dragi. Uvek je šok za telo kada putuje iz jedne u drugu klimu." A ono što ga zaista muči izbice na vi-delo pre ili kasnije.

Mehanički je poslušao, posmatrajući je preko ruba šo-lje. Ugojila se u poslednjih nekoliko godina.

Dobro joj stoji što se ugojila, pomislio je Filip. Uvek je bila suviše mršava kada je bio dete. Lice joj je bilo ugodno zaokruženo, i mada njena koža nije imala svežinu devojčake, imala je sjaj zrele žene. Nekoliko bora, naravno, ali su one bile isto toliko izazvane smehom koliko i 'godinama. Njene oči su bile jasno, besprekorno plave.

Svoj izgled nije nasledio od nje, već od čoveka koji je upao u njen život a onda izleteo iz njega. Kao dete, to ga je tako mnogo mučilo da je zagledao svakog muškarca, od poštara do prestolonaslednika, tražeći sličnost. Ni do današnjeg dana nije shvatio šta namerava da preduzme ako je uoči.

„Promenila si frizuru.”

Meri ju je rastresla. Pokret je bio koketan i potpuno prirodan. „Da. Šta ti misliš?”

„Da si divna.”

340

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

341

Nasmejala se, punim i bogatim smehom nekoga ko je ushićen. „Imam novog frizera. Zove se gospodin Mark. Gospodin Mark, možeš li da zamisliš?” Zakolutala je očima i polizala malo glazure sa prstiju. „On tako lepo flertuje, da prosto moraš da mu daš veću napojnicu. Sve devojke su lude za njim, ali mislim da je moguće da ima drugačija ubeđenja.”

„Religiozna?”

Oči su joj zaigrale od humora. Njen Fil je oduvek bio đavo. „Da. Sad...” Vratila se ponovo svom čaju i nasmešila. „Ispričaj mi sve o svom odmoru. Nadam se da nisi pio vodu. Čovek čuje tako gadne stvari o tome. Jesi li se dobro proveo?”

Razmišljao je o puzanju kroz cevi, skrivanju po plaka-rima i vođenju ljubavi, opuštenom vođenju ljubavi sa Adri-janom. „Bilo je lepih trenutaka...”

„Ništa lepše od zimskog odmora u tropima. Još uvek se sećam kada si me odveo na Jamajku usred februara. Osećala sam se dekadentno.”

To je bila usputna dobit od pljačke De Marka. „I une-spokojila si domoroce.”

„Mislila sam da se ponašam kao prava britanska gospođa.” Onda se zakikotala. Ako postoji nešto što se Meri nikada neće desiti, to je da se ponaša kao gospođa. „Razmišljam da sama odem na krstarenje. Možda na Bahame.” Pri-metila je Čaunsija, debelu mrcinu od mačora kog je usvojila pre mnogo godina. Pre nego što je mogao da skoči na poslu-žavnik, sipala mu je krem u tacnu. „Pozvao me je onaj divni gospodin Pedington.”

„Šta?” Surovo prizvan na javu, Filip je zurio u nju. Kraj njih je mačka pohlepno srkala. „Ponovi mi to?”

„Rekla sam da razmišljam da odem na Bahame sa gospodinom Pedingtonom. Čaunsi, prava si svinja.” Meka srca, spustila je pola kolača na tacnu. Zgrabio ga je u letu.

„Da ideš na krstarenje sa tim masnim starim bludnikom? To je besmisleno.”

Meri je razmišljala da li da uzme još jedan kolač. „Gospodin Pedington je poštovan član zajednice. Ne budi tupoglavac, File.”

„Nemam nameru da vidim svoju majku napastvova-nu na širokom moru.”

„Oh, bože - kakva lepa zamisao.” Smejući se, nagla se ka njemu i pomilovala ga po ruci. „U svakom slučaju, dragi, nećeš videti. Sada, zašto mi ne kažeš šta te muči? Nadam se da je u pitanju žena.”

Ustao je, nestrpljiv za kolače i čaj, kako bi šetao sobom. Kao i uvek, Meri je natrpala na jelku svaki ukras koji joj se dopao. Drvce je bilo bez teme, harmonije ili boja. Imalo je sve, od plastičnog irvasa do porcelanskih anđela. Filip je izvukao zlatastu traku i provlačio je oko prstiju.

»U pitanju je samo posao.”

„Nikada te nisam videla da šetaš sobom zbog posla. Da u je to možda ona slatka devojka sa kojom sam razgovarala telefonom? Čerka Febe Spring?” Kada je iskidao zlatastu traku na pola, Meri je samo protrljala šake. „Oh, to je divno.”

»Nema ničeg divnog u vezi sa tim, pa možeš da prestaneš da umišljaš miris ružmarina.” Vratio se da se sruči u stolicu. „Zašto se smeškaš?”

»Mislim da si zaljubljen. Konačno. Kakav je osećaj?”

Nesposoban da išta drugo uradi, nasmejao se. „Mama, tisirmiuekuteha.“

»Kada mogu da je upoznam?“

„Ne znam. Postoji problem.“ „Naravno da postoji. Tako i treba da bude. Pravoj ljubavi su potrebni problemi.“

Sumnjao je da je ijedna ljubav morala da se izbori sa dijamantom od dve stotine i osamdeset karata i biserom ne-procenjive vrednosti. „Kaži mi šta znaš o Febi Spring.“

„Oh. Bila je divna. Danas nema nikoga ko bi mogao da se poredi sa njom, po sjaju, ponašanju.“ Samo prisećanje na-teralo ju je da uzdahne. I sama je maštala o tome da postane glumica, zvezda. Onda je došao Filip, i umesto da bude u filmovima zadovoljila se prodajom karata za njih. Nikada joj nije palo na pamet da zažali. „Znaš, sada većina filmskih zvezda izgleda kao običan svet - možda malo lepši, malo uglađeniji, ali bi to mogao bilo ko uz malo truda. Feba Spring nikada nije bila obična. Čekaj, pokazaću ti.“

Ustala je i brzo otišla u drugu sobu. Filip je čuo kako pretražuje i pretura po kutijama. Nešto je tupo lupilo. Samo je odmahnuo glavom. Njegova majka je bila opsesivni sakupljač i čuvala je svašta. Uvek je bilo delića obojenog stakla, starih uzoraka materijala, polica posuda za so, fioka isečaka o starim filmovima.

U Čelziju su na prozorskim simsovima bile poredane male životinje od gipsa. Ljubimci nisu bili dozvoljeni, pa je Meri to kompenzovala na sebi svojstven način. Još uvek je mogao da se seti njenog marljivog isecanja i lepljenja slika svih ličnosti, od kraljevske porodice do poslednje filmske dive. Ti isečci su zamenjivali tradicionalni porodični album ženi koja nije imala nikoga osim sebe i malog dečaka.

Vratila se duvajući prašinu sa velike crvene beležnice. „Znaš kako sam čuvala knjige o mojim omiljenim slavnim likovima.“

SLATKA OSVETA

343

„Tvoja knjiga zvezda.“

„Da.“ Nepostiđena, Meri je sela i otvorila je. Kada je Čaunsi skočio na nju, coknula je i strpljivo ga spustila na pod. „Ovo je Feba Spring. Pogledaj ovde, ova slika bi trebalo da je načinjena na premijeri njenog prvog filma. Nije mogla da ima više od dvadeset godina.“

Pomerio se kako bi seo na rukohvat stolice. Žena na slici je držala ruku na ramenu nekog muškarca, ali se on nije primećivao. Primećivala se samo ona. Njena haljina je bila fantazija od cekina i sijala je sa njenom kosom punom i tamnom oko ramena. Čak i sa crno-bele fotografije isijavao je njen sjaj. Njene oči su bile čisto nevino uzbuđenje, njeno telo čisto obećanje.

„Postala je zvezda“, razmišljala je Meri, okrećući stranice. Bilo je i drugih fotografija, nekih iz studija, nekih bez poziranja. Ni na jednoj nije bila manje lepa. Kroz slike, od kojih su se nekima od starosti savijale ivice, izbijao je seks. Prikacheni uz njih, bili su isečci o tračevima koje je Meri isekla iz filmskih časopisa i tabloida. Glasine o Febinim aferama sa glavnim glumcima, producentima, režiserima, političarima.

„Ova ovde je sa dodele Oskara kada je nominovana za ulogu u filmu Dete sutrašnjice. Šteta što ga nije dobila, ali bila je u pratnji Kerija Granta, što ipak nešto znači.“

„Gledao sam taj film. Zaljubila se u pogrešnog čoveka, rodila mu dete, a onda je morala da se bori protiv njega i njegovih imućnih roditelja za starateljstvo.“

»Plakala sam svaki put kada sam ga gledala. Bila je ta-o hrabra i tako su se loše poneli prema njoj.“

Meri je ponovo uzdahnula i okrenula stranicu.

Tu je bila fotografija Febe u nekom krutom, bledom sa-enu' kako se graciozno klanja kraljici, onda jedna kako ig:

ra

344

Nora Roberts

igra sa tamnopotim čovekom oštih crta lica u smokingu. Filipu nije moralo da se kaže da je to Adrijanin otac. Oči, struktura kostiju lica, boje, govorili su sve.

„Ovo?“

„To je njen muž. Kralj Abdu i još nešto. Znaš, udala se samo jednom. Oh, novine i časopisi su bili puni toga. Kako su se sreli baš ovde u Londonu dok je snimala film Bele ruže. Kako su se zaljubili istog minuta kada su se ugledali. Slao joj je dva tuceta belih ruža sve dok njen apartman u hotelu nije izgledao poput staklene bašte. Re-zervisao bi ceo restoran kako bi mogli nasamo da večeraju. To što je bio kralj i sve to činilo je da sve bude tako romantično.“

U njenoj poziciji svedoka, čak i posle više od četvrt ve-ka, Meri je bila spremna da zaplače. „Ljudi su počeli da se prisečaju Grejs Keli i Rite Hejvort, i stvarno je napustila film i udala se za njega. Otišla je u tu njegovu malu zemlju tamo.“ Naznačila ju je odmahivanjem ruke. „Džakir.“

„Da, tako je. Bilo je to kao iz bajke. Ovo je slika sa njenog venčanja. Izgleda kao kraljica.“

Haljina je bila takva da je zastajao dah, sa slojevima čipke i miljama svile. Čak i ispod vela, Febina kosa je sijala kao svetionik. Izgledala je ozareno, bolno mlada. U rukama je imala tuce belih ruža. A oko njenog vrata, cakleći se, sija-jući toliko da samo što nije progorela fotografiju, bila je ogrlica Sunce i Mesec.

I dijamant i biser su padali, čvrsto oslonjeni jedan ispod drugog, sa teškog duplo upletenog zlatnog lanca. Ležišta za dragulje su bila u obliku zvezdica, kitnjasta, staromodna i predivna.

SLATKA OSVETA

345

Možda se povukao iz posla, ali su ga vrhovi prstiju svrbeli i puls mu se ubrzao. Držati to, posedovati to čak i na trenutak, bilo bi kao posedovati svet.

„Posle venčanja bilo je malo vesti o njima i tek poneka fotografija. Tamo kod njih je neki običaj protiv fotografija. Čulo se da je trudna, a onda da ima devojčicu. To bi bila tvoja Adrijana.“

„Da.“

„Ljudi su još neko vreme govorili, a onda se sve manje i manje čitalo o tome, sve dok se ona nije pojavila u Njujorku sa ćerkom nekoliko godina kasnije. Izgleda da brak nije bio srećan i završio se tako što ga je napustila kako bi se vratila kući i nastavila sa karijerom. Ovde je intervju napravljen ubrzo posle toga, ali nije rekla ništa sem da joj je nedostajala gluma.“

Okrenula je stranu na kojoj je bila druga fotografija. Ovde je Feba još uvek bila lepa, ali su jedrost i sjaj nestali. Njihovo mesto su zauzeli napetost i nervoza. Pored nje je bila Adrijana. Nije mogla da ima više od osam godina i bila je mala za svoje godine. Stajala je uspravno, gledala u foto-apa-rat i njene oči su bile pažljivo zaštićene. Prionula je uz majčinu ruku - ili je Feba prionula uz njenu.

„Tako tužna stvar. Feba nikada više nije snimila dobar film. Samo one u kojima se skidala i tome slične.“

krenula je stranice na drugačiju Febu, na onu sa borama 0 °čiju i haljinama sa izrezima koji su pokazivali još uvek g atke grudi. Na njenom licu je bio prazan izraz i u njenom osmehu očajanje. Nevinost je smenila nekakva ogrubelost.

" ozirala je za jedan poster za muški časopis." Meri je nabra- a nos. Nije bila puritanka, ali sve ima granice. „Imala je afe- III sa sv°jim agentom, između ostalih. Bilo je govorkanja da Nora Roberts

je on bacio oko na njenu ćerku. Prijava stvar za čoveka njegovih godina.“

Nešto se zgrčilo u Filipovom stomaku. „Kako se on zove?“

„Oh, bože, ne sećam se, ako sam ikada i znala. Možda jeovdenegde.“

„Mogu li ovo da ponesem?“

„Naravno. Da lije to uopšte važno, Filipe?“ Spustila je šaku na njegovu dok je zatvarao knjigu. „Ma ko da su njeni roditelji, ma šta da su, to ne menja ono što je ona.“

„Ja to znam.“ Dodirnuo joj je usnama obraz. „Njoj je potrebno da to shvati.“

„Srećna je što te ima.“

„Da.“ Nasmehio se i ponovo je poljubio. „Znam.“ Kada se oglasilo zvono, Filip je pogledao na sat. „To je Stjuart, tačan kao i uvek.“ „Da podgrejem čaj?“

„Dovoljno je topao“, rekao joj je, idući ka vratima. „Stjuarte.“
Obraza i nosa crvenih od vetra, Spenser je ušao. „Užasno je hladno. Ponovo će padati sneg posle ponoći. Gospodo Čemberlen.“ Prihvatio je šaku koju mu je pružila i pomilovao je. „Drago mi je što vas vidim.“

„Zagrejaće vas šolja dobrog čaja, gospodine Spenser. Filip će nasuti. Bojim se da moram da završim nekoliko poslova.“ Uvukla se u crni ogrtač od kanadske kune koji joj je sin poklonio za Božić. „Ima još kolača u ostavi ako ih budete hteli.“

„Hvala, mama.“ Privukao joj je krajeve kragne. „Izgledaš kao filmska zvezda.“
Ništa drugo nije moglo da je više obraduje. Izašla je nakon što ga je štipnula za obraz.

SLATKA OSVETA

347

„Tvoja majka je divna žena.“

„Da. Razmišlja da ode na krstarenje sa nekim bakali-nomPedingtonom.“

„Bakalinom? Dobro.“ Spenser je savio kaput i uredno ga položio preko stolice pre nego što se okrenuo poslužavni-ku sa čajem. „Siguran sam da će biti pametna oko toga.“ Poslužio se čajem. „Mislio sam da si uzeo odmor.“

„Jesam.“

Spenserova obrva se podigla. Podigla se još malo više kada je Filip izvukao cigaretu. „Mislio sam da si ih ostavio.“

„Jesam.“

Spenser je dodao malo iscedenog limuna. „Izgleda da je vreme da te izvestim o Parizu.“

Mada je tačno znao šta se dogodilo, seo je spreman da sluša.

„Kao što si i posumnjao, meta je bila grofica. Imali smo unutra agenta koji je bio prerušen u pomoćnika u kuhinji, i još dva napolju. Mora da ih je naš čovek osetio jer se kretao malo prebzo. Aktivirao je alarm. To mu se desilo prvi put.“

Filip je nasuo drugu solju čaja, a onda Caunsiju poslao upozoravajući pogled. „Zaista.“

„Ljudi napolju su ga spazili, što se takođe prvi put desilo, mada je opis bio najblaže rečeno nejasan. Obojica tvrde da on mora da je rođeni Parižanin koliko i pacov u kanalizaciji, ali to je možda zbog toga što su ga izgubili.“

„A grofičini dragulji?“

„Bezbedni su.“ Spenser je ispustio uzdah zadovoljstva. „Omeli smo mu posao.“

„Možda i više od toga.“ Filip ga je ponudio kolačima. Spenser je odolevao na trenutak, a onda uzeo komadić. „Čuo sam neke glasine.“

„Kao na primer?“ „Možda i nisu ništa više od toga, ali sam budno pratio. Da li si znao da naš čovek ima pomoćnicu?“

„Ženu?“ Spenser je zaboravio na kolač i krenuo da dohvati beležnicu. „Nemamo ništa o ženi.“

Filip je istresao pepeo sa cigarete. „Zbog toga sam vam ja potreban, kapetane. Ne znam ime, ali ona je riđokosa, pomalo kao laka žena, i tek toliko bistra da izvršava njegova naređenja.“ Morao je da se nasmeje na ovo, misleći o tome koliko bi opis razbesneo Adrijanu. „U svakom slučaju, razgovarala je sa mojim kontaktom.“ Podigao je šaku u znak upozorenja. „Znaš da ne mogu da ti kažem, Stjuarte. To je od početka bio deo nagodbe.“

„Zbog koje sam se pokajao. Kada pomislim na sve bes-prizornike i sitne lopove koje bih mogao da očistim sa ulica... nema veze. S ta je imala da kaže?“

„Da je Senka... znaš da ga zovu Senka?“ „Napraviće to romantičnim.“

„Kako izgleda, Senka je skupio dosta godina i ima blagi artritis.“ Filip je savio svoje prste. „To je jedan od najvećih strahova umetnika ma koje vrste. Muzičara, slikara, lopova. Veština je jedna od neprocenljivih alatki.“ „Teško mi je da saosećam.“

„Uzmi još jedan kolač, kapetane. Priča se da Senka ide u penziju.“

Spenser je zastao sa kolačem na pola puta do usta. Oči su mu se zacaklile i raširile. Podsetio je Filipa na buldoga koji je upravo otkrio da je sočna koska u koju je baš hteo da zagriže samo plastika. „Kako to misliš, penzionise? Proklet da sam ako može da se penzionise. Skoro da smo ga šćepali pre dva

dana u Parizu."

SLATKA OSVETA

349

„To su samo glasine."

„Pakao." Spenser je pustio da mu kolač padne i polizao prste.

„Možda će samo da uzme odmor."

„A ti predlažeš?"

„Dok se ponovo ne pokrene, ako se pokrene, čekamo."

Spensera je ta informacija zabrinula kao zalogaj između zuba. „Možda bi se isplatilo da se koncentrišemo na tu ženu."

„Možda." Filip je ovo odbacio sležući ramenima. „Ako budeš imao vremena da sateraš u ćošak sve ridokose prostitutke na svim kontinentima." Naslonio se napred i uzeo solju. „Znam da je frustrirajuće, Stjuarte, ali to što je jedva uspeo da nekako pobegne u Parizu, možda je za njega poslednja slamka." Moraće da se seti da pošalje ček, i to velikodušan, svom starom prijatelju Andreu, koji se postarao da pariški agenti imaju nešto da prijave. „Imam neka posla, neka privatna posla, koja moram da završim tokom nekoliko sledećih nedelja. Ako čujem išta što bi ti bilo od koristi, proslediću."

„Filipe, želim tog čoveka."

Nagoveštaj osmeha se pojavio na Filipovim usnama. „Ništa više od mene, obećavam ti."

Bilo je nešto više od dva sata ujutru kada je Adrijana ušla u svoj stan. Novogodišnja proslava sa koje se iskrala ve-rovatno će trajati do zore. Ostavila je Selestu da flertuje sa jednim od njenih starih ljubimaca i bocama neotvorenog šampanjca. Adrijanin pratilac je do sada sigurno primetio da je nema, ali bila je sigurna da će moći da pronađe nešto ili nekoga da ga zabavi.

SLATKA OSVETA

351

Bilo je teško gledati u dragulje a ne misliti na posao. Godinama se divila ogrlici, studirala narukvicu usput sraču-navajući njihovu vrednost u dolarima i centima. Bila je to navika koje je pokušavala da se resi. Njoj je ostao još samo jedan posao, a te dragulje može da prizove u sećanje u bilo koje doba dana ili noći. Mogla je da ih vidi na portretu svoje majke koji je dala da se naslika sa jedne stare fotografije. Mogla je da ih oseti, led i vatru, u svojim rukama.

Kada se bude vratila iz Džakira, biće žena kakva svi već veruju da jeste. Njen život će biti zabave i beneficije i putovanja na mesta na koja se pretpostavljalo da su za ženu njenog značaja. Naučiće da uživa u tome na način na koji žena uživa u uspehu kada je njeno životno delo ispunjeno. I uži-vaće u njemu sama.

Neće žaliti zbog toga. Uspeh ima cenu; bez obzira koliko je velika, mora da se plati. Spalila je mostove za sobom kada se ukrkala u avion iz Kozumela. Možda je šibicu zapalila mnogo godina ranije.

On će je zaboraviti. Po svemu sudeći već je počeo. Nakon svega, ona je samo još jedna od žena. Nije mu bila ni prva, niti je imala ikakvih iluzija da će mu biti poslednja. On je njoj bio i jedno i drugo, i sa tim se ona pomirila.

Prebacila je ogrtač preko ruke dok se penjala uz stepenice koje su lučno vodile na sprat. Ne može sebi da priušti da razmišlja o Filipu. Sigurno ne može da priušti sebi da žali što ga je volela ili što je zatvorila vrata onome do čega je ta ljubav mogla da dovede. Čorsokaci, pomislila je. Kada žena voli muškarca to uvek vodi u čorsokak.

Ono što sada želi je san, dug, dubok san. Biće joj potrebna sva njena enegrija, sva veština i dovitljivost u danima koji slede. Let za Džakir je već rezervisan.

Nije uključila svetio u spavaćoj sobi već je bacila ogrtač na fotelju, a onda počela da raspliće kosu u mraku. Napolju se u talasima dizala buka saobraćaja i podsećala je na more. Skoro da je mogla da ga namiriše - uz primesu duvana, oštri miris sapuna koji je dovodio Filipa tako jasno u njene misli.

Ukočila se sa podignutim rukama i šakama uhvaćenim u kosi kada je sinulo svetio pored kreveta.

Izgedala je poput nečeg isklesanog u alabasteru i čili-baru, sa kožom koja se presijavala zlatno naspram bele haljine sa perlicama. Padala je poput cevi niz njeno telo, ravna i pripijena i blešteća. Ali

dok je Filip podizao čašu do usana, posmatrao je njene oči. Bio je zadovoljan što vidi šok, zadovoljstvo, pa onda kontrolu kako sevaju u njima.

„Srećna ti Nova godina, draga.“ Nazdravio joj je čašom šampanjca, a onda ju je spustio i podigao bocu da bi na-suo vino u drugu čašu koja je čekala.

Bio je sav u crnom, u crnoj rolci, tesnim farmerkama, mekim kožnim čizmama. Dok je čekao da se ona vrati, odo-maćio se, naslonjen na gomilu jastuka koje je Adrijana grupi-sala na krevetu.

Osetila je istovremeno sve - potrebu, neprijatnost, oduševljenje i krivicu. Zbog toga joj je glas bio hladan kao vino koje joj je ponudio. Polako je pustila da joj ruke padnu pored tela.

„Nisam očekivala da te ponovo vidim.“

„Trebalo je. Nećeš da nazdraviš sa mnom za Novu godinu, Adi?“

Da bi i sebi i njemu dokazala svoju nezainteresovanost, prišla je da uzme čašu. Haljina joj se zatalasala poput v°de. „Za početke, onda, i za naplatu starih dugova.“ Kristal je zazvečao o kristal.

„Prevalio si dug put zbog pića.“

352

Nora Roberts

Njen miris je prionuo za njenu kožu, za vazduh, za njegova čula. Mogao je da je zadavi zbog toga. „Ali si snab-devena izvanrednom berbom.“

Imalo je ukus peska. „Ako ti se tako dopada, izviniću se što sam tako naglo otišla.“

„Ne uzbuđuj se.“ Obuzdao se. Bes je bio bliži površini nego stoje nameravao. „Trebalo je da shvatim da si kukavica.“

„Nisam kukavica.“ Spustila je piće pored njegovog, bezmalo ga i ne probavši.

„Jesi“, počeo je polako, „jadna, drhtava, sebična kukavica.“

Lupila mi je šamar pre nego što je i shvatila da to na-merava, pre nego što je i pročitao nameru na njenom licu. Zvuk kože po koži je pukao, a onda odjeknuo. Filipove oči su se zatamnele od poriva da nasilno odgovori pre nego što je mirno ponovo podigao čašu. Ali su mu zglobovi prstiju pobeledi na dršci.

„To ništa ne menja.“

„Nemaš prava da mi sudiš, da me vređaš. Otišla sam jer sam izabrala da odem, jer sam smatrala da je tako najbolje i jer ne želim da ti budem zabava.“

„Mogu da te uverim da me malo toga kod tebe zabavlja, Adrijana.“ Nakon što je ponovo odložio čašu na stranu spojio je prste u kupu i posmatrao je preko njih. „Da li si mislila da sam zainteresovan isključivo za nekoliko tucanja u tropima?“ Pobleдела je zbog toga a onda joj se boja brzo vratila, toliko vrela da joj je pekla obraze. „Preciznije bi bilo reći da me ne interesuje nikakva veza.“

„Upotrebi bilo koji izraz koji voliš. Ti si ta koja je ono što se dogodilo među nama spustila na nivo jeftinog susreta za jednu noć.“

SLATKA OSVETA

353

„Zašto je to bitno?“ Bes je provalio u njen glas potaknut stidom kada je čula istinu. „Jedna noć, dve ili deset?“

„Prokleta da si.“ Uhvatio ju je za ruku i povukao na krevet. Dok se opirala, prekrpio je njeno telo svojim i pritisnuo joj ruke. Plamenovi su liznuli. „To je bilo više od toga i ti to znaš. To nije bio samo seks, to nije bilo silovanje i ja nisam tvoj otac.“ Smirila se na to. Boja zbog besa nestala je sa njenog lica, ostavljajući ga smrtno bledim. „To je u pitanju, je F da? Svaki put kada ti se muškarac približi, svaki put kada si u iskušenju, ti pomisliš na njega. Ne sa mnom, Adrijana. Nikada sa mnom.“

„Ne znaš šta pričaš.“

„Stvarno?“ Njegovo lice je bilo samo nekoliko centimetara od njenog. Skoro da je mogao da vidi kako se život vraća u njega, boja, bes, poricanje. „Mrzi ga ako ti se to sviđa, imaš prava, ali neka sam proklet ako ćeš me meriti sa njim ili bilo kim drugim.“

Spustio je usne na njene ne sa nežnošću koju joj je ranije pokazao, ne brižno ili mameći, već u besnom zahtevu protkanom glađu. Nije se borila, ali su se šake koje je pritisnuo na krevet zgrčile u pesnice, čak i kada joj se krv ugreja-la i zastrujala.

„Ono što se dogodilo među nama dogodilo se jer si i ti to zelela isto koliko i ja, jer ti je bilo potrebno koliko i meni. ogledaj me“, zahtevao je kada je nastavila da oči drži zatvorene. Čekao je dok ih nije otvorila i svetio pored njih pod uglornprešlo preko njenog lica. „Možeš li to da porekneš?“ Zelela je da to uradi. Laž se oblikovala na njenim usna-a> a onda umrla u istini. „Ne. Ali je završeno sa onim što se dogodilo.“

»Daleko je od završenog. Da li ti misliš da tvoje srce lu-0 udara samo zbog temperamenta? Da li misliš da dvoje

ljudi mogu da se zbliže na onakav način kao nas dvoje, a onda da odu i zaborave?“ Oslobodio joj je ruke kako bi mogao da provuče svoje kroz njenu kosu. „Te noći sam ti pokazao jedan od načina. Sada ću ti, tako mi boga, pokazati drugi.“

Njegova usta su bila vrela i tvrda i gladna. Kada su se sklopila preko njenih ležala je mlitavo, odlučna da mu ne pruži ništa i ne uzme ništa. Ali je njeno disanje počelo da se ubrzava i njene usne su se zagrejale i otvorile. Prodro je i pustio da je njegov jezik izaziva i njegovi zubi uzbuđuju.

Ovo je bilo zavodjenje, više od nežnih reci i prigušenog svetla. Ovo je bio izazov, bačena rukavica. Ovo je bio odgovor na pitanja koja se nije usuđivala da postavi.

Iznenada je prianjala, uzvraćala, ali je izgledalo da mu ništa nije dovoljno.

Krenuo je niz njeno telo, užurbano, vukući njenu haljinu do struka kako bi oslodio više kože. Sada to nije bilo istraživanje, već iskorišćavanje. Ispunio je šake njenim grudima a onda vukao, sisao i začikavao sve dok joj bradavice nisu postale tvrde i vrela i čežnjive, sve dok se njeno telo nije previjalo i izvijalo i drhtalo. Posegla je za njim i prihvatila.

Zvala je njegovo ime, nesvesno, nerazgovemim recima koje su mu naterale krv u prepone da bi pulsirale sa svakim udarom njegovog srca. Tako je zavodnik bio zaveden.

Ovo je brava koju će otvoriti, jednom zauvek. Posedu-je veštinu, iskustvo i potrebu. Blago je ovde bogatije i izazov-nije od bilo kojeg koje je ikada uzeo iz najdubljih trezora, najmračnijih sefova. Samo uz pomoć ruku i usana uzdigao ju je i povukao je preko granice.

Ovde je bila tama, poput somota, i vazduh je bio podjednako gust i težak. Borila se da ga uvuče u svoja pluća samo da bi ga uhvatila i ponovo izgubila u uzdasima. Trebalo

SLATKA OSVETA

355

je da iz nagoveštaja koje joj je ranije dao shvati da zadovoljstvo može da joj uzdrma telo, pretvori ga u masu osećaja i potreba. Izbor da daje i uzima, da nudi i prima, izmakao joj se iz ruku.

Cepala mu je odeću, sav osećaj poricanja i samoočuva-nja bio je oduvan poput plamena svece. Ranije je doživela zadovoljstvo sa naličjem bola. Ali ne kao ovo. Želeti ovako značilo je zaboraviti na sve ostale želje. Nikada nije bila toliko svesna svog tela i mogla da oseti svaki udar pulsa, stotine njih kako udaraju tamo gde je dodiruje, tamo gde želi da je dodirne.

Znoj je tekao sa njene kože. I sa njegove. Mogla je da oseti ukus soli dok su se prevrtali po krevetu.

Osećaj strasti je porastao, oštar, jednak, uzbuđujući. Mogla je da čuje kako isprekidano i napeto diše dok ju je ponovo pritiskao ispod sebe. Netremice su se gledali. U glavi mu je udaralo dok je vazduh cepao njegova pluća u udasima i izdasima. Mogao je da oseti ubod njenih noktiju na leđima i davanje njenih grudi ispod njega.

„Gledaću te kako se uzdižeš“, rekao joj je dok ga je od reci bolelo grlo. „Saznaćeš da sam ja jedini koji može da te tamo dovede.“

Zaronio je u nju, udarajući, gurajući tako da su joj se oči raširile i zacaklile. U grlu ju je gušio uzdah zadovoljstva.

Mogao je da oseti svaki pojedinačni mišić u svom telu kako poskakuje, napinje se. Onda su njeni kukovi počeli da se kreću kao munja, odgovarajući nasrtajem na svaki njegov nasrtaj. Osećaj se izoštrio. Mogao je da vidi svetlo kako joj pada preko lica, da čuje šuškanje čaršava, skoro da oseti kako se otvaraju pore na njegovom telu. Njen miris, poput njenih ruku, njenih nogu, njene kose, ga je obavio. Realnost se

Čekala je nastup stida i zgađenosti nad sobom. Ali tu je bio samo meki, trajni osećaj zadovoljstva.

Uradio joj je stvari za koje nikada nije znala da bi mogla da uživa u njima. I rado ih je prihvatila. Uživala

u njima. Čak i sada, kada se strast istrošila, znala je da će ih ponovo rado dočekati. Držala je oči sklopljene, znajući da je posmatra.

Ne može biti svesna kako izgleda, pomislio je Filip. Gola, dugih, glatkih nogu još uvek nehajno raširenih, kože koja šija rumeno posle dobrog seksa, kose raširene po belim čipkanim jastucima. Nema ništa na sebi osim dijamantskih minđuša u ušima. Erotski se presijavaju na svetlu lampe. „Ovi su pravi“, rekao je poigravajući se njima. „Da.“

„Ko ti ih je dao?“

„Selesta. Za osamnaesti rođendan.“

„To je dobro. Da si ih dobila od muškarca, morao bih da budem ljubomoran. Trenutno nemam dovoljno energije zato.“

Otvorila je oči i skoro se nasmejala. „Ne znam šta bi trebalo da kažem.“

„Mogla bi da kažeš nešto kao kako je ovo izvrstan način da se započne nova godina.“

Zelega je da mu dodirne kosu. Bila je skoro zlatna na svetlu lampe i razbarušena oko njegovog lica. To su uradile njene ruke u strasti, ali ih je sada držala spuštene. „Filipe, moraš da razumeš da ovo ne može ništa da promeni. Za tebe bi bilo najbolje da se sada vratiš u London.“

SLATKA OSVETA

357

„Aha. Da li znaš da ovde imaš mladež?“ Prešao je ovlaš prstima duž njenog kuka. „Mogu da ga pronađem u mraku.“

„Moram da budem praktična.“ Čak i dok je to izgovarala, mislila to, pomerila se naspram njega. „Ono što mi treba jeste da i ti budeš praktičan.“

„Izvrсна ideja. Hajde da popijemo u to ime.“ Protegao se pored nje i uzeo njihove čaše.

„Filipe, hoću da me saslušаш. Možda je bilo pogrešno kako sam otišla iz Meksika, ali sam mislila da će tako biti lakše. Zelega sam da izbegnem da kažem stvari koje moraju biti rečene.“

„Problem sa tobom, Adi, jeste što ti pokušavaš da misliš više nego da osećaš. Ali samo napred, kaži šta ti je na pameti.“

„Ne mogu da dopustim da budem sa tobom, sa bilo kim. Ono što moram da uradim zahteva svu moju koncentraciju. Znaš dobro kao i ja koliko je važno ne dopustiti da se spoljni problemi mešaju u posao.“

„Zar sam ja to?“ Bio je dovoljno zasićen da bude zabavljen, pre nego ljut. „Jedan spoljni problem?“

Ćutala je na trenutak. „Za tebe nema mesta u mojim planovima za Džakir. Čak i kada završim sa tim, imam na rneru da ostanem sama. Nikada neću dozvoliti sebi da život gradim oko nekog muškarca, da donosim odluke zasnovane na osećanjima prema njemu. Ako to zvuči sebično, žao mi je. Ali ja znam kako je lako izgubiti ono šta si i ko si.“

Slušao ju je, veoma bistrih očiju, veoma treznih usta. „Sve bi to bilo lepo i krasno da nije jednog malog problema. Volim te, Adrijana.“

Usne su joj se razdvojile. Od šoka, shvatio je sa zadovoljstvom. Onda se odgurnula da ustane i skoro da je izašla iz kreveta pre nego što ju je uhvatio.

„Ne, nećeš da mi okreneš Jeđa.“ Povukao ju je nazad, ne obraćajući pažnju na čašu koju je ispuštala pored kreveta i vino koje je kvasilo tepih. „A neću dozvoliti ni da se okreneš od sebe.“

„Ne radi to.“

„Već je urađeno.“

„Filipe, ti samo dozvoljavaš da se povedeš za svojim maštanjima. Pridaješ romantičan značaj onome što se dogodilo između nas, dodaješ violine i mesečinu.“

„Da li se osećaš sigurnijom kada tako misliš?“

„Nije u pitanju osećaj sigurnosti, u pitanju je zdrav razum.“ Ali to nije istina, ne kada može da oseti kako joj strah igra u stomaku. „Hajde da ovo ne pravimo komplikovanijim nego što jeste.“

„Dobro. Ostavićemo sve jednostavnim.“ Uzeo je njeno lice u svoje ruke, ovoga puta nežno. „Zaljubljen sam u tebe, Adi. Moraćeš da se navikneš na to jer me se nećeš otresti. Sada se opusti.“ Kliznuo je šakom da joj obuhvati dojkę. „Po-kazaću ti na šta mislim.“

POGLAVLJE 21

Adrijana se priljubila uz jastuk, zatreptala zbog navale svetlosti, a onda se protegla. Filipova ruka se

podigla sa njenom. Metal je zazvečao. Zanemela od šoka, zurila je u lisice koje su vezivale njen zglob za njegov, dok je on gundao.

„Ti kopile.“

„To smo već utvrdili.“ Jednim trzajem prevrnuo ju je na svoje grudi. Bila je glatko i toplo gola. „... Jutro, draga.“

Odgurnula se a onda ponovo pala na njega. „Šta je ovo, do đavola?“ Adrijana je tako snažno trgla ruku, da je zatreptao.

„Jednostavna mera opreza - da spreči da se iskradeš kroz vrata.“ Koristeći slobodnu ruku, uhvatio ju je za kosu kako bi privukao njeno lice do svog. Već je bio krut, od samog prisećanja. „Volim te, Adi, ali ti ne verujem.“

„Odmah da si skinuo ovo.“

Okrenuo se tako da su se njegove noge preplete sa njenim. „Nadao sam se da ćeš mi dozvoliti da dokažem da mogu da vodim ljubav sa tobom jednom rukom vezanom iza leđa. Da tako kažem.“

Zagrcnula se od smeha. „Neki drugi put.“

„Kako želiš.“ Namestio se na jastuke i zatvorio oči.

„Filipe, rekla sam da skineš ovo.“

„Hoću, kada bude vreme za ustajanje.“

Ponovo je trgla njihove spojene ruke. „Odbijam da budem vezana kao neka robinja...“

„Divna ideja.“

„I ja ustajem.“

Otvorio je jedno oko. „U ovo doba?“

„Prošlo je podne.“ Zgađena, podigla je lisice da bi proučila bravicu. Pretpostavila je da će moći da ga odvuče do svog alata. „Rano sam ustajala pre nego što sam upoznala tebe.“

To ga je nateralo da otvori oba oka. „Zbog čega?“ Sikteći od frustriranosti popela se preko njega. „Gde je prokleti ključ?“

„U redu, nemoj da se ljutiš.“

Ukopala je stopalo i povukla. Morala je da se spusti na kolena, ali je to izazvalo zadovoljstvo kada je videla kako Filip pada na pod.

„Hriste.“ Zaboravljajući na dostojanstvo, protrljao je deo koji je prvi dodirnuo pod. „Čemu žurba?“

Boreći se da obuzda smeh, pokupila je kosu i sklonila je sa očiju. „Ako baš moraš da znaš, želim - ne, potreban mi je toalet.“

„Oh. Zašto nisi rekla?“

Vazduh je zašištao između njenih zuba dok ih je stiskala. „Nisam shvatila da to moram da kažem dok nisam videla da sam vezana za tebe.“

„Lep osećaj, je Γ da?“, rekao je, naginjući se da je poljubi.

„Filipe.“

„Da, ključ.“ Pogledao je okolo, a onda primetio svoje farmerke zgužvane u podnožju kreveta. „Dođi.“

Vukući za sobom Adrijanu koja ga je psovala, stigao je do farmerki. „U

SLATKA OSVETA

361

džepu je.“ Potražio je u jednom i nije našao ništa, a onda je prešao na drugi. „Pretpostavljam da ne želiš društvo.“

„Filipe!“ Nije se usuđivala da se nasmeje. U ovom trenutku, smeh bi bio katastrofa.

„Ne? Dobro onda.“ Bacio je farmerke. „Imaš li ukosnicu?“

Kada je nešto kasnije krenuo dole, nadao se kafi. Po-slednja stvar koju je očekivao bila je da zatekne Adrijanu, obučenu u široku majicu, kako prži slaninu. Miris je bio dovoljan da se zaljubi.

„Šta to radiš?“

„Spremam doručak. Kafa je vruća.“

Prišao je do štednjaka i zagledao se u meso koje se pržilo u tiganju. „Umeš da kuvaš?“

„Naravno da umem da kuvam.“ Izvadila je slaninu i stavila je da se procedi. „Mama i ja smo provele dosta godina bez posluge. Još uvek više volim da se sama brinem o tome.“

„I ti mi spremaš doručak.“

Uznemirena, izvukla je karton sa jajima. „Pobogu, to nije kao da žrtvujem svoj život.“

„Ti mi spremaš doručak“, ponovio je i sklonio joj kosu sa potiljka kako bi mogao da je poljubi. „Ti me zaista voliš, Adi. Samo što to još ne shvataš.“

Razvlačio je sa doručkom, dajući joj vremena da se opusti. Ono što nije znao bilo je da i ona radi upravo isto. Se-deli su pored prozora koji se otvarao prema Central parku i pili kafu. Bili su tamo, gledali napolje, kada su prve snežne pahulje počele da padaju.

„Grad je lep pod snegom. Prvi put kada sam ga videla plakala sam jer sam mislila da neće stati dok nas sve ne zatr-

pa. Onda me je mama izvela napolje i pokazala mi kako da napravim sneška.“ Odgurnula je kafu jer je znala da će postati razdražljiva od kofeina ako u njemu bude još malo uživala. „Volela bih da mogu da imam nekoliko slobodnih dana da ti pokažem Njujork, ali imam dosta posla.“

„Ne smeta mi da se smucam okolo,“ Pročistila je grlo i pokušala ponovo. „Ako bi mogao da dođeš kroz nekoliko nedelja, biću slobodna da te odvedem u nekoliko muzeja, na nekoliko predstava i u poneku galeriju.“

Lupio je cigaretu nekoliko puta u sto pre nego što ju je upalio. „Adi, nisam došao ovde da bi me zabavljala, već da budem s tobom.“

„Filipe, odlazim za Džakir krajem nedelje.“ Povukao je dugi, umirujući dim. „To je nešto o čemu moramo da porazgovaramo.“

„Ne, to je nešto što ću ja da uradim. Zao mi je što to ne razumeš i ne odobravaš, ali to ne pravi, ne može da pravi nikakvu razliku.“

Nastavio je da gleda u sneg. Mali dečak je išao ka parku, šetajući čopor pasa. Lepa scena, pomislio je. Mogao bi da bude zadovoljan provodeći deo svog života na ovom kontinentu, u ovom gradu, u ovoj sobi. Kada je progovorio, to nije bilo iz besa, nije trebalo da zvuči kao pretnja. Rečeno je sa mirnom jednostavnošću činjenice.

„Adi, postoje stvari koje mogu da uradim a koje bi ti otežale, ako ne i onemogućile da napustiš zemlju, da i ne pominje-mo odlazak u oblast tako nestabilnu kao stoje Srednji istok.“ Glavu je podigla samo malo, ali je i to bilo dovoljno da joj omogući da ostvari kraljevski utisak. „Ja sam princeza Adrijana od Džakira. Ako izaberem da posetim zemlju u kojoj sam rođena, ne možeš me sprečiti ni ti, niti bilo ko.“

SLATKA OSVETA

363

„Dobro to radiš“, rekao je. Dovoljno dobro da slika njenog oca blesne u njegovoj glavi. „I da je u pitanju samo obična planirana poseta, bila bi u pravu. Ali, kako stvari stoje, Adrijana, mogu da te sprečim, i hoću.“

„To nije nešto o čemu ti odlučuješ.“

„Održavanje tebe u životu je postala stvar od izvesnog interesa za mene.“

„Onda bi trebalo da razumeš da bi, ako ne odem i ne uradim ono što treba da uradim, bilo isto i da sam mrtva.“

„Dramatizuješ.“ Naslonio se preko stola i uzeo je za šake, prisiljavajući je da ga pogleda. „Sada znam malo više. Proveo sam dosta vremena tokom poslednjih nekoliko dana čitajući o tvojoj majci, kopajući isečke do kojih sam mogao da dođem o tvom ocu, tvom ranom životu.“

„Nisi imao prava...“

„To nema nikakve veze sa pravom. Znam da je bilo teško, čak i užasno na mnogo načina, ali je gotovo.“ Pojačao je stisak. „Grčevito se držiš za nešto što je trebalo davno da pustiš.“

„Uzimam natrag ono što je moje, po pravu, po zakonu, po rođenju. Uzimam nazad dostojanstvo koje je ukradeno mojoj majci i meni.“

„Oboje znamo da kamenje nikome ne donosi dostojanstvo.“

„Ne razumeš. Ne možeš.“ Njeni prsti su se na trenutak stegli na njegovim, a onda se opustili. „Pođi sa mnom na trenutak.“

Povela ga je iz kutka za doručak kroz hodnik u dnevnu sobu. Dekorirala ju je belim na belom, sa nekoliko strastvenih poteza crvene i kraljevskoplave. Iznad mermernog kamina, izglancan poput stakla bio je portret.

Više od bilo koje isečene fotografije, više od bilo kog filma koji je ikada video, prikazivao je Febu Spring u punom sjaju. Njena kosa, ona prepoznatljivo crvena, padala je u tala-sima na njena ramena. Njena koža je bila poput svežeg mleka prema smaragdnoj haljini koja je bila duboko sečena na grudima i ostavljala njene ruke i ramena golim. Smešila se, na ivici smeha, tako da su njene široke, raskošne usne izgledale još punije. Njene oči, upadljivo vikinški plave, bile su osve-tljene obećanjem i nepogrešivom nevinošću. Čovek nije mogao da gleda a da ne bude privučen, da ne želi, da se ne čudi. Oko njenog vrata, kao što je i ranije viđao, bila je ogrlica Sunce i Mesec.

„Bila je veličanstvena, Adi. Najlepša žena koju sam ikada video.”

„Da. Ali je bila više od dobrog izgleda. Bila je ljubazna, Filipe. Istinski ljubazna. Srce bi joj se slomilo zbog nevolje neznanca. Bilo ju je lako povrediti, oštrom rečju, ljutitim pogledom. Sve što je ikada želela bilo je da usreći ljude. Nije ovako izgledala kada je umrla.”

„Adi...”

„Ne, hoću da vidiš. Ovo sam dala da se naslika sa fotografije koja je napravljena baš pre venčanja. Bila je tako mlada, mlađa nego što sam ja sada. I toliko zaljubljena. Možeš da vidiš samo gledajući da je u tom trenutku bila žena sigurna u sebe, zadovoljna životom.”

„Da, mogu to da vidim. Vreme prolazi, Adi, stvari se menjaju.”

„Za nju to nije bilo pitanje vremena ili prirodnih pro-mena. Ta ogrlica - rekla mi je jednom kako se osećala kada je prvi put stavila tu ogrlicu. Osećala se kao kraljica. Nije joj bilo važno što će se odreći svega što je znala, što će otići u dru-

SLATKA OSVETA

365

eu zemlju da živi po drugačijim pravilima. Bila je zaljubljena i osećala se kao kraljica.”

Dodirnuo joj je obraz. „I bila je.”

„Ne.” Podigla je šaku i spustila je na njegov ručni zglob. „Bila je samo žena, naivna, velikog srca, uplašena tamnom stranom života. Napravila je nešto od sebe, postala neko. Onda je sve to napustila jer je on to tražio. Ogrlica je bila simbol, obećanje da joj je posvećen onoliko koliko i ona njemu. Kada ju je uzeo nazad, time je izjavio da se odriče nje, i mene. Uzeo ju je nazad jer razvod nije bio dovoljan. Izbrisao je brak, kao da nikada nije postojao. Kada je to uradio, uzeo je poslednje dostojanstvo od nje i ukrao prava koja sam stekla rođenjem.”

„Adi, molim te, sedi za trenutak.” Spustio se sa njom na sofu, držeći njenu šaku u svojoj. „Razumem kako se ose-ćaš. Bilo je perioda kada sam tražio oca u liku svakog neznanca. U svakom učitelju kog sam imao, svakom policajcu kog sam izbegavao, čak i u metama koje sam odabirao. Proveo sam detinjstvo mrzeći ga što je okrenuo leđa mojoj majci i odbio da me prizna. Ali sam i dalje gledao. Ne znam šta bih uradio da sam ga pronašao, ali znam da dođe vreme kada moraš da budeš dovolj an sam sebi.”

„Ti imaš majku, Filipe. Ono što se desilo nije je uništilo. Nisi morao da je gledaš kako polako umire. Toliko sam je volela. Toliko joj dugujem.”

»Ono što je između roditelja i deteta ne zahteva plaćanje.”

„Stavila je svoj život na kocku zbog mene. Ništa ma-
nJe od toga. Zbog mene je napustila Džakir više nego zbog
e- ^a su je uhvatili i vratili, njen život bi bio okončan. Ne,
On je ne bi ubio”, rekla je kada su se Filipove oči suzile. „Ne
bi se usudio, ali bi ona poželela da je mrtva. Bilo bi joj bolje mrtvoj.”

„Adi, ma koliko da si je volela, ma šta osećala da joj duguješ, nije vredno da zbog toga rizikuješ svoj život. Upitaj se da li bi ona to želela.”

Odmahnula je glavom. „Sada se svodi na to šta ja hoću. Ogrlica je moja.”

„Čak i ako budeš uspela da izađeš iz Džakira sa ogrlicom, nikada nećeš moći da je zvanično imaš, nikada nećeš moći da je nosiš.”

„Ali ja je ne uzimam da bih je posedovala, da bih je nosila." U očima se ponovo pojavila vatra, i to opasna. „Uzimam je zato da bi on znao, da bi konačno znao koliko ga prezirem."

„Da li misliš da bi mu to bilo važno?" „To što ga ćerka mrzi? Ne. Ćerka znači manje od nule čoveku kao što je on. Artikal za trgovinu, kao što je već prodao svoje ostale ćerke zbog političke sigurnosti."

Ponovo je pogledala u portret. „AH Sunce i Mesec znači sve. U Džakiru nema ničeg vrednijeg, ne po monetarnoj vrednosri. Ona je neprocenjiva. U pitanju su ponos i snaga. Ukoliko ode iz ruku kraljevske porodice, doći će do revolucije i krvoprolića i osipanja moći. Nemiri koji traju oko granica sa Džakirom preći će granice i pokositi ga."

„Da li želiš da se osvetiš ocu ili Džakiru?" Pribrala se. Oči su joj bile zamagljene kao daje sanjala.

„Mogla bih da uradim i jedno i drugo, ali to zavisi od njega. Abdu nikada ne bi rizikovao Džakir ili svoju poziciju. Svoj ponos. Na kraju će njegov ponos biti taj koji će pružiti zadovoljštinu."

„Njegov ponos ti se lako može obiti o glavu."

SLATKA OSVETA

367

„Da. To je rizik koji sam spremna da prihvatim." Tada je ustala, leđima okrenuta portretu, i ponudila mu svoje ruke. „Nemoj još ništa da kažeš. Postoji još nešto što želim da ti pokažem. Hoćeš li da pođeš sa mnom?"

„Kuda?"

„Trebaće ti kaput. Povešću te."

Sneg je padao u krpama, šiban vetrom koji je duvao kroz klance između zgrada. Sa krznenim ogrtačem prebačenim preko trenerke, Adrijana je pokušala da se opusti u toplo-ti automobila. Nikome nije rekla toliko mnogo, čak ni Selesti. Nikome nije pokazala ono što namerava da pokaže Filipu.

Važno je. Mada se trudila da to porekne, njegovo mišljenje je važno. Po prvi put tokom godina koje nije mogla da prebroji, bili su joj potrebni nečija podrška i odobravanje.

Susedstvo u istočnom kraju bilo je mnogo manje bogato od dela u Central parku u kome živi. Snežni pokrivač je pomagao, ali sprejom ispisani grafiti na bočnim stranama zgrada su se isticali. Prozori su na nekim mestima bili prekriveni zakovanim daskama, i dosta automobila parkiranih duž ivičnjaka bili su pokradeni kao i časovnici od pet dolara. Kucanjem na prava vrata mogao si da dobiješ kesicu heroina za pet dolara, komponente za upravo ukradeni prvoklasni stereo, ili nož u leđa. Filip nije bio ovde ranije, ali je to prepoznao.

„Neobično mesto za novogodišnju posetu."

Uvukla je kosu pod krznenu kapu. „Nećemo dugo", rekla je vozaču. Klimnuo je glavom i zdušno se nadao da će biti tako.

U slivniku je bilo nekoliko komada đubreta. Jedna slomljena ampula od kreka, upotrebljeni kondom, slomljena časa. Filip ju je vodio oko toga dok je ljutnja rasla u njemu.

„Šta, do đavola, radimo na ovakvom mestu? Mogla bi da završiš sa prerezanim grlom samo zbog tvojih cipela, a još nosiš i bundu od kanadske kune."

„Blizu smo." Posegla je u torbu da uzme ključ. „Ne brini. Znam većinu ljudi koji žive u ovom bloku."

„ To su dobre vesti." Uzeo ju je za ruku dok su kretali uz trošne, klizave stepenice. „Nadajmo se da nemaju rođake iz dragih gradova koji su došli u posetu. Prokletstvo, kakvo je ovomesto?"

Otvorila je tri brave. Kada je gurnula vrata, njen glas je potekao unutra a onda nazad do njega. „Moje je."

Zatvorio je vrata za sobom, ali to nije doprinelo da se spreči hladnoća. „Nikada nisi pomenula da izdaješ udžerice."

„Ne izdajem je." Ušli su u prostranu, praznu prostoriju. Pod je na nekim mestima zjapio, zbog čega je sa nelagodom pomislio na pacove. Dva prozora su bila zatvorena daskama, a ostali su bili prekriveni debelim slojem masnoće i prašine. Svetio koje je uspelo da se probije bilo je slabo i prljavo poput zidova. Nekoliko kutija i klimavih stolova bili su gurnuti u uglove. Neki lokalni umetnik je iscrtao slike parova u raznim seksualnim pozama, a onda dodao nepotrebne naslove.

„Ovo je bio prilično zapušten hotel." Njeni koraci su odzvanjali dok se kretala kroz prostoriju. „Povela bih te gore da ti pokažem sobe, ali se stepenište srušilo pre nekoliko meseci."

„Baš imam sreće.“

„Na svakom spratu je po dvanaest soba. Vodovodna instalacija je, pa, najblaže rečeno nepouzdana, a električna instalacija će morati u potpunosti da se zameni. Naravno, nova peć je u dobrom stanju.“

SLATKA OSVETA

369

„U dobrom stanju za šta? Sranje.“ Sklonio je paučinu sa lica. „Adi, ako razmišljaš o tome da se baviš hotelijerstvom, razmisli dobro. Za ovo mesto će trebati najmanje mi-lion dolara samo da bi se izbacilo smeće i ubile štetočine.“

„Procenjujem da mi treba milion i po za renoviranje, još jedan milion za odgovarajuću opremu i osoblje. Želim najbolje.“

„Najbolje je nekoliko kilometara dalje, kod Valdorfa.“ Nešto je počelo da glođe iza zida. „Mrzim miševe.“

„Verovatno su pacovi.“

„To je onda u redu. Adi, volim te.“ Sklonio je još paučine iz kose. „I ukoliko imaš nameru da se povučesh i pružiš Sent Džonsovima žestoku konkurenciju u njihovom biznisu, dobro. Ali mislim da bismo mogli mnogo bolje od ovoga.“

„Ovo neće biti hotel. To će biti klinika. Klinika Febe Spring za zlostavljane, sa najboljim terapeutima koje mogu da dovučeni. Kada bude završena, moći će da primi tride-setoro žena i dece koji nemaju gde da odu.“

„Adi...“

Odmahnula je glavom da bi ga zadržala. Njene oči su sada plamtele novom vrstom strasti. „Da li možeš da shvatiš kako je to kada nemaš gde da odeš? Da ostaješ sa nekim jer ne znaš šta drugo da radiš, jer si se tokom godina skoro navikao na batine, na poniženje? Toliko navikao da počinješ da misliš da si to zaslužio?“

Sada nije imao dovtljiv odgovor niti umirujući komentar. „Ne, ne mogu.“

„Viđala sam takve žene i decu. Izudarane, u modricama, Filipe, sa ožiljcima u glavi, na srcu. Nisu svi siromašni, neobrazovani, ali imaju nešto zajedničko. Beznađe, bespomoćnost.“ Na trenutak se okrenula od njega. Uvek bi je savladale emocije, ali je želela da on vidi praktičnu stranu. „Trebalo bi da budemo u mogućnosti da se pobrinemo za još trideset u formi ambulantnih pacijenata. Dvostruko više kada se, i ako se, proširimo. Osoblje će činiti i profesionalci i dobrovoljci. Naplate će biti po kliznoj skali, zasnovane na sposobnosti plaćanja. Niko neće biti odbijen.“ Vetar je fijukao kroz pukotine na prozorima i puzio kroz daske na podu. Bilo je to jadno mesto u jadnom sused-stvu. Želeo je da to ostane na tome ali je, kao i Adrijana, imao viziju. „Koliko već dugo planiraš ovo?“

„Kupila sam zgradu pre šest meseci, ali sama ideja je mnogo starija.“ Njeni koraci su ponovo odzvanjali dok je gazila po podu. Plafon iznad njene glave je visio, sa mrljama od vode. „Moram da uzmem ogrlicu, za sebe. Motiv je u potpunosti sebičan.“

„Da li?“

„Oh, jeste.“ Okrenula se. „Ne pridaj tome nikakve plemenite ciljeve, Filipe, niti meni. To je osveta, jednostavna i čista. Ali kada se to uradi, urađeno je. Ne želim je, nije mi potrebna. Abdu može da je dobije nazad - za određenu ce-nu.“ Oči su joj bile veoma tamne pri sumornom svetlu. Ušu-škana u ogrtač od kune izgledala je u potpunosti kao princeza. „Pet miliona američkih dolara. To je samo delić njene vrednosti, i novčano i emocionalno, ali to je dovoljno. Dovoljno da se pokrene ovo mesto, da se mojoj majci vrati dostojanstvo i da mi omogući da se povučem kao veoma bogata žena. Potrebno mi je uradim sve te tri stvari. Poslednjih deset godina života provela sam pripremajući se za to. Ne postoji ništa što bi mogao da kažeš, da učiniš, kako bi me zaustavio.“

SLATKA OSVETA

371

Ugurao je ruke u džepove. „Zašto misliš da bi on platio? Čak i ako je uzmeš i uspeš da živa izađeš iz Džakira, on treba samo da obavesti nadležne.“

„I da javno prizna da je prekršio-zakon tako što je nije dao mojoj majci?“ Usne su joj se iskrivile. „Da javno prizna da ga je pobedila žena i navuče sram na kuću Džakir? Želeo bi da mene osramoti, možda

bi čak želeo i da sam mrtva, ali želeće svoj ponos i još više Sunce i Mesec."

„Postoji šansa da će pronaći način da ima sva tri."

Zadrhtala je ispod krzna. „Hladno je. Hajde da se vratimo."

Nije rekao ništa dok su se vozili. Mogao je još uvek da vidi kako je izgledala okružena onim prljavim zidovima. Bilo je lako da razume zašto ga je odvela tamo, zašto mu je ispričala svoje planove. Jasno je stavila do znanja, na način kako to reci nikada ne bi mogle, da je predana nečemu. Ne može da je spreči. Ali postoji nešto drugo što može da uradi. Svaka odluka koju je u prošlosti doneo bila je usmerena na njegove lične dobiti. Nije žalio zbog toga i nikada neće. Mogao je samo da se nada da zbog ove odluke, donete iz nesebičnih razloga, neće zažaliti.

Istog trenutka kada je zatvorio vrata njenog stana postao je poslovan. „Imaš li planove palate?"

„Naravno."

„Specifikacije o obezbeđenju, radnim vremenima, alternativnim putevima?"

Zbacila je krznenu ogrtač. Trenerka joj je visila na kukovima. „Znam svoj posao."

„Pokaži mi ih."

Skinula je kapu i protresla kosu. „Zašto? Nije mi potreban konsultant."

Nora Roberts

„Ne ulazim u posao dok ne saznam sve što treba. Po-služićemo se stolom za ručavanje." „O čemu to govoriš?"

„Trebalo bi daje očigledno." Otresao je sa kaputa sneg koji se topio. „Idem sa tobom."

„Ne." Zgrabila ga je za ruku pre nego što je mogao da ode u susednu sobu. Njeni prsti, dugi i delikatni, žarili su se poput prečki. „Ne, ne ideš."

„Uveravam te da ćeš moći da me platiš." „Ovo nije šala. Radim sama. Uvek radim sama." Sklonio je njenu šaku sa svoje ruke i dodirnuo je usnama. „Draga, tvoj ego izbija na površinu."

„Prestani." Otrgla se i požurila uz stepenice. Kada ju je sustigao šetala je duž spavaće sobe. „Provela sam pola svog života planirajući ovo. Znam zemlju, kulturu i rizike. Ovo je moja vizija, Filipe, moj život koji rizikujem. Ne želim te tamo, ne želim tvoju krv na svojim rukama."

Protegao se po krevetu kao i prošle noći. „Draga moja devojko, obijao sam brave dok si se ti još igrala sa lutkama. Ukrao sam prvi milion pre nego što si navukla prvi grudnjak. Možda si dobra, Adi, možda si veoma dobra, ali nikada nećeš biti ni upola dobar lopov kao ja."

„Uobraženi, sebični kućkin sine." Na njegovo oduševljenje, naglo se okrenula ka njemu. „Dobra sam isto koliko i ti, i verovatno i bolja. I nisam provela poslednjih pet godina na zadnjici, podrezujući ruže." Samo se nasmešio. „Nikad nisam bio uhvaćen." „Nisam ni ja." Kada mu se osmeh proširio, opsovala je i naglo se okrenula od njega. „To je sasvim drugačije. Samo si sumnjao dok nisam odlučila da ti kažem."

SLATKA OSVETA

373

„Bila si nemarna kada si provalila u moju sobu da uzmeš ogrlicu nazad - zato što si bila besna. Zato što si dopustila da te obuzmu emocije. Možda je tvoj cilj sada osveta, ali osveta je među najjačim osećanjima. Ne ideš sama u Džakir."

„Ti si se povukao iz posla."

Uzeo je teglicu krema za ruke sa njenog noćnog stoči-ća, odvrnuo poklopac i pomirisao. „Privremeno se vraćam u igru. Jednom si me upitala zar ne žudim da obavim još jedan, poslednji, neverovatan posao." Kada je vratio kutijicu, prekrstio je ruke iza glave. „Odlučio sam da je to ovaj."

„Ovo je moj posao. Pronađi svoj."

„Ideš u Džakir sa mnom ili nikako. Treba samo da telefoniram. U Londonu je čovek koji bi bio veoma zadovoljan da te upozna."

„Uradio bi to?" Rastrgnuta između besa i izdaje, sela je na krevet. „Posle svega što sam ti rekla?"

„Uradiću sve što budem morao." Bio je brz. Skoro da je zaboravila koliko brz. Njegove ruke su se izvile i privukle je. „Zaljubljen sam u tebe. To je za mene na prvom mestu. Nemam nameru da te izgubim.

Imam kuću na selu koja je možda sagrađena imajući tebe na umu. Ma šta trebalo da uradim, na proleće ćeš biti tamo sa mnom."

„Onda ću doći na proleće." Suviše očajna da bi jasno mislila, šćepala ga je za džemper. „Daću ti reč, ali ne bih mogla da podnesem da ti se nešto desi."

Oči su mu se suzile. Stisak se pojačao. „Zašto?"

Odmahnula je glavom i počela da se povlači.

Krenuo je da navaljuje, a onda naterao sebe da se smi-
fi- "U redu, to može da sačeka. Samo slušaj. Ne dajem ti iz-
OGJ ne što se ovoga tiče. Pokušavam da razumem zašto ti je
ovo toliko važno, zašto ne možeš da se okreneš od toga. Mo-raćeš da razumeš zašto je ovo tako
važno za mene."

Kada ju je pustio, sela je. Izgledao je veoma slično onome kako je izgledao prve noći kada ga je videla u magli - obučen u crno, sa kosom sklonjenom sa lica, napregnutih očiju. Posegla je, po prvi put bez njegovog navaljivanja, da mu dodirne lice.

„Filipe, ti si romantičan."

„Očigledno."

„Doneću planove."

Sve papire koji su bili plod Adrijaninih istraživanja raširili su na trpezarijski sto. Ovde je izabrala tradicionalno, „čipendejl", „Voterford", irsko platno. Najednom zidu boje lososa bila je morska nimfa Maksfilda Periša. Kada je to zapazio, Filip je dobio potvrdu da je Adrijana veći romantik nego što je spremna da prizna.

Filip ju je ispitivao, deo po deo, napredujući, vraćajući se na detalje, ponovo prolazeći iste tačke, dok je napolju sneg postojano padao. Kada je sumrak rano pao, uključili su sve-tla i podgrejali kafu. Fascikle i kartoteke, povremeni klik kalkulatora davali su njihovom planiranju atmosferu poslovnog sastanka. On je pravio sopstvene zabeleške, dok su večerali sendviče.

„Kako možeš da budeš sigurna da nisu osavremenili bezbednosni sistem?"

„Još uvek imam kontakte unutra." Adrijana je naprči-la nos. Ostatak kafe je bio gorak. „Rođake, tetke. Kada je Ab-duovsin..."

„Tvoj brat?"

„Abduov sin", ponovila je. Nije želela nikakve emocije. Bilo bi suviše bolno da misli na malog dečaka i to koliko ga je

SLATKA OSVETA

375

•iniaMliBiii

užasno volela. „Dok je bio na koledžu u Kaliforniji, proveli smo neko vreme zajedno. Mogla sam da preciznije utvrdim neke informacije. Kao i većina članova kuće Džakir koji putuju van zemlje, Fahid je smatrao sebe veoma amerikanizovanim, veoma naprednim. Makar dok je nosio farmerke i vozio „porše". Že-leo je da vidi kako Abdu pravi političke i kulturne promene. Jedna od stvari na koje se žalio bila je da je palata ostala ista kao što je bila stolicima. Stražari su i dalje nosili oružje, dok bi to bilo sasvim nepotrebno sa modernim elektronskim sistemom."

„Tojespolja."

„Da. Stražari i položaj palate su dovoljni da joj obezbe-de sigurnost. Posebno jer se niko iz Džakira ne bi usudio na ma kakav izazov. Sa ove strane su bedemi i grudobrani, na toj je more, što prikriveni ulazak spolja čini teškim. Zbog toga ću iskoristiti svoje pravo da budem smeštena unutra."

„Daj mi još jednom kratak pregled riznice." Dodirnuo je prstom planove.

„Riznica je stara preko sto godina. Površina joj je dva kvadratna metra, sasvim nepropusna i zvučno izolovana.

T> v

i očetkom veka, unutra je bila zaključana jedna neverna žena kako bi umrla polako i sama, među gomilom dragulja. Nekada se to zvalo riznica, ali je od tada poznata kao Berinin grob." Protrljala je oči koje su je žuljale od napora. „Posle Drugog svetskog rata vrata riznice su bila modernizovana. Imala su tri brave, dve kombinacije i jedan ključ. Ključ je tra-
cionalan. Vladar Džakira nosi ga lično, kao simbol svoje moći da otvara ili zatvara." »A alarmi?"

uzdahnula je i odgurnula praznu solju u stranu. „Instalirani su sedamdesetih, kada je bum sa naftom doveo tili-

° nevernika u Džakir i na Srednji istok."

„Nevernika?"

Ignorisala je što njegov glas odaje da ga to zabavlja. „Posebno američki poslovni ljudi. Kao u većini arapskih zemalja, bili su iskorišćavani i prezreni. Bila je potrebna njihova tehnologija i to očajnički kako bi omogućila Džakiru da profitira od nafte. Novac je nagruo, napravljen je napredak u nekim oblastima. Elektrifikacija, moderni putevi, polet u obrazovanju i zdravstvenoj zaštiti. Ali strancima se nikada nije verovalo. Kako bi se obezbedili da nijedan od njih ne ude u palatu bez nadzora ili da se neko iz palate ne sprijatelji sa njima, postavljeni su alarmi. Ponavljam, oni uglavnom služe da bi sprečili provale. Međutim, u riznicu je postavljen sistem." Gurnula je specifikacije prema njemu. „Prilično jednostavan, zaista. Na žice mogu da se stave kleme i da se tako onesposobe, ovde i ovde na izvoru napajanja." Pokazala je na tačke. „U ovom slučaju, više bih volela to nego da ih pre-secamo, jer će proći neko vreme posle pljačke pre nego što budem mogla da napustim zemlju."

„O alarmima se treba pobrinuti kada se otključaju vrata, ne kada se otvore."

„Moram da spremim daljinski upravljač za sekundarni alarm. Veoma je sličan uređaju za kontrolu stereo komponenti ili televizora iz udaljenog dela sobe. Trebalo mi je skoro godinu dana da ga usavršim."

„Jesi li sasvim sigurna da si uspela?"

„Upotrebila sam ga kada sam obrađivala Barnsvorto-ve prošle jeseni." Ulagivački mu senasmešila.

„Elektronika je moja specijalnost."

„Primetiosam."

„Sa tim, moći ću da ućutkam alarme s daljine od trideset pet metara. Problematici deo je ljudski faktor. Stražari

SLATKA OSVETA

377

patroliraju i unutrašnjim delom palate. Dok ne budem unutra, neću moću da saznam raspored."

„Bezbednosne kamere?"

„Nema ih. Abdu mrzi kamere."

„Kako to?"

„Stari tunel iz kraljevih odaja u harem. Žena koja je tražena mogla je da napusti harem bez rizika da bude viđena."

„Da li se još uvek koristi?"

„Verovatno. Možda, zašto?"

„Samo gledam puteve za izlaz. Kolika je visina sa ovog prozora?"

„Dvadeset metara, možda dvadeset pet. Na stene i u more."

„Više mi se dopada harem."

„Da, samo bi te kastrirali ako te tamo pronađu."

Rekla je to bodro dok mu je dodavala knjigu. „Ovo je izvrstan rad o običajima i zemlji. Bilo bi dobro da ga pročitaš pre nego što se nađeš u mračnoj ćeliji jer si dodirnuo ruku žene na tržnici ili postavio pogrešno pitanje."

„Puno hvala."

„To nije mesto koje bi razumeo, Filipe. Bićeš sam dok sam ja unutra. Još uvek nemam ideju kako ću moći da kontaktiram s tobom i dam ti do znanja da je posao obavljen."

„Ako imaš ideju da ću ja da 'ladim noge u nekom bedrom, toplom hotelu dok ti izigravaš princezu u palati, grešiš. Idem unutra sa tobom."

Naslonila se i mahnula prstom ka knjizi. „Zaista ćeš morati da to pročitaš. Kada se jednom nađem u Džakiru nemoći ni da razgovaraš sa mnom, da ne govorimo o ula-u Palatu sa mnom. Takav je zakon. Kao ženi, biće mi za-jen kontakt sa bilo kojim muškarcem koji nije iz moje porodice. Da sam udata mogla bih takođe da vidim i muškarce iz muževljeve porodice."

„Moraćemo da pronađemo način da to prevaziđemo." Prelistavao je knjigu. „Moraćeš da mi na lukav

način obezbe-diš pozivnicu u palatu."

„Teško da sam u poziciji da od Abdua tražim bilo kakve usluge. Morao je da mi dopusti da se vratim ili bi osramotio sebe, ali ne mora da udovoljava mojim zahtevima." „Onda ćeš morati da se udaš za mene." „Ne budi smešan." Ustala je, dograbila posudu za ku-vanje kafe i otišla u kuhinju.

„Pretpostavljam da to možemo da odložimo." Pratio ju je u kuhinju, a onda počeo da pretura po frižideru ne bi li našao nešto interesantnije od sendviča. „Voleo bih prvo da upoznaš moju majku."

„Nikada se neću udati." Bacila je talog u đubre. „ U redu, živećemo u grehu dok se ne pojavi prvo dete, ali da se vratimo aktuelnom poslu." Pronašao je sladoled u zamrzivaču i kada je uzeo kašiku, jeo ga je pravo iz kutije. „Šta ako bismo bili vereni - barem što se tiče Abdua", završio je pre nego što je mogla da prigovori.

„Nećemo se veriti ma koga se to ticalo." „Razmisli malo o tome. Ima smisla. Posle svih ovih godina ti se vraćaš u Džakir da bi se pomirila sa svojim ocem pre nego što se udaš. Samo da bi se bolje uklopilo, do putovanja je došlo na moje insistiranje. Biću srećan da izigram arogantnog šovinistu."

„Dobro bi ti to išlo." Ali je počela da razmišlja. Uzela je kutiju od njega i probala sladoled.

„Pretpostavljam da bi to moglo da uspe. On bi želeo da ostaneš u palati kako bi mogao da te osmotri. Očekivao bi da je njegovo odobrenje va-

SLATKA OSVETA

379

/no. Ako već treba da budeš tamo u svakom slučaju, ovako bi mogao da budeš i od neke koristi."

„Puno ti hvala." Gurnuo joj je nos u kutiju. „Zašto sad ne počneš da vežbaš ulogu tihe, ponizne buduće žene dok obavim neke razgovore?"

„Radije bih progutala bubašvabu." „Bilo kako bilo, ne bi ti škodilo da usavršiš kako da sa-glasno klimaš glavom i hodaš dva koraka iza mene."

„Ne nameravam da budem tamo duže od dve nede-lje." Obrisala je sladoled sa nosa. „Pa nemoj da se navikneš na to."

„Potrudicuse."

„Koga tozoveš?"

„Moram da potegnem neke ljude kako bih dobio vizu za Džakir. Onda ću se potruditi da se vest o našoj veridbi brzo raširi. Što je još bolje kao pokriće, vaše visočanstvo."

„Filipe, neću da se udam za tebe."

„Dobro." Krenuo je da izađe, a onda se okrenuo. „Jedno pitanje. Ako me uhvate kako vodim ljubav sa tobom u Džakiru, šta mogu da očekujem?"

»U najmanju ruku da budeš išiban kamiljim bičem. Veći su izgledi da bi nam odsekli glave."

„Hmmm. To je nešto o čemu čovek mora da razmisli." Adrijana je odmahнула glavom kada su se vrata zatvo-a 2a nJim- Pogledala je dole u posudu za kafu i sklonila je U strar>u. Sada je želela piće. I to žestoko.

Treći deo MILINA

Ranije ili kasnije ljubav je njegov osvjetnik.

Lord Bajron

Što je gorča prošlost, slada je sadašnjost.

Sekspir

POGLAVLJE 22

Sedamnaest godina je bilo dugo vreme za lutanje. Dugo vreme za planiranje. Dugo vreme za mržnju.

Tamna safirno-plava boja Mediterana prostirala se poput tepiha, uznemirena ponekim paperjastim oblakom i tačkicom zemlje, kako je izgledao Kipar. Džakir je bio skoro nadomak. Čekanju je došao kraj. Adrijana se zavalila nazad u sedište. Pored nje, na udobnom sedištu privatnog aviona, dremao je Filip. Njegov sako, kravata, čak i cipele bili su na sedištu iza njih, kako bi mogao da se neometano protegne i iskoristi poslednji deo njihovog putovanja. Adrijana je bila potpuno obučena, potpuno budna i svesna svakog minuta koji prolazi.

Očajnički su vodili ljubav posle poletanja iz Pariza. Ili je možda samo ona bila očajnički raspoložena.

Bila joj je potrebna ta divlja, bezumna intimnost tela o telo isto koliko su joj bili potrebni ugodnost i

spokojstvo koji su sledili.

Veći deo njenog života bio je posvećen ovom povratku kući. Sada su se godine smanjile na minute i ona je bila uplašena. To je bio strah koji nije mogla da objasni ni sebi ni Fili-PU. Od tog osećanja ruke joj se nisu vlažile i nije imala ukus bakra u ustima. Ono se nemirno grčilo u stomaku i udaralo, kao tupi bol iza njenih očiju.

Još uvek je u glavi imala sliku svog oca koju je formirala kao dete, sa intenzivnom ljubavlju i strahom koji je išao uz nju.

384

Nora Roberts

Mogla je da ga vidi kakav je tada bio, atletski građen muškarac sa usnama koje se nisu osmehivale i jakim, divnim šakama.

Dve decenije je živela po zakonima Zapada, zapadnjačkoj tradiciji, zapadnjačkim verovanjima. Nikada nije dozvolila sebi da posumnja u to da je ona, u svakom pogledu, žena Zapada. Ali istina, davno pokopana, bila je da ona ima beduinske krvi i da ta krv može da utiče na način koji nijedna američka žena ne bi razumela.

Ko će ona postati kada se jednom nade u Džakiru, kada bude živela u kući svog oca, vezana zakonima Kurana i tradicijama koje su proglasili i sprovode muškarci? Mnogo jači od straha da će je uhvatiti, i zarobiti ili pogubiti, bio je strah da ne izgubi ženu kakva je postala uz puno muke.

Taj strah ju je sprečavao da daje obećanja Filipu. On ju je sprečavao da izgovori reci koje su tako lako dolazile na usne drugih žena. Voli ga, ali ljubav nisu nežne, svilenkaste reci o kojima pesnici pevaju. Ljubav sa svojim dvoseklim se-čivom je faktor koji je oslabio toliko žena, koji ih tera da prave kompromise sa svojim željama i ličnim potrebama zbog potreba i želja drugih.

Avion je počeo da ponire. Izgledalo je kao da se more podiže ka njima. Napetih nerava, Adrijana je spustila ruku na Filipovo rame. „Moram da se spremim. Uskoro slećemo.”

Odmah se probudio, prepoznavši napetost u njenom glasu. „Još uvek možeš da se predomisliš.”

„Ne. Ne mogu.” Ustala je, prešla preko prolaza i otvorila torbu. „Zapamti, kada se iskrcamo do terminala će nas odvesti u odvojenim kolima. Moramo da prođemo carinu.” Dok je govorila, gurala je svoju kosu u crni šal sve dok se nijedan pramičak nije video. „To može da bude ponižavajući proces, ali Abduov utkaj bi trebalo da ga ublaži. Neću te vi-

SLATKA OSVETA

385

deti sve dok ne budemo u palati i ne mogu da ti kažem kada će to biti odobreno. Napolju uopšte ne možemo da budemo u kontaktu. Unutar palate, zbog toga što nisam čiste krvi, i zato što se veruje da se udajem za čoveka sa Zapada, pravila će biti malo mekša. Nemoj da dolaziš do mene ni pod kojim okolnostima. Kada i ako to bude moguće, ja ću doći do tebe.”

„Četrdeset osam sati.” Dok je vezivao kravatu gledao ju je kako prebacuje preko sebe crnu abaju.

Sumorna poput rita, prekrivala ju je od vrata do stopala. Zbog toga, više nego zbog očiju ili boje kože, izgledala je kao žena islama. „Ako ne pronađeš način da do tada stupiš u vezu sa mnom, ja ću te pronaći.”

„I u najmanju ruku biti deportovan.” Najviše ju je mučio veo. Umesto da ga prikači, pustila ga je da visi sa njenih prstiju. Sa sakoom prebačenim preko ramena, Filip je izgledao veoma britanski i iznenada strano. Ignorivala je neprijatnost u grlu gde je njeno srce počelo da udara. Jaz se širio. „Fi-lipe, o ovome moraš da imaš poverenja u moj sud. Ne name-ravam da se zadržim duže od dve nedelje u Džakiru i name-ravam da ga napustim sa ogrlicom.”

„Više bih voleo da si rekla mi.”

„Onda, mi.” Sa tračkom osmeha čekala je da on obuje apele. „Samo se pobrini da ubediš Abdua da ćeš biti pravi muž. Oh, i cenjkaj se za cenu mlade.”

Prišao joj je bliže kako bi je uzeo za ruke. Bile su mirne, ali hladne. „Koliko procenjuješ da si vredna?”

„Milion će biti dobar za početak.”

»Milion čega?”

Bilo je olakšanje što još uvek može da se smeje dok je i vezivala se. „Funti sterlinga. Manje od toga,

uzima-Cl u °bzir pozadinu koju si izmislio o sebi, bila bi uvreda."

SLATKA OSVETA

387

„U tom slučaju bolje da počnemo sa ovim." Izvukao je kutijicu iz džepa. Prsten u njoj naterao je Adrijanu da povuče ruku. Filip ju je samo uzeo u svoju i stavio dijamant na njen domali prst. Njena reakcija je bila pravi razlog zašto je čekao poslednji minut. Ovako je imala malo prilike da se raspravlja. „Možeš to da smatraš delom privida ako tako hoćeš."

Imao je više od pet karata i prema ledenobelov vatri, Adrijana je procenila da je ruski, najfiniji. Kao najbolji dijamanti, bio je i strastven i hladan. Plamteo je naspram potpuno crne boje njene abaje - i činio da želi i više od onoga što bi trebalo da ima. „Skupo sredstvo obmane."

, Juvelir me je uverio da će biti presrećan da ga otkupi." Na to je brzo podigla pogled i videla njegov osmeh, baš pre nego što je prekrpio njene usne svojim. I ovde je bilo vatre, koja se penjala sve više čak i kada je avion dodirnuo zemlju. Za trenutak je želela da zaboravi sve osim ovoga, obećanja na njenom prstu, zavodničkog poljupca.

„Ja idem prva." Nakon što je duboko uzdahnula, otkopčala je pojas. „Budi pažljiv, Filipe. Ne želim tvoju krv na SuncuiMesecu."

„Za dve nedelje ćemo se naći u Parizu uz bocu šampanjca."

„Postaraj se da bude ogromna."

Promenio se. Čak ni to što je znala da je bum sa naftom prošišao Džakirom sedamdesetih godina, i da je Zapad probio svoj put, nije je pripremio za gomilu zgrada, nekih sjajnih od čelika i stakla, ili na glatko asfaltirane puteve podesne za sada živ saobraćaj. Kada je otišla, najviša zgrada u Karfiji, glavnom gradu Džakira, bio je vodotoranj. Sada je bio poput patuljka u poredenju sa poslovnim zgradama i hotelima. Pa

ipak, uprkos modernim autoputevima i sjajnom staklu, izgledalo je da bi grad, ako Alah tako resi, mogao lako da se opet pretvori u pustinju.

Veliki Mercedesovi kamioni jurili su autoputem. Teretni brodovi su zatrpali luku dok su tovari robe koja je čekala dozvole bili poredani pored dokova. Znala je da je Džakir raš-čerečen preko političke ograde, snalazeći se veštinom, lukavstvima i novcem kako bi smirio susede sa Istoka i obezbedio podršku nervoznog Zapada. Rat je besneo blizu granica ali se Džakir, makar na površini, držao neutralno.

U mnogo čemu je ostao isti. Dok su ulazili u grad Adrijana je videla da je, uprkos zgradama i tvrdoglavim naporima stranaca sa Zapada, Džakir onakav kakav želi da bude. Videla je to na aerodromu, gde su žene, natovarene prtljagom, posteljnom i kolicima, bile u gomili uterane u posebne autobuse i odvojene kroz vrata obeležena sa ŽENE I PORODICE, uvek nadgledane od muškaraca koji su uzvikivali naređenja. Videla je to sada dok su se minareti na džamiji probijali kroz čisto plavo nebo. Podnevni poziv na molitvu bio je završen, tako da su prodavnice i pijace bile otvorene. Mada je držala zatvoren prozor, mogla je skoro da čuje žamor aktivnosti, ritmične zvuke arapskog, zvuk brojanica.

Žene su tumarale oko tezgji u grupama ili u pratnji muškog rođaka. Matavaini sa svojim neurednim bradama čiji je vrh bio obojen kanom i sa kami-ljim bičevima, patrolirali su ulicama, ljubomorno štiteći religijske zakone. Kroz zatamnjene prozore limuzine Adrijana je gledala kako jedan ide ka ženi sa Zapada, koja nije imala osećaj već je podigla rukave i otkrila ruke.

Ne, možda je poslednja godina dvadesetog veka, ali Džakir se malo promenio.

Nora Roberts

Palme urmi su ovičavale put. Kao i „mercedesi", „rols-rojsi" i limuzine. Kuća Dior se razmetala sa dva ulaza, jednim za muškarce, drugim za žene. Zapazila je sjaj dragog kamenja koje je u izlozima sijalo na podnevnom svetlu. Tu je bio i magarac, zatrpan prašinom, koga je vodio čovek u beloj trobi i iskidanim sandalama.

Ovde je većina kuća bila napravljena od blata i nijedna nije bila trajnija od pustinjskog peska. Pa ipak, cveće se uspi-njalo uza zidove kuća. Prozori su bili prekriveni kapcima, uvek kapcima, kako bi sakrili žene unutra - ne zato što su ce-njene ili poštovane, pomislila je Adrijana, već zato što su smatrane budalastim stvorenjima, žrtvama sopstvenog ne-kontrolisanog seksualnog nagona.

Muškarci, sa ogrtačima i turbanima, sedeli su na crvenim tepisima i jeli sendviče. Savarma. Čudno da

joj se ukus pikantne jagnjetine i spljoštenog hleba tako vratio u sećanje, pomislila je. Limuzina je prošla pored pijace i krenula uz uspon. Ovde su kuće bile elegantnije, zaklonjene drvećem. Jedna ili dve su se čak razmetale luksuzom travnjaka. Pomislila je da se seća da je bila u poseti u jednoj od njih, pila zeleni čaj u mračnoj gostinskoj sobi uz zvuke šuštave svile i miris tamjana koji je gušio vazduh.

Provezli su se kroz kapiju u palatu, pored tamnih, praznih očiju stražara. I ovde se ponešto promenilo, mada je to sve u njenim očima deteta izgledalo mnogo grandioznije nego što je zasluživalo. Na jakom popodnevnom suncu malte-risani zidovi palate bili su bleštavo beli. Krov od zelenih cre-pova bio je arogantan udar boje. Prozori na njoj, mnogi sa za-vesama navučenim protiv sunca, bleštali su. Njeni minareti su se uzdizali, ali iz poštovanja prema Alahu nisu bili viši od

SLATKA OSVETA

389

onih na džamiji. Zidine su je okruživale kako bi mogla da se odbrani u slučaju civilnog sukoba ili napada stranaca. U pozadini je hučalo more. Njene bašte su bile bujne, štiteći je od radoznalih očiju i još više štiteći žene u kući od izazova, kada odluče da šetaju po dvorištu.

Mada su postojala jedna vrata za žene kao i jedna za muškarce, limuzina je radije pošla putem kroz baštu nego onim kroz glavni ulaz. Adrijanina obrva se samo malo izvi-la. Znači, biće odvedena u harem pre nego što vidi Abdua. Tako je možda i najbolje.

Sačekala je da vozač otvori njena vrata. Iako je bila sigurna da je on rođak, mada ne neki bliski, nije joj ponudio ruku da joj pomogne da izađe. Njegov pogled je pažljivo bio okrenut u stranu. Pokupila je suknje i zakoračila u udar vreline i mirisa. Bez osvrtnja je prošla kroz baštensku kapiju.

Tu je kapala voda iz fontane, fontane za koju je znala da ju je njen otac sagradio majci tokom njihove prve godine braka. Odatle je voda išla u jezerce gde je šaran izrastao veliki kao muška ruka. Okolo su se savijali cvetovi, privučeni vlagom. Pre nego što je došla do skrivenih vrata, ona su se otvorila.

Adrijana je ušla pored sluškinje obučene u crno i osetila mirise žena koji su je vratili u detinjstvo. Kada su se vrata zatvorila za njom, uradila je ono za čim je žudela tokom duge vožnje od aerodroma.

Sklonila je veo.

n Adrijana." Žena je izašla na zasenčeno svetlo. Jako je mirisala na mošus i bila obučena u crvenu haljinu sa dukati-a, koja bi bila primerena balu u devetnaestom veku. „Do- osla kući." Dok je govorila, žena ju je pozdravila u tra-^icionalnom stilu, poljupcem u oba obraza. „Bila si dete kasam te poslednji put videla. Ja sam tvoja strina Latifa, že-na^ahira, brata tvog oca."

Adrijana je uzvratila pozdrav. „Sećam te se, strina La-tifa. Videla sam Duju. Dobro je i srećna je. Šalje ti ljubav, a ocu poštovanje."

Latifa je klimnula glavom. Mada je Adrijana po rangu bila iznad nje, rodila je pet sinova i bila u haremu na počasnom mestu koje je izazivalo zavist. „Dođi, ovde je os vezenje. Ostale žene žele da ti požele dobrodošlicu."

I tu se malo toga izmenilo. Osećao se miris ukusne ka-fe i težak miris zavodničkog parfema koji se mešao sa malo tamjana. Dugačak sto je bio prekriven belim stolnjakom op-šivenim zlatom i natrpan hranom ništa manje živopisnom od haljina žena. Bilo je tu svile i satena i, mada je temperatura bila vrlo visoka, blistavog pliša. Perlice i šljokice su sjajile. Bilo je tu topline zlata, hladnoće srebra i uvek bleštavila dragulja. Zveckale su narukvice, a čipke su šaputale dok su se razmenjivali tradicionalni pozdravi.

Ovlaš je poljubila obraze Abduove druge žene koja je pre toliko godina navela Febu da bude toliko nestećna. Adrijana nije mogla da oseti ljutnju. Žena je radila ono što joj se naredi. To je bilo potvrđeno time stoje Leiha, majka već sedmo-ro dece, i preko četrdeset godina stara, bila ponovo trudna.

Tu je bilo rođaka kojih se sećala i brojnih mladih princeza. Neke su skupile ili uvile kosu. To je bilo nešto, kao i živahne haljine, što su radile za lično zadovoljstvo i poput dece sa novom igračkom, nešto što su pokazivale među sobom. Tu je bila i Sara, Abduova najnovija žena, devojčica krupnih očiju od oko šesnaest godina, koja je već bila u bla-goslovenom stanju. Kako izgleda, i ona i Leiha su začele u otprilike isto vreme. Adrijana je primetila da kamenčići na njenim ušima i prstima nisu bili ništa manje bleštavi od onih koje je nosila Leiha. Takav je zakon. Muškarac može da

SLATKA OSVETA

391

uzme četiri žene, ali samo ako je u stanju da ravnopravno postupa prema njima.

Feba ovde nikada nije bila ravnopravna, ali Adrijana zbog toga nije mogla da u svom srcu oseti prezir prema de-vojčici. „Dobrodošla ovde”, rekla je Sara šaptavim, muzikalnim glasom koji se mučio sa ovom engleskom frazom.

„Ovo je princeza Jasmin.” Adrijanina strina je spustila ruku na rame devojke od oko dvanaest godina, sa tamnopotim obrazima i debelim zlatnim obručima u ušima. „Tvoja sestra.”

Ovo nije očekivala. Znala je da će sresti drugu Abduo-vu decu, ali nije očekivala da gleda u oči istog oblika i boje poput njenih. Nije bila spremna za varnicu sličnosti i prepoznatljivosti. Zbog toga je njen pozdrav bio krut kada se sagla da poljubi Jasminine obraze.

„Dobrodošla u kuću mog oca.”

„Tvoj engleski je dobar.”

Jasmin je podigla obrve na način koji je Adrijani govorio da je žena, mada je ostalo još dosta meseci pre nego što stavi veo. „Idem u školu da ne bih bila neznanica kada odem kod muža.”

„Shvatam.” Bilo je to priznanje nekog ravnopravnog kada je Adrijana skinula abaju. Dajući znak slugi da se skloni, sama ju je savila i to pažljivo. U njenoj postavi je bio zaši-ven alat. „Moraćeš da mi kažeš šta si naučila.”

Jasmin je očima modnog kritičara posmatrala Adrija-ninu jednostavnu belu suknju i bluzu. Duja je jednom pro-krijumčarila Adrijanine slike, tako da je Jasmin znala da je njena sestra lepa. Smatrala je da je šteta što Adrijana ne nosi nešto crveno i sjajno.

„Prvo ću da te odvedem do moje bake.”

Iza njih, žene su se već bacile na posluženje. Hrana, što jača to bolje, bila je omiljena zabava.

Razgovor se već usme-ravao na bebe i kupovine.

Stara žena koja je sedela u brokamoj stolici blistala je u smaragdnazelenoj haljini. Opuštena i izborana koža lica padala joj je na vilice, ali joj je kosa tvrdoglavo bila obojena kanom. Prsti, pomalo izobličeni od artritisa, bili su okićeni prstenjem koje je bleskalo dok je u krilu držala dečaka od dve-tri godine. Dvoje slugu pored njenih bokova mlatilo je lepezama kako bi dim iz mesingane posude za tamjan namirisao njenu kosu.

Prošlo je skoro dvadeset godina, i imala je samo osam kada je otišla, ali se sećala. Suze su joj potekle tako iznenada, tako zapanjujuće da nije mogla ništa da učini kako bi ih spre-čila. Umesto očekivanog pozdrava, otišla je do njenih kolena i položila glavu u bakino krilo. U krilo majke njenog oca.

Njene kosti su bile tanke i krhke. Adrijana je mogla da ih oseti ispod krutog satena. Njen miris je bio isti, neverovat-no isti, mesa vina maka i začina. Kada je osetila kako joj šaka mazi kosu, oslonila se na nju. Najslađe, najnežm'je uspomene koje je imala o Džakiru bile su o ovoj ženi kako joj četka kosu i priča priče o gusarima i princezama.

„Znala sam da ću ponovo da te vidim.” Džida, u krhkim sedamdesetim, majka dvanaestoro dece, jedina žena koju je kralj Ahmend ikada uzeo, sedela je i milovala kosu svog obožavanog unučeta i privijala najnovije na grudi. „Plakala sam kada si nas napustila i plačem sada kada si se vratila.” Poput deteta, Adrijana je osušila obraze nadlanicama. Ustala je da je poljubi. „Bako. Lepša si nego što si mi ostala u sećanju. Nedostajala si mi.”

„Vratila si mi se kao odrasla žena, i nalik svom ocu.”

SLATKA OSVETA

393

Ukočila se, ali je uspela da se nasmeši. „Možda ličim na baku.”

Džida je uzvratila osmeh i pokazala zube suviše bele i prave da bi bili njeni. Proteze su bile nove i bila je ponosna na njih koliko i na smaragdnju oglicu oko vrata. „Možda.” Prihvatila je čaj od sluge.

„Čokoladu za moju unuku. Još uvek ti se dopada njen ukus?”

„Da.” Adrijana se smestila na jastuk pored Džidinih stopala. „Sećam se da si imala običaj da mi daš pregršt čoko-ladica umotanih u crveni i srebrni papir. Trebalo mi je toliko vremena da ih odvijem da bi se uvek rastopile. Nikada me nisi grdila.” Tada je primetila da Jasmin još uvek stoji pored nje, njeno mlado

lice bilo je bezizražajno osim sjaja u očima koji je mogao da bude ljubomora. Bez razmišljanja, Adrijana je podigla ruku i privukla je bliže jastuku. „Da li baka još uvek priča priče?”

„Da.” Nakon kratkog oklevanja, Jasmin se uspravila. »Hoćeš li da mi pričaš o Americi i čoveku za koga ćeš da se udaš?»

Sa glavom na kolenima svoje bake i šoljom zelenog čaja u rukama, Adrijana je počela. Tek mnogo kasnije shvatila je da priča na arapskom.

Ako je već reč o palati, Filip je zaključio da mu se više dopada evropski stil. Nešto od kamena sa ukrasnim rešetka-ma na Prozorima i starim tamnim drvetom. Ova je bila tamna, jer su kapci i ukrasne rešetke i nadstrešnice štitali od jar-g sunca. Naravno, bila je bogata, sa zidovima prekrivenim na K^om SVilom *sa MinS vazama u nišama. Bila je moder-

j i UP „at^0 u apartmanu koji mu je dat imalo je vodu koja opla šikljala iz zlatnih slavina. Pretpostavljao je da je suviše Britanac da bi cenio istočnjački ukus molitvenih tepiha i mreže od gaze protiv komaraca.

Prozori njegovih soba bili su okrenuti ka bašti koju bi mogao da pohvali. Uprkos suncu, otvorio je prozor i dopustio da ude vreli miris jasmína. Gde je Adrijana?

Njen brat, krunski princ Fahid, dočekaó ga je na aerodromu. Mladić, tek u dvadesetim godinama, nosio je galabi-ju preko besprekorno sašivenog odela. Filip je zaključio da je on savršen primer spoja Istoka i Zapada, sa svojim izvrsnim engleskim i besprekornim manirima. Njegova jedina napomena o Adrijani bila je da kaže Filipu da će ona biti odvedena u prostorije za žene.

Zatvorio je oči i prizvao u sećanje planove. Ona će biti dva sprata niže u istočnom krilu. Riznica je na suprotnoj strani palate. Večeras će sam otići u obilazak. Ali za sada - otvorio je kofer - izigravaće savršenog gosta i potencijalnog mladoženju.

Poslužio se prostranom ukopanom kadom i završio sa raspakivanjem kada je čuo poziv na molitvu.

Duboki, grleni glas mujezina dopirao je kroz otvoreni prozor. Alahu Akbar. Bog je moćan.

Pogledao je na sat i izračunao da je to treći poziv tog dana. Uslediće još jedan kada sunce zalazi, a onda poslednji, sat kasnije.

Radnje i sukovi će se zatvoriti i muškarci će kleknuti kako bi licima dodirnuli zemlju. Unutar palate, kao i svugde drugde, prestaće svi poslovi radi predavanja Alahu.

Filip se tiho pokrenuo i otvorio vrata. Ovo vreme je dobro koliko i svako drugo da napravi inventar.

Smatrao je da je najbolje da prvo proverí susede. Su-sedna soba je bila prazna, sa navučenim draperijama i krevet-

SLATKA OSVETA

395

tom koji je bio namešten sa vojničkom preciznošću. Soba preko puta bila je ista. Krenuo je ivicom hodnika i otvorio još jedna vrata. Ovde je bio muškarac, ne, dečak, savijen u molitvi, lica okrenutog ka Meki. Njegov molitveni tepih bio je protkan zlatom, a prekrivači na krevetu su bili kraljevsko-plavi. Filip je pritvorio vrata pre nego što se uputio na sprat.

Tamo bi trebalo da budu Abduove kancelarije, kao i prostorije za sastanke. Bilo bi dovoljno vremena za razgledanje da je to dozvoljeno. Išao je niz glavni sprat, gde su sobe bile tihe poput groba. Svestan vremena koje protiče, pošao je uvijenim hodnicima do riznice.

Vrata su bila zaključana. Treba samo da izvuče ručnu turpiju iz džepa i da ih otvori. Brzo je pogledao desno a onda levo, uvukao se unutra i zatvorio vrata za sobom.

Dok su ostale prostorije bile zatamnjene, ova je bila mračna. Ovde nije bilo prozora. Žaleći što nije rizikovao i po-neo baterijsku lampu sa sobom, napipavao je put prema riznici. Njena vrata su bila od glatkog čelika i hladna. Koristeći jagodice prstiju umesto očiju, Filip je ispitivao njenu dužinu, širinu i položaj brava.

Kao što mu je Adrijana i rekla, bile su dve kombinacije. Pažljivo je izbegavao da ne dodirne brojčanike.

Upotrebio je turpijicu za nokte za razmeravanje i pronašao poveću staromodnu ključaonicu. Kalauzi koje je poneo neće biti od koristi za tako staru bravu, ali uvek postoje drugačiji načini. Odmakao se zadovoljan. Moraće da se vrati sa svetlom, ali to će ostati za kasnije.

Prsti su mu skoro bili na kvaki kada je začuo korake. Nije bilo vremena za psovku dok se pripijao uza

zid iza vrata.

Dva muškarca su razgovarala na arapskom. Jedan je, ako je ton mogao da bude ikakav pokazatelj, bio besan, dru-

gi napet. Filip ih je snagom volje terao da prođu. Onda je začuo Adrijanino ime. Mogao je samo da proklinje činjenicu da ne zna arapski.

Prepirali su se zbog nje. Bio je siguran u to. U jednom od glasova bilo je dovoljno otrova da ga natera da zgrči mišiće i šake stegne u pesnice. Bila je tu oštra komanda na koju je odgovoreno ću tanjem, a onda nestrpljivo lupkanje potpetica na pločicama dok je jedan od muškaraca odlazio. Sa jednim uvom prislonjenim na vrata Filip je čuo zaostalu psovku pro-mrmljanu na čistom engleskom. Princ Fahid, pomislio je Filip. Onda je bio siguran da je ljutiti glas bio Abduov. Zbog čega su se Adrijanin otac i brat svađali oko nje? Zbog nje?

Sačekao je da Fahid ode, a onda izašao. Hodnik je ponovo bio prazan, vrata zaključana. Sa rukama u džepovima, Filip je krenuo u pravcu bašte. Ako ga zateknu tamo može da napravi prihvatljiv izgovor da je zainteresovan za biljke. Istina je bila da je želeo da izađe i razmisli.

Adrijana nije shvatila da će biti tako teško da uradi ono zbog čega je došla. Ne tehnički - imala je poverenja u svoje i Filipove sposobnosti. Ono što nije znala bilo je da će tu biti toliko uspomena. Kao duhovi, šaputale su joj, češale se o nju. Bilo je nečeg utešnog u haremu, sa njegovim ženskim razgovorima, ženskim mirisima, ženskim tajnama. Bilo je moguće da se nakratko zaborave njegova sputavanja i uživa se u njegovoj sigurnosti. Bez obzira šta se sada dogodi, nikada neće moći potpuno da okrene leđa.

Razgovor je tekao i dalje, još uvek koncentrisan na seks i kupovinu i plodnost, ali tu je bilo i novih stvari. Jedna rođaka je postala lekar, druga je stekla diplomu nastavnika. Njena mlađa tetka radila je u građevinarstvu kao službenik,

SLATKA OSVETA

397

mada su svi kontakti sa muškarcima sa kojima je radila bili telefonski ili putem pisama. Obrazovanje se otvaralo za žene i one su ga oberučke prihvatile. Muški instruktori su podučavali putem unutrašnje zatvorene televizije, ali su podučavali. A žene su učile.

Ako postoji način da se staro iskombinuje sa novim, one će ga pronaći.

Nije primetila kada se sluga ušunjabo i nagnuo nad uvom njene bake. Kada je Džida spustila ruku na njenu kosu, Adrijana se okrenula i nasmešila.

„Tvoj otac želi da te vidi.“

Adrijana je osetila kako njeno zadovoljstvo presušuje poput bare pogođene pustinjskim suncem. Ustala je. Mada je navukla abaju preko ramena, odbila je da stavi veo. Videće njeno lice i zapamtice ga.

POGLAVLJE 23

SLATKA OSVETA

399

Poput Džakira, njegov vladar se promenio, a ipak u biti ostao isti. Ostario je. To je bila prva stvar koja je pogodila Adri-janu kada ga je videla. Njena sećanja, potpomognuta starim novinama koje je njena majka gomilala, odnosila su se na čoveka jedva nešto starijeg nego stoje ona sada, nalik jastrebu, sa glatkim licem i gustom crnom kosom. Sličnost sa jastrebom je i dalje bila tu u crtama grubog i strogo isklesanog lica, ali je bilo i bora koje su godine i sunce duboko urezali. Bile su urezane oko usta koja su se retko osmehivala, izbrazdane oko očiju koje su posmatrale i merkale. Kosa mu je još uvek bila gusta, još uvek poput grive začušljana nazad, gusta kao u mladosti i deo njegove taštine. Sede su svetlucale u njoj. Tokom godina se sasvim malo ugojio, tako da mu je telo ostalo kao u vojnika.

Njegova bela troba je bila opšivena zlatom, sandale ukrašene draguljima. Ako je moguće, godine su ga učinile samo još privlačnijim onako kako se to zbiva sa muškarcima. Bilo je to lice koje bi privuklo ženu mada je na njemu bilo malo saučešća, a možda bi je privuklo baš zbog toga.

Adrijanin stomak se zgrčio dok je prilazila. Kretala se polako, ne zbog nesigurnosti, čak ni iz poštovanja, već iz želje da se u potpunosti usredsredi na ovaj, tako dugo očekivan, tako dugo zamišljen trenutak. Ništa nije bilo zaboravljeno. Ništa neće biti zaboravljeno.

Kao i u onom zapanjujućem trenutku u haremu, i ov-de je bilo mirisa - sredstvo za poliranje, cveće, dašak tamjana. Nastavila je, približavajući se prošlosti koje se nikada nije u potpunosti oslobodila. I ranije je hodala ka njemu ili skrušeno odlazila. Do tog trenutka nije shvatila da ne može da se seti nijednog primera kada je on prišao njoj.

Nije je uveo u jednu od svojih privatnih prostorija, već u veliku, svetlo osvetljenu prostoriju gde je obavljao nedelj-na majlis, ili primanja. Draperije na prozorima su bile teške, kraljevskoplave boje, koju je oduvek najviše voleo. Tepih je bio star, onaj kojim su i njegov otac, njegov deda i kraljevi pre njih hodali. Imao je gustu šaru u plavoj i crnoj boji kroz koje je bila protkana zlatna, sinusoidnog oblika poput zmije. Sa obe strane vrata bile su vaze visoke koliko čovek. Preda-nje kaže da su donete iz Persije jednom drugom Abduu pre dve stotine godina. Tada je unutar svake bila po devica.

Zlatni lav ukrašen safirnim očima štiti je fotelju od plave svile u kojoj je Abdu sedeo i posvećivao vreme svom narodu.

Mada je ova soba u takvim prilikama bila zatvorena za žene, to je Adrijani pokazivalo da on još uvek misli o njoj kao o podaniku, ne kao o ćerki. Kao i persijske device, očekivalo se da se ona povinuje volji kralja.

Stala je pred njega. Mada nije bio visok, morala je malo da zabaci glavu kako bi ga gledala pravo u oči. Ma šta da je osećao, ako je osećao, bilo je pažljivo maskirano. Savio se i pozdravio je na tradicionalan način. Jedva je usnama dodirnuo njene obraze i to je učinio sa mnogo manje emocija nego sto bi, možda, iskazao strancu. Bolelo je. Nije to očekivala, nije bila pripremljena za to.

„Dobrodošla si ovde.“

400

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

401

„Zahvalna sam &bog dozvole da se vratim " Seoje i posle duž:eg ćutanja pokazao fotelju. „Jesi li de- Π/} ;

Ovo je očekivala i. Religija je dah u Džakiru Nisam muslimanka", rekla je rmirno, „ali Bog je Jedan.“

"

To ga je očiglednoo zadovoljilo jer je slugi dao znak da naspe čaj. U neku ruku jje bio ustupak što su čekale dve golje „Zadovoljan sam Što ćeš se udati. Ženi je potrebno da je mu' skarac štiti, da je vodi."]

„Ne udajem se za Filipa da bi me štitió ili vodio.“ Srk-nula je čaj. „Niti se on ženi kako bi povećao svoje pleme "

Govorila je ravnodušno kao što bi muškarac razgovarao sa drugim muškarcem, ne kao žena sa kraljem. Mogao je da je udari; to je bilo njegovo pravo. Umesto toga, zavalio se u stolicu i uzeo solju čaj«a u obe šake. Šolja je bila delikatna od krhkog francuskog p«orcelana. Njegove ruke su bile široke i ukrašene prstenjem. „Postala si žena Zapada.“

„Moj život je tamo* kao što je bio i život moje majke " „Nećemo da razgovaramo o tvojoj majci.“ Spustio je solju, a onda podigao ruku kada je sluga poskočio da naspe još. „Govorila je o tebi. Cesto.“

Nešto se pojavilo u njegovim očima. Adrijana nije mogla da spreči da se delić aje ne ponada da je to kajanje. Ipak, to je bio bes. „ Dobrodošla si ovde kao moja ćerka, uz poštovanje koje ti s pravom pripada kao članu kuće Džakir. Dok si ovde, povinovaćeš se mojim pravilima i tradiciji. Prekrićeš kosu i oči držati spušteno. Odeća i govor biće ti skromni. Ako me ostramotiš bićeš kažnjena kao što bih kaznio bilo koju ženu iz moje porodice.“

Stegla je prstima solju jer nisu bili mirni. Posle svih ovih godina, pomislila je, posle toliko godina, on može samo

da izdaje naređenja i preti. Njen plan da bude žena kakvu on očekuje bio je pregažen potrebom da bude ono što jeste.

„Ne sramotim te, ali osećam stid. Moja majka je patila i bedno umrla, a ti nisi ništa preduzeo da pomogneš.“ Kada je ustao, ustala je i ona, toliko brzo da joj je šolja ispala iz ruku i rasprsla se na podu.

„Kako si mogao da ne učiniš ništa?“

„Nije mi bila ništa."

„Ništa osim žene", Adrijana se zbacila. „Trebalo je tako malo, ali ti nisi dao ništa. Napustio si i nju i mene. Treba dasestidiš."

Onda ju je udario, udarcem nadlanice koji joj je zabacio glavu i naterao joj suze na oči. To nije bio nemaran udarac koji bi ljutiti roditelj zadao zločestom detetu, već namer-ni udarac punom snagom, koji čovek zadaje neprijatelju. Pala bi da nije udarila u masivnu fotelju i uhvatila se za nju. Mada se zateturala, uspela je da ostane na nogama.

Ubrzano je disala boreći se za kontrolu, boreći se da zadrži suze koje su je pekle. Polako, podigla je ruku da obrise krv sa mesta gde ju je njegov prsten pogodio. Gledali su se očima toliko međusobno sličnim, toliko sličnim po izražaj-nosti. Nije ona bila ta koju je udario, i to su oboje znali. Bila je to Feba. Još uvek je to bila Feba.

„Pre mnogo godina", uspela je da kaže, „možda bih bua zahvalna i za ovoliku pažnju s tvoje strane."

„Reći ću ovo i onda o tome nećemo ponovo govoriti."

i 6^ . °) e dao znak da se pokupi slomljeni porcelan. Besk°ji je podstakla bio je bes koji ne priliči kralju. „Tvoja majka l naPustila Džakir i izgubila sva prava, svu privrženost i po°vanje. Time si i ti to izgubila. Bila je slaba, kao što žene je-u> ali je isto tako bila i lukava i pokvarena."

„Pokvarena?" Mada je zbog toga mogla da dobije još jedan udarac, Adrijana nije mogla da spreči reci.

„Kako možeš da tako pričaš o njoj? Bila je najljubaznija žena sa najčistijim srcem koje sam ikada znala."

„Bila je glumica." Rekao je to kao da je sama reč mogla da bude grešna. „Razmetala se pred muškarcima. Stidim se jedino što sam dopustio da me ona zaslepi, što sam je doveo u svoju zemlju, da spavam sa njom kao što muškarac spava sa bilo kojom kurvom."

„I ranije sije tako zvao." Ovoga puta Adrijanin glas je zadrhta. „Kako čovek može tako da priča o ženi kojom se oženio, sa kojom ima dete?"

„Muškarac može da se oženi ženom, da poseje svoje seme u njoj, ali ne može da promeni njenu prirodu. Nije htela da prihvati islam. Kada sam je doveo ovde i kada su mi se otvorile oči, nije htela da prihvati svoje mesto, svoje dužnosti." „Bila je bolesna i nesrećna."

„Bila je slaba i grešna." Podigao je ruku, čovek koji je navikao da ne učini ništa više da bi mu se povinovalo. „Ti si ishod moje rane zaslepljenosti i ovde si samo zato što moja krv teče tvojim venama i zato što se Fahid zauzeo za tebe. Ovo je pitanje časti, moje časti. Ostaćeš samo dok to poštuješ."

Želela je da mu saspe u lice, da viče, da vrisne kako on nema časti. Deo nje koji je još uvek žudeo za ljubavlju, zatvorio se. Sada ni najspretniji lopov ne bi mogao da otvori tu bravu. Adrijana je prekrstila ruke. Spustila je pogled. Gesto-vi pokornosti. Mogao je ponovo da je udari i ona bi to prihvatila. Mogao je da bude zloban prema njenoj majci, da je vređa, i ona bi to prihvatila. Tolika je bila snaga osvete. „U kući sam svog oca i poštujem njegove želje."

SLATKA OSVETA

403

Klimnuo je glavom, ne očekujući ništa manje od žene iz svoje porodice. Kraljevsko držanje mu je dobro pristajalo. Kada se pre mnogo godina vratio u Džakir sa kraljicom, kraljicom sa Zapada, bio je opčinjen. Zbog žene je zaboravio svoje korene, dužnosti, zakone.

Kazna za to bila je što je njegovo prvo dete bilo žensko, a njegova kraljica nesposobna da mu rodi još dece. Sada ćerka iz tog sramotnog braka stoji ispred njega, pognute glave, skr-štenih ruku. Kako je Alahova želja bila da ona ponikne iz njegovog prvog semena, daće joj ono što joj sleduje, ali ništa više. Jedna oštra reč i pokret i sluga je požurio do njega i pružio mu kutiju. „Poklon za tvoju veridbu."

Povratila je kontrolu, što joj je olakšalo da prihvati kutiju. Podigla je poklopac. Ka njoj je zatreperila bogata ljubičasta boja ametista koji je bio optočen masivnim zlatom zamršene izrade. Centralni kamen je bio četvrtasto brušen i širok kao njen palac. Ogrlica koja priliči princezi. Njena vrednost, da ju je dobila pre mnogo godina, mogla je da izmeni njihove sudbine.

Sada je to bio samo obojeni kamen. Uvek je krala mnogo bolje od toga.

„Veoma ste velikodušni. Misliću o svom ocu kad god je budem nosila." Bilo je to obećanje. Pre nego što je progovorio, ponovo je dao znak. „Sa-staću se sa tvojim verenikom. Tada, dok budemo razgovara-

i o uslovima za brak, ti ćeš otići u svoje odaje ili ćeš šetati po bašti."

Ušuškala je kutiju među nabore abaje kako ne bi video njene prste kako se stežu oko nje. „Kako želiš."

Kada je Filip za slugom ušao u sobu, nije uopšte htio da će videti Adrijanu, a još manje obučenu u cr-

no, pognute glave i ramena savijenih kao da se sprema da primi udarac. Stajali su blizu, toliko blizu da im se odeća skoro dodirivala, ali nije bilo osećanja pomirenja ili srodstva. Abdu je gledao preko njene glave kao da ona ne postoji.

„Sa vašim dopuštanjem", promrmljala je.

„Da." Abdu ga je dao i ne pogledavši je.

„Kralju Abdu ibn Faisal Rahman al-Džakir, poglavaru kuće Džakir, šeiče nad šaicima, mogu li da vam predstavim Filipa Čemberlena, čoveka za koga ću se, ako pristanete, udati?"

„Gospodine Čemberlen." Abdu je iskoračio sa ispruženom rukom. Mogao je da se ponaša kao zapadnjak kada mu to odgovara. „Dobrodošli u Džakir i u moju kuću."

„Hvala vam." Filip je prihvatio ruku. Abduova je bila glatka i snažna.

„Odgovaraju li vam vaše odaje?" „I više od toga. Vaš sam dužnik."

„Vi ste moj gost." Brzo je pogledao prema Adrijani. „Možeš da ideš."

Bio je to ton kojim se otpušta sluga. Filip ga je pri-metio, uvredio se, a onda gotovo zaključio da ga to zabavlja. Tada je ona podigla glavu. Pogled je bio kratak, ali dovoljno dug da Filip vidi trag duž njene jagodične kosti koji je već prerastao u modricu. Ponovo je pognula glavu i dok je njena duga suknja šuškala oko nje, napustila ih.

Morao je da udahne, dugo i polako. Zbog nje neće ništa da kaže ili uradi naprečac. Možda greši.

Naravno da Abdu nije smeo da udari ćerku koju nije video skoro dvadeset godina pri njihovom prvom susretu. „Hoćete li da sednete?"

SLATKA OSVETA

405

Filip se pribrao i okrenuo ka Abduu. Oči sa kojima se susreo bile su veoma oštre i procenjivačke.

„Hvala vam." Istog trenutka, donete su čiste šolje i nasut je čaj.

„Vi ste Britanac."

„Da, rođen sam u Engleskoj i veći deo svog života sam proveo tamo, mada često putujem."

„Poslom." Ne obraćajući pažnju na čaj, Abdu je skrstitio svoje prste prekrivene brojnim prstenjem.

„Bavite se kupovinom i prodajom dragulja."

Dugi niz godina je to zanimanje bilo pokriće za ono čime se zaista bavio. Uz pomoć Interpola to pokriće bilo je uverljivo. „Da. Za to je potrebno dobro oko i talenat za pogađanje. Uživam da radim sa kamenjem."

„Arapi su trgovci po prirodi, a oduvek smo razumeli vrednost kamenja."

„Naravno. Rubin na vašem trećem prstu. Mogu li?"

Abdu je izvio obrvu i ispružio ruku.

„Sedam ili osam karata, nagađam da je burmanski -izvršne boje, one koju zovu grimizna golubije krvi sa kristalnim sjajem kakav se očekuje od kvalitetnog kamena." Filip se povukao na mesto u fotelji i uzeo solju. „Prepoznajem i cenim dragulje velike vrednosti, vaše visočanstvo. Zbog toga i želim vašu ćerku."

„Iskreni ste, ali je u brak ovakve prirode umešano mnogo više od vaših potreba." Abdu na trenutak nije rekao ništa više. Razmislio je malo o Adrijaninom braku, kao što bi o bilo kojoj manje značajnoj društvenoj ili političkoj stvari. Da je čiste krvi, nikada ne bi odobrio njen brak sa Evropljaninom, posebno ne sa nekim bledunjavim britanskim trgovcem draguljima. Ovako kako je, njena krv je umrljana. Vredi mu mnogo manje od dobrog konja. U maloj meri, mogla bi

da bude veza između Džakira i Evrope. Još važnije, nema želju da je ima u Džakiru.

„Imao sam malo vremena da istražim vaše poreklo, gospodine Čemberlen, ali ono što sam saznao je

zadovoljavajuće." I možda će, za razliku od svoje majke, uspeti da rodi sinove. Unuci u Engleskoj mogli bi da budu od izvesne koristi u budućnosti. „Da je Adrijana ostala u mojoj kući, utanačio bih drugačiji brak za nju, onaj koji odgovara njenom položaju. Međutim, pošto to nije slučaj, sklon sam da odobrim - ukoliko se složimo oko uslova."

„Ne tvrdim da sam stručnjak za vašu kulturu, ali sam shvatio daje nagodba uobičajena."

„Otkup mlade, poklon koji ćete ponuditi mojoj ćerki. Taj će poklon biti njen i ostaće njen." On nije mislio na Sunce i Mesec, ali Filip jeste. „Takođe se očekuje da ćete pokloniti nešto i njenoj porodici kao naknadu što je gubimo."

„Shvatam. Kakav bi poklon nadoknadio vaš gubitak Adrijane?"

Pomislio je da se poigra sa Filipom. Izveštaji su ukazivali na to da je Englez bogat, ali bilo je stvari koje su Abduu važnije od novca. Ponos je na prvom mestu. „Šest kamila."

Mada mu se obrva naglo izdigla, Filip je jedva uspeo da prikrije koliko ga ovo zabavlja. Zamišljeno je dobio prstima po rukohvatu stolice. „Dve."

Abdu je bio zadovoljniji nego da je pogodba sklopljena olako. „Četiri."

Mada nije bio siguran gde će naći i jednu kamilu, da ne govorimo o četiri, Filip je klimnuo glavom.

„Slažem se."

„Tako će biti zapisano." Abdu je zalajao naređenje slugi još uvek gledajući u Filipa. „Moj sekretar će napraviti ugovor, i na arapskom i na engleskom. Zadovoljni?"

SLATKA OSVETA

407

„Ja sam u vašoj zemlji, vaše visočanstvo. Uradićemo stvari na vaš način." Sklonio je solju na stranu i poželeo cigaretu. Čaj je sadržavao neki začim koji je njegovo britansko nepce nalazilo blago neprijatnim. „Kao Adrijanin otac posta-raćete se da bude dobro zbrinuta."

Abduovo lice je ostalo bezizražajno. U Filipovom glasu je možda bilo traga sarkazma ili je u pitanju možda bio samo britanski akcenat. „Naravno."

„Naravno. Imam na umu milion funti za njeno namirenje."

Bilo je retko da Abdu bude zatečen, još rede da se to iznenađenje pokaže na njegovom licu. Englez je ili lud ili glup. Možda Adrijana, poput njene majke, ima moć da začara muškarca. Ali sudbina Engleza nije njegova briga, ništa više od sudbine ćerke koja ga podseća, samim svojim postojanjem, na grešku. Neće još priuštiti zadovoljstvo da se cenj-ka zbog nje.

„Biće zapisano. Večeras ćemo imati obrok kako bismo vas predstavili mojoj porodici i objavili veridbu." Ustao je u znak da je završio.

„Biće mi zadovoljstvo." Bio je pripravan da će Abdu biti hladan, ali stvarnost je bila mnogo okrutnija, mnogo ne-strasnija od bilo koje pretpostavke. „Hoćete li prisustvovati venčanju na proleće?"

„Na proleće?" Abduove usne su se po prvi put iskrivile u nešto što je mogao biti osmeh. „Ako želite da napravite ceremoniju u svojoj zemlji, to me se ne tiče. Međutim, venča-nje će biti ovde, sledeće nedelje, u skladu sa zakonima i tradicijom Džakira. Želite da se odmorite do večeras. Sluga će vam pokazati put."

Filip je ostao na mestu kada ga je Abdu napustio. Mogao je da se smeje, ali je sumnjao da će Adrijana vest smatrati zabavnom.

Veče je trebalo da bude mešavina starog i novog. Adrijana je umotala kosu, ali nije stavila veo. Obukla se skromno, dosledna auratu, nepokazivanju stvari, tako što je odabrala haljinu sa dugim rukavima i suknjom i visokim okovratni-kom. Mada je bila Sen Loranova. Kroz ženske odaje se pro-nela vest da će Filip biti predstavljen. To joj je, samo po sebi, govorilo da mu je pošlo za rukom. Sada kada su Filip i verid-ba prihvaćeni, prvi deo plana je završen.

Prekasno je za odustajanje. Oduvek je bilo prekasno. Dijamant na njenom prstu namigivao joj je u ogledalu dok je šminkom prikrivala modricu na obrazu. Simboli, pomislila je, dvojice muškaraca koji su joj izmenili život.

Odmakla se i pogledala po poslednji put. Namerno je izabrala crno, jer je znala da će ostale žene biti u odećama paunovih boja. U crnom će izgledati još skromnije i poslušnije. Nevoljno je pričvrstila ametist

oko vrata. Abdu to očekuje. Dok ne napusti Džakar, nameravala je da nastavi da mu pruža ono što očekuje.

Filip je bio u pravu oko jedne stvari. Postaje nepažljiva kada dopušta da joj emocije izbiju na površinu. Ma koliko bile istinite reci koje je tog popodneva rekla Abduu, izrečene su u žurbi. Modrica je bila tu da je podseti da on nije, niti je ikada bio, čovek koji sluša žensko srce.

Ponovo je dodirnula modricu. Nije bila ljuta, čak ni ogorčena, zbog udarca. Bol je bio kratak, a sama mrlja služila je kao podsetnik da, bez obzira koliko novih zgrada, novih puteva, novih sloboda postojalo u Džakiru, muškarci još

SLATKA OSVETA

409

uvek vladaju kako njima odgovara. Za Abdua ona nije bila toliko ćerka koliko neko koga treba udati i otpremiti iz zemlje, nekuda gde se ma kakva greška koju napravi neće odraziti na njegovu čast.

Nije joj bilo žao zbog toga, već što je u srcu gajila nadu da će možda biti ljubavi i kajanja i pomirenja. Nada je umrla. Adrijana se okrenula kada je začula kucanje na vratima. Sada je ostao samo cilj.

„Jela.“ Jasmin, obučena u jarki prugasti saten, uhvatila ju je za ruku. „Dođi. Požuri“, ponovila je na engleskom. „Otac je poslao po nas. Zašto nosiš crno kada bi crvena bila mnogo laskavija?“ Čak i dok su se Adrijanine usne trzale, Jasmin ju je vukla prema ostalim ženama.

Muškarci su već bili u salonu. Abdu, njegova tri brata, njegova dva sina, poneki dalji rođak. Adrijana je nakratko pogledala dečaka koji je njen mlađi brat. Tek će napuniti četrnaest godina, ali je već smatran muškarcem. Posmatrali su se nekoliko sekundi. Videla je odraz radoznalosti kakvu je i sama osećala, istu nelagodnu srodnost. Ovoga puta nije pokušala da spreči osmeh, i bila je nagrađena kratkim izvija-
njem njegovih usana. U tom osmehu prepoznala je baku.

Tu je onda bio Filip, koji je izgledao divno, hladno evropski. Poput oaze, pomislila je, osvežavajuće i utešno. Želela je da posegne i da ga, makar samo za trenutak, uzme za ruke. Da se spoji. Umesto toga, držala je ruke skupljene ispred sebe.

Zeleo je pet minuta nasamo sa njom. Nije bilo prilike ni za jednu jedinu reč od kada su izašli iz aviona. Više bi vo-

o da se nađe u prilici da Adrijani kaže za klipove koje je du podmetnuo točku njihovog posla. Pet minuta, pomi-

0 je, zabrinut zbog običaja koji su istovremeno i pokriće i

prepreka. U njoj je bio vulkan. Video ga je kako je nakratko blesnuo u njenim očima tog popodneva.

Nije se moglo proceniti da li će Abduov proglašenje dovesti do erupcije.

Jedna po jedna, uz formalnost primerenu Bakingem-skoj palati, žene su mu bile predstavljene. U svojim bogatim svečanim haljinama bile su spektar tamnoputih žena sa tamnim očima i mekim glasovima. Neke od haljina su bile elegantne, neke kitnjaste, neke šik, neke luckaste, ali su sve žene imale isti stav. Glave su bile pognute, oči spuštene, lepe šake nakićene prstenjem bile su skupljene na krajevima rukava koji su ih prikivali.

Gledao je Adrijanu kako na očev znak istupa da pozdravi braću. Fahid ju je poljubio u oba obraza, a onda je kratko stegao za ruke. „Srećan sam zbog tebe, Adrijana. Dobrodošla kući.“

Shvatila je da on to zaista misli. Mada je bilo nemoguće da joj Džakir bude dom, osetila je utehu. Volim Adrijanu. Često joj je to govorio, jednostavno, iskreno, na dečiji način. Ta deca su nestala, ali je nešto od njih ostalo u načinu na koji su se njihovi pogledi sreli, zadržali. Kako je mogla da zna, kada je tako dugo bila bez nje, da će joj porodica tako mnogo značiti? „Drago mi je što te ponovo vidim.“ I ona je to mislila. „Naš brat Rahman.“

Čekala je, kao što je trebalo, da je on poljubi. Ono što je osetila kada su njegove usne dotakle njen obraz nije bila suzdržanost već sramežljivost.

„Dobrodošla, sestro. Veličamo Alaha što te je vratio nama.“

Rahman. Imao je oči pesnika i ime njihovog čukunde-de, ratnika. Adrijana je želela da razgovara sa njim, da skuje neku vezu. Ali, Abdu ju je posmatrao.

SLATKA OSVETA

411

Filip je nastavio da gleda kako je predstavljaju ostatku porodice. U njenom mlađem bratu je prepoznao dečaka koji se molio u sobi blizu njegove. Kakav bi bio osećaj, pitao se, da se nadeš licem u lice sa bratom koga ranije nisi video? Čudno, ali do sada nikada nije razmišljao o činjenici da bi mogao da ima brata ili sestru. Razmišljao je o jazu između Adrijane i ostale dece njenog oca. Možda bi bilo najbolje da nikada ne sazna.

Pričala je arapski glatko i muzikalno. To je više od svega činilo da ova scena izgleda kao san. Mada ju je snagom volje terao na to, nije nijednom pogledala u njegovom pravcu, već se pomerila kako joj je rečeno, do Abdua.

„Veselimo se večeras.“ Iz poštovanja prema Filipu, Abdu je govorio na jasnom, preciznom engleskom. „Dajem ovu ženu iz moje porodice ovom čoveku. Voljom Alaha, i u njegovu slavu, biće venčani.“ Uzeo je Adrijanu za ruku i stavio je u Filipovu. „Neka bude plodna i skromna žena.“

Adrijana bi se možda nasmejala tome, ali je videla svoju baku, koju su mlađe žene podupirale, kako briše suzu iz oka.

„Dokumenti su potpisani“, nastavio je Abdu. „Određena je cena. Ceremonija će biti za nedelju dana. Mala.“

Filip je osetio kako su joj se prsti zgrčili u njegovim. Podigla je glavu i tokom dva udara srca tamo je bio vulkan koji se pušio. Onda je ponovo oborila oči i prihvatila želje za sreću i decu.

Još uvek nisu izmenili ni reč kada je ona zajedno sa drugim ženama otišla tamo gde su mogle da slave dalje od pogleda muškaraca.

Adrijanini snovi su bili toliko uznemirujući da se prevrtala u krevetu. Nisu bili jasni. Jedan se bezoblično preta-

412

Nora Roberts

pao u sledeći i ostavljao je sa osećanjem nespokojsstva i žalosti. Nadala se da će se toliko iscrpeti da će onda naći pribežište u snu. Posle svih časkanja o haljinama za venčanje i bračnim noćima, bila je iscrpljena. Ali spavanje uz snove koji proganjaju nije bilo pribežište.

Kada joj je neka šaka prekrila usta, poskočila je u krevetu, jednom rukom grabeći šaku, a drugom hvatajući ruku da ne klizne.

„Polako“, prošaputao je Filip direktno u njeno uvo. „Počni da vrištiš i tvoji rođaci će iseći vitalne deliće mog tela.“ „Filipe.“ Prvi talas olakšanja bio je toliko jak da je obavila ruke oko njega. Skliznuo je s lakoćom na krevet pored nje, a onda usnama presekao čak i njeno mrmljanje. To je bilo to, ukus koji mu je potreban, za kojim je žudeo cele večeri. Nije znao da potreba može toliko da naraste za nekoliko sati ili da zabrinutost može da ga pritiska kao nakovanj na potiljku. „Izludeo sam“, mrmljao je u njen vrat. „Pitao sam se kada ću moći da razgovaram sa tobom, da te dodirnem. Želim te, Adi.“ Gricnuo ju je blago za uvo. „Sada.“

Mrmljajući pristanak prešla je prstima kroz njegovu kosu. Sledećeg trenutka gurala gaje u stranu i ustajala. „Prokletstvo, šta radiš ovde? Da li znaš šta će se desiti ako te pronađu?“

„I ti si meni nedostajala.“

„Ovo nije šala. Blizu suka još uvek javno odsecaju glave.“

„Ne nameravam da izgubim glavu zbog tebe.“ Uzeo joj je ruku i prineo je svojim usnama. „Ništa više nego što već jesam.“

„Ti si lud.“ Puls joj je bio slab. „Romantičar.“

SLATKA OSVETA

413

„Ista stvar.“ Zbacila je čaršav u stranu i ispetljala se iz kreveta. „Moramo da te izvučemo odavde i to brzo.“

„Ne dok ne popričamo. Adrijana, tri je ujutru. Svi su u krevetima, presićeni jagnjetinom i narovima.“

Sručila se nazad na krevet. Pet minuta duže neće smetati, rekla je sebi. A i tako je dobro što je on tu.

„Kako si ušao u deo za žene?“

„Tunel.“ Bio je u pravu. Mogao je da joj pronađe mladež u mraku.

„Pobogu, Filipe, da su te videli...“

„Nisu.“

„Hoćeš li da me saslušáš?“

„Pretvorio sam se u uvo.“

„I ruke.“ Odgurnula ih je. „Dovoljno je glupav rizik što si napustio krilo u kome si, ali ovde...“ Zastala je dovoljno dugo da povuče njegove lake i sprema prste sa dugmadi spavaćice. „Kako si pronašao moju sobu?“

„Umem ja ponešto.“

„Filipe.“

„Mali uređaj za praćenje u tvojoj torbici za šminku.“

Prezrivo je frknula i ustala da seta sobom. „Predugo si u Interpolu. Ako nastaviš da se prema ovome ponašáš kao prema nečem iz špijunskih romana, izgubićeš glavu.“

„Morao sam da te vidim. Morao sam da vidim da si dobro.“

»Cenim to, ali je trebalo da čekaš da ja stupim u vezu Sa tobom.“

»Nisam. Želiš li da traćiš vreme prepirući se oko toga?“ „Ne.“ Smatrala je da je rizično da uključi lampu, ali je sto toga upalila dve svece. „Mislim da je najbolje ako azgovaramo posle Abduove male bombe.“

„Žao mi je što si za to saznala na takav način. Bilo je nemoguće da te upozorim.“

„Bitno je šta ćemo da uradimo u vezi s tim?“

„Šta možemo da uradimo?“ Nije joj promakao trag samozadovoljstva u njegovom glasu. „Potpisao sam na isprekidanoj liniji. Iskreno sumnjam da ćemo moći da ukrademo ogrlicu i smislmo kako da na drugi način izađemo iz zemlje za manje od nedelju dana.“

„Ne.“ Ponovo je sela, pokušavajući da razmisli o tome kao što se trudila celo večé. „Pitam se da li je on posumnjao u nešto i zato žuri sa venčanjem.“

„Sumnja da je njegova ćerka jedan od vrhunskih lopova decenije?“

Podigla je obrvu. „Jedan od?“

„Ja sam još uvek u optičaju, draga.“ Podigao je njen veo i provukao ga kroz šake. „Teško mi je da zamislim da je Abdu prozreo tvoju nameru kada si sve ove godine Interpol večito navodila da tapka u prazno. Zar nisu veći izgledi da želi da se umeša u ove aranžmane?“

„Iz očinske sentimentalnosti? Teško.“

„Ne razmišljšáš, Adi.“ To je rekao tiho, jer ga je brinula oštrina u njenom glasu. „Smatram da je to više pitanje ponosa i imidža.“

Sedela je za trenutak, boreći se sa ogorčenjem. „Da, zvuči kao istina. Obe stvari su mu jako važne.“

Okrenula je prsten oko svog prsta. „Kako onda da se izborimo sa tim?“ „Ti mi kaži.“ Bacio je veo na stranu. „To je tvoja igra.“ „Filipe, to će te staviti u veoma čudnu poziciju.“ „U poziciju u kojoj sam već odlučio da se nađem, ako se sećaš. Nameravao sam da se oženim tobom u svakom slučaju. Ovde ili u Londonu, uopšte nije važno.“

SLATKA OSVETA

415

U celoj svojoj karijeri nije se osećala spretnije satera-nom u ćošak. „Znaš kako se osećam u vezi sa tim.“

„Znam veoma dobro. Pa?“

Nastavila je da sedi na krevetu, igrajući se prstenom, razmatrajući sve aspekte. „Sve u svemu, to je ipak samo ceremonija. Nijedno od nas nije musliman, tako da to ne moramo da shvatimo ozbiljno.“

„Venčanje je venčanje.“

Rekla je to i sama sebi. „U redu, onda, možemo da prođemo kroz to. Muslimanski brak može da se okonča po muslimanskim zakonima. Kada se vratimo kući možeš da se razvedeš.“

Zabavljen, Filip je seo pored nje. „Po kom osnovu?“

„Ti si muškarac, ne moraš da navedeš nijedan. Sve što treba da uradiš jeste da tri puta kažeš 'razvodim se od tebe' i gotovo je.“

„Zgodno.“ Posegao je za cigaretom a onda se zaustavio. „I to će me koštati samo cene četiri kamile.“

„Je li to tražio za mene? Četiri kamile?“ Obavila je ruke oko svojih grudi uz nešto što je ličilo na smeh.

„Pogađao sam se kao što si predložila ali nisam znao da li sam prevaren ili ne.“

»Oh, ne, to je dobro sklopljen posao. Platilo bi mnogo više za ćopavu treću ženu."

»Adrijana..."

»To je uvreda za mene, ne za tebe." Otresla je njegovu f"-*1*. „Nije važno, ili bar neće biti kada budem imala Sunce 1 esec. Četiri ili četiri stotine kamila, ipak sam prodata i ku-Pljena."

F V

d " K"^\orarno da igramo po pravilima samo dok smo ov-ezno joj je sklonio pramen kose za uvo. „Za nekoliko

^ , ty/ w zvl/L/C/ tt>

nedelja mi ćemo..." Svetlost sveca je treperila preko njenog lica tako da se modrica isticala. „Kako si to zaradila?"

„Iskrenošću." Počela je da se smeška kada je videla izraz njegovog lica. Usta su joj se osušila od pogleda u njegovim očima. „Filipe..."

„On ti je to uradio?" Govorio je kao da bi svaka reč mogla da se slomi ako je pažljivo ne izgovori.

„Udariateje?"

„Nije to ništa." Panika ju je naterala da ga ščepa kada je ustao sa kreveta. „Filipe, to nije ništa. Ima pravo..."

„Ne." Otrgao se iz njenih ruku. „Ne, tako mi boga, nema."

„Ovde ima." Govorila je brzo i sprečavala mu put ka vratima. Nije smela da podigne glas koji je bio protkan strašću. „Njegova pravila, sećaš se? Onako je kao što si i sam rekao." „Nije kada uključuje stavljanje pečata na tebe." „Modrice blede, Filipe, ali ako ti izađeš kroz ta vrata i uradiš ono što vidim u tvojim očima da nameravaš, gotovo je za nas oboje. Postoje bolji načini da se osvete tvoja i moja čast. Molim te." Podigla je ruku da mu dodirne lice, ali se on okrenuo. „Pusti me na minut." Bila je u pravu. Znao je daje ona u pravu. Uvek je mogao logično da razmišlja o igri, ali nikada nije iskusio ovakav udar nasilnosti. Do ovog trenutka nije znao daje sposoban da ubije. Niži da bi mogao da uživa u tome. Okrenuo se i video je kako stoji u jezeru svetlosti sveca, stisnutih šaka, raširenih i tamnih očiju. „Neće te ponovo povrediti."

Vazduh koji je zadržavala prostrujao je između njenih usana. Ponovo je bio Filip. „Ne može. Ne tamo gde je bitno."

Prišao joj je i nežno prstom prešao preko modrice. „Ne, na bilo koji način." Ovlaš joj je poljubio čelo, a onda usne. „Volim te, Adi."

SLATKA OSVETA

417

„Filipe." Držala se za njega obraza pritisnutog na njegovo rame. „Značiš mi više nego što mije iko ikada značio."

Pomilovao joj je kosu i pokušao da to prihvati nehajno. To je bilo najbliže što je došla do one dve male reci za koje je otkrio da su mu potrebne. „Bio sam u riznici." Kada je počela da se izmiče, samo ju je jače stegao. „Nemoj da mi držiš pridike, Adi. To je dosadno. Postavka je baš onakva kako smo pričali, ali mislim da bi bilo bolje ako oboje možemo da pogledamo izbliza. Što se tiče ključa..."

„Moraće da nam posluži provizorni ključ koji sam napravila. Može da se sastruže i prilagodi kada nam bude potreban."

„Osećao bih se bolje kada bismo to mogli unapred da spremimo." Odmakao se znajući da će sa Adrijanom ovo ići pipavo. „Ako mi ga daš, mogao bih da ga unesem, recimo sutra uveče i pobrinem se za to."

Razmislila je o tome. „Mi ćemo otići tamo sutra uveče i pobrinuti se za to."

„Nema potrebe da idemo oboje."

„Dobro. Ja ću se postarati za to."

„Tvrdo glava si, Adi."

„Da. Ne želim da budem isključena ni iz jednog dela ovog posla. Ima smisla da se ključ unapred pripremi. Makar da se grubo prilagodi. Uradićemo to zajedno ili ja sama."

»Onda, neka bude po tvom." Ponovo je dodirnuo mo-ncu. „Doći će vreme kada neće baš sve stvari moći da budu potvome."

v »Možda. U međuvremenu, razmišljala sam nešto o na-s°] prvoj bračnoj noći."

»Jesi li?" Cereći se zakačio je prst ispod vrha niene sPavaćiceipovukaoje

418

Nora Roberts

„Jesam i o tome, ali imam prioritete."

„A to su?"

„Kako izgleda, ne postoji bolja noć da se ukrade ogrli-

POGLAVLJE 24

ča.

„Posao pre zadovoljstva? Dovodiš u iskušenje moj ego, Adi."

„Nemaš pojma koliko su ovde duge, dosadne i zamorne ceremonije venčanja. Trajaće satima i svi će se prežderati do ošamućenosti. Onda će nas ostaviti potpuno same. Niko neće ni pomisliti da nas uznemirava. Za dan, najviše dva, moći ćemo da odemo a da niko ne bude uvređen."

„Rekao bih da je šteta što nisi romantičnija, ali to ima smisla. A smatram i da je prikladno da dvoje lopova provedu prvu bračnu noć kradući."

„Ne samo kradući, Filipe. Kradući legendu." Brzo ga je poljubila a onda krenula ka vratima. „Sada moraš da odeš. Ovde je opasno po tebe. Ako sve bude u redu sastaćemo se ispred vrata riznice u pola četiri ujutru."

„Da uskladimo satove?"

„Mislim da nije potrebno."

„Ovo jeste." Pre nego što je mogla da otvori vrata i proverii hodnik, zgrabio ju je u naručje. „Ako ću da izgubim glavu, biće to zbog nečeg mnogo važnijeg od pričanja." Po-neo ju je nazad na krevet.

„Bićeš predivna mlada." Dagmar, modna krojačica koja je doletela iz Pariza, prebacila je beli saten preko Adrija-niniramaena. „Samo nekoliko žena može dobro da nosi be-lo. Još čipke ovde." Prikachila ju je iglom, savijajući se jer je bila petnaestak centimetara viša od Adrijane. Ruke su joj bile ružne, ali brze i spretne. Bila je namirisana parfemom koji je nosio njeno ime i koji se tek pojavio u prodaji. „Tako da od grla pada na gornji deo."

Adrijana je zurila u odraz u ogledalu. Njen otac je radio brzo. Koštace dosta da bi se za nedelju dana imala haljina vrhunske pariške modne krojačice. Ponovo pitanje časti, pomislila je. Kralj Abdu nije mogao da otpremi svoju ćerku mužu u nečem što nije najbolje.

Prsti su počeli da je bole. Polako, snagom volje, opustila ih je. „Više volim da je jednostavna."

Dagmar je pritegla duge rukave. „Veruj mi. Biće jednostavna ali ne prosta, elegantna ali ne i raskošna. Suviše ovog ili onog i ljudi primećuju samo haljinu a ne i ženu." Pogledala je u dve pomoćnice koje su ulazile noseći još haljina. „Za deveruše. Data nam je lista." Izvukla je špenadlu iz jastučića za igle na zglobu šake i prikachila je za struk.

„Shvatam. A koliko će ih biti?"

420

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

421

Dagmar je na trenutak podigla pogled, iznenađena što buduća mlada treba to da pita. „Dvanaest. Tirkiz je izvrsna boja. Veoma bogata." Dala je znak jednoj pomoćnici da podigne haljinu. Imala je svečani izrez oko vrata i ramena, i suknju pune dužine prekrivenu čipkom. „Izbor je prepušten meni. Nadam se da odobravate."

„Sigurna sam da će haljine biti lepe."

„Okrenite se, molim vas." Retko je sretala tako dostojanstvenu i tako ravnodušnu mladu. Dagmar je znala za princezu Adrijanu, nadala se da će imati prilike da je oblači, ali nikada nije očekivala da će to biti u Džakiru za tako iznenadno venčanje. Ako je mlada trudna, to se ne primećuje na Adrijaninom uzanom struku i ravnom stomaku. U svakom slučaju, Dagmar je bila isuviše diskretna da bi tračarila o svojim mušterijama - posebno kada jedan posao može da donese nove. Ona je Francuskinja; praktična je.

„Šlep će biti pričvršćen ovde." Pokazala je na tačku ispod Adrijaninih ramena. „Isticaće iz haljine poput reke. Pru-žaće se." Napravila je pokret svojim uzanim, ružnim šakama. „Veoma kraljevski. N'est-cepas?"

Po prvi put, Adrijana se nasmešila. Žena se trudi. „Divno zvuči."

Ohrabrena, Dagmar je otišla da se pozabavi porubom. Godinama je oblačila bogate i slavne, spretno prikrivajući nabore i izbočine. Princeza ima divno telo, malo i lepo oblikovano. Ma šta kreirala za ovakvo telo biće zapaženo i izazivaće zavist. Smatrala je da je šteta što nije naručena kolekcija odeće koju bi mlada dobila za venčanje.

„Vaša kosa. Kako ćete je nositi? Podignutu, spuštenu?"

„Ne znam. Nisam razmišljala."

„Morate da razmislite. Treba da laska vašoj haljini." Izmakla se nakon što je pomilovala Adrijaninu kosu. Bila je žilavo građena žena sa mršavim, jednostavnim crtama lica i predivnim zelenim očima.

„Mislim da bi je trebalo uplesti u pletenicu. Veoma francuski, veoma fino kao i haljina. Ali ne strogo. Meko ovde." Zadovoljna, kritičnim okom je pogledala haljinu. „Nosićete nakit, nešto posebno?"

Pomislila je na Sunce i Mesec kako se presijava naspram venčanice njene majke. „Ne, ništa preko haljine." Obe su začule smeh iza vrata.

„Deveruše." Dagmar je zakolotala svojim divnim očima. „Izludećemo u nedelju dana ali će sve biti savršeno." „Gospođo, koliko naplaćujete za ovu haljinu?" „Vaše visočanstvo..." „Volim da znam cenu onoga što je moje." Dagmar je savijala i teglila krajeve suknje. „Možda dvesta pedeset hiljada franaka." Klimajući glavom Adrijana je dodirnula čipku oko vrata. Zaradila je mnogo više od toga na procentu od posla kod Sent Džonovih. Delovalo je prikladno, mada ironično, da ga upotrebi ovde. „Račun ćete ispostaviti meni, ne kralju." „Ali, vaše visočanstvo..."

„Naplatićete meni", ponovila je Adrijana. Neće nositi nešto što je on platio. „Kako želite."

„Venčanje jeste u Džakiru, gospođo", Adrijana se ponovo osmehnula, „ali ja sam Amerikanka. Teško je raskrstiti sa starim navikama." Kao znak da je završila sa time, okre-^se ka vratima koja su se otvarala. Bilo je tu mnogo dru-81 žena sem deveruša, bar deset njih koje su došle da gleda- P4U cal> razgovaraju o venčanjima i modi. Adrijana je procenila da će Dagmar dobiti narudžbine za bar još šest haljina pre nego što se završi popodnevna proba.

Žene su se skinule u donji veš. Kako je donji veš za njih bio strast koliko i nakit, asortiman je bio od predivnog do sramotnog. Crveni pojasevi sa žabicama i crna čipka, beli saten i providna svila. I dok su čavrljale, probale su haljine i uzvikivale. Raspitivale su se oko cveća, poklona, medenog meseca. Bilo bi zabavno, čak i dirljivo, mislila je Adrijana, da nema glavobolje koja joj tutnji iza očiju. Možda će venčanje biti farsa, privremena mera ili čak i pogodnost, ali pripreme su stvarne.

Gledala je kako njenu mlađu sestru uguravaju u haljinu prikladnu za dvostruko stariju ženu. „Ne."

Odmahnula je rukom ženi koja je hvatala porub. „To neće biti dobro za nju."

Jasmin je prihvatila široku suknju. „Meni se dopada. Keri i ostale imaju takve."

„U njoj izgledaš kao dete koje imitira odrasle." Dok se Jasmin bunila, Adrijana je pozvala Dagmar.

„Hoću nešto posebno za moju sestru, nešto što joj više odgovara."

„Vaš otac je rekao da deveruše imaju iste haljine." Adrijanine oči su se susrele sa pogledom kreatorke u dugom ogledalu. „Kažem vam da moja sestra neće nositi ovo. Želim nešto nežnije, nešto...", prekinula je sebe pre nego što je rekla mladalački. „Savremenije. Možda ružičasto, tako da se ističe među ostalima."

Jasminine oči su se zažarile. „Crveno." „Ružičasto", ponovila je Adrijana. Dagmar je odlučila da poslušna, jer je bilo više izgleda da će buduće narudžbine primiti od Adrijane nego od kralja. „U salonu možda ima nešto što bih mogla da upotrebim."

SLATKA OSVETA

423

„Uradite tako. I to naplatite meni." Dodirnula je rukom Jasminin obraz. „Izgledaćeš divno. Posebno. Kao ruža u paprati."

„Izgledam divno u ovom."

Adrijana se okrenula tako da su obe gledale u ogledalo. „Izgledaćeš još lepše. Običaj je da jedna od deveruša bude glavna, da nosi haljinu drugačijeg stila ili boje, kako bi se razlikovala.”

Jasmin je razmislila o tome i prihvatila. Rado će prihvatiti veo kada dođe vreme za to, ali voli da bude primeće-na kad god je moguće. „Od svile?”

I sama je nekada bila devojčica koja je žudela za svilenom haljinom. „Od svile, onda.”

Zadovoljna, Jasmin je posmatrala njihove odraze. „Kada se udam nosiću haljinu poput tvoje.”

„Možeš da nosiš i ovu ako ti se dopada.”

Jasminine oči su se raširile. „Da nosim već nošenu haljinu?”

„To je još jedan običaj da se nosi haljina majke, sestre ili prijateljice.”

Dok je razmišljala o tome, Jasmin je povlačila prstom niz saten Adrijanine suknje. Čudan je to običaj, mislila je, ali - ako je haljina baš ona prava - vredi razmisliti o tome. „Ne bih nosila haljinu moje majke. Ne bi bila ovako lepa. Ona je druga žena. Zašto ti ne nosiš haljinu svoje majke?”

„Nemam je. Imam samo sliku. Posetićeš me nekada u Americi i ja ću ti je pokazati.”

„Da te posetim?” Odmahnula je nestrpljivo i oholo, pomislila je Adrijana, kada joj je sluga ponudio solju čaja. „Kada?”

„Kada bude dozvoljeno.”

424

Nora Roberts

IP I

„Ješćemo u restoranu?”

„Ako voliš.”

Jasmin je na trenutak izgledala kao i svaka devojčica kojoj je ponuđen izazov. „Neke žene u Džakiru jedu u restoranima, ali moj otac to ne dozvoljava našoj porodici.”

Adrijana ju je uzela za ruku. „Ješćemo u restoranima svake večeri.”

Filip je malo viđao kralja, ali su prema njemu lepo postupali. Kao prema diplomati koji je došao u posetu, pomislio je, nakon temeljnog obilaska palate. Uveden je u svaku sobu osim u delu za žene, a usput mu je krunski princ dugo, i često mučno, govorio o istoriji Džakira. Slušajući, Filip je zapažao i pamtio detalje o prozorima, dovracima, ulazima i izlazima. Obraćao je pažnju na vreme i rutinu dolazaka i odlazaka stražara i posluge.

Postavljao je pitanja. Knjiga koju mu je Adrijana dala dovoljno ga je pripremila da bi znao koji bi komentari i ispitivanja bili smatrani kritikizmom. Zato nije pitao o ženama skrivenim iza baštenskih zidova i prozora sa ukrasnim rešetkama - za njihovo dobro. Nije se raspitivao o tržnici robova koja je još radila, mada tajno. Ili o odsecanjima glava koja nisu bila tajna.

Ručali su kavijar i jaja od prepelice u sobi koja se raz-metalala sopstvenim ustalasanim bazenom. Ptice jarkih boja nadglasavale su se iz kaveza koji su visili sa plafona. Razgovaralo se o umetnosti i književnosti. Nije se pričalo o bičeva-njima na suku. Nakratko im se pridružio Rahman. Kada se oslobodio stidljivosti, izbombardovao je Filipa pitanjima o Londonu. Mozak mu je upijao poput sunđera.

„U Londonu živi velika populacija muslimana.”

SLATKA OSVETA

425

Filip je sknuo kafu, žudeći za dobrim engleskim čajem. „Verujem da je tako.”

„Voleo bih da to vidim, građevine i muzeje, ali zimi kada ima snega. Voleo bih da vidim sneg.”

Setio se kako je Adrijana govorila o prvom susretu sa snegom. „Onda bi trebalo da dođeš sledeće godine i odsedneš kod Adrijane i mene.”

Rahman je mislio da bi to bilo divno, da vidi taj veliki grad, da provede vreme sa sestrom predivnih očiju i lepog osmeha. Ima toliko toga da se nauči u Londonu, a on očajnički želi da uči. Brzo je pogledao brata. Obojica su znala mišljenje svog oca.

„Veoma ste ljubazni. Doći ću u London jednog dana ako to bude Alahova volja. Primate moje izvinjenje, moram da se vratim učenju.”

Kasnije su se vozili kroz grad u klimatizovanom automobilu. Fahid je ukazivao na brodove u luci dok je govorio o izvrsnim trgovinskim vezama između Džakira i zapadnih zemalja.

Ovde je bilo velike lepote; Filip je to video u tamnim, dalekim brdima, gruboj plavoj boji mora. Uprkos saobraćaju 1 suludoj žurbi taksista, bio je tu osećaj starinskog i još više, tvrdoglavog otpora promeni.

Prešli su preko dvorišta gde su pre nešto manje od Pet godina mlada princeza i njen ljubavnik bili pogubljeni zbog neverstva. Filip je u daljini mogao da vidi srebrni

ub jedne poslovne zgrade pretrpan satelitskim antena-

»Mi smo zemlja kontrasta." Fahid je gledao kako član

misije za zaštitu vrlina i prevenciju poroka hvata za ruku

Je nu ženu bez pratioca. „U poslednjih dvadeset pet godina

bilo je dosta promena u Džakiru, pa ipak, mi jesmo i uvek ćemo biti islamska zemlja."

Budući da mu je ponuđeno malo otvaranje, Filip je na to radoznalo otišao malo dalje. „Da li vam je to čudno, s obzirom da ste školovani na Zapadu?"

Fahid je posmatrao matavaina koji je vikao na izdvojenu ženu i grubo je gurao sa suka. Nije odobravao takve stvari, ali još uvek nije bio kralj. „Ponekad je teško naći ravnotežu između onoga što je najbolje u vašem svetu i onoga što je najbolje u mom. Ako Džakir namerava da se još više razvije biće potrebno još više kompromisa. Zakoni islama ne mogu da se izmene, ali tradicija muškaraca mora."

I Filip je video razmiricu na suku. „Običaji kao što je zlostavljanje žena?"

Fahid je dao kratka uputstva vozaču, a onda se zavalio u sedište. „Religijska policija je predana, a religija je ta koja vlada u Džakiru."

„Ja nisam od onih koji kritikuju religiju drugih, Fahid-de. Ali je teško muškarcu da sedi i gleda kako maltretiraju ženu." Misli su mu išle mnogo dalje od žene na suku, ka Adrijani i Febi. Fahid je s lakoćom to shvatio.

„Po nekim pitanjima se vi i ja nikada nećemo složiti." „Šta ćete promeniti kada budete vladali?" „Nije toliko u pitanju šta ću ja promeniti, već šta će ljudi dozvoliti da se promeni. Kao i mnogi Evropljani, verujete da vlada čini ljude onakvima kakvi su. Po mnogo čemu, narod je taj koji se opire promenama.

Bore se protiv napretka i dok žure da ga prigrle." Fahid se osmehnuo. Nasuo im je hladan sok u

kristalne čaše. „Da li bi vas iznenadilo to što većina žena uživa da nosi veo? To nije zakon-Pre mnogo vekova velove je popularizovala elita. Ono sto

SLATKA OSVETA

427

je bilo pomodna stvar u Muhamedovo vreme postalo je tradicija."

Kada je Filip izvukao cigaretu, Fahid ju je upalio zlatnim upaljačem. „Primećujete da nijednoj ženi u Džakiru nije dozvoljeno da vozi. To nije zakon već običaj. Nije zapisano da je nedolično da žena vozi auto, ali se... odvrćaju od toga, jer ako im pukne guma nijedan muškarac im ne može pomoći. Ako bi nepromišljeno vozila, policija ne bi mogla da je zadrži. Tako da je to običaj koji je postao jači od zakona."

„Da li su vaše žene zadovoljne?"

„Ko poznaje um žene?"

Filip se nasmešio. „U tome Istok i Zapad mogu da se slože."

„Ovo je nešto što sam želeo da vam pokažem." Kada je limuzina stala, Fahid je pokazao kroz prozor.

„Univerzitet Ahmand Memorijal. Ženski koledž."

Zgrada je bila napravljena od dobre američke cigle. Prozori su bili zaštićeni ukrasnim rešetkama koliko zbog zaštite od sunca toliko i zbog radoznalih očiju. Filip je video tri žene obučene u tradicionalnu odeću kako žure uz stepenice i ulaze. Takođe je primetio da ispod abaje žene nose „najki" i „ribok" patike.

„Porodice se podstiču da svoje žene obrazuju ovde u Džakiru. Vidite, običaji mogu da budu fleksibilni. Džakiru su potrebne žene lekari, učitelji, bankari. Za sada, to služi da Ucini manje komplikovanim pružanje medicinskih usluga SIm zenama, da se lakše obrazuju i da lakše upravljaju novcem. Neće uvek biti tako."

Filip se okrenuo nazad posle posmatranja zgrade. „Vi torazumete.«

428

Nora Roberts

„Veoma dobro. Tesno sarađujem sa ministrom za rad. Imam ambiciju da vidim narod moje zemlje, muškarce i žene, kako jačaju Džakir pomoću znanja i veština. Sa obrazovanjem dolazi znanje, ali takođe i nezadovoljstvo i želja da se zna više, da se ima više. Džakir će biti primoran da se prilagodi - pa ipak, krv se ne menja. Žene će nositi velove jer su izabrale da ih nose. Držaće se harema jer tamo nalaze utehu.“ „Verujete u to?“

„Znam to.“ Nakon što je dao znak vozaču, skupio je ruke u krilu. Bio je to uravnotežen, obrazovan muškarac od dvadeset tri godine. On će biti kralj. Od trenutka rođenja nije mu bilo dozvoljeno da to zaboravi. „Obrazovan sam u Americi, voleo sam Amerikanku, uživao u mnogim američkim stvarima. Ali imam beduinsku krv. Adrijana je imala majku Amerikanku i odgajana je na Zapadu. Ali i ona ima beduinsku krv. Kolaće njenim venama sve dok ne umre.“ „To je čini onim što jeste. To je ne menja.“

„Adrijanin život nije bio jednostavan. Koliko mnogo ona mrzi mog oca?“

„Mržnja je jaka reč.“

„Ali prikladna.“ Fahid je podigao ruku dlana okrenutog nagore. To je bilo važno pitanje i glavni razlog zbog kog je insistirao da bude nasamo sa Filipom. „Strasti ljubavi i mržnje nikada nisu jednostavne. Ako je volite, odvedite je daleko posle venčanja. Dok je moj otac živ držite je dalje od Dža-kira. On, takođe, ne oprašta.“

Oglasio se poziv za molitvu, nalik dubokoj grlenoj pe-smi. Uz malo komešanja i bez pitanja sva vrata su se zatvorila i muškarci su klekli i lica spustili na ispucalu zemlju. Fahid je izašao iz kola. Odeća mu je bila od svile, ali se umešao među ostale muškarce koji su se predavali Alahu.

SLATKA OSVETA

429

Nespokojan, Filip je izašao na popodnevenu vrelinu. Mogao je da vidi mujezina na stepenicama džamije kako poziva vernike. Bila je to moćna scena, skoro ponizna, sa suncem koje je pržilo i vrelim mirisima znoja i začina sa sukova, sa muškarcima u ogrtačima, čela spuštenih na zemlju. Žene su stajale u pozadini, skupljene pod ma kakvom senkom koja se mogla naći. Mogle su da se mole u tišini ali im nije bilo dozvoljeno da odgovore na poziv. Nekoliko poslovnih ljudi sa Zapada čekalo je sa rezigniranim strpljenjem.

Dok je posmatrao, Filip je počeo da shvata Fahida. Ljudi nisu jednostavno pristajali na tradiciju i predavali joj se. Prigrlili su je i učinili je večnom. Takav način života se okreće oko religije i muške časti. Građevine mogu da niču i rastu, obrazovanje može biti ponuđeno, ali ništa neće pro-meniti krv. Okrenuo se od Meke i pogledao prema palati. Njene bašte su bile sumaglica boja u daljini. Njeni krovovi od zelenog crepa sijali su na suncu. Negde unutar njenih zidova je Adrijana. Da li će je poziv na molitvu privući prozoru?

Uređaj koji je Adrijana nosila bio je veoma osetljiv. Za ovaj kratki sastanak ostatak alata je ostavila sakriven u svojoj sobi i uzela samo mali pojačivač, mesingani ključ i turpi-£**• Jz Predostrožnosti je takođe ostavila i crne pantalone i osulju. Ako je večeras zaustave, biće najbolje da je zateknu u dugoj suknji.

Koristila je tunnel, probijajući se kroz njega kao što su ene to radile generacijama iz svojih odaja do glavne palate, e su išle rado, druge pokorno. Uvek sa ciljem, pomislila n lana, kao što i ona to radi večeras. Njene sandale su bi-e po izlizanom podu. Put je, kao i oduvek, bio osvetljen

430

Nora Roberts

bakljama a ne električnim svetiljkama. Njihovi slabi, cvrčeći plamenovi, stvarali su senke i izazivali romantičan osećaj.

Ovuda je mogao da prođe muškarac, kralj ili princ. Ali u ovo doba palata je spavala i ona je hodala sama.

Brinula je zbog Filipa. Ne sme se isključiti mogućnost da nadgledaju njegovu sobu. Ako bi ga uhvatili na pogrešnom mestu i u pogrešno vreme, prognali bi ga pre nego što bi stigli da izmene reč. Nju bi mogli da pretuku ili zatvore u ženske odaje, ali to bi bila mala cena koju treba platiti radi konačnog cilja. Izašla je iz tunela i ušla u kraljev apartman. On bi trebalo da spava u spavaćoj sobi pozadi. Sam - bilo

koja žena koju je izabrao za tu noć poslata je u svoj krevet nakon što je dužnost obavljena. Ovde je mogla blago da oseti njegov omiljeni miris san-dalovine sa tamjanom. Pitala se koliko je puta njena majka bila pozvana u ove odaje poput keruše odabrane za parenje. Na trenutak, samo na trenutak, bila je u iskušenju da naglo otvori vrata njegove spavaće sobe, da ga probudi iz samozadovoljnog sna i kaže mu sve što oseća, sve što je niklo i izraslo iz ovog ranog gorkog semena. Ali to bi zadovoljstvo trajalo samo dok izgovara reci. Želela je više od toga, mnogo više. Stražari se nisu smenjivali sve do zore. Adrijana je bacila pogled na fluorescentne brojke svog sata i izračunala vreme koje joj je na raspolaganju. Dovoljno, pomislila je. Više nego dovoljno. Hodnik je bio napušten, mračan, tih. Prema skicama u svom pamćenju, krenula je niz hodnik i ušla u pripojeno krilo. Prišla je vratima riznice, čučnula i počela da radi na bravi. Šake su joj bile prilično mirne, ali su se znojile. Uznemirena, obrisala ih je o suknju pre nego što je završila posao. Br-

SLATKA OSVETA

431

/o je pogledala na obe strane i skliznula unutra, a onda zatvorila i zaključala vrata za sobom. Srce joj je stalo kada joj je šaka stegla usta. Kada je počelo ponovo da kuca, opsovala je Filipa. Otrgla se i uperila tanak mlaz svetlosti baterijske lampe u njegovo lice. „Uradi to ponovo i izgubićeš tu ruku.“ „I meni je drago što te vidim.“ Sagnuo se da je poljubi. „Imala si malo problema sa bravom, zar ne?“ „Ne.“ Krenula je da prođe pored njega, a onda se okrenula i obavila mu ruke oko vrata. „Filipe, nisam znala da ćeš mi tako mnogo nedostajati.“ Njuškao joj je kosu, njen miris, njenu teksturu. „Dobro. Sve je bolje i bolje. Sta si radila celog dana dok sam ja išao u obilazak grada?“ „Ispijala beskonačne šolje čaja, slušala recitale o plodnosti i porođajima i bila na probi venčanice.“ „Zvuči kao da ni u čemu nisi uživala.“ „Teško je, nisam ni znala koliko će biti teško da obmanjujem baku. I ne volim da na meni pribadaju beli saten za venčanje koje je samo predstava.“ „Onda ćemo da učinimo da bude više od toga.“ Rekao je to olako, ali nije uočila nimalo humora u njegovim očima. „Znaš kako se osećam po tom pitanju, a ovo nije trenutak da o tome raspravljamo. Da li si pogledao riznicu?“ „Od vrha do dna.“ Uperio je svetlost na čelična vrata. »Prema specifikacijama, postoji alarm privezan za svaku bravu. To oduzima dosta vremena, ali je prilično prosto. Stegnućemo ih klemama kao što si predložila. Imam dobar osećaj za kombinacije, pa ne bi trebalo da potraje dugo.“ „Ovo bi trebalo da pomogne.“ Dodala mu je brojčanik deblji od njegovog prsta, širi od novčića od četvrt dolara. „To

432

Nora Roberts

je pojačivač. Neko vreme sam radila na njemu. Stavi ga tamo na vrata i trebalo bi da uhvati zvuk ako neko kine tri sobe dalje.“ Filip je zamišljeno prešao svetlom preko njega. „Ti si ovo napravila?“ „U stvari, prepravila. Htela sam nešto istovremeno i kompaktno i osetljivo.“ „Za nekog ko nije završio školu zaista imaš zadivljujući smisao za elektroniku.“ „Talenat. Procenjujem da će trebati jedan sat da se otvori riznica.“ „Četrdeset minuta, najviše pedeset.“ „Da kažemo šezdeset.“ Nasmejala se i dodirnula mu obraz. „Što nije odraz tvog talenta, dragi.“ „Hiljadu funti da ću završiti za četrdeset.“ „Važi. Pa, nećeš moći da bezbedno počneš pre tri. U dva i trideset počecu da radim na alarmima. Biće mnogo jednostavnije ako dođeš pravo ovde. Ne diraj ništa pre tri. Pri-družiću ti se čim budem mogla.“ „Ne sviđa mi se ideja da sama obavljaš taj deo.“ „Da je bilo po mome ceo posao bih obavila sama. Poeni od brojčanika na vrhu i idi prema dole.“ „Pretresli smo sve to, Adi. Znam kako da otvorim riznicu.“

Prošla je pored njega i izvukla ključ. „Nemoj da dozvoliš da se tvoj ego ispreči.“

„Neću, suviše sam zaposlen izbegavanjem tvog. Kako mogu da budem siguran da si isključila alarme?“

„Veruj u mene.“ Podigla je bradu kada je videla njegov izraz lica. „Suviše sam naporno radila, suviše pažljivo planirala da bih sada napravila grešku. Veruj mi ili mi prepusti sve.“

SLATKA OSVETA

433

Gledao je kako pažljivo turpijom prelazi preko ključa. „Nisam navikao da radim sa partnerom.“

„Nisam ni ja.“

„Onda je sreća što se oboje povlačimo posle ovoga. Adi, osećao bih se bolje da nisi tako napeta.“

„Ja bih se osećala bolje da si ti u Londonu.“ Podigla je ruku pre nego što je mogao da progovori.

„Možda nećemo imati prilike da o ovome ponovo razgovaramo. Ako nešto krene naopako, ako ima izgleda da će nešto krenuti naopako, hoću da zбриšeš. Obećaj mi.“

„Ti nećeš.“

„Ja ne mogu. To je drugačije.“

„Još uvek ne razumeš, je li da?“ Napetih prstiju uhvatio je njenu bradu u šaku. „To još uvek ne dopire do tebe. Možeš koliko god želiš da dižeš buku oko toga kako ne veruješ u ljubav, kako nisi sposobna da je osećaš ili prihvatiš, ali to ne menja moja osećanja. Adi, doći će vreme kada će sve ovo biti za nama i kada ćemo ostati samo ti i ja. Moraćeš da se suočiš sa time.“

„Ovo je posao, nema nikakve veze sa ljubavlju.“

„Nema? Radiš ovo koliko zbog toga što si volela majku toliko i zbog toga što mrziš oca. Možda i više. Ovde sam jer mi je važno sve ono što si ti i što osećaš.“

„Filipe.“ Nežno je spustila šaku na njegov ručni zglobovi. »Nikada ne znam šta da ti kažem.“

„Doći će ti to.“ Uvek spreman da iskoristi trenutak, privukao ju je bliže. „Hoćeš li da me pozoveš u svoju sobu?“

„Volela bih.“ Zatvorila je oči i uživala u poljupcu. „Ali ne mogu. Šta kažeš na obećanje za drugu priliku?“

„Samo ako će doći uskoro.“

434

Nora Roberts

Okrenula se kako bi ponovo ugurala ključ u bravu. Njene uši su bile usmerene na slušanje finog trenja metala o metal tamo gde ne klizi lako. „Ne smem da rizikujem i sada je otključam. Finije turpijanje će morati da sačeka vreme kada alarmi budu isključeni. Ali mislim...“ Ugurala je ključ a onda ga izvukla.

„Da sam blizu.“ Zastala je i sa još uvek toplim ključem u ruci zurila u vrata. „Tamo je, samo nekoliko koraka dalje. Iznenadna sam što ne osećamo vrelinu.“

„Da li si ikada razmišljala da je zadržiš?“

„Kada sam bila mlada. Zamišljala sam kako je stavljam majci oko vrata i posmatram kako se život vraća u njeno lice. Zamišljala sam kako je stavljam oko svog vrata i osećam se...“

„Šta?“

Blago se nasmešila. „Osećam se kao princeza.“ Spustila je ključ u torbicu. „Ne, to nije radi mene već zbog svih tragedija koje su je godinama pratile, ovoga puta biće nekog dobra.“ Osećala se glupavo pa je slegla ramenima. „Pretpostavljam da ovo zvuči idealistički i glupo.“

„Da.“ Prineo je njenu ruku usnama. „Ali ti uviđaš da sam počeo da žudim za tobom pre nego što sam saznao da si idealista i glupa.“ Držao je njenu ruku u svojoj dok su išli ka vratima. „Adi, budi pažljiva. Mislim, sa tvojim ocem.“

„Filipe, retko dvaput pravim istu grešku.“ Stavila je uređaj za slušanje na vrata i sačekala dok je nije nagradila tišina. „Ne brini za mene, godinama sam izigravala princezu.“

Uhvatio ju je pre nego što je mogla da sklizne kroz dovratka. „Adrijana, ne moraš da izigravaš ono što jesi.“

POGLAVLJE 25

Nije je ubedio da je u pravu. Tokom sledećih nekoliko dana Adrijana je morala da prizove svu svoju uravnoteženost i kontrolu. Deo te sposobnosti mogao je da bude posle-dica njene kraljevske krvi. Što se tiče Adrijane, najveći deo talenta nasledila je od devojke iz Nebraske koja je nekada harala

Holivudom.

Išla je na zabave - bezbrojne ručkove i zakuske koje su priređivale rođake, gde je razgovor uvek bio isti. Slušala je sa-vete i odgovarala na pitanja koja svaka buduća mlada može da očekuje. Viđala je Filipa na tren i nikada samog. Provodila je sate na probama haljine i u kupovinama sa tetkama i rođakama.

Pokloni su se već slivali iz celog sveta. To je bio jedan od aspekata prevare koji nije predvidela, ali koji je preokrenula u sopstvenu korist. Zlatni tanjiri, srebrni ibrici, Sung vaze od državnika i kraljevskih saveznika. Osveta koja je jednom bila snažno lična proširila se i obuhvatila prijatelje kao i neznance. Mada nisu bili svesni toga, prinčevi i predsednici su postali deo igre.

Kao što se očekivalo, ona je sama primala poklone.reme F letelo u pisanju pisama i primanju gostiju koji su eteli kako bi prisustvovali ceremoniji.

Ali je tu bio i jedan veoma važan poklon koji je poslat Njujorka. Filipov posao je bio da pozove Selestu i zatraži

436

Nora Roberts

ga. Sada je predivno lakirana kineska kutija bila među ostalim poklonima. Zagonetna kutijica sa očaravajuće složenim sistemom kliznih vrata i opruga. Za nekoliko dana Adrijana bi trebalo da ugnezdi Sunce i Mesec u skrivenu fioku i pošalje je, kao što će poslati i vaze i tanjire, kući.

Bezobrazan i potencijalno opasan plan da ogrlicu pro-krijumčari noseći je na sebi mogao je biti odbačen. Abdu joj je usled svog ponosa pružio savršen put ka osveti.

Videla ga je samo još jednom pre venčanja i tada je ona bila primorana da mu priđe. I dalje su bila neophodna pismena odobrenja /a izlaske ženskih članova porodice, bile one princeze ili ne.

Adrijana je stajala, ruku prekrštenih na krajevima dugih rukava. Nosila je samo dijamant koji joj je Filip dao i min-đuše koje je dobila od Seleste. Ametistna ogrlica je već bila sklonjena. Biće utrošena za vodovod u klinici.

„Hvala što ste me primili.“

Kancelarija njenog oca bila je simfonija kraljevskocrve-ne i plave. Mač sa draguljima na dršci visio je na zidu iza njegovih leđa. Sedeo je iza stola od abonosa i nestrpljivo dobo-vao po njemu prstima nakićenim brojnim prstenjem.

„Mogu da odvojim samo malo vremena. Trebalo bi da se pripremaš za sutra.“

Blesnuo je ponos koji je nasledila od njega. Sprečila ga je veština koju je nasledila od majke, tako da joj je glas bio miran. „Sve je spremno.“

„Onda bi trebalo da provodiš vreme razmišljajući o braku i svojim dužnostima.“

Pre nego što je progovorila naterala se da opusti ruke. „Jedva da sam razmišljala o nečem drugom.“

Moram da vam zahvalim što ste sve pripremili.“ Oboje su znali da

SLATKA OSVETA

437

je cena ćerkinog venčanja još jedan način na koji se sudi o čoveku.

„To je sve?“

„Došla sam takođe da zatražim dozvolu da danas po-vedem Jasmin i moje druge sestre na plažu nekoliko sati. Imala sam malo vremena da ih upoznam.“

„Vremena je bilo; ti si izabrala da živiš na drugom me-stu.“

„One su još uvek moje sestre.“

„One su žene Džakira, ćerke Alaha; ti nisi i nikada to nisi bila.“

Najteža stvar u njenom životu koj u je ikada uradila bila je da pogne glavu i progovori tihim glasom. „Ni vi ni ja

ne možemo da poreknemo krvno srodstvo, ma koliko to že-leli.“

„Mogu da svojim ćerkama osporim tvoj pokvaren uti-caj.“ Raširio je šake po stolu. „Sutra ćeš se udati i ceremonija venčanja će biti prikladna tvom položaju. Onda ćeš napustiti Džakir i ja više neću misliti o tebi. Imala. Za mene si bila mrtva otkad si napustila Džakir. Nema potrebe da se poriče ono što ne postoji.“

Iskoračila je ne mareći da li će je udariti zbog toga ili uraditi nešto još gore. „Doći će vreme“, relda je meko, „kada ćete misliti na mene. Kunem se.“

Je noći, sama u sobi, nije sanjala. Alije plakala.

Na dan njenog venčanja probudio ju je poziv na moli-
sv^l aΠa)e otvorila prozore i željno dočekala toplotu i
v , ' v° će biti najduži i možda najteži dan u njenom ži-
nar l ma sam° malo vremena pre nego sto žene i posluga
njenu privatnost i počnu sa mučnum oblačenjem.

Pustila je da joj se mozak isprazni i veliku ukopanu kadu napunila toplom vodom, dodajući u nju ulje za kupanje.

Da je venčanje stvarno, stvarno u njenom srcu, da li bi bilo uzbuđenja, radosti, strepnje? Sve stoje ovako osećala bilo je tupo pulsiranje tuge za onim što ne može biti. Ceremonija će biti laž, kao što su i obećanja koja se u takvim prilikama daju sa raznih krajeva sveta obično lažna.

Šta je drugo za ženu brak nego vezivanje? Uzima ime muškarca i gubi svoje, a time i pravo da bude nešto drugo sem žene. Uvek samo njegove želje, njegova volja, njegova čast, nikada njena.

U Džakiru se to zvalo šaraj, lična čast muškarca. Oko toga su građeni zakoni, iz toga je nastajala tradicija. Ako bi ta čast bila izgubljena nikada se ne bi mogla povratiti. Zato su žene iz porodice fanatično čuvane - ili bar njihova čednost, jer su muškarci odgovorni za ponašanje svoje ćerke sve dok je živa. Na mestima gde je bilo slobode davana im je posluga, da ne moraju fizički da rade, i prazan život. Ovo ropstvo u zlatnom kavezu se nastavljalo jer su žene dozvoljavale da budu prodavane zbog braka, baš kao što je i ona, radi osvete, dozvolila da se desi.

Ali ono što je njen otac rekao bila je istina. Ona nije žena Džakira, a Filip nema beduinske krvi. Sve je licemerje, maskarada. Mora to da zapamti ovoga dana, dana na koji je čekala od detinjstva. Možda ima Abduovu krv u svojim venama, ali ona nije njegova ćerka.

Kada se to završi, kada duge fanfare slavlja utihnu, uradiće ono zbog čega je došla. Ono što se zaklela da će uraditi. Osveta, još uvek vrela posle toliko godina, biće i razuzdana i slatka.

SLATKA OSVETA

439

Kada to obavi, sve veze sa porodicom biće neopozivo prekinute. Patiće zbog toga. Adrijana je to već znala. Za sve postoji cena.

Žene iz kuće su joj se pridružile dok je još bila mokra od kupanja. Došle su da joj namirišu kožu, kosu, da joj osen-če oči tamnim kreonom i zacrvene usne. Sve se pretvorilo u nekakav san, neprekidna muzika bubnjeva, osećaj prstiju na njenoj koži, zvuk ženskih glasova koji mrmljaju. Njena baka je sedela u pozlaćenoj stolici dajući instrukcije, odobravajući, brišući oči.

„Da li se sećaš svog venčanja, bako?“

Njen uzdah je bio slabašan i krhak, kao i njene kosti. „Žena ne zaboravlja dan kada je zaista postala žena.“

Preko Adrijaninog tela su prebacile čistu, belim vezom ukrašenu svilu. „Kako si se osećala?“

Džida se smešila prisećajući se. Bila je stara za ženu iz svoje kulture, ali se sećala vremena kada je bila devojčica. „Bio je privlačan i prav i tako mlad. Ličiš na njega, kao i tvoj otac. Bili smo rođaci, ali je on bio mnogo stariji, kao što i prilici. Bila sam počastvovana što sam izabrana za njega, uplašena da neće biti zadovoljan mnome.“ Onda se nasmejala i njena neprigušena seksualnost joj je blesnula u očima. „Ali te noći više se nisam plašila.“

Pravljene su šale na račun bračne noći koja će doći i neke su bile iz čiste zabave, neke iz zavisti. Ruke su bile u Adri-J nroj kosi, pletući, savijajući i preplicući se sa dimom ta-Jana koji je fenom nanošen u nju. Adrijana nije imala srca aa prigovori.

Većina žena je oterana kada je kreatorka došla sa ven-corn. Cokćući jezikom i mrmljajući uputstva, Dagmar je °gla Adrijani da obuče haljinu. Bilo joj je dosta raja i že-

440

Nora Roberts

lela je da se vrati u Pariz, gde je najgore što žena tokom popodnevnog šetnje može da očekuje nekoliko

zvižduka i ponuda. Bilo je tu uhtanja i ahtanja dok je zakopčavala dva tuceta presvučenih dugmadi. „Veličanstvena ste mlada, vaše visočanstvo. Čekajte." Dagmar je nestrpljivo dala znak za veo. „Želim da vidite pun efekat kada pogledate."

Tanak til je prebačen ispred njenih očiju. Veo, čak i sada. Još više nalik snu, pomislila je Adrijana, gledajući napolje u maglovito svetlo. Okrenuli su joj ogledalo i ona je vide-la sebe obučenu u ledenobeli saten i krutu čipku, sa luksuznim šlepom koji je treperio na svetlu dok se slivao u udaljeni deo sobe. Krojačice su utrošile više od stotinu sati prišiva-jući bisere koji su ga krasili. Ukrašen za glavu se presijavao, mala kruna od bisera i dijamanta po obodu, odakle su padali metri tankog vela.

„Izgledaš predivno. Haljina je u potpunosti onakva kakvu sam obećala."

„Da, i više od toga. Hvala vam."

„Bilo mi je zadovoljstvo." I laknulo joj je što je završila sa tim. „Želela bih da vam poželim sreću, vaše visočanstvo. Neka vam se danas ispune sve želje."

Pomislila je na Sunce i Mesec. „Ispuniće se."

Prihvatila je buket orhideja i belih ruža.

Bila je nevesta, ali neće biti svadbenog marša, niti cipela vezanih za branik, niti bačenog pirinča. To joj je olakšavalo da se pretvara da je sve to predstava, samo još jedan deo igre.

Hladnih i mirnih ruku, srca koje je postojano udaralo, pratila je dvorjane u sobu gde će biti predstavljena mužu i muškarcima svoje porodice.

SLATKA OSVETA

441

Oduzela mu je dah. Nije to mogao opisati nikako dr~u-gačije. Disao je jednog trenutka, razmišljao kao čovek, a u sledećem, kada ju je ugledao, sve je stalo. Čak su mu i prsti utrnuli. Nervi za koje nije ni znao da ih ima posegli su i ste-gligazagro.

Poljubili su je svi muški rođaci, neki od njih zvam'čivo, neki veselo. Onda i otac, kruto. Abdu je uzeo njenu šaku i položio je u Filipovu. I završio sa njom.

Primili su blagoslov. Pročitane su reci iz Kurana, ali ma arapskom, tako da Filip nije razumeo ništa osim da joj je š a-ka hladna u njegovoj i da je upravo počela da drhti.

Nije znala da će on nositi belu trobu i islamski prekri-vač za glavu. To je trebalo da stvari učini još nestvarnijim, ali nekako ju je pogodilo što je brak stvaran ma koliko se ona pretvarala ili poricala. Biće privremen i lako će se razvesti, ali danas je stvaran.

Prošlo je više od sata do početka procesije. Prethodio joj je povik, a onda tradicionalno coktanje jezikom b e-duinskih žena koje su čekale u svadbenom holu. Mogao je da čuje bubnjeve i muziku dok su započinjali dugo kor.a-čanje.

Večeras će ponovo ići ovim hodnicima, tajno.

„Je Γ to sve?"

Skoro se trgla kada je Filip prošaputao, a onda rek la sebi da je vreme da uvidi i smešnu stranu toga. „Ni blizTi. vatovi moraju da se zabave. Muzičari i plesačice nastupaju prvi. Nije ti dozvoljeno da ih vidiš." Brzo mu se nasmešila.

»Ne bi trebalo da traje duže od dvadeset minuta."

»A onda?"

»Nevestina proslava. Mi ćemo proći između stolica. mo će biti postavljena neka vrsta podijuma. Sa puno cv>e-

442

Nora Roberts

ća. Sedećemo tamo za vreme ceremonije, a onda ćemo primati čestitke sledeća dva sata."

„Dva... divno", promrsio je. „Da li će nas hraniti?"

Želela je da ga poljubi zbog toga, makar samo zbog to-ga. Ipak se samo nasmejala. „Posle, na svadbenoj gozbi. Zašto si tako obučen?"

Zato što je tako zahtevao njen otac, ali je smatrao da je bolje da joj to ne kaže. „Kud svi Turci...", rekao je nehajno. Onda više nije bilo vremena za priču.

Nije preterala što se tiče cveća. Prekrivalo je čitave zidove, od dna do vrha. Jedina stvar osim cveća koja je oduzimala dah bili su dragulji na ženama koje su imale privilegiju da budu pozvane. Nije preterala ni što se tiče vremena. Sede-li su ispod senika, rukovali se i razmenjivali poljupce i dobre želje više od dva sata, dok joj miris ruža i teških parfema nije izazvao glavobolju.

Ali to nije bilo sve. Povelili su ih, kao da ih sateruju, pomislio je Filip, u veliku prostranu sobu sa uzanim vratima. U njoj su bili stolovi pretrpani hranom, zašećerenim voćem, blistavim poslasticama, začinjanim mesom. U sredini je bila torta od dvadeset spratova.

Neko je prokrijumčario polaroid foto-aparat i žene su veselo pozirale, a onda sakrivala fotografije. Filip je zamolio za jednu sa Adrijanom, a onda je sklonio u stranu.

Osam sati nakon što je obukla venčanicu ona i Filip su odvedeni u prostorije gde će provesti prvu noć kao muž i žena.

„Pa“, uspela je da kaže kada su se vrata zatvorila i po-slednji kikut zamro. „Bila je to dobra predstava.“

„Nedostajala je samo jedna stvar.“

„Kvačice u blatu?“

SLATKA OSVETA

443

„Baš si cinik.“ Uzeo ju je za ruke pre nego što je uspela da skloni veo. „Nisam poljubio mladu.“

Dovoljno se opustila da bi se nasmejala. „Još uvek ima vremena.“

Nagla se ka njemu, i naslonila se na njega. Samo jednom. Tako je rekla sebi. Samo u ovom trenutku će dopustiti sebi da veruje u sreću do kraja života. Još uvek se osećao miris cveća. Njena haljina je šuškala dok je obavijao ruke oko nje. Njegov poljubac je bio topao, čvrst, i više od svega baš ono što joj je bilo potrebno.

„Tako si lepa, Adi. Skoro sam progutao jezik kada si ušla u onu sobu.“

„Nisam bila nervozna dok te nisam videla.“ Spustila je glavu na njegovo rame. „Nikada neću moći da ti vratim za ovo što činiš za mene.“

„Kada se nešto radi iz sebičnih razloga, nema razloga za oduživanje. Odlazimo sutra.“

„Ali...“

„Već sam to rekao tvom ocu.“ Otkao je njen veo i spustio ga na stranu. Prsti su je već svrbeli da ih uroni u njegovu kosu. „Ne predstavlja mi problem što želim da svoju ženu odmah odvedem na svadbeni put. Postarao sam se da shvati da ćemo biti dve nedelje u Parizu, a onda u Njujorku.“

»U pravu si, tako je najbolje. Što kraće budem gledala "ioju braću i sestre biće mi lakše što ih nikada više neću vi-deti.“

»Ne možeš da budeš sigurna da će biti tako.“ »Posle ovoga neće im dozvoliti da stupe u vezu sa om. Znam to i prihvatam. Samo nisam znala da će biti ta-teško dati nešto što sam imala na tako kratko vreme.“ Po-

444

Nor« Roberts

segla je rukom na leđa kako bi otkopčala dugmad. „Filipe, trebalo bi da se odmorimo. Biće to duga noć.“

Stavio je svoje ruke tamo gde su bile njene. „Neke stvari idu pre dragih.“ Obasipao joj je lice poljupcima dok je otkopčavao dugmad. „Nedostajala si mi, Adi. Nedostajao mi je ukus tebe.“

Sklonila je ogrtač sa njegovih ramena. „Samo ovoga puta, možeš da okusiš sve što želiš.“

Predane francuske krojačice bi se štreknule da su vide-le kako je saten skliznuo u gomilu na podu.

Probudio se u mraku i ležao mirno, osećajući težinu Adrijaninog tela na svom. Spavala je, ali ne čvrsto, pa je znao da će se razbuditi ako se on samo pomeri ili šapatom izgovori njeno ime. Za to je još uvek bilo vremena.

Za njega je bila retkost da uopšte spava pre posla. Problem nekih zanimanja je što nikada dovoljno ne prerastu u običnu ili zamornu rutinu da bi ih čovek olako shvatio.

Sunce i Mesec. Bilo je trenutaka u ne tako dalekoj prošlosti kada bi ga nedeljama držala zadovoljnim pomisao da drži ili uzme tu ogrlicu. Sada je želeo da je prokleta stvar završena, da su on i Adrijana ušuškani u Oksfordširu ispred ugodne vatre, sa parom vučjaka pored nogu. :

Mora da stari.

Mora da, sačuvaj bože, postaje konvencionalan. Istina je da je zaljubljen, a to se još uvek ne može lako progutati.

Prešao je prstom preko prstena koji je nosila, dijamant-skog kruga koji joj je stavio na prst za vreme cirkuske predstave koja je bila zamena za venčanje. Značio je nešto, više nego što je ikada očekivao ili želeo da tako mali simbol zna-

SLATKA OSVETA

445

ci. Ona je njegova žena, žena koju želi da odvede kući, pokaže majci, planira budućnost sa njom. Da planira budućnost. Podigao je slobodnu ruku kako bi joj sklonio kosu sa očiju. U kratkom vremenu je napravio veliki skok od planiranja sledeće večernje zabave do razmišljanja o deci i porodičnim večerama. Ali i ranije je pravio skokove i svaki put se, do sada, dočekaao na noge. Dobrom provalniku-mački potreban je osećaj za ravnotežu isto koliko i veština. Večeras će mu biti potrebno i jedno i drugo. Šteta što to nije mogla da bude jednostavna bračna noć. Šampanjac, muzika i ludilo do zore. Mada je morao da prizna da je bilo dovoljno ludila pre nego što su zaspali. Bila je poput opasnog vulkana koji se puši i konačna erupcija ga je navela da zadrhti kao tinejdžer na zadnjem sedištu auta. Oklevanja i strahovi koje je prvi put unela sa sobom u postelju bili su progutani strašću koju je video kako se puši u njenim očima. Napetost sa kojom su živeli od kada su došli u Džakir bila je zaboravljena, makar na svega nekoliko časova.

Bili su partneri u krevetu i sada će, i u dobru i u zlu, biti partneri i u osveti. Dotakao joj je obraz i promrmljao njeno ime- Probudila se istog trena.

»Koliko je sati?"

„Nešto posle jedan."

KHmnula je glavom, ustala i obukla se.

Bili su u belom tog popodneva. Večeras će biti u cr-
m. Nije bilo potrebe za recima dok su proveravali alatke,
P Jcvrscivali pojaseve. Adrijana je kaiš jedne vrećice prebaci-
jjunakrst preko grud. U njoj su bile kleme, daljinski upra-
c' °Wožena kutija, njene turpije i mesingani ključ.

446

Nora Roberts

„Daj mi trideset minuta." Proverila je sat a onda aktivirala štopericu. „Ne napuštaj sobu pre pola tri ili rizikuješ da naletiš na stražara u istočnom krilu."

„Nećemo morati da se razdvajamo ako budemo brzo odmicali."

Kao i on, navukla je Kirurške rukavice. „Filipe, pričali smo o tome nekoliko puta. Znaš da sam u pravu."

„To ne znači da to mora da mi se dopada." „Samo se koncentriši na kombinacije." Podigla se na prste da ga poljubi. „Srećno."

Grabeći je za leđa, snažnije ju je poljubio. „Sve najbo-lje."

Poput senke je izašla iz sobe i otišla.

Morala je da misli o ovome kao i o svakom drugom poslu, mirno. Tako ga je planirala. Tako ga je čekala. Sada, kada je stigla noć koju je iščekivala celog života, bila je nervozna kao sitan lopov koji prvi put krade u mirnom danu. Brzo se kretala držeći se uz zidove i osluškajući, osluškajući, osluškajući. Njene oči su se brzo prilagodile tami, a tu i tamo je bilo krpica mesečine na mestima gde ukrasne rešetke nisu prekrivale prozor. U hodnicima i maloj gostinskoj sobi bilo je dragocenosti - indijske slonovače, kineskog zada, francuskog porcelana. Nisu je interesovali više od đinduva sa bu-vlje pijace. Interesovali su je stražari. Adrijana je niz stepenice požurila u prizemlje.

Ovde je vladala tišina. Slušala je svoj puls. Cveće koje je bilo dopremljeno iz Evrope za njeno venčanje davalo je sladunjav miris. Par belih golubica spavalo je u zlatnom kavezu usred hiljada latica. Adrijana se provukla pored njih, pored salona, velikog hola i kancelarija. Vrata kontrolne so-

SLATKA OSVETA

447

be obezbeđenja bila su neupadljivo ugrađena u ugao. Goste treba zaštititi bez uznemiravanja prozaičnim stvarima kao što su alarmi i oružje. Adrijana je zadržala dah i skrivena vrata gurnula u stranu.

Sačekala je pet otkucaja srca, deset - ali se tama i tišina nisu poremetile. Njene cipele sa gumenim đonom bile su nečujne kada je zakoračila i zatvorila vrata za sobom. Stepenište je ovde bilo strmo i otvoreno. Ako njen proračun vremena ne bude dobar i desi joj se da bude uhvaćena, neće imati gde da se sakrije i neće joj pomoći nikakvi izgovori. Bez sve-tla i ograde na stepeništu kao orijentira nije smela da ide brzo i rizikuje da padne. Spuštala se obazrivo, suviše sporo za svoj duševni mir.

Srce joj je tutnjalo kada se spustila, pa se naterala da diše duboko. Pogled na sat joj je govorio da ima dvadeset minuta da se izbori sa alarmima pre nego što Filip dodirne prvi brojčanik. Dovoljno vremena. Uzela je malu baterijsku lampu sa širokim snopom i njime prešla preko sobe.

Bilo je tu gajbica za pakovanje naredanih do visine dva čoveka. Sloj prašine joj je govorio da nisu nove. Duž jednog zida protezala se vitrina, dvostruko zaključana. U njoj su bile puške, poredane poput vojnika. Ulje se sijalo na cevima. Na suprotnom zidu je bio alarm. Pokušavajući da zanemari oružje iza leđa, Adrijana se dala na posao.

Sistem za spoljnu bezbednost je ostavila na miru. Trebalo joj je pet minuta preznojavanja da oslobodi pločicu na alarmu, izdvoji prvu žicu i prespoji je. Bilo bi ih ukupno dva-dest, po četiri za svaku bravu. Precizno, koncentrisana na specifikacije alarma u glavi, prelazila je sa jedne na drugu, prateći kodove boja po redu. Prvo bela, onda plava, zatim crna pa crvena.

448

Nora Roberts

Pogledala je u tavanicu pitajući se da li je Filip već na svom mestu. Dva alarma su već bila onespoboljena, ali je napetost ostala u vidu čvrstog čvora u bazi njene lobanje. Najmanja greška sada i planiranje koje je trajalo skoro ceo život pretvorilo bi se u prah.

Locirala je poslednju žicu i upravo krenula da uzme klemu kada je začula korake. Nije imala vremena da panici, već je vratila zaštitnu pločicu na mesto i prstima zavrnila jedan vijak da je drži, a onda zagnjurila iza gajbica.

Bila su to dva muškarca, svaki naoružan pištoljem priljubljenim u futrolu koju su nosili preko trobe. Njihovi glasovi, prodorni na normalnoj udaljenosti, zvučali su poput praska pištolja u njenoj glavi. Adrijana se skvrčila u loptu i zadržala dah.

Jedan se žalio na više noćnog rada zbog venčanja i gostiju. Drugi je bio više filozofski nastrojen i hvalio se nedavnim putovanjem u Tursku gde je isprobao kurve dovedene iz Budimpešte. Njegova žena sada ima sifilis koji joj je preneo.

Svetio je upaljeno pre nego što su stali na manje od trideset centimetara od mesta na kome je Adrijana pokušavala da se stopi sa gajbicama. Smejući se, dragi muškarac je izvukao časopis ispod ogrtača. Na koricama je bila žena, naga, raširenih nogu i ruke zaposlene među njima. Stražari palate ili ne, da su matavaini otkrili časopis, mogli bi da izgube ruku ili oko. Znoj je kapao sa Adrijaninog vrata dok su joj minuti izmicali.

Jedan je izvadio tursku cigaretu i zapalio je dok su se nadnosili nad fotografijama. Dim je strujao preko Adrijane i izazvao joj vrtoglavicu od onoga čime je bila napunjena. Jedan muškarac je posegao i počeo da se miluje pre nego što je prosledio cigaretu svom drugu.

SLATKA OSVETA

449

Slušala je stenjanje i komentare od kojih bi se i dugogodišnja prostitutka zacrvenela. Jedan od njih se tako pomerio daje rubom svoje trobe skoro dodirnuo njeno stopalo. Mogla je da omiriše njegov znoj. Usledilo je pogađanje, u početku do-bronamerno, a onda mnogo oštrije. Nije se usuđivala da se pomeri, čak ni da pogleda na sat. Filip bi sada trebalo da je iznad njene glave, možda sa prstima na prvom brojčaniku. Alarm može da zavrišti svakog trenutka. Sve bi bilo izgubljeno.

Novac je prešao iz ruke u ruku. Časopis je nestao. Cigareta je bila ugašena, a opušak pažljivo sklonjen. Kroz bubnjanje u ušima čula je njihov smeh. Otišli su i ona je u mukama čekala da nestane svetlo.

Istog trenutka kada se to dogodilo bila je na nogama. Sada nije bilo vremena za oprez. Kazaljka na njenom satu pokazivala je da ima samo devedeset sekundi da stegne poslednju žicu. Usta su joj bila suva. To i mučnina bili su novo iskustvo za nju. Kada je sklonila zaštitnu pločicu skoro da joj je ispala kroz obamrle prste. Četrdeset i pet sekundi. Stegla je pločicu između kolena i potražila žicu. Ruka joj je bila mirna, toliko mirna da je izgledalo da pripada nekom drugom, ne ženi čija je koža natopljena znojem. Preciznošću hirurga napravila je petlju. Dvadeset sekundi. Provukla je klemu preko petlje, okrenula i zategla.

Adrijana je nadlanicom prešla preko usta pre nego što je ponovo pogledala na sat. Dve sekunde. Čekala je, odbrojavala ih. Onda je ustala, strpljiva, i odbrojala još jedan minut. Nikakav alarm nije narušio tišinu. Prestala je da se moli tek toliko koliko joj je trebalo da vrati pločicu.

Filipovi prsti su bili hitri, a njegovo uvo je osluškivalo. Radio je strpljivo poput majstora za brušenje dijamana-

450

Nora Roberts

ta. Ili lopova. Deo njegovog mozga je neprestano postavljao isto pitanje dok je osluškivao škljocanje iskretača. Gdeje ona?

Prošlo je petnaest minuta od optimalnog vremena koje su sračunali za njen prolaz kroz hodnike do riznice.

Kroz pojačivač je čuo prijatni zveket koji je značio da je prva brava oslobođena. Ona se pobrinula za alarm. Bila je to slaba uteha. Pomilovao je drugi brojčanik, nakrivio glavu i zadržao pogled na vratima. Još pet minuta, obećao je sebi. Ako se ne pojavi za pet minuta otići će da je pronađe i neka ogrlica ide do đavola. Savio je prste poput pijaniste pre arpe-da. Prvi iskretač je pao baš pre nego što je začuo kako se okreće kvaka na vratima. Bio je čvrsto priljubljen iza vrata kada je Adrijana ušla. „Kasniš.” Oteo joj se kikut i rekao joj koliko su joj nervi blizu pucanja. „Izvini, nisam mogla da nađem taksii.” Posegla je za njim, uhvatila se za njega, i to je bilo dovoljno da ga smiri. „Neprilike?”

„Ne, zapravo ne. Samo par stražara sa skarednim časopisom i nekom turskom drogom. Super zabava.”

Nagnuo je njenu glavu do svoje. Oči su joj bile jasne i mirne, ali je bila bleđa. „Moraću da te podsetim da si sada udata žena. Sledeći put ne idi na zabavu ako nisam i ja pozvan.”

„Dogovoreno.” Izmakla se, zabavljena brzinom kojom je strah nestao. „Imao si sreće?”

„Kakvo pitanje. Draga, bolje počni da radiš na ključu. Skoro sam završio.”

„Moj heroj.”

„Imaj to na umu.”

SLATKA OSVETA

451

Radili su jedno uz drugo, Filip na poslednjoj kombinaciji, Adrijana na neposlušnom ključu. Dvapat ju je zaustavio jer rau je smetalo struganje.

„To je to.” Izmakao se za korak. „Skoro sam zaboravio kako iskretači prave očaravajući zvuk.” Brzo je pogledao na sat i nacerio se. „Trideset i devet minuta, četrdeset sekundi.”

„Čestitam.”

„Duguješ mi hiljadu funti, draga.”

Obrisala je znoj sa čela, podižući pogled. „Upiši to na moj račun.”

„Trebalo je da znam da ćeš da izvrđavaš.” Uzdahnio je i nagnuo se preko njenog ramena. „Je Γ skoro gotovo?”

„Dala sam ti lakši deo posla”, progundala je. „Zupci su vrlo komplikovani. Ako odjednom skinem previše, neće moći da radi.”

„Mogao bih da pokušam da je objem. Time bismo uštedeli jedan sat.”

„Ne, blizu sam.” Ugurala je ključ, okrenula ga levo a onda desno. Mogla je da oseti otpor u prstima.

Zatvorenih očiju je skoro mogla da vidi kako mesing zapinje o ključ koji je podešavala. Ponovo ga je izvukla, sastrugala malo ovde i malo tamo, dodala kap ulja, a onda potražila šmirglu za finiju obradu.

Njeni prsti su se grčili kao prsti hirurga za vreme duge, mučne operacije.

Potrajalo je još trideset dugih minuta. Napokon je ugurala ključ, okrenula i osetila kako brava popušta. Za trenutak je mogla samo da klekne tu gde je, sa ključem još uvek u ruci. Celog svog života bila je usmerena na ovaj trenutak. Sada je došao, nije mogla da se pomeri. „Adi?“

•1

452

Nora Roberts

„Znaš li da je ovo pomalo nalik umiranju? To što sam konačno uspela da ostvarim najvažniji cilj u svom životu. Svest o tome da je to urađeno, gotovo je, i ništa drugo što uradim neće imati toliki značaj.“ Izvukla je ključ, a onda ga vratila u torbicu. „Pa ipak, još uvek nije završeno.“ Izvukla je daljinski upravljač i ukucala šifru. Crveno svetlo je zatrep-talo. Dijamant na njenom prstu je blesnuo dok je postavljala premošćenje. Crveno svetlo se ugasio i pojavilo se postojano zeleno.

„To bi trebalo da završi posao.“

„Trebalo?“

Okrenula se i nasmešila. „Nije isporučen sa garancijom.“

Pošto je shvatao, odmakao se i dopustio joj da ona sama otvori vrata riznice. Nagrnulo je topao vazduh. Adrijana je skoro mogla da ga čuje. Možda je to bila davno mrtva kraljica koja je plakala. Osvetlila je riznicu i zablistale je zlato, srebro i drago kamenje.

„Aladinova pećina“, rekao je Filip. „Vrhunski san svakog lopova. Moj bože. Mislio sam da sam sve video.“

Zlatne poluge su bile naredane u piramidu koja je dopirala do struka, sa srebrnim polugama pored njih. Bilo je tu šolja i ibrika i poslužavnika izrađenih od istih plemenitih metala, a neki od njih bili su posuti draguljima. Ženska dija-dema sa rubinima koji su kapali poput krvi bila je položena pored krune ukrašene dijamantima. U škrinji koju je Adrijana otvorila bilo je nebrušenog kamenja tako duboko da je čovek mogao da u njih uroni ruku do lakta.

Bilo je tu i umetničkih dela, radova Pikasa, Monea, Rubeckog i Van Gogha. Bile su to slike koje Abdu nikada ne bi izložio u palači, ali je bio dovoljno mudar da investira u njih. Privukle su

SLATKA OSVETA

453

Filipov pogled, odvlačeći mu pažnju sa bleskanja dragulja. Stao je, prelazio svetlom preko slika i razmišljao.

„Kraljeva riznica“, tupo je odzvanjao Adrijanin glas. „Nešto je kupljeno naftom, nešto krvlju, nešto ljubavlju, nešto prevarom. Sve ovo, a moja majka je umrla bez ničega sem onoga što sam mogla da ukradem za nju.“ Ispravio se i okrenuo ka njoj. „I što je najgore, najgore od svega toga, umrla je još uvek ga voleći.“

Nežno, Filip je prešao palčevima preko njenih obraza da obriše suze. „Nije vredan toga, Adi.“

„Nije.“ Uzdahnula je i oslobodila se ostatka tuge. „Uzeću ono što je moje.“

Okrenula je svetlo ka suprotnom zidu i polako prelazila po njemu. Kada ju je pronašla, Sunce i Mesec je izgledala kao da eksplodira od života.

„Evo.“

Pokrenula se ka njoj. Ili ju je ona možda privukla. Sada su joj ruke drhtale ali ne zbog straha, ne zbog tuge. Zbog uzbuđenja. Bila je zaštićena staklom, ali ono nije moglo da umani vatru. Ljubav i mržnja. Rat i mir. Obećanje i izdaja. Trebalo ju je samo pogledati pa da se osete strast i zadovoljstvo.

Svi dragulji su lični, ali nijedan neće biti ličan kao ovaj.

Filip se poigravao svetlom preko ogrlice, ukrštajući i spajajući snop svetlosti sa njenim. „Bože, to je više nego što sam očekivao. Ništa o čemu sam sanjao ne može da se upoređuje sa ovim. Tvoja je.“ Spustio je šaku na njeno rame. „Uz-

Podigla je ogrlicu i držala je. Bila je teška. Težina ju je ispunila. Izgledala je poput iluzije, kao da može da zne iz ruku onog ko pokušava da je prisvoji. Ali u njenim ama je ležala svom težinom,

pulsirala od života, sijala od obećanja. Kada je svetlo prešlo preko nje, skoro je mogla da vidi kako teče krv koja ju je preplavila pre toliko godina.

„Kao da je pravljena za nju.“

„Možda i jeste.“

Nasmešila se jer je znala da on razume. „Uvek sam se pitala kako bi bilo da držim svoju sudbinu u rukama.“

T?"

M1'

Okrenula se ka njemu dok je ogrlica visila iz njenih ruku poput obećanja. „Mogu samo da se setim kako je zvučao njen smeh. Žalim jedino što ne mogu da joj je dam.“

„Činiš i više od toga.“ Mislio je o pacovima preplavljenoj zgradi na Mehnetnu koju će Adrijana pretvoriti u kliniku za zlostavljane. „Bila bi ponosna na tebe, Adi.“

Klimnula je glavom, izvukla umotani pliš iz torbice i ogrlicu spustila unutra. „On će doći za njom.“

Prekrila je dijamant, prekrila biser. Njene oči su bile strastvene poput ogrlice. „Ti toshvataš.“

„Shvatam da život sa tobom neće biti dosadan.“

Prešla je svetlom po poslednji put. Neka gravura na zidu iza praznog sandučića privukla joj je pogled.

Prišla je i pogledala. Bila je stara, ali još uvek dovoljno jasna. Možda je u zid urezana dijamantom.

„Sta piše?“

„To je poruka od Berine. Kaže 'Umirem zbog ljubavi, ne zbog stida. Alahu Akbar.'" Potražila je Filipovu ruku. „Možda će sada i ona moći da počiva u miru.“

POGLAVLJE 26

Biće bolno. Adrijana je nastavila da se pakuje dok je Jasmin šetala sobom, zastajkujući načas da pomiriše bočicu parfema, da se poigra laticama uvelog cveta. Sunčeva sve-tlost je prodirala kroz prozor i padala preko jarkih pruga Jasminine haljine, sijala na zlatu koje je nosila oko ruke, na prstima i u ušima. Adrijana je poželela da je sunce uzrok peckanju i suzenju njenih očiju. Bolelo je i ranije kada je napustila Džakir, ali je preživela.

Ovoga puta sa sobom nosi ogrlicu. Ipak, ostavlja za sobom više nego što je ikada mislila da je moguće.

„Trebalo bi da ostaneš duže, još jedan dan.“ Jasmin je gledala kako Adrijana pakuje suknju u kofer.

Nije bilo pravedno da dobije tako lepu i fascinantnu sestru samo da bi je ubrzo ponovo izgubila. Njene druge sestre bile su dosadne ° ni zbog čega drugog onda samo zbog toga što ih zna ce-log svog života.

„Zao mi je. Ne mogu.“ Bilo bi sve mnogo jednostavnije da nije otkrila kako bi bilo lako voleti. Ušuškala je sa strane kun'ju u kojoj je bila široka udvojena narukvica od kovanog zlata, poklon od Rahmana.

Želeo je da bude inženjer - u Γ I.U 3- ^a I* Je to čudo, ili je sudbina, što on ima istu že-№ kao ona u detinjstvu? Adrijana je ponovo uzela kutiju, a a stavila narukvicu na ruku. Na rever kostima zakačila je

456

Nora Roberts

pantera od dragog kamena. „Filipa čeka njegova firma. Već je predugo odsustvovao.“ A i ona je, kada bi našla vremena za kajanje. Zatvorila je kofer. Pružilo bi joj veliko zadovoljstvo da ga baci zajedno sa dugim suknjama i bluzama sa visokim okovratnicima iz aviona u more. „Kada ti bude dozvoljeno da dođeš u Ameriku, bićeš kod mene.“

„Da vidim to mesto o kome si mi pričala - Rejdio siti?“

Adrijana je morala da se nasmeje mada se u isti mah ogrtala abajom. „To i još mnogo više.“

„Blumerdejl.“

„Blummgdejl.“ Adrijana je prekrila kosu šalom.

„Stvarno je veći od suka?“

Nije trebalo mnogo vremena da se vidi u čemu Jasmin uživa. „Sva odeća koju možeš da zamisliš na jednom mestu, pod jednim krovom. Police i police parfema i kremova.“

„I mogu da uzmem sve što poželim ako imam plastičnu karticu?“

Odmahujući glavom Adrijana je uzela veo. „Prodavci će te voleti.“ Dogodiće se to jednoga dana. Bilo joj

je potrebno da veruje u to.

„Veoma želim da dođem i vidim sve to, kao što su podzemna železnica i Trampov toranj.”

„Trampovi bi bili oduševljeni da te vide.”

„Dobro je što ću imati da razmišljam o tome kada odeš. Ali ti ćeš se vratiti u Džakir.”

Mogla je da slaže. Naučila je da to radi s priličnom lakoćom. Okrenula se i videla sestru kako sedi među brežuljcima jastuka na sofi. „Ne, Jasmin, neću se vratiti u Džakir.”

„Tvoj muž ti ne bi dozvolio?”

„Filip bi dozvolio ako je to ono što želim.”

SLATKA OSVETA

457

Jasmin se odmakla od jastuka. „Ne želiš da me ponovo vidiš.”

Tegobno, Adrijana je sela i privukla Jasmin uz sebe. „Kada sam došla u Džakir nisam znala ni tebe ni Rahmana; u mom sećanju Fahid je još uvek bio mali dečak. Mislila sam da nije bitno što ću boraviti samo kratko. Sada mi se slama srce što moram da vas ostavim.”

„Zašto onda ne ostaneš? Čula sam da je Amerika zlo mesto sa bezbožnim muškarcima i ženama bez časti.” Sada joj je odgovaralo da zaboravi na Blumingdejl i Rejdio sići. „Bolje ostani ovde gde je moj mudri i velikodušni otac.”

Neka uvek bude uz tebe, pomislila je Adrijana. „Amerika nije ništa više zla i možda ništa gora od ostalih mesta. Ljudi su tamo kao i na svim drugim mestima, neki dobri, neki loši. Ali to je moj dom, kao što je Džakir tvoj. Moje srce je tamo, Jasmin, ali ja ostavljam mali deo njega ovde sa tobom.” Skinula je prsten, jednostavni akvamarin, četvrtasto brušen i postavljen u tankom zlatu. „Ovo je pripadalo majci moje majke. Sada je to poklon tebi, kako bi me se sećala.”

Jasmin je okrenula kamen tako da uhvati svetlost. Njeno iskusno oko joj je govorilo da ima malu vrednost. Ali je smatrala da je lep i bila je dovoljno žena da bude sentimentalna. Impulsivno je izvukla debele kolutove iz ušiju. „Da me se sećaš. Pisaćeš?”

„Da.” Pisma bi mogla da budu oduzeta, ali je računala da se može pouzdati u baku da će ih uzeti. Kako bi udovoljila obema, Adrijana je izvukla biserne minđuše iz ušiju i za-ih kolutovima. „Jednoga dana ću ti pokazati sva mekojima ću ti pisati.”

458

Nora Roberts

Jasmin je prihvatila zagrljaj. Još uvek je bila dete i „jednoga dana” je bilo tako daleko koliko i njena mašta. „Bila si u pravu oko haljine”, rekla je. „Izgledala sam posebno.”

Adrijana ju je ponovo poljubila. Pitala se da li će Jasmin život uvek biti tako jednostavan kao što je izbor prave haljine. Bili su veliki izgledi da neće više videti svoju sestru do dana kada bude žena sa svojim ćerkama. „Pamtiću te kako si izgledala u njoj. Dođi, moram da se pozdravim sa Džidom.”

Nije želela da plače. Nije želela da se javi ovo snažno osećanje gubitka. Ali čim je klekla pored stopala svoje bake, suze su potekle. Ovo je bio deo njenog detinjstva koji joj se nakratko vratio i koji će danas zauvek nestati.

„Nova mlada ne bi trebalo da plače.”

„Nedostajaćeš mi, bako, ali te nikada neću zaboraviti.”

Džida je skupila prste u Adrijaninom dlanu dok joj je ljubila obraze. Svog sina poznaje onoliko dobro koliko i sebe. Njegovo se srce nikada neće dovoljno otvoriti da uključi i Adrijanu. „Volim te kao što sam uvek volela svu decu moje dece. Videću te ponovo. Ne u ovom životu, ali tu je sledeći.”

„Ako budem imala dece, pričaću im sve priče koje si mi pričala.”

„Imaćeš dece. Inšala. Idi svom mužu.” Morala je da se pozdravi i sa drugima pre nego što je izašla kroz baštenska vrata. Mnoge žene su joj zavidele na slobodi da ode. Mnoge žene su joj zavidele što gubi zaštitu harema. Poljubila je Leihu, onda Saru. Obe su u sebi nosile živote koji su je vezivali za Džakir. Nikada ih više neće videti, niti decu koju će doneti na svet. Dok im je Adrijana okretala leđa pitala se da li će ikada ponovo osetiti tu snažnu vrstu jedinstva.

SLATKA OSVETA

459

Onda se harem sa svim njegovim mirisima, svim simbolima, našao iza nje. Čula je zvon vode u fontani dok je prolazila kroz baštu i odlazila dalje. Palata, sa članovima u njoj, ostala je za njom.

Kola su već čekala. Pored njih je videla Filipa i oba brata.

„Želim ti sreću." Fahid joj je poljubio obraze. „I dug, plodan život. Uvek sam te voleo."

„Znam." Stavila je šaku na njegovo lice. „Ako dođeš u Ameriku, moj dom ti je otvoren. Obojici." Brzo je ušla u kola.

Nije govorila na putu za aerodrom. Filip ju je ostavio sa njenim mislima, znajući da nisu usmerene na ogrlicu u kargu aviona koji je već išao na zapad, nego na ljude koje je ostavila. Nije gledala ni levo ni desno dok su se vozili kroz grad, niti se ijednom okrenula da pogleda palatu koja je postajala sve manja dok su se udaljavali.

„Jesi li dobro?"

Nastavila je da zuri pravo ispred sebe, ali je ruku spustila na njegovu. „Biću."

Na aerodromu je uspeo da se otrese nametljivih turskih nosača koji su grabili torbe da bi ih odneli do taksija ili gejtova, bez obzira da li vlasnici to žele ili ne. Premjama i pokreti-ma držao ih je na odstojanju tako da su on i vozač odneli torbe do aviona koji je čekao. Pilot je bio spreman i ispružio je u kako bi pomogao Adrijani da se popne uz stepenice.

„Dobar dan, gospodine, gospođo. Nadam se da ste se iepo proveli."

Filip je imao želju da snažno poljubi pilota u usta samo u °? ^esel°g britanskog glasa. „Kakvo je vreme u Londonu,

„Jadno, gospodine, jednostavno jadno." »Hvala bogu."

„Rezervisana vam je soba u Parizu, gospodine. I, čestitam vam na venčanju."

„Hvala." Poslednji put je preko ramena pogledao Džaku. „Nosi nas odavde, hoćeš li?"

Adrijana je već skinula obaju kada se Filip ukrcao. Ispod nje je nosila krojeni komplet boje maline.

Njena sada nepokrivena kosa bila je skupljena u glatku francusku punđu. Pitao se da li zna da je taj stil čini egzotičnijom nego ikad. „Sad ti je bolje?"

Pogledala je kao i on u simbole koje je odbacila, obaju, šal, i veo. „Malo. Koliko do poletanja?"

„Čim dobijemo dozvolu. Hoćeš li piće?" Uspela je da se osmehne jer je već videla posudu sa šampanjcem. „Volela bih čašu." Krenula je da sedne a onda je, znajući da je suviše nespokojna, počela da seta malom kabinom. „Zašto bih sada bila nervoznija nego kada smo dolazili?" „Sasvim prirodno, Adi."

„Da li je?" Igrala se iglom na reveru. „Ti nisi." „Ja ne ostavljam ništa za sobom." Spustila je raku, a onda preplela prste. Bilo joj je teško da kaže da li ceni to što je on tako dobro čita ili se ljuti zbog toga.

„Moramo mnogo toga da sredimo, Filipe, da i ne pominjem šta ćemo da radimo sa ovim tovarom svadbenih poklona."

Ako ona ne želi da misli o pravom razlogu svog emocionalnog nemira, on može da čeka. Izvukao je čep uz prigušen pucanj. Šampanjac je pojurio prema obodu čaše, a onda se vratio. „Mislio sam da se oni šalju za Njujork kao kamu-flaža za ogrlicu."

„Oni to i jesu. Ne možemo da ih zadržimo." Blago ju je pogledao dok je nalivao vino. „Imaš neobičnu sa vest za jednog lopova."

SLATKA OSVETA

461

„Krađa je nešto sasvim drugo od prihvatanja poklona pod lažnim izgovorom." Uzela je čašu. Dodirnuo je vrhom svoje čaše njenu i pažljivo je posmatrao.

„Zar ceremonija nije bila zakonita?"

„Da, pretpostavljam da bi se smatrala takvom, ali važnija je namera, zar ne?"

Tačno je znao kakva je njegova namera, pa se samo na-smešio. „Rekao bih da je bolje da usredsredimo pažnju na Sunce i Mesec nego na nekoliko kompleta čaršava i peškira." Gledao je kako joj se obrve podižu zbog njegove nemarnosti oko malog bogatstva u poklonima. „Jedno po jedno, Adi."

„U redu. Ogrlica će biti dovoljno sigurna u tajnoj fioci kutije."

„Posebno jer je obložena olovom."

„To nije podjednako zadovoljstvo kao da sam išetala sa njom oko vrata, ali je praktičnije." Uspela je da se osmehne. „Nije baš verovatno da će carinici kopati suviše duboko po svadbenim poklonima princeze

Adrijane. Pošto sam alarme vratila u početno stanje, mogu da prođu i nedelje pre nego što Abdu otkrije gubitak."

»Da li te to muči?"

„Sta?" Borila se da se otrese prošlosti. „Ne. Ne, možda bih više volela da sam se suočila sa njim tamo i tada, ali bilo i vrlo glupo da podstičem neku svađu po tom pitanju." Sa-a je fokus bio na budućnosti. „On će doći do mene."

„Onda ćemo brinuti o tome kada do toga dođe."

Začuo se interkom. „Gospodine, dobili smo dozvolu a Poletanje. Molim vas sedite i pričvrstite pojaseve." Nut k V* 3Vi0n ^ ubrzavao pistom. Adrijana je osetila tre-Džaki a.SU se točkovi odlepili od zemlje. Napustili su

r. Nagib aviona ju je pritisnuo nazad na sedište u kome

462

Nora Roberts

SLATKA OSVETA

463

je zatvorila oči. Mislila je o svojoj majci i nekom drugom vremenu.

„Poslednji put kada sam napustila Džakir putovala sam, takođe, za Pariz. Bila sam tako uzbuđena, tako nervozna. Bio je to prvi put da sam izašla van zemlje. Stalno sam razmišljala o novim haljinama koje mi je majka obećala i o tome kako će mi dozvoliti da jedem u restoranu." Protresla je glavom jer ju je to podsetilo na Jasmin. „Mama je već bila odlučila da pobegne i mora da je bila užasnuta. Ali ona se smejala dok smo letele iznad mora i pokazivala mi knjigu sa fotografijama Ajfelove kule i Notr Dama.

Nikada se nismo po-pele na Ajfelovu kulu."

„Ići ćemo ako želiš."

„Da, volela bih." Umorna, protrljala je oči. Zatvorenih očiju mogla je da vidi ogrlicu kako je izgledala kada ju je sklonila u zoru. Sunce ju je dotaklo. Led se nadmetao sa vatrom u borbi koja nikada nije bila, niti će ikada biti, razreše-na. „Ostavila ju je za sobom. Ostavila je sve sem mene. Tek kada smo bezbedno stigle u Njujork shvatila sam da je rizi-kovala život da bi me odvela."

„Onda sam joj dužnik koliko i ti." Uzeo je njene šake i prineo ih usnama. Osećao je puls i snagu koja je ključala unutra. „Bila je izuzetna žena", rekao je. „Onoliko koliko i njena ćerka i ogrlica koju si uzela zbog nje. Neću da zaboravim kako si izgledala kada si je držala u rukama. Znaš, nisi bila u pravu. Ona je za tebe."

Prisećala se njene težine. Sećala se sjaja. I osećala je tugu. „Vodi ljubav sa mnom, Filipe."

Otkopčao je svoj pojas, a onda i njen. Uzeo ju je za ruku i uspravio je. Dok su stajali u uzanom prolazu skinuo joj je jaknu sa ramena i pustio je da padne. Kada je spustio usne

na njene osetio je nervozu koju je postojano suzbijala. Usne su joj bile meke, razdvojene i osetljive.

Njeni prsti, uvek tako sigurni, petljali su oko dugmadi njegove košulje.

„Glupo", rekla je i pustila da joj ruke padnu sa strane. „Osećam se kao prvi put."

„Na neki način i jeste. U životu postoje razne prekretnice, Adi." Skinuo joj je bluzu, a onda pustio da njena suknja sklizne niz bokove. Nosila je samo prozirni kombinezon i prstenje koje joj je dao.

Lagano, jer mu je bilo potrebno da produži ovaj trenutak, raspleo joj je kosu tako da joj je pala na grudi.

Prišla je bliže, prilagođavajući svoje telo njegovom.

Nije žurio, koliko zbog sebe toliko i zbog nje. Lagani poljupci, nežna milovanja. Mrmljanje. Uzdah. Dok je avion leteo iznad mora spustili su se na uzanu sofu obavljajući jedno drugim.

U njemu je bila takva snaga, snaga koju je otkrivala sloj PO sloj. On je mnogo više od muškarca koji nudi ženi ruže i penušavo vino na mesečini. Više od lopova koji po mraku ulazi kroz prozore. On je čovek koji će držati svoju reč, koji će stajati uz nju kada bi samo ona to odobrila. Čovek koji bi ponudio i iznenađenja i, začudo, stabilnost.

Nije mogla da kaže kada je prekoračila svoje granice i zaljubila se u njega. Nije mogla da kaže zašto se to dogodilo uprkos njenoj odlučnosti da to spreči. Možda je to bilo baš one prve noći kada su bili neznanci koji su se mimoišli u magli. Ali je znala trenutak kada je to konačno priznala sebi. Ovog časa.

Osetio je promenu ali nije mogao da je opiše. Telo joj je ^gledalo toplije, mekše, tako da je njena koža tekla poput vi-na pod njegovim rukama. Srce joj je udaralo poput grmljavi-
464

Nora Roberts

ne. Privukla ga je bliže i otvorila usta. Tu je bio ukus strasti, ali začinjen nečim tamnijim, dubljim. Koža joj je bila vlažna, zagrevala se stepen po stepen dok je povlačio ruku niz njeno telo - niz grudi, struk, butine. Još je drhtala. Kada je podigao glavu, video je da su i njene oči vlažne.

„Adi...”

„Ne.” Dodirnula mu je prstom usne. „Samo me voli. Potreban si mi.”

Oči su mu potamnele, pretvorile se u dim koji upozorava ili na temperament ili na želju. Ali njegove usne su se nežno spustile na njene dok se odupirao želji da neobuzdano uzme ponuđeno. „Reci mi ponovo.”

Pre nego što je mogla da progovori, povukao ju je gore tako da su njeni prsti zgrabili njegova ramena, a onda je skliznula, mokro telo naspram mokrog tela. Njena strast se izlila poput poplave u njegovim rukama, ostavljajući je da se bori za dah, ali ni približno praznom. Gledao je kako joj se oči šire i cakle dok se njeno telo grčilo, a zatim opustilo pod njim. Uхватила je dah kada je počela ponovo da se uzdiže. Sada su njene misli bile samo o njemu i njeno telo je bilo poput vode, teklo je, talasalo se, izdizalo. Svetio je preplavilo kabinu i udaralo preko njenih zatvorenih kapaka u crvenoj izmaglici.

Pomerila se, očajnički želeći da mu pruži isto bezumno zadovoljstvo. Njegovo telo je bilo očaravajuće, tvrdo i glatko, njegova koža za mnogo nijansi svetlija od njene. Prelazila je preko nje sada, ostavljajući vlažne poljupce i linije vreline. Njene usne su osetile udare njegovog srca; jagodicama prstiju ga je ubrzala. Nešto je bilo instinktivno, nešto ju je on naučio. Sjedinjena, njena znanja su bila sve što je mogao da poželi.

Osetila je kako se njegovi prsti pomeraju duž njenih ruku, klize. Dlanovi su im se sreli. Otvorila je oči i videla da

je posmatra. Prsti su im se prepleli, čvrsto se stegli, kao obećanje.

U/drhtala je kada ju je ispunio. Onda je krenula ka njemu, sa njim, udar za udarom.

Avion se zatresao kroz oblake. Priljubljeni jedno uz drugo, osetili su samo vrtlog među sobom. Pariz je bio izmaglica u daljini. Uzviknula je njegovo ime, i time mu rekla sve što je želeo da zna.

„Sutra krećemo za Njujork.” Filip je telefon odneo do prozora i pogledao Pariz. Grad je bio klizav od susnežice, nebo sivo poput kalaja. Ne po prvi put, poželeo je da Adrijana nije izašla sama.

„Baš lepo od tebe što se redovno javljaš.” Filip je prešao preko Spenserovog sarkazma. „Čovek ima prava na privatnost dok je na medenom mesecu.”

„Sto se toga tiče...” Spenser je promrmljao i zagrizao lulu. „Čestitam.” „Hvala.”

„Mogao si da mi kažeš.”

„Bila je to - ah - vrtoglava romansa. To ne znači da ćeš se izvući bez poklona, stari momče. Nečeg ukusno skupog.” „Dovoljan ti je poklon da ne stavim ukor u tvoj sadašnji dosije. Zaobišao si sve kanale za dozvole, a onda se is-ao iza mojih leđa u neku zabitu zemlju kad smo bili do po-Jasa zagubljeni u slučaj.”

„Ljubav čoveku čini čudne stvari, Stjuarte, siguran 5arШЛа se sećaš- Što se tiče slučaja”, dodao je dok je Spenser Pročišćavao grlo. „Nisam ga u potpunosti zapostavio. Moj Sa rtu kaže da se naš čovek povukao. Olakšao celom svetu za sada.”

„Sto mu gromova.”

„Da, tamo tako. Možda ću moći da ti se odužim.” „Kako?”

„Sećaš li se Rubensa koji je ukraden iz kolekcije Van Vjesovih pre neke četiri godine?”

„Tri i po - bio je to Rubens sa Korotsom, Vijetom i Ber-dslijevo pero i mastilo.”

„Kapetane, imaš fenomenalnu memoriju. Rubens je taj pomoću koga i u vezi sa kim ti mogu pomoći.”

„Kako?”

„Imam trag koji vodi do njega.” Nasmehio se malo, prisećajući se kako je svetlom prešao preko njega u

Abduo-vom trezora. Da, postoje razni putevi ka osveti. „Moguće je da će te Rubens odvesti do drugih.“ „Filipe, hoću da si sutra u Londonu, radi potpunog izveštaja.“

„Bojim se da imam već ugovorenu obavezu. Ali“, nastavio je pre nego što je Spenser mogao da vikne na njega, „biće mi više nego drago da ti kažem sve što znam a što je značajno, kroz nekoliko dana. Zavisno od toga da li ćemo se nagoditi.“

„Kakva prokleta nagodba? Ako imaš informacije o ukradenim slikama tvoja je dužnost da mi ih kažeš.“ Filip je čuo kako se otvaraju vrata. Osmeh mu se proširio kada je Adrijana ušla. Kosa joj je bila mokra od susnežice. U tom trenutku osetio je ogromno zadovoljstvo samo je gledajući kako skida rukavice. „Kapetane, tačno znam šta je moja dužnost. Tačno.“ Prebacio je jednu raku oko Adrijaninog struka i poljubio je u teme. „Lepo ćemo se i nadugačko ispričati. Vidi da li možeš da dođeš u Njujork. Voleo bih da upoznaš moju ženu.“

SLATKA OSVETA

467

Spustio je slušalicu kako bi mogao bolje da poljubi Adrijanu. „Hladna si.“ Protrljao joj je ruke.

„To je bio tvoj kapetan Spenser?“

„Šalje ti pozdrave.“

„Kladim se da je tako.“ Odložila je kesu iz kupovine. „Koliko je ljut?“

„Veoma. Ali imam nešto što bi trebalo da ga obraduje. Kupila si mi nešto?“

„U stvari, jesam. Uzela sam Hermesov šal za Selestu, i onda sam videla ovo.“ Izvukla je džemper od kašmira boje njegovih očiju. „Nisi spakovao ništa za zimu u Parizu. Pretpostavljam da imaš desetine kod kuće.“

Možda je bilo blesavo da bude potresen, ali bio je. „Nemam nijedan od tebe. Da li mi zbog toga nisi dala da pođem sa tobom?“

„Ne.“ Petljala je sa rubom njegovog džempera kada ga je navukao preko glave. „Morala sam neko vreme da budem sama, da razmislim. Proverila sam sa Selestom. Sve je isporučeno u moj apartman. Otvorila je kinesku kutiju.“

„A ogrlica?“

„Tamo je gde sam je i ostavila. Rekla sam joj da je ostavi tamo. Više volim da se sama pobrinem za to kada se vratimo.“

„Izgleda da je sve pod kontrolom.“ Prstom joj je podigao bradu. „Zašto mi sad ne kažeš šta ti je stvarno na pameti?“

Dugo je udahnula. „Filipe, poslala sam pismo ocu. Rekla sam mu da imam Sunce i Mesec.“

POGLAVLJE 27

SLATKA OSVETA

469

„Moram da ti kažem da sam užasno povređena što ste se venčali bez mene.“

„Selesta, već sam ti objasnila da je to bila samo smicalica.“

„Smicalica ili ne, trebalo je da budem tamo.“ Selesta je nameštala novi šal oko vrata i posmatrala ishod u ogledalu. „Pored činjenice, ukoliko sam ja neki sudija, da bi trebalo da dugo i naporno bežiš kako bi pobegla od čoveka kao što je Filip Čemberlen.“ Nasmejala se, prelazeći prstima niz šal. „Dvadeset godina ranije bih se sa tobom trkala zbog njega.“

„Tako je kako je, ali čim se okonča, otići ćemo svako svojim putem.“

„Draga moja.“ Okrenula se od ogledala da se nade sa Adrijanom licem u lice. „Kao glumica nisi ni prineti tvojoj majci.“

„Ne znam o čemu pričaš.“

„Zaljubljena si u njega, na smrt, kako mislim. I ja sam ushićena zbog tebe.“

„Osećanja ne menjaju činjenice.“ Okretala je prsten na ruci. „Filip i ja imamo dogovor.“

„Draga moja.“ Poljubila je Adrijanin obraz. „Osećanja menjaju sve. Da li bi volela da razgovaramo o tome?“

„Ne.“ Uzdahnula je, razdražena što zvuči plačno. „U stvari, čak i ne želim da još o tome razmišljam.“

Dosta mi je stvari na pameti."

To je bilo sasvim dovoljno da Selestin osmeh izbledi. „Brinem zbog tebe, zbog onoga što će on uraditi sada kada zna da je imaš."

„Šta može da uradi?" Kao znak da je završila, uzela je ogrtač. „Možda će poželeti da me ubije, ali to mu neće vratiti ogrlicu." Pogledala se ponovo u ogledalu kada je završila kopčanje. „Veruj mi, znam koliko će je želeti, kako će se pogađati da bi je dobio nazad."

„Kako možeš tako mimo da govoriš o svemu tome?"

„Jer sam dovoljno beduinka da prihvatim svoju sudbinu. Ovo je nešto što sam čekala celog života. Ne brini, Selesta, to me neće ubiti, a on će platiti." Videla je u staklu kako su joj oči očvrsle. „Kada to učini, možda ću jasnije moći da sagledam ostatak svog života."

„Adi." Selesta ju je uzela za ruku i zadržala je. „Da li je vredelo?"

Razmišljala je o putevima kojima je išla, koji su je svi vodili do zagušljive riznice u staroj palati.

Nesvesno je krenula da dodirne kolutove u svojim ušima. „Mora da je vredelo. Vredeće."

Izašla je i odlučila da radije prošetala nekoliko blokova

o svog stana nego da pozove taksi. Ulica je bila mirna.

"micao se februar i bilo je suviše hladno za običnu šetnju.

ice nekoliko nepokolebljivih džogera na zaleđenom putu

ri ° Parka, koji će ispumpavati dah u obliku oblaka. Porti-

^ s ajali umotani u vun, a uši su im bile ištipane mra-

Vj ' drijana je hodala bez žurbe, ruku duboko u džepo-

Znala je da je prate. Prethodnog dana je primetila čo-veka koji je prati. Bila je sigurna da je to delo

njenog oca, mada to nije pomenula Filipu. Ogrlica je njeno osiguršnje.

Filip bi do sada već trebalo da je na sastanku sa Spen-serom. U tome postoji neka tajna, mozgala je.

Bio je rastrojen kada su tog popodneva otišli svako na svoju stranu. U stvari, bio je rastrojen od

trenutka kada je Spenser pozvao da kaže da je stigao.

To se nje ne tiče, podsetila je sebe. Zar upravo nije rekla Selesti da ona i Filip imaju dogovor? Ako ima tajne, ili probleme sa svojim pretpostavljenim, ima pravo na privatnost. Ali je želela - nije mogla da se odupre da ne poželi - da joj se poveri.

Videla je dugu, crnu limuzinu ispred zgrade. To nije bio neobičan prizor, ali srce je počelo da joj lupa.

Nekako je znala ko će izaći i pre nego što su se vrata otvorila.

Abdu je trobu zamenio poslovnim odelom, sandale dobrim kožnim italijanskim cipelama, ali je još uvek na glavi nosio prekrivač iz svoje zemlje. Stajali su i gledali se u tišini. „Pođi sa mnom."

Odmerila je čoveka pored njega i znala je da je naoružan i da će bez pogovora izvršiti svako naređenje svog kralja. Abdu je zbog besa možda želeo da je ubije na ulici, ali nije takva budala.

„Mislim da bi bilo najbolje da ti pođeš sa mnom." Okrenula mu je leđa i zadržala dah dok je ulazila u zgradu. „Ostavi svog čoveka napolju", rekla je kada je osetila da joj je za leđima. „Ovo se tiče nas dvoje."

Ušli su u lift. Da je neko gledao, video bi privlačnog muškarca vrednog poštovanja u tamnom česterfildu i mladu ženu, očigledno njegovu ćerku, u krznenom ogrtaču od ku-

SLATKA OSVETA

471

ne. Neko bi možda primetio i kako predivno izgledaju pre nego što su se vrata lifta zatvorila za njima.

Bila je vrela. To nije bilo zbog toplote u zgradi ili topline njenog kaputa. To nije bio strah, mada je bila svesna da su njegove ruke dovoljno snažne da je zadave pre nego što stignu do poslednjeg sprata. To nije bilo ni likovanje, ne još, već prosto iščekivanje trenutka koji je tako dugo čekala.

„Dobio si moje pismo." Mada nije odgovorio, nagnula je glavu da ga pogleda. „Poslala sam ti jedno drugo pre mnogo godina. Tada nisi došao. Očigledno je ogrlica vrednija od života moje majke."

„Mogao sam da te vratim u Džakir. Bila bi zahvalna ako bi ti samo ruke odsekli."

„Nemaš moći nada mnom." Izašla je kada su se vrata otvorila. „Ne više. Nekada sam te volela i još više te se plašila. Sada je čak i strah nestao."

Otvorila je vrata stana i videla da su njegovi ljudi već bili tu. Jastuci su bili isečeni, stolovi ispreturani,

fioke izbačene. Bilo je to više od pretrage, bilo je mnogo ličnije, mnogo osvetoljubivije. Bes je provalio u njene oči.

„Zar si mislio da ću je ovde držati?" Otišla je u sobu zaobilazeći lom. „Suviše sam dugo čekala da bih to napravila tako da ti bude lako." Očekivala je udarac i uspjela je da se dovoljno odmakne tako da ju samo dotakao po obrazu. »Pipni me ponovo", rekla je glatko, „i nikada je više nećeš videti. Kunem ti se."

Stegnuo je pesnice sa strane. „Vratićeš ono što mi pripada."

Skinula je ogrtač i bacila ga u stranu. Kineska kutija je ie/ala slomljena pored njenih nogu, ali je njena uloga bila završena. Ogrlica se još jednom našla u riznici. Ovoga puta u njujorškoj banci. „Nemam ništa što pripada tebi. Ono što imam, nekada je pripadalo mojoj majci, a sada pripada meni. Ovo je zakon islama, zakon Džakira, zakon kralja." Njene oči su bile ogledalo njegovih.

„Da li prkosiš zakonu?"

„Ja sam zakon. Sunce i Mesec pripada D/akiru i meni, ne ćerki kurve."

Adrijana je prišla majčinom portretu koji je bio poderan i bačen na stranu. Pažljivo ga je uspravila tako da je pre-divno lice bilo okrenuto njemu. Čekala je dok je gledao, video i sećao se.

„Pripadala je ženi kralja, pred bogom i pred zakonom." Uzvratila mu je ljutito. „Ti si taj koji je ukrao - njenu ogrlicu, njenu čast, i na kraju, njen život. Zaklela sam se da ću je vratiti, i jesam. Zaklela sam se da ćeš platiti, i hoćeš."

„Liči na žene da budu pohlepne za kamenjem." Sče-pao ju je za ruku zarivajući prste. „Ne znaš njihovu pravu vrednost, njihovo pravo značenje."

„Kao ni ti", rekla je i uspjela da se oslobodi. „Znam možda bolje od tebe. Da li misliš da mije stalo do dijamanta, do bisera?" Ispustila je zvuk gađenja i odmakla se naglo od njega. „Poklon je bio to što joj je bilo važno i izdaja kada si joj je oduzeo i prisvojio. Nije joj bilo stalo do ogrlice, do toga kako je kamen brušen, koje je boje, koliko ima karata. Bilo joj je važno da si joj je dao iz ljubavi a uzeo iz mržnje."

Mrzeo je što je tu portret koji je zurio u njega, podseća-jući ga. „Bio sam lud kada sam je dao, pri zdravoj pameti kada sam je uzeo. Ako želiš da živiš, donećeš mi je."

„Još jedna smrt od tvojih ruku?" Napravila je pokret ramenima kao da joj je zbog toga svejedno koliko i njemu. „Ako umrem, ona umire sa mnom." Sačekala je dok se nije uverila da joj veruje. „Da, vidiš da mislim ono što kažem. Bi-

SLATKA OSVETA

473

la sam spremna da umrem za ovo. Ako i umrem, još uvek ću imati osvetu. Ali bih više volela da to izbegnem. Možeš da je nosiš u Džakir ali ne bez plaćanja cene."

„Odneću je nazad, a cenu ćeš ti platiti."

Okrenula se ka njemu. Ovo je njen otac, pa ipak ne ose-ća ništa. Hvala bogu što ovog puta ne oseća ništa. „Provela sam veći deo svog života mrzeći te." Rekla je to mirno, glatkim glasom koji je bio odraz njenih emocija. „Znao si koliko je patila, kako je umrla. Bol, mučenje, tuga, zbrka. Gledala sam je godinama kako malo pomalo umire. I znala sam da bi trebalo da razumeš da nema ničeg što bi mogao da mi uradiš što bi bilo važno."

„Možda ne, ali ti nisi sama."

Pobledela je, zbog čega mu je bilo drago. „Ako povre-diš Filipa, postaraću se da budeš mrtav. Kunem se, jedini dom Sunca i Meseca biće more."

„Znači, stalo ti je do njega."

„Više nego što si ti sposoban da razumeš." Stegnutog grla odigrala je poslednju kartu. „Ali čak ni on ne zna gde je ogrlica. Samo ja znam. Ali ti se pogađaš sa mnom i jedino sa mnom, Abdu. Obećavam ti da će vrednost koju tražim za tvoju čast biti mnogo niža od vrednosti života moje majke."

Ovoga puta je podigao pesnicu. Adrijana se spremila za udarac baš kada su se vrata uz tresak zatvorila. „Još jednom spusti ruku na nju i ubiće te." Dok se Adrijana spoticala unazad, Filip je uhvatio Abdua za reverse.

»Ne, nemoj." Uspaničena, uhvatila je Filipa za ruku i Povukla. „Nemoj. Nije me udario."

Pogledao ju je na brzinu. „Imaš krv na usni."

»To nije ništa. Ja..."

„Ne ovoga puta, Adi." Rekao je to vrlo mirno i trenutak pre nego što je tresnuo Abdua u vilicu. Kralj je pao i povukao za sobom stočić u stilu kraljice Ane. Bockanje u Filipovim zglobovima pružalo mu je veće zadovoljstvo od držanja stotine retkog kamenja. „Ovo je za modricu koji si joj napravio na licu."

Sačekao je da se Abdu dovuče na isečeni kauč. „Za ostalo što joj duguješ, morao bih da te ubijem, ali ona ne želi da budeš mrtav. Zato ću samo da kažem ovo, postoje načini da se muškarac osakati.

Siguran sam da si svestan toga. Razmisli o tome dvaput pre nego što ponovo podigneš ruku na nju."

Abdu je obrisao krv sa usne. Teško je disao, ali ne zbog bola već zbog poniženja. Nije bio udaren od dana kada je postao kralj, niti bio dodirnut dok nije dao odobrenje za to. „Ti si mrtav čovek."

„Mislim da nisam. Tvoja dva debila napolju već odgovaraju na pitanja mog kolege zbog čega ilegalno nose oružje. To je kapetan Stjuart Spenser iz Interpola. Propustio sam da kažem da radim za Interpol, zar ne?" Pogledao je okolo. „Bolje da najurimo tu kućnu pomoćnicu, Adrijana. Dobro bi mi došao konjak. Ne bi ti bilo teško da nađeš neki?"

Nikada ga nije videla ovakvog. Nikada nije čula da njegov glas ima ovu oštrinu. Nije se plašila Abdua, ali se u ovom trenutku plašila Filipa. I za njega. „Filipe..."

„Molim te." Dodirnuo joj je obraz. „Učini mi to."

„U redu. Vraćam se za minut."

Sačekao je da ode iz sobe, a onda seo na rukohvat fotelje.

„U Džakiru ne bi dočekao da sunce zađe i slavio bi Boga kada bi umro."

„Ti si kopile, Abdu. I to ništa manje zbog toga što ti je krv plava." Ispustio je dug dah. „Sada kada smo završili sa

SLATKA OSVETA

475

za

prijatnostima, hoću da ti kažem da me nije nimalo briga tvoje običaje, ne ovde. Ono što osećam za tebe i o tebi u ovom trenutku takođe nije važno. Ovo je posao. Pre nego što pređemo na to želeo bih da ti objasnim pravila."

„Nema posla sa tobom, Čemberlene."

„Ma šta drugo bio, nisi glupak. Ne moram da ti objašnjavam razloge zbog kojih je Adi uzela ogrlicu. Trebalo bi da znaš da je plan njen. Ja sam se uključio tek u krajnjim stadijumima, i mada je pogubno po moj ponos da to priznam, mogla je sama da ga sprovede. Ukrala ti je ogrlicu ispred nosa i ti ćeš njoj platiti." Zastao je na trenutak. „Ali ćeš meni da odgovaraš ako joj se desi ma šta loše. Trebalo bi da dodam da, ukoliko misliš da se nagodiš sa nama a onda nam u tišini prerežeš grla, Interpol već ima detalje cele transakcije. Naše smrti, slučajne ili one druge vrste, pokreću istragu o tebi i tvojoj zemlji, za koju verujem da bi više voleo da je izbegneš. Nadigrala te je, Abdu. Moj ti je sa-vet da to prihvatiš muški."

»Šta ti znaš o muškosti? Ti nisi ništa više od ženinog kućcenta."

Filip se samo smeškao, ali je čak i njegova zabavljenost bila smrtonosna. „Da li bi više voleo da odemo napolje i sredimo to na ulici? Uveravam te da sam saglasan." Pogledao je kada se Adrijana vratila u sobu. „Hvala ti, draga." Prihvatio F konjak i dao znak Abduu. „Mislim da bi bilo bolje da pređemo na posao. Abdu je zauzet čovek."

Njene ruke su ponovo bile mirne. Namerno je izabrala otelju između Filipa i Abdua. „Kao što sam rekla, ogrlica je je vlasništvo. Tako je po zakonu koji bi podržao ovo čak i zakiru da se situacija obelodani. Više bih volela da izbeg- Publicitet, ali ću otići do novinara ovde, u Evropi, i na

476

Nora Roberts

Istoku ako to bude neophodno. Skandal će imati male posledice."

„Priča o kradi i tvojoj prevari će te uništiti." „Naprotiv." Sada se nasmešila. „Mogla bih da se hranim od te priče do kraja života. Ali uopšte se ne radi o tome. Vratću ti ogrlicu i odreći se svih prava na nju.

Cutaću o tome kako si se ponašao prema mojoj majci i o tvojoj sramoti. Možeš da se vratiš u Džakir sa Suncem i Mesecom i svojim tajnama - za pet miliona dolara." „Visoko ceniš svoju čast."

Njene oči su se tvrdo, nepokolebljivo ponovo srele sa njegovim. „Ne svoju, već moje majke."

Mogao je da ih ubije. Abdu je odmeravao zadovoljstvo toga što bi ih video raznete bombom u automobilu, usmrćene nečujnim metkom, otrovane na nekoj dekadentnoj američkoj zabavi. Znao je kako bi mogao da to namesti. Zadovoljstvo bi bilo ogromno. Ali bi takve bile i posledice.

Ako njihove smrti dovedu do njega, ne bi mogao da spreči proteste. Ako se obelodani da je Sunce i Mesec bila oteta od njega, njegov narod bi mogao da izazove nemire i on bi bio osramoćen. Želeo je ogrlicu nazad i zbog toga nije mogao da osveti sebe.

Njegove veze sa Zapadom bile su mrske, ali neophodne. Iz pustinje se svakodnevno crpi novac. Pet miliona dolara će mu jedva olakšati novčanik.

„Imaćeš svoj novac ako je novac ono što zahtevaš." „To je sve što zahtevam od tebe." Ustala je, otvorila novčanik i izvukla vizitkartu. „Moji advokati", rekla je dok je karticu dodavala Abduu.

„Transakcija će biti obavljena preko njih. Kada se uverim da je izvršena uplata na moj račun u Svajcarskoj, daću Sunce i Mesec tebi ili tvom predstavniku."

SLATKA OSVETA

477

„Nećeš se vraćati u Džakir i uspostavljati kontakte sa bilo kojim članom moje porodice."

Cena koju je ona trebalo da plati i koja je bila mnogo teža nego što je ikada zamišljala. „Neću, sve dok si živ."

Govorio joj je nežno, na arapskom, tako da je prebledela. Onda se okrenuo i ostavio je da stoji u neredu svoje kuće.

„Stati je rekao?"

Bilo je važno da sada ne brine o tome, pa je samo slegla ramenima. „Rekao je da će živeti veoma dugo, ali da sam za njega i druge članove kuće Džakir ja već mrtva. Moliće se Alahu da umrem u bolu i očaju, kao moja majka."

Filip je ustao i podigao joj bradu šakom. „Nisi ni mogla da očekuješ blagoslov."

Naterala je sebe da se osmehne. „Ne. To je urađeno i očekivala sam da osećam užasan talas radosti, ako ne zadovoljstva."

„Šta osećaš?"

„Ništa. Posle svega ovoga, izgleda da ne mogu da osećam ništa."

„Onda bi možda trebalo da odemo dole i pogledamo tvoju zgradu."

Osmeh je sada došao sa lakoćom. Onda se nasmejala i provukla prste kroz kosu. „To bi činilo. Potrebno mi je da znam da je ovo bilo pravo." Kada je pogledala u majčin portret stomačni mišići su joj se opustili. „Novac mu ništa nije značio, ali sam želela da budem sigurna da razume, i daseseća."

„Razume, Adi. I sećaće se."

„Filipe." Dodirнула mu je šaku, a onda se povukla. »Moramo da razgovaramo."

„Da li će mi trebati još konjaka?"

„Želim da znaš koliko sam ti zahvalna za sve što si učl-

SLATKA OSVETA

479

nio.

„Aha." Odlučio je da je najbolje da ponovo sedne.

„Nemoj da to prihvataš tako olako. Pomogao si mi da napravim najveći zaokret u svom životu. Mogla sam da to učinim bez tebe, ali ne bi značilo isto."

„Oh, sumnjam u to. Sumnjam da bi to mogla da izve-deš bez mene", objasnio je. „Ali ako se zbog toga osećaš bolje, samo napred."

„Tačno sam znala šta..." Obuzdala se. „Nije bitno. Stvar je u tome što želim da ti zahvalim na svemu."

„Pre nego što me otpratiš do vrata?"

„Pre nego što se oboje vratimo svojim životima", ispravila ga je. „Da li pokušavaš da me iznerviraš?"

„Ne, uopšte. Samo pokušavam da budem siguran da znam tačno šta ti želiš. Da li si završila sa zahvaljivanjem?"

„Da." Okrenula se da šutne slomljenu vazu. „Završila sam."

„Pa, mogla si još malo da se istresaš, ali moraću da se zadovoljim i ovim. Sada, ako sam dobro shvatio, ti bi volela da odem odavde i iz tvog života."

„Volela bih da uradiš ono stoje najbolje za nas oboje." „U tom slučaju." Kada je spustio ruke na njena ramena ona se izmakla.

„Gotovo je, Filipe. Imam planove, moram da se pokrenem. Klinika, moje povlačenje, moj - društveni život."

Zaključio je da bi mogao da sačeka dan-dva pre nego što joj kaže da će ona raditi za Interpol. Kada bude pravo vreme, dodaće činjenicu da će Abdu morati da odgovori na neka škakljiva pitanja zbog posedovanja ukradene slike. Ali pre toga ih čekaju druga posla, lične prirode.

„I u njima nemaš mesta za muža."

„Venčanje je bilo deo glume." Okrenula se. Ovo je trebalo da bude lako, pomislila je. Nešto nad čim je trebalo da se smeju pre nego što svako ode svojim putem. „Biće možda malo teško pozabaviti se novinarima i dobronamernim prijateljima, ali, među nama, čela stvar može da se jednostavno raskine. Ne vidim nikakav razlog zašto bi neko od nas bio vezan..."

„Obećanjem?", završio je. „Bilo je dato nekoliko obećanja, ako se ne varam."

„Nemoj da otežavaš."

„U redu, onda. Do sada smo igrali po tvome. Završiće-mo po tvome. Ponovi mi šta ja treba da uradim?" Usta su joj se osušila. Adrijana je uzela njegov konjak i otpila gutljaj. „Jednostavno. Treba samo tri puta da kažeš 'razvodim se od tebe'."

„Tek tako? Ne moram da stojim na jednoj nozi i kažem to za vreme punog meseca?"

Spustila je čašicu uz blagi tresak. „To nije zabavno."

„Nije, besmisleno je." Uzeo ju je za ruku i čvrsto savio prste oko korena njene šake kada je htela da se izvuče. Znao je kako da proceni šanse, oduvek je to znao. Ovoga puta nije mogao da bude siguran da su u njegovu korist. „Razvodim se od tebe", rekao je, a onda se nagnuo da joj dodirne usne. sne su joj zadrhtale. Njeni prsti su se zgrčili. „Razvodim se ebe." - Slobodnom rukom ju je privukao i produbio polju-

„Ne." Psujući, Adrijana je obavila ruke oko njega i pri-Pllase.,„Dovraga,ne."

mo naK°lena su mu zadrhtala od olakšanja. Na trenutak, šarenu tak, zario je lice u njenu kosu.

„Prekinula si me,

480

Nora Roberts

Adi. Sad moram da krenem iz početka. Za jedno pedeset godina."

„Filipe..."

„Sada je po mome." Odmakao ju je kako bi mogao da joj vidi lice. Ponovo je bila bleđa. Dobro. Nadao se da ju je na smrt isprepadao. „Venčani smo, i u dobru i u zlu. Ako bude potrebno imaćemo drugu ceremoniju ovde ili u Londonu. Od one vrste koja zahteva advokate, dosta novca i dosta muke daše raskine."

„Nikada nisam rekla da ću..."

„Prekasno." Gricnuo joj je donju usnu. „Propustila si priliku."

Zatvorila je oči. „Ne znam zašto."

„Da, znaš. Kaži to glasno, Adi. Neće ti otpasti jezik." Pojačao je stisak kada je pokušala da se izvuče.

„Hajde, draga, nikada nisi bila kukavica."

Na to je otvorila oči. Gledao je kako ga pljuju i nacerio se. „Možda te volim."

„Možda?"

Ljutite je ispustila dah. „Mislim da te volim."

„Probaj još jednom. Uspećeš."

„Volim te.“ Sada je njen dah žurno izašao. „Eto. Zadovoljan?“
„Ne, ali nameravam da budem.“ Spustio ju je na uništeni kauč.
Nora Roberts SLATKA OSVETA
Preveo s engleskog Milan Đurić
Za izdavača Miroslav Dereta
Glavni urednik Dijana Dereta
Recenzent Dijana Dereta
Likovno-grafička oprema Nenad Ristić
Lektura i korektura Nevena Cović
Korice Nenad Ristić Dijana Dereta
Prvo DERETINO izdanje ISBN 86-7346-311-4
Tiraž 1 000 primeraka
Beograd 2003.
Izdavač | Štampa | Plasman